ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Νο 202
Δρχ. 20

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Ἐτησία Δραχ. 1000
Ἑξάμηνος » 500

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Ἀριθμὸς Τηλεφώνου: 29.967

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 202 ◆ ΑΘΗΝΑΙ 3 ΜΑΐΟΥ 1942 ◆ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 20

Μᾶς ἦρθε κι'ὁ Μάης, ὁ μήνας τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ ἔρωτος, ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ φύσις ἀνθοστολίζεται σὰν τὴν πιὸ φιλάρεσκη κυρία

Σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μάη γιορταζότανε μὲ ἀνθεστήρια, μὲ πανηγυρικὲς ἐκδηλώσεις, μὲ γλέντια.

Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ φύσις ξυπνάει ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικο ὕπνο της καὶ φοράει τὰ πιὸ ὄμορφα στολίδια της, τὰ λουλούδια.

Ὁ ὡραῖος Ἄδωνις τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας ἀνεστηνόταν, κι' ἡ κόρη τῆς Δήμητρας, ἡ πεντάμορφη Περσεφόνη, ἐγύριζε πάλι στὴ μητέρα της Γῆ ἀπὸ τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος

Τὸ λουλοῦδι, τὸ κομψοτέχνημα αὐτὸ τῆς φύσεως, βρίσκεται στὶς δόξες του.

Καὶ τί πι' ὄμορφο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο λουλοῦδι! Ἡ λαϊκὴ ποίησις τὰ τοποθετεῖ παντοῦ:

Τὸ Μάη μῆνα φαίνονται
σὲ νειοῦ γαμπροῦ κεφάλι,
σὲ παντρεμένης μάγουλο,
σὲ κοριτσιοῦ στηθάκι.
Στῆς χήρας τὸ προσκέφαλο
νυχτοῦν καὶ ξημερώνουν.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Παράδεισο, τὸν ἐγέμισε λουλούδια πρὶν ἀκόμα ἀποφασίση νὰ πλάση τούς, ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ φαίνεται ἔχομε μέσα μας ὅλοι τὴ λατρεία γιὰ τὸ λουλοῦδι σὰν προπατορικὴ κληρονομιά.

Καὶ τί ρόλο μεγάλο ἔπαιξε τὸ εὐαίσθητο αὐτὸ ἀριστοτέχνημα σ' ὅλες τὶς ἐποχές!

Στὸ λουλοῦδι ὀφείλομε τὸ πρῶτο ἀλφάβητο, τὸ ἱερογλυφικό. Ἡ Ἐλίζα Λενεβὲ γράφει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐζήτησαν κι' ἕνα ἄλλο μέσον συνεννοήσεως ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γλῶσσα, κι' ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν λουλουδιῶν τὰ ἱερογλυφικά Ὁ στάχυς ἐσήμαινε ἀφθονία καὶ πλοῦτον, ἡ ἧρα τὸ πάθος, τὸ ρόδο τὴν ὀμορφιά.

Οἱ Κινέζοι ἔχουν φυλάξει ἕνα ἀλφάβητο ποὺ ὅλα του τὰ γράμματα εἶνε ἄνθη.

Ἀφῆστε πιὰ ὅτι στὴ γλῶσσα τοῦ Ἔρωτος τὸ λουλοῦδι ἔπαιξε καὶ παίζει τὸ σπουδαιότερο μέρος.

Στὰ χαρέμια τῆς παληᾶς Τουρκίας, ποὺ ἡ γυναῖκα ἦταν κλεισμένη μέσα στὸν γυναικωνίτη, ἔβρισκε τρόπο νὰ συνεννοῆται μὲ τὸν ἀγαπημένο της μ' ἕνα λουλοῦδι. «Σελὰμ» λένε τὸν χαιρετισμὸ Τούρκικα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ ἐκφράζει τὶς σκέψεις.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ὅταν μιὰ πυργοδέσποινα δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ ἀμέσως τὴν πρότασι ἔρωτος ἑνὸς ἱππότη, φοροῦσε στεφάνι ἀπὸ μαργαρίτες, ποὺ ἐσήμαινε: θὰ σκεφθῶ.

Ἂν φοροῦσε ρόδα, τοῦ ἔλεγε: Νᾆσαι εὐτυχισμένος.

Ὑπάρχει ὁλόκληρο λεξικὸ γιὰ τὴ σημασία τῶν λουλουδιῶν - ὁλόκληρο ἐρωτικὸ λεξιλόγιο. Ἕνα ρόδο, ποὺ σημαίνει ἀγάπη, ἂν προσφερθῇ ἀνεστραμμένο, θὰ πῇ: σὲ μισῶ.

Τὰ λουλούδια στὴν ποίησι καὶ στὴν τέχνη

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξύμνησαν τὸ Μάη καὶ τὰ λουλούδια εἶνε οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ρονσὰρ ἔχει ὁλόκληρη ἀνθοδέσμη ἀλληγορικῶν τραγουδιῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἄνθη. Πολλὲς φορές, ὅταν ὁ ποιητὴς παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν οἶστρο του, κάνει καὶ γκάφες, ὅπως ὁ μακαρίτης Παράσχος, ποὺ ἔγραφε κάποια πρωτομαγιά:

Δρέψατε πάλιν, ἐρασταὶ
εὐδαίμονες, ναρκίσσους!

Χωρὶς νὰ λογαριάσῃ ὅτι ὁ νάρκισσος ἀνθίζει τὸ Γεννάρη κι' ὄχι τὸ Μάη. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν τοὺς εἶπε νὰ δρέπουν ἐντελβάϊς, νὰ τρέχουνε στὶς κορυφὲς τῶν χιονισμένων Ἄλπεων!

Κατὰ τὸ 1830, εἶχεν ἐκδοθῇ στὸ Ναύπλιο ἕνα βιβλίο μὲ τὶς σημασίες τῶν ἀνθέων.

Μιὰ ὡραία παράδοσις λέει γιὰ τὴ μυοσωτίδα, τὸ μικρὸ γαλάζιο λουλουδάκι ποὺ φυτρώνει στὰ ὑγρὰ μέρη, ὅτι κάποιο ζευγαράκι περπατοῦσε πλάϊ στὸ ρέμα ἑνὸς ποταμοῦ. Ἡ κόρη παρατήρησε τὸ ἄνθος κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ παρακάλεσε τὸ παλληκάρι νὰ τῆς τὸ κόψῃ. Καθὼς ἔσκυψε, ὁ νέος ἐγλύστρησε κι' ἔπεσε στὸ ὁρμητικὸ ρέμα. Ἐπρόφτασε μόνο νὰ τῆς ρίξῃ τὸ κλωνάρι μὲ τὰ λουλούδια καὶ νὰ τῆς πῇ: «μὴ μὲ λησμόνει» καὶ χάθηκε μέσα στὰ νερά. Ἀπὸ τότε, τὴ μυοσωτίδα τὴν λένε «μὴ μὲ λησμόνει».

Τὰ ἄνθη ἀνακατεύθηκαν ἀκόμα καὶ στὴν πολιτική. Ἡ Ἀγγλία εἶχε τὸ λευκὸ ρόδο ὡς πολιτικό της λουλοῦδι, ἔγινε μάλιστα καὶ πόλεμος τῶν δύο ρόδων κάποτε ἐκεῖ, ἡ δὲ Γαλλία εἶχε τὰ ἀργυρὰ κρῖνα στὴ σημαία της.

Ἡ θρησκεία μας δανείζεται τὴν λευκὴ ἁγνότητα τοῦ κρίνου καὶ τὸ ἄρωμά του, γιὰ νὰ συμβολίσῃ τὴν ἐνανθρώπισι τοῦ υἱοῦ τῆς Παρθένου Μαρίας.

Σήμερα, οἱ νύφες, ὡς σύμβολον τῆς παρθενίας τους, φοροῦν στεφάνι ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ φοροῦν καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ χῆρες — δὲν ἔχει σημασία.

Καὶ στὴν ἀρχιτεκτονικὴ ἔδωσε γραμμὲς καὶ σχήματα καὶ καμπύλες. καὶ στὴ γλυπτικὴ ἀκόμα, τὸ λουλοῦδι. Τὰ κορινθιακὰ κιονόκρανα καὶ τὰ Μυκηναϊκὰ γλυπτὰ μὲ τὶς ἴριδες καὶ τὰ κρῖνα τὸ μαρτυροῦν καταφανέστατα. Στὴ ζωγραφική, οἱ ἀνθογράφοι μᾶς ἔδωκαν ἀριστουργηματικὰ ταμπλώ. Λένε ὅτι ἕνας σύγχρονος τοῦ Ἀπελλῆ, ὁ Παυσίας, ἦταν περίφημος γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ ἐζωγράφιζε. Οἱ Κινέζοι, οἱ Ἰάπωνες, οἱ ζωγράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, ὁ Ραφαήλ, ὁ Μποτιτσέλι, ὁ Γκότζολι, οἱ δικοί μας: Γκύζης, Λύτρας, Ἰακωβίδης, παρουσίασαν θαυμάσια ἔργα ζωγραφικῆς μὲ λουλούδια. Ὁ Μπενβενοῦτο Τίσσιο τὰ ὑπέγραφε μ' ἕνα γαρύφαλο στὴ γωνία, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνομάζουν Γκαρόφανο.

Τὸ ἄνθος ἦταν ἀκόμα καὶ στὸ κρυπτογραφικὸ λεξικὸ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας κι' ἐσήμανε «φίλος».

Στὴν Ἑλλάδα, πρὸ ἐτῶν, δὲν ἐκαλλιεργοῦντο τὰ ἄνθη, οὔτε ὑπῆρχεν ἀνθοκομία καὶ ἀνθοπλεκτική, ὅπως σήμερα.

Γι' αὐτὸ ἡ περίφημη ἀρτίστα Ἀδελαΐς Ριστόρη, ὅταν τῆς ἔστειλαν τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἀνθοδέσμες στὴν τιμητική της, εἶπε στὸν Ροΐδη, κυττάζοντας τὰ χάλια ποὺ εἶχαν:

—Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω μαζί μου τὴν κατσίκα μου, νὰ χορτάσῃ χόρτα!

Σήμερα ὅμως τὸ λουλοῦδι ἔγινε τὸ ἀπαραίτητο στόλισμα μιᾶς ἑορτῆς, τὸ σεμνὸ δῶρο σὲ ἀγαπητὸ πρόσωπο, ἡ εὐλαβικὴ προσφορὰ σ'ἕναν τάφο.

Πολὺ λίγοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ θὰ περάσουν ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸ ἄρωμα καὶ στὴν ὀμορφιὰ τῶν λουλουδιῶν

Φυσικά, ὁ μοντερνισμὸς πολλὲς φορὲς σκοτώνει τὸ ρομάντσο τῶν περασμένων ἐποχῶν, ποὺ ἡ ἐρωτευμένη τότε κόρη:

...Ἐτίναζε τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ
μὲ τὰ χεράκια της.

Σήμερα τινάζει τὴ μπάλλα τοῦ γκόλφ, τοῦ τέννις, τινάζει τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου της καὶ ξετινάζει τὸ πορτοφόλι τοῦ μπαμπᾶ ἢ τοῦ συζύγου μὲ τὰ ἔξοδα τῆς τουαλέττας της!

Κι' ἕνα ἀνακόλουθο. Ἂν καὶ ὁ Μάης εἶνε ὁ μήνας τοῦ ἔρωτος, δὲν γίνονται γάμοι ὅμως. Ἴσως γιατὶ ἄλλοτε οἱ ἀρχαῖοι ἐγιόρταζαν τὴν ἑορτὴ τῶν νεκρῶν τὸν Μάϊο κι' ἐθεωρεῖτο γουρσουζιὰ νὰ γίνῃ γάμος, ἴσως ὅμως γιατὶ αὐτὸν τὸν μῆνα κάνουν τοὺς γάμους των τὰ ὑπομονητικὰ τετράποδα, οἱ γάϊδαροι, καὶ θέλομε νὰ κάνωμε διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως γιατὶ νὰ γιορτάζουν οἱ γάϊδαροι τὸ Μάη. Τί σχέσιν ἔχει τὸ λουλοῦδι μὲ τὸ τετράποδο; Μήπως γιατὶ καὶ τὰ γαϊδούρια — ὅπως τὰ λουλούδια — ἔχουν πέταλα;

Ἴσως.

Σύγχρονα ἀνθεστήρια

Θυμᾶμαι, πρὶν δυὸ χρόνια, ποὺ εἴχαμε στὴν Ἀθήνα μας «Καλλιστεῖα Ἀνθέων», μὲ Ἑλλανόδικον Ἐπιτροπὴν γιὰ τὰ βραβεῖα

Ἔτσι, οἱ πλατεῖες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ αὐλόγυροι τῶν ἐκκλησιῶν ἐγέμισαν μὲ φυτὰ καὶ μὲ λουλούδια, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα μὲ μυρουδιές.

Καὶ τὰ διάφορα ἀνθάκια — σὰν κορίτσια ποὺ ἀραδιάστηκαν σὲ διαγωνισμὸ ὀμορφιᾶς — ἐδέχοντο τὰ βλέμματα τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ ἄκουαν σιωπηλὰ τὶς κριτικές τους. Πόσα ἀπ' αὐτὰ θᾆχαν τὴν τύχη νὰ πετύχουν; Τ' ἄλλα θὰ μείνουν φυσικὰ στὸ .. ράφι τῆς συνοικίας τους!

Ἂν ἤξερε κανένας τὴν λουλουδένια διάλεκτο, πόσα δὲν θ' ἄκουε ἀπὸ τὴ γλωσσίτσα τους ἐκεῖ ποὺ ἐστέκονταν ἀραδιασμένα περιμένοντας τὴν Ἑλλανόδικο Ἐπιτροπή, ποὺ ἀπετελεῖτο κατὰ κανόνα ἀπὸ ἕναν μηχανικὸ — ζήτημα σχεδίου, βλέπετε—ἀπὸ ἕναν ζωγράφο — ζήτημα χρωμάτων — καὶ ἀπὸ μιὰ κυρία, ἴσως γιὰ τὴν εἰδικότητά της στὰ ἀρώματα.

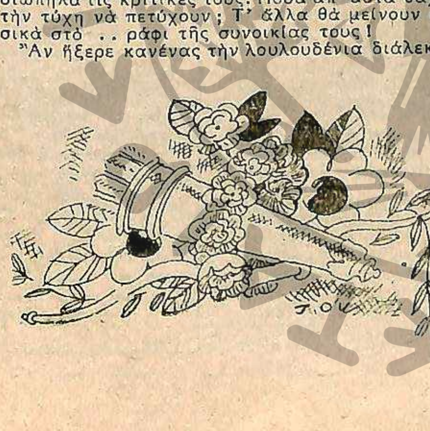

Καθὼς περνοῦσα τότε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, σταμάτησα γιὰ νὰ καμαρώσω τ' ἀριστοτεχνικὰ αὐτὰ δημιουργήματα τῆς φύσεως, ποὺ ἔστειλεν ἡ συνοικία γιὰ τὴν ἔκθεσι.

Καὶ μέσα στὴν ἡσυχία τῆς μεσημεριάτικης ὥρας, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα κάποιους ψιθύρους στὴ γλῶσσα τῶν λουλουδιῶν.

Μιὰ περίφημη λατάνια—σωστὴ ἀριστοκράτισσα, εἶχε ἁπλωμένη τὴν πράσινη βεντάλια της, γιὰ νὰ μὴν τὴν κάψῃ ὁ ἥλιος. Τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ:

— Τί θέλαμε ἐμεῖς στὴ γιορτὴ τῶν ἀνθέων; Ποτέ μου δὲν ἐφρόντισα νὰ κάνω λουλούδια. Μπᾶ!

Τὴν παρομοίασα μὲ κάποιες μοντέρνες κυρίες, ποὺ ἀποφεύγουν νὰ κάνουν παιδιά... γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ σιλουέττα τους!

Μιὰ λευκὴ τριανταφυλλιὰ - ἴδια Μαντὰμ Πομπαντούρ, μὲ τὰ πουδραρισμένα ἀπὸ λευκὰ πέταλα μαλλιά της, ἐσχολίαζε μὲ ὑπεροψία ἕνα γεράνι, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμό του:

— Μὰ τί ἤθελαν νὰ τὰ στείλουν αὐτά, σὲ τόσο ἐπίσημη συγκέντρωσι; ἔλεγε περιφρονητικά. Μήτε νᾆταν παιδιὰ τῆς σέρας, τὰ λουλούδια τῆς αὐλῆς! Κυττᾶξτε ἀξιώσεις γιὰ βραβεῖο, μιὰ ποὺ ἀνατράφηκε μέσα σ' ἕναν σκουριασμένο γκαζοτενεκέ!

Τὰ «σκυλάκια», ποὺ ἦσαν φυτρωμένα σὲ μιὰ κασσόνα, ἐπέταξαν τὴ γλῶσσα τους κι' ἄρχισαν νὰ βάζουν τὴν τριανταφυλλιὰ στὴ θέσι της:

—Ἔχομε δὰ κι' ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, τὴν ὀμορφιά μας, κυρά μου, τῆς ἐφώναξαν. Καὶ ὀμορφιὰ ἁγνὴ καὶ ἄδολη, χωρὶς τ' ἀγκάθια τῆς κακίας. Δὲν κυττᾶς, ποὺ βάφεσαι τελευταίως, σὰν ἁμαρτωλή, μὲ ροὺζ καὶ μὲ ἀνιλίνες, γιὰ νὰ πουληθῇς; Ἀμ' ὡς καὶ λουλάκι σὲ ποτίσανε γιὰ νὰ φανῇς γαλαζοαίματη, κακομοίρα μου! Ἀκοῦς, τριαντάφυλλα γαλάζια! Μήτε νᾆταν μπουγαδιασμένα ροῦχα!

Οἱ ὀρτενσίες—ἀριστοκρατικὲς κυρίες κι' αὐτές, θέλησαν νὰ πάρουν τὸ μέρος τῆς τριανταφυλλιᾶς.

— Καὶ ὅμως τὸ ἄρωμά της, εἶπαν, δὲν τὦχει καμμιά!

— Οὔφ! Ἐχορτάσαμε ἀπὸ μυρουδιές, τώρα δὰ μὲ τὴ χημεία!, εἶπαν οἱ «κάλες». Ὕστερα, ὅποιος δὲν ἔχει ἄρωμα δὲν πρέπει νὰ περηφανεύεται γιὰ τὰ ξένα.

Ἡ ὀρτενσία ἄλλαξε χίλια χρώματα ἀπὸ τὸ κακό της.

— Πᾶψε τὰ λόγια!, εἶπε στὴν κάλλα. Ἐσὺ ἄλλο δὲν ξέρεις, παρὰ ν' ἁπλώνῃς τὸ ἄσπρο χωνί σου, σὰν ἀρλεκῖνος τῆς ἀποκρηᾶς ποὺ ζητᾶ καμμιὰ δεκάρα.

Τὰ γαρύφαλα μιλιά. Ἔγειραν μόνο χαμηλὰ τὰ σγουρὰ κεφαλάκια τους, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ συζήτησι.

Μιὰ μαργαρίτα, μὲ χρυσῆ καρδιά, εἶπε:

— Μὴ μαλώνετε, βρὲ παιδιά. Τὸ βραβεῖο θὰ τὸ πάρῃ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἀξίζει.

— Οὖ! Ἂν κρίνωμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους διαγωνισμούς, τὰ βραβεῖα θὰ δοθοῦνε σ' ὅποιον ἔχει... μπάρμπα στὴν Κορώνη, ἐφώναξε μιὰ ἀνθισμένη «κυανόφυλλη», κατακίτρινη ἀπὸ τὴ σύγχισί της.

Μιὰ καμέλια, γεμάτη μπουμπούκια, κινήθηκε νὰ πῇ κάτι, μὰ φαίνεται πὼς μετάνοιωσε καὶ δὲν ἐμίλησε.

— Τί γνώμην ἔχει ἡ... κυρία μὲ τὰς καμελίας; ρώτησε εἰρωνικὰ μιὰ πασχαλιά, ποὺ ἦταν φυτεμένη σ' ἕνα βαρελάκι.

Ἡ καμέλια δὲν ἀπήντησε, ἡ πασχαλιὰ ὅμως τὦβαλε πεῖσμα νὰ τὴν κουρδίσῃ:

— Τί κρῖμα ποὺ δὲν πρόκειται γιὰ χορό, νὰ δείξῃ τὴν ἄσπρη τουαλέττα της καὶ τὰ μῦρα της ἡ ρωμαντική, ξαναεῖπε εἰρωνικά.

—Ἴσως θᾆχα κι' ἐγὼ κάποιο ἄρωμα, ἀπήντησε ἡ λευκὴ καμέλια, ἂν ἐσχετιζόμουνα μὲ τὸ βαρέλι, ποὺ τὦχεις γιὰ κατοικία σου, κυρά μου!

Ἡ πασχαλιὰ ἔγινε.. μὼβ ἀπὸ τὸ θυμό.

Μιὰ γλυσίνα καὶ μιὰ μπουκαβίλια παρακολουθούσανε τὴ σκηνὴ τοῦ καυγᾶ ἀπὸ ψηλά.

Μιὰ ἄσπρη πεταλοῦδα σωστὸ ἐρωτικὸ ραβασάκι—ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἕνα μπουμποῦκι καὶ πετοῦσε στὸ ἄλλο μὲ χάρι καὶ μὲ σύστημα.

Ἕνας κάκτος τὴν εἶδε κι' ἔβαλε τ' ἀγκαθάκι του, λέγοντας:

— Τὸ πάει τὸ γράμμα ἡ λεγάμενη!

Τὸ ψηλὸ πεῦκο τῆς πλατείας εἶδε κόσμο νὰ πλησιάζῃ, ἀπὸ μακρυά, γιατὶ τὸ ἄκουσα νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξι μ' ἕναν ψίθυρο:

— Σσσσσσσ!

Κι' ἔτσι, τὰ λουλούδια, μ' ὅλη τὴ ζωηρὴ συζήτησι, δὲν μαδήθηκαν, δὲν εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν σουρομαδήθηκαν καὶ δὲν μαλλιοτραβήχτηκαν κι' ἐκεῖνες ποὺ τὰ ἐξέθεσαν, ὅταν ἐπληροφορήθηκαν τ' ἀποτελέσματα τῆς ἑλλανοδίκου καὶ τὰ βραβεῖα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Αὐτοκτονῶ !

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ μεγάλου ὑπερωκεανείου, ποὺ περνοῦσε τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ τὸν ὡραιότερο καιρό, μιὰ συντροφιά, ἀποτελουμένη ἀπὸ πέντε πρόσωπα, ἐσχολίαζαν ἕνα ζευγάρι νεονύμφων, ποὺ ἔκαναν τὸ ταξίδι τοῦ γάμου στὸν Νέον Κόσμο.

— Λὲς κι' εἶνε ἕνα ζευγάρι τρυγόνια. Κυττάζονται στὰ μάτια καὶ μιλᾶνε οἱ καρδιές τους, εἶπε ὁ ποιητὴς τῆς παρέας.

— Ὁ ἔρως εἶνε μιὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, εἶπε ὁ βιομήχανος. Ἀνοίγεις τὸ κατάστημα, κάνεις ἔξοδα, ὑπολογισμούς, καὶ μιὰ μέρα βλέπεις πῶς ἔπεσες ἔξω.

— Ἐγὼ νομίζω πῶς εἶνε ἀσθένεια, ἐπρόσθεσε ὁ γιατρός, σὲ πολλοὺς ἀθεράπευτη. Καὶ δὲν προσβάλλει τὴν καρδιά, ὅπως νομίζουν, ἀλλὰ τὸ μυαλὸ δυστυχῶς.

Ὁ γηραιότερος τῆς συντροφιᾶς, ἕνας στρατηγὸς ἐν ἀποστρατείᾳ, ἐχαμογέλασε.

— Εἶνε λίγ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἐπρόσθεσε, καὶ κανονίζει τὶς δουλειές του σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κάθε ἀτόμου, καὶ μὲ τὴν ἀντίστασι ποὺ θὰ βρῇ στὸ ἕτερον ἥμισυ.

» Ἐγνώρισα ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τοὺς ἐκάηκε καρφὶ ὅταν τοὺς ἐγκατέλειψε ἡ ἀγαπημένη τους, μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχαν ὡς εἴδωλο καὶ τὴν ἐλάτρευαν, καὶ ἄλλους ποὺ αὐτοκτόνησαν ἐπάνω στὸν τάφο της.

» Μιὰ περίπτωσις θυσίας ὅμως θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη:

» Ἤμουν ἀκόμη μαθητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τότε, καὶ εἶχα μιὰ γκαρσονιέρα σ' ἕναν στενὸ δρόμο τῆς Βιέννης.

» Στὸ ἴδιο σπίτι, πλάϊ μου, εἶχε χτίσει τὴ φωληά του ἕνα ζευγαράκι ποὺ μόλις πρὶν τρεῖς μῆνες εἶχαν κάμει τὸ γάμο τους.

» Ἐκείνη, μιὰ ξανθὴ κοπέλλα μὲ μάτια καταγάλανα καὶ χρυσᾶ μαλλιά, ἕνα κρῖνο γεμᾶτο ὀμορφιὰ καὶ ἄρωμα, κι' ἐκεῖνος, ἕνας μποξὲρ τετράγωνος, μὲ μύτη πλατειά, χείλη μεγάλα καὶ λοξὰ μικρὰ ματάκια.

» Πῶς τὸν περιποιότανε καὶ πῶς τὸν ἐκύτταζε ὅταν τὸν συνώδευε τὸ πρωῒ ἕως τὴ σκάλα!

»— Μάξ, νὰ μὴν ἀργήσῃς, καλέ μου.

» Αὐτὸ ἦταν τὸ μοτίβο της. Κι' ἐκεῖνος, μὲ ὕφος θυμωμένο, ἄγριο, ἀπάνθρωπο, τραβοῦσε τὰ λευκά της χέρια ἀπὸ τοὺς ὤμους του, κι' ἔφευγε βάναυσα, χωρὶς νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα χάδι.

» Πολλὲς φορές, τὸν ἄκουγα νὰ τὴν βρίζῃ μέσα στὴν καμαροῦλα τους, καὶ κάποτε τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ σὰν μωρὸ παιδὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔφευγε.

» Ἡ ζωή της ἦταν ἕνα μαρτύριο, ποτὲ ὅμως δὲν τὴν ἄκουσε κανένας νὰ πῇ ἕνα παράπονο ἢ μιὰ κακὴ λέξι ἐναντίον του.

» Ἡ θυρωρὸς—ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα—μοῦ εἶπε μιὰ βραδυὰ ποὺ τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ σκεπασμένη μ' ἕνα μάλλινο κάλυμμα.

»— Ἄχ! πῶς τὴν λυπᾶμαι τὴν καϋμένη τὴν Γκρέτχεν! Φαίνεται πὼς ὁ ἄνδρας της ἔχει δώσει τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά του σὲ κάποιαν ἄλλη, γι' αὐτὸ τὴν μεταχειρίζεται σὰν σκύλο. Τὴν χτυπᾶ, κύριέ μου, κι' ἐκείνη δὲν βγάζει ἄχνα ἀπὸ τὰ χειλάκια της. Τῆς ἐπούλησε ὅ,τι κι' ἂν εἶχε, ἀκόμη καὶ τὴ βέρα της γιὰ νὰ τὰ παίξῃ στὰ χαρτιά, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τοὺς φίλους του. Κακόμοιρο κορίτσι, τί θὰ γίνῃ!

»Καὶ πραγματικά, ἡ ζωὴ τῆς νέας ἦταν ἀφόρητη. Κάποτε, ἐσκέφθηκα νὰ ἐπέμβω, νὰ τὸν βάλω στὴ θέσι του τὸν βάναυσο μποξέρ, μὰ ἐσκέφθηκα ὅτι ἴσως θὰ ἔφερνα σὲ δυσκολώτερη θέσι τὴ νέα γυναῖκα...»

— Ἴσως ἐσκεφθήκατε καὶ τὶς... γροθιὲς τοῦ μποξέρ, εἶπε ἕνας τῆς συντροφιᾶς καὶ ἐγέλασαν ὅλοι.

Ὁ στρατηγὸς ἐξακολούθησε:

— Κάποιο βράδυ, ἦρθε πολὺ ἀργὰ σπίτι του, μεθυσμένος ὅπως ἀποδείχθηκε, κι' ἔκανε μιὰ σκηνὴ φοβερὴ στὴν ξανθὴ Γκρέτχεν.

»Ἄκουσα τὶς φωνές του, τὸ κλάμα της, κι' ἔπειτα κάποιον θόρυβο, μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιξε, τὴ σκάλα ποὺ τὴν κατέβαζε βιαστικὰ αὐτός, καὶ τίποτα πιά.

»Τὸ πρωΐ—πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας ἡ θυρωρὸς μᾶς ξύπνησε μὲ φοβερὲς φωνές:

»— Προφτᾶξτε, φονικὸ μέσα στὸ σπίτι! Βοήθεια!

»Ὅλοι οἱ ἔνοικοι βγῆκαν στὸ διάδρομο.

»— Τὴ σκότωσε ὁ ἄτιμος!, εἶπε μὲ θρήνους ἡ θυρωρός.

»Πράγματι, ἡ δυστυχισμένη νέα ἦταν ξαπλωμένη κοντὰ στὸν τοῖχο μὲ μιὰ πληγὴ μεγάλη στὸ λαιμό.

»Ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ ἀστυίατρος διεπίστωσαν τὸν θάνατο κι' ἄρχισαν τὶς ἀνακρίσεις.

»Ὁ φονιὰς συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὅλους καὶ ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο, εἶνε τὸ μέχρι ποιοῦ σημείου εἶχε φθάσει ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν τύραννό της.

»Φαίνεται πὼς ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀπὸ τὴν αἱμορραγία τῆς πληγῆς τοῦ λαιμοῦ, αὐτὴ ὅμως, πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις της, καθὼς ἦταν πλαγιασμένη κατάχαμα πλάϊ στὸν τοῖχο, μὲ τὸ ματωμένο της δάχτυλο ἔγραψε ἐπάνω στὴ λευκὴ ταπετσαρία: «Αὐτοκτονῶ». Κι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ τὸ τέρας ἐκεῖνο μετὰ τὸν θάνατό της.

»Μιὰ τέτοια θυσία φθάνει τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης. Εἶνε λοιπὸν ἡ ἀγάπη παθολογικὸ νόσημα, ποὺ προσβάλλει καίρια μερικοὺς ὀργανισμούς, ἢ ὄχι;»

— Καὶ ὁ μποξέρ; τί ἔγινε ὁ μποξέρ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ μόνη δεσποινὶς τῆς συντροφιᾶς. Τὸν ἐκρέμασαν;

— Δηλαδή, καταδικάσθηκε σὲ δεκαπέντε ἐτῶν δεσμά, γιατὶ ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦταν μεθυσμένος. Δὲν τὸν ἐκρέμασαν, δεσποινίς, ἡσυχᾶστε. Ἴσως τώρα, ἐλεύθερος πιά,—ἔχουν περάσει τριάντα χρόνια—καὶ γερασμένος, θὰ διηγῆται τὶς ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε στὸν στίβο καὶ στὶς γυναῖκες, καὶ θὰ καπνίζῃ τὴν πίπα του σὰν φιλήσυχος πολίτης.

Ὁ ποιητὴς πλησίασε τὸ φινιστρίνι καὶ εἶπε:

— Δὲν ἀνεβαίνομε στὸ κατάστρωμα ν' ἀναπνεύσωμε καθαρὸν ἀέρα! Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος κι' ἡ νύχτα στολίστηκε μὲ ὅλα της τὰ διαμάντια γιὰ νὰ κάνῃ ἐντύπωσι στὸν ὠκεανό.

— Εὐτυχῶς κι' εἶνε ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πνίξῃ, εἶπε ἡ δεσποινίς, γιὰ νὰ τῆς κλέψῃ τὰ διαμάντια. Ἄχ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!

Ὁ στρατηγὸς χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Ἐλᾶτε νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ μιὰ γυναικεία ἀπιστία τόσο σκληρή, ὅσο καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ μποξέρ...

Καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ κατάστρωμα.

ΧΕΡΜΑΝ ΣΤΟΚ

ΓΗΡΑΣΚΩ
ἀεὶ
διδασκόμενος...

Σκορδοκρεμμυδοφαγία

Θἄπρεπε νάρθῃ, φαίνεται, ἡ σημερινὴ ἐποχή, γιὰ ν' ἀποκτήσουν, δυὸ περιφρονημένα καὶ ταπεινὰ μέχρι πρό τινος προϊόντα τῶν λαχανοκήπων, τὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι, τὴν ἀξία ποὺ τοὺς πρέπει. Ὅσοι, καὶ ἰδίως ὅσες ἄλλοτε καὶ στὸ ἄκουσμα μόνο τῶν λέξεων «σκόρδο», «κρεμμύδι» ἀπέστρεφαν τὸ πρόσωπο μὲ γκριμάτσες ἀηδίας, τώρα τρέχουν καὶ στὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τῆς Πρωτευούσης γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἔστω καὶ λίγες «σκελίδες» σκόρδου προσφέροντας ὁλόκληρο ἑκατοστάρικο γι' αὐτές... Ποτὲ οἱ Ἕλληνες δὲν ἔκαναν τόση κατανάλωσι σκόρδων, ὅση τώρα, ὁπότε καὶ ὁ χυλὸς ἀκόμη τῶν συσσιτίων μεταβάλλεται μέσα σὲ λίγα λεπτὰ σὲ προκλητικώτατη σκορδαλιά..

Δὲν ὑπάγονται ὅμως ὅλοι οἱ Ἕλληνες στὴν κατηγορίαν αὐτῶν πού, ἐχθροὶ τοῦ σκόρδου καὶ τοῦ κρεμμυδιοῦ ὡς χθές, μετεβλήθησαν σήμερα σὲ φανατικοὺς λάτρεις των. Εἶνε πολλοὶ καὶ ἐκεῖνοι πού, κρατῶντας τὶς παληὲς παραδόσεις, ἐσυνήθιζαν κατὰ τὸν Μάϊο νὰ «καθαρίζουν τὰ αἵματα» τρώγοντας σκόρδο. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε σοφή, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες συνήθειες τοῦ λαοῦ. Τὸ σκόρδο ἐλαττώνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, ποὺ εἶνε μεγάλη κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, καὶ ἡ σκορδαλιὰ ἦταν πάντοτε τὸ κατ' ἐξοχὴν φαγητὸ τοῦ Μαΐου.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὸ σκόρδο, καὶ τὸ κρεμμύδι εἶνε μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες τροφὲς τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ὁποίων ἡ ὑγιεινὴ ἀξία εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Ἂς σημειωθῇ δὲ—γιατὶ λίγοι ἀσφαλῶς θὰ τὸ γνωρίζουν—ὅτι τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ σκόρδα, παρ' ὅλη τὴν περιφρόνησι μὲ τὴν ὁποία τὰ περιέβαλλε ὁ πολὺς κόσμος, ἀνήκουν, μαζὶ μὲ τὰ πράσσα, σὲ μιὰ τάξι φυτῶν, τὰ «βολβόριζα» στὴν ὁποίαν ἀνήκουν καὶ... οἱ ἀριστοκρατικὲς τολύπες, τὰ κρῖνα, τὰ ζουμπούλια καὶ ἄλλα εὔοσμα λουλούδια...

«Ταξικῶς» λοιπόν, ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κρῖνα, ζουμπούλια ἢ τολύπες, ποὺ ἔχει στὸ μέγαρό του ἕνας εὔπορος ἀστός, δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ ἕνα μάτσο σκόρδα ἢ κρεμμύδια, ποὺ ἔχει στὸ σπιτάκι του ὁ φτωχὸς χωριάτης! Ὑπάρχει, βέβαια, μιὰ... μικρὴ μόνο διαφορὰ στὴν ὀσμὴ καὶ στὴν χρησιμότητα. Ὄχι ὅτι τὰ λουλούδια εἶνε ἄχρηστα. Θὰ ἦταν βλασφημία κατὰ τῆς φύσεως νὰ τὸ πῇ κανεὶς αὐτό. Ἡ χρησιμότης των ὅμως εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὑγιεινὴ ἀξία τοῦ κρεμμυδιοῦ καὶ τοῦ σκόρδου ἦταν πολὺ προτήτερα γνωστὴ στὸν λαὸ παρὰ στὴν ἐπιστήμη

Ὁ Διοσκουρίδης, διάσημος Ἕλλην βοτανολόγος τῆς ἀρχαιότητος, γράφει ὅτι τὸ συνάχι θεραπεύεται ἅμα ἀλείψῃ κανεὶς τὴ μύτη του μὲ χυλὸ κρεμμυδιοῦ, ὅτι οἱ λεβίθες φεύγουν ἅμα τρῶμε σκόρδο, ὅτι ἀκόμη λυωμένα σκόρδα, ἅμα ἐπιτεθοῦν σὲ πληγὴ ἀπὸ δῆγμα λυσσασμένου σκύλου, ἀμέσως προλαμβάνεται ἡ λύσσα. Τὸ κρεμμύδι ἔχει ἀναγραφῇ ὅτι θεραπεύει τὸ σκορβοῦτο καὶ πολὺ φυσικὰ ἀφοῦ περιέχει τὶς κατάλληλες βιταμίνες. Εἶνε ἐπίσης διουρητικὸ καὶ σκωληκοκτόνο, κάνει δὲ καλὸ ὡς κατάπλασμα στοὺς δοθιῆνας (καλογέρους), στοὺς μώλωπας, στὶς συνθλάσεις κλπ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι ὑγιεινολόγοι ποὺ ἀφιερώθηκαν στὴ μελέτη τῆς φυτολογίας, παραδέχονται ὅτι, ὅταν τὸ στομάχι ἀνέχεται ὠμὸ ἢ ψημένο τὸ κρεμμύδι, αὐτὸ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ καλὴ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ κρεμμύδι, τόσο ὁ βολβός, ὅσο καὶ τὰ πράσινα μέρη του ἀποτελοῦν μιὰ τροφὴ μεγάλης σπουδαιότητος. Οἱ θεραπευτικές του ἰδιότητες εἶνε ἄπειρες. Καθαρίζει καὶ ἀνανεώνει τὸν ὀργανισμό. Ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνία; Δοκιμᾶστε νὰ παίρνετε τὸ βράδυ μερικὲς φέτες κρεμμύδι, μαραμένες, μέσα σὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Εἶσθε νευρικοὶ καὶ ἀδυνατισμένοι; Τρῶτε κάθε μέρα, ἀλλὰ σὲ μικρὴ ποσότητα, μιὰ σαλάτα μὲ κρεμμύδι, μαϊντανὸ καὶ λεμόνι.

Πολὺ περισσότερες ὅμως εἶνε οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ σκόρδου: Σκόρδο ψιλοκομμένο μέσα στὸ γάλα δίδεται κατὰ τῆς ταινίας τοῦ ἐντέρου, λαμβανόμενο δὲ τακτικά, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει πολλὲς καχεξίες καὶ ἀσθένειες τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ σκορδέλαιο καὶ τὸ κρεμμυδέλαιο ἐχορηγήθησαν ἀκόμη καὶ ἐναντίον τῆς φυματιώσεως.

Οἱ παλαιότεροι ποὺ ἔτρωγαν σκόρδα καὶ κρεμμύδια εἶχαν ἕναν λόγο παραπάνω νὰ εἶνε ὑγιέστεροι ἀπὸ μᾶς. Ἕνα ἀνέκδοτο ἀναφέρει, ὅτι ὅταν τὰ Ὑδρέϊκα καὶ Ψαριανὰ καράβια πρωτοπῆγαν σ' εὐρωπαϊκὰ λιμάνια, οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἀνέγραψαν ὡς παράδοξο γεγονός, ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ καράβια βρωμοῦσαν κρεμμυδίλα καὶ σκορδίλα! Τόσο πολὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι οἱ Ἕλληνες ναυτικοί. Καὶ ἔκαναν πολὺ καλά, γιατὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔπαθε ποτὲ ἀπὸ σκορβοῦτο, ποὺ ἐθέριζε τοὺς ἄλλους ναυτικούς, λόγῳ τοῦ ὅτι, ταξιδεύοντας, πολλὲς φορές, ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους, χωρὶς νὰ προσεγγίσουν σὲ κανένα λιμάνι, δὲν μποροῦσαν νὰ τρῶνε νωπὲς τροφές.

Τὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι ἀντικαθιστοῦν κατὰ μέγα μέρος τὴν ἔλλειψι νωπῶν τροφῶν, ἀφοῦ εἶνε, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, μονίμως νωπὲς τροφές, ποὺ διατηροῦν τὶς βιταμίνες των, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις προκαλεῖ τὸ σκορβοῦτο.

Τὸ 1854, κατὰ τὴν ἐπιδημία τῆς χολέρας στὰς Ἀθήνας, καὶ κατὰ τὸ 1917, κατὰ τὴν ἐπιδημία τῆς γρίππης σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὸ σκόρδο ἔδινε καὶ ἔπαιρνε. Καὶ ἀσφαλῶς πολλοὶ θὰ τὴν ἐγλύτωσαν μὲ τὴν σκορδοφαγία των...

Μὲ λίγα λόγια, τὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι εἶνε, ὅπως εἴπαμε, πανάκεια

Ἂς μὴν περιφρονοῦμε λοιπὸν τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ σκόρδο καὶ ἂς μὴν τὰ θεωροῦμε πρόστυχα προϊόντα τοῦ λαχανοκήπου, γιατὶ οἱ διάφορες ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τοὺς δίνουν μεγάλη ἀξία.

Ἐξ ἄλλου εἶνε κουτὸ καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὰ στερῆται κανεὶς—φαντάζομαι ὅμως ὅτι σήμερα θὰ εἶνε πολὺ ἐλάχιστοι αὐτοὶ—ἐξ αἰτίας τῆς μυρωδιᾶς των. Ἂς τὰ τρώῃ ἄλλωστε τὸ βράδυ καὶ ἂς μὴν πλησιάζῃ τὴν ἄλλη μέρα πολὺ κοντὰ τοὺς ἄλλους...ὁμοίους του, βέβαια. Ἂν δὲ εἶνε...ἐρωτευμένος, ἂς συνεννοηθῇ μ' «Ἐκείνην» νὰ φᾶνε σκόρδο καὶ οἱ δυὸ μαζί, ὥστε νὰ μὴ μυρίζῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἔτσι ἐξ ἄλλου θὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ βασκάνῃ κανεὶς τὸν...ἔρωτά τους, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, τὸ σκόρδο προλαμβάνει καὶ τὸν βασκαμό!..

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Τὸ φράκο καὶ ἡ . . . ἡ γένεσίς του

Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φοροῦν—ἢ μᾶλλον ποὺ φοροῦσαν—φράκο ξέρουν τὴν καταγωγὴ καὶ τὴν ἱστορία του; Ἐλάχιστοι ἀσφαλῶς. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ μᾶς κάνει ν' ἀφιερώσωμε ἐδῶ μερικὲς γραμμὲς ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό. Λοιπὸν ἡ γένεσις τοῦ φράκου ὀφείλεται στὸ ἑξῆς περίεργο περιστατικό:

Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ τοῦ 1786, ὁ Παρισινὸς ράπτης Ζὰν-Ζὰκ Φρακὰς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάῃ σὲ μιὰ τελετή. Φοροῦσε τὸ ροῦχο ποὺ ἦταν τῆς μόδας τότε, ἕνα εἶδος ρεδιγκότας. Στὸ δρόμο ὅμως, ἕνα ἁμάξι ποὺ περνοῦσε τοῦ ἐγέμισε τὶς ἄκρες τῆς βελάδας του μὲ λάσπες. Ὁ ἄνθρωπος, μὴ ἔχοντας δεύτερη βελάδα ν' ἀλλάξῃ, ἀπελπίστηκε στὴν ἀρχή. Ξαφνικά, ὅμως, τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις. Ἔκοψε γρήγορα τὶς λασπωμένες ἄκρες τοῦ ρούχου καὶ ἔρραψε καταλλήλως τὸ μέρος. Μὲ τὸ ροῦχο αὐτὸ ἔφθασε στὴν τελετή, ὅπου ἐκίνησε τὴν γενικὴ περιέργεια. Φυσικά, ὁ Φρακὰς δὲν εἶπε τί ἀκριβῶς συνέβη. Εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ νέας μόδας, τὴν ὁποίαν ἐλανσάρησε ὁ ἴδιος. Τὴν ἄλλη μέρα, βροχὴ οἱ παραγγελίες τοῦ νέου φορέματος στὸ ἀτελιέ του ἀπὸ τοὺς κομψευομένους τῆς ἐποχῆς. Τὸ νέο ροῦχο εἶχε καθιερωθῇ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ «δημιουργοῦ» του Φρακὰς ὠνομάσθη φρὰκ (φράκο). Ἀπὸ τότε... σώζεται ὡς σήμερα.

Δ. Ψαθᾶ
Μαντάμ
Σουσού.

ΓΛΕΝΤΙ στὴν ταβέρνα τοῦ «Ἄλκη»

Τί καλὸς τύπος αὐτὸς ὁ Παναγιωτάκης! Τί ἄνθρωπος ἀνοιχτόκαρδος καὶ γλεντζὲς καὶ μεγαλόψυχος καὶ λεβέντης καὶ ἀσίκης.

— Σήκω, ζαργάνα!

— Διὰ ποῦ;

— Σήκω καὶ μὴ ρωτᾶς. Πᾶμε νὰ τὸ ρίξουμε ἔξω. Ἔπιασα λεπτά, μωρὲ ζαργάνα μου, καὶ μὲ ξέρεις ἐμένα! Πᾶμε νὰ σὲ διασκεδάσω κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ μὲ τὴν καρδιά μου. Τί ψυχὴ ἔχουν τὰ λεπτὰ σήμερα;

Ἡ μαντὰμ Σουσοῦ ἐπέταγε τὴν σκούφια της γιὰ διασκέδασιν. Ἀλλὰ διασκέδασιν ὅπως τὴν ἐννοοῦσε αὐτή. Ἀξιοπρεπῆ, σοβαράν, καθὼς πρέπει, ἀριστοκρατικήν. Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ρώτησε τὸν Παναγιωτάκη ἦταν τὸ κέντρον.

— Ποῦ;

— Στοῦ Γιαλέλη.

— Στοῦ Γιαλέλη, βλάξ, νὰ πηγαίνῃς νὰ γλεντᾶς μὲ τὴν παρέα σου. Καὶ μὲ τοὺς λαουτζίκους, τοὺς πτωχοὺς καὶ τὶς τσοκαρίες. Μιὰ κυρία καθὼς πρέπει μοῦ ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ὅτι ἐγευμάτισε καλὰ καὶ διασκέδασε εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Ἄλκη. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε.

— Καὶ ποῦ εἶν' αὐτή;

— Μοῦ εἶπαν γωνία Ἀχαρνῶν καὶ Ἠπείρου καὶ κατάστημα καθὼς πρέπει. Καὶ δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ ὄργανα μπουζούκια, μπαγλαμαδάκια καὶ ἄλλα λαϊκά, ἀλλὰ κιθάρες. Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς μαέστρος Γλυκοφρύδης.

Πράγματι, εἰς τὴν γωνίαν Ἀχαρνῶν καὶ Ἠπείρου ὑπάρχει ἡ ταβέρνα τοῦ Ἄλκη καὶ δὲν εἶχαν γελάσει τὴν Σουσοῦ οὔτε ὡς πρὸς τὴν τοποθεσία της, οὔτε ὡς πρὸς τὸ καλὸ φαΐ, οὔτε ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ Γλυκοφρύδης.

— Ἀκοῦς;

— Ἀκούω, Σουσοῦ.

— Καὶ ἐὰν ἔχωμεν τύχην συχνάζει ἐκεῖ καὶ βαθύφωνος ὁ κ. Τότης Στεφανίδης καὶ ἕνα βράδυ, ὅπως μοῦ εἶπαν κυρίαι καθὼς πρέπει, ἐτραγούδησε, ἕνεκα τσακὶρ-κέφι καὶ ἔχουν ἀπὸ τότε νὰ τὸ λένε.

Ἐφοφοῦσε γιὰ ὀνόματα ἡ Σουσοῦ. Καὶ μόνο ποὺ ἄκουσε ὅτι ἕνας καλὸς μαέστρος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς μας βαθυφώνους ἐσύχναζαν εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Ἄλκη, ἐξεσηκώθηκε.

— Ἔχεις χρήματα;

— Ὅσα θέλεις.

— Ἀλλὰ πρόσεχε, Παναγιωτάκη. Σὲ συνοδεύω ὑπὸ ἕνα ὅρον. Θὰ κρατήσῃς τὴν θέσι σου ὡς κύριος ἀξιοπρεπής. Καὶ ὄχι μόλις πιῇς ἕνα ποτηράκι νὰ ζητῇς ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν χασαπικά, ζεμπεκικὰ καὶ παρόμοιες ἄλλες ἀηδίες. Καὶ μήπως παρεκτὸς τῶν προσώπων ποὺ σοῦ εἶπα καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου ποὺ συχνάζει εἰς τὸ κέντρον εὑρεθοῦν ἐκεῖ τίποτε τύποι λαϊκοὶ καὶ μόλις τοὺς δῇς εἶδε ὁ σκύλος τὴ γενιά του καὶ ἀναγάλλιασε ἡ καρδιά του. Καὶ ἀρχίσῃς ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δικά σου τὰ λαϊκὰ βαρᾶτε τὸν Μποχώρη βιολιτζῆδες καὶ σηκωθῇς ἐπάνω καὶ χορέψῃς χόπλα-χόπλα, ἔχω κακὴν πεῖραν. Καὶ γειά σου κυρ-Ἀντώνη μου, καὶ νὰ μοῦ ζήσῃς Μπύθουλα καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶμαι ἱκανὴ νὰ φτάσω μέχρι διαζυγίου.

— Μὴ φοβᾶσαι.

— Ἀκοῦς;

— Ἀκούω ντέ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ὡς ποὺ νὰ ντυθῇ ἡ Σουσοῦ τοῦ ἔκανε τοῦ Παναγιωτάκη χίλιες δυὸ ἀκόμα συστάσεις. Διότι τὸν ἤξερε τὸν ἄνδρα της καὶ δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνην στὰ ζητήματα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τηρήσεως τῶν τύπων. Τέλος πάντων ἐξεκίνησαν καὶ ἔφθασαν στὴν περίφημη ταβέρνα, ποὺ εἶχε φλογίσει τὴν φαντασίαν τῆς Σουσοῦς. Μὰ εἶχε καὶ ὁ Παναγιωτάκης τὶς ἀνησυχίες του.

— Σουσοῦ.

— Τί συμβαίνει;

— Μπᾶς καὶ συχνάζουν ἀριστοκράτες;

— Ὄχι ἀπολύτως Ἀριστοκράται τοῦ Κολωνακίου τοὺς συχαίνομαι καθ' ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ κατοίκησα εἰς Κολωνάκι καὶ ἐγνώρισα κυρία Κιτσομήτρου, κυρία Σμίγλες καὶ πολλὲς παρόμοιες ξιππασμένες καὶ φαντασμένες, δὲν μοῦ κάνουν γοῦστο. Εἰς τοῦ Ἄλκη συχνάζει κόσμος καθὼς πρέπει καὶ δὴ γαλλικὰ καὶ ξέναι γλῶσσαι καὶ σνομπαρία.

Ἔτσι ὅταν ἔφθασαν στὴν ταβέρνα ἦταν πιὸ ἥσυχος ὁ Παναγιωτάκης. Τὸ κατάστημα προδιέθετε ἐξ ἀρχῆς πολὺ καλά. Τὰ περισσότερα τραπεζάκια ἦταν γεμᾶτα. Κι' ὅταν ἐμπῆκε ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα μὲ τὸν Παναγιωτάκη, ψίθυρος διεχύθη στὴν ἀτμόσφαιραν.

— Ἡ Σουσοῦ!

— Βρέ! Ἡ ζαργάνα.

— Κι' ὁ Παναγιωτάκης.

Οἱ πελάται ἄφιναν κουτάλια, μαχαίρια καὶ ποτήρια καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν τέως δέσποινα τῆς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ ποὺ κατηυθύνθη μὲ ὑπέροχον ὕφος καὶ πόζα ἐπιβλητικὴ σ' ἕνα τραπεζάκι. Μόλις ἐκάθησε, ἐκάλεσε τὸ γκαρσόνι.

— Μενοῦ ζε-βου-πρί.

— Τί θέλετε, μαντάμ;

— Πρῶτον, ἀστακουδάκι.

— Δυστυχῶς δὲν ἔχει.

— Ἀποεῶ.

— Τοὐλάχιστον χαβιάρι;

— Οὔτε, μαντάμ. Μᾶς συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς ταβέρνες ὑπερπολυτελείας. Ἔχομε ὡραῖα καὶ ἐκλεκτὰ πράγματα. Κρέας, ψάρι διαλεχτό, τηγανητό, μαγιονέζα, μεζεδάκια, πιλάφι, τυριά...

— Ἔστω.

— Τί νὰ σᾶς φέρω;

Ἔκανε ὁ Παναγιωτάκης νὰ πῇ κάτι. Τοῦ ἔρριξε ἕνα πλάγιο καὶ πολυσήμαντον βλέμμα ἡ Σουσοῦ, ἡ ὁποία ἐγύρισε κρυφὰ πάλι στὸ γκαρσόνι.

— Ὑπάρχει Τότης;

— Ὁ κ. Στεφανίδης;

— Μάλιστα, τὸν ἤκουσαν κάτι φίλες μου καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ σελβίρῃ καὶ μένα τσιγγάνικο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ πολὺ τὰ κάνω γοῦστο.

Τὸ γκαρσόνι ἐξήγησε στὴν ὑψηλὴ πελάτισσα ὅτι ὁ κ. Τότης συνέβη μιὰ βραδυὰ μονάχα νὰ τραγουδήσῃ καὶ ὅτι δυστυχῶς οὔτε στὸ κατάστημα βρισκόταν ἀλλὰ οὔτε καὶ ἂν βρισκόταν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἡ Σουσοῦ ἐθίγη βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἀλλὰ δὲν συνήθιζε ποτὲ νὰ δείχνεται.

— Μικρὸν τὸ κακόν.

— Τί ἄλλο ἐπιθυμεῖτε, μαντάμ;

— Νὰ σελβιρισθοῦν τὰ παραγγελθέντα. Καὶ νὰ παίξῃ ἡ ὀρχήστρα ἕνα ταγκουδάκι. Καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ ἐλαφρὰ μουσικὴ προτιμῶ λιγάκι Μοζάρτ, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐπιδόρπια.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε περίφημον. Ἡ Σουσοῦ ἔτρωγε μὲ τὴν θαυμασίαν ἐκείνη φινέτσα ποὺ τῆς ἐδώρησε ὁ Ὕψιστος. Βασίλισσα γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα καὶ διδαχθεῖσα εἰδικῶς νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ ἀριστοκρατικῶς, δὲν θὰ προσέδιδε τόσην ποίησιν εἰς τὴν πεζὴν αὐτὴν ἀσχολίαν ὅσην ἔδιδε μὲ τὶς κινήσεις της ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα. Ἀξιοθαύμαστος ἦταν κι' ὁ Παναγιωτάκης ὁ ὁποῖος ἔτρωγε ἐπίσης μὲ προσοχή, ἀξιοπρέπεια καὶ σοβαρότητα. Ἀλλὰ ὁ Παναγιωτάκης ἔπινε κιόλας. Καὶ ἔπινε μὲν μόνον ὅσες φορὲς ἔφερε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη ἡ Σουσοῦ ἀλλὰ κάθε φορὰ ἔδινε κλὰπ μιὰ τοῦ ποτηριοῦ καὶ τὸ ἄδειαζε. Αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν δὲν τὴν ἐπρόσεξε ἡ ὑψηλή του σύζυγος. Ἔτσι στὸ πρῶτο ποτηράκι ἦταν σοβαρός. Στὸ δεύτερο σοβαρώτερος. Στὸ τρίτο ἐξ ἴσου σοβαρός. Στὸ τέταρτο πάλιν σοβαρός. Εἰς τὸ πέμπτον ποτηράκι τὰ ἐπήγαινε καλά. Ἀλλὰ ὅπως τοῦ συνέβαινε πάντοτε ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω ἄρχισε νὰ ὑφίσταται ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς ἀλλοιώσεις. Στὸ ἕβδομο ἄρχισαν νὰ γυαλίζουν τὰ μάτια του. Στὸ ἔνατο ἄρχισε ἡ μορφή του νὰ παίρνῃ τόνους εὐτυχίας. Στὸ δωδέκατο—ἦταν τὸ κρισιμώτερον—ἄρχισε νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά του πάθος ἐνῷ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του ἐδονοῦσε μιὰ μυστηριώδης δύναμι ποὺ ἐζητοῦσε νὰ ξεσπάσῃ. Κι' ἔξαφνα ἐτινάχτηκε ἐπάνω κι' ἐβόησε πρὸς τὴν ὀρχήστραν:

— Παρᾶτε βιολιτζῆδες.

— Τί θέλει ὁ κύριος;

— Τὸν Μποχώρη!

Ἔντρομη ἡ Σουσοῦ ἐκατάλαβε ὅτι εἶχε συντελεσθῇ τὸ μοιραῖον. Διότι ἤξερε καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀνάλογα παθήματά της σὲ γλέντια μὲ τὸν Παναγιωτάκην, ὅτι αὐτὴ τὴν μοιραίαν στιγμὴν καμμία δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν λαϊκόν της σύζυγον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐβούηξε ἡ πελατεία τοῦ καταστήματο:

— Μπράβοοο!

— Γειά σου Παναγιωτάκη!

— Νὰ μᾶς ζήσῃς.

Ἦταν, ὡς γνωστόν, σαρανταπέντε χρόνων ἄνθρωπος ὁ Παναγιωτάκης. Ἀλλὰ οἱ ἦχοι τοῦ Μποχώρη—ὅπως κάθε φορὰν συνέβαινε ποὺ τοὺς ἄκουγε—ἐξύπνησαν στὸ ἄτσαλο κορμί του ἀναμνήσεις τῆς πρώτης του νεότητος καὶ τοῦ προσέδιδαν εὐλυγισίαν ἐφήβου. Ἄναψε τὸ γλέντι. Ὅλοι οἱ θαμῶνες ἐχτυποῦσαν παλαμάκια ἐνῷ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε καὶ ὅλοι μαζὶ οἱ παρευρισκόμενοι ἐσιγοντάριζαν:

Ἄντε τοῦ καϋμένου τοῦ Μποχώρη,
ἄντε τοῦ τὴν σκάσαν στὸ βαπόρι,
ἄντε καὶ τοῦ πῆραν πεντακόσα
ἄντε ὅλο τάλλαρα καὶ γρόσα.

Ἔβραζε ἀπὸ μέσα της ἡ Σουσοῦ. Ἀλλὰ ἦταν τέτοια ἡ τρικυμία ποὺ σηκώθηκε στὸ κατάστημα ποὺ ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ ἀντιδράσῃ. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ὁ κ. Ἄλκης, ἐνθουσιάσθηκε καὶ ἐβοοῦσε:

— Μπράβο, Παναγιωτάκη!

— Νὰ μᾶς ζήσῃς.

— Γειά σου, ἀθάνατε Παναγιωτάκη.

Ὅλα εἶχαν φέρει τὸν ταπεινὸν σύζυγον τῆς Σουσοῦς εἰς ὕψη εὐδαιμονίας. Ἄρχιζε νὰ βγάζῃ χιλιάρικα καὶ νὰ τὰ πετᾷ στὴν ὀρχήστραν καὶ νὰ ὀρύεται:

— Νὰ μοῦ ζήσῃς, ζαργάνα μου! Κέρνα, κάπελλα, σ' ὅλα τὰ τραπεζάκια ἀπ' τὸν Παναγιωτάκη. Ἔγινε κι' ὁ Παναγιωτάκης μαυραγορίτης κι' ἔπιασε μάτσα τὰ χιλιάρικα! Κέρνα σ' ὅλους, κάπελλα, καὶ τὸ κρέας τὸ πουλάω τέσσερες χιλιάδες αὔριο!

Τὰ γκαρσόνια ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς τοῦ Παναγιωτάκη κι' ὁ κόσμος ἔπινε εἰς ὑγείαν του ἐνῷ ἡ Σουσοῦ ἐμαίνετο. Στὶς τέτοιες ἐκδηλώσεις τοῦ Παναγιωτάκη, στὸ κάτω-κάτω ἦταν συνηθισμένη καὶ θὰ μποροῦσε ἐν τέλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἀλλὰ ἡ τρομερὰ ἀποκάλυψίς του ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ἡ ἀποκάλυψις ὅτι ἔκανε μαύρη ἀγορά, ποὺ ἐπροκάλεσε τοὺς καγχασμοὺς τοῦ κόσμου ἦταν γι' αὐτὴν πλῆγμα θανάσιμον. Καὶ μόλις ἐπέστρεψε κατάκοπος ἀπ' τὸν χορὸν ὁ σύζυγός της, ἐσηκώθηκε ἐπάνω.

— Πᾶμε, σαχλέ!

— Κάτσε, μωρὲ ζαργάνα μου.

— Πᾶμε ἀδιόρθωτε! Πᾶμε, λαϊκὲ καὶ γελοῖε τύπε, ποὺ γεννήθηκες γιὰ νὰ μὲ ἐξευτελίζῃς. Πᾶμε συχαμένε καὶ βλάξ, βρωμύλο, ποὺ ἤρθαμε εἰς ἕνα κέντρον καθὼς πρέπει καὶ μὲ ἔκανες ρεντίκολο.

Ἦταν τέτοιο τὸ ὕφος τῆς Σουσοῦς, ὥστε συνῆλθε ὁ Παναγιωτάκης. Ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν—ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε—καὶ ἀκολούθησε τὴν ὑψηλὴν του σύζυγον. Ἀπὸ πίσω στὸ ζεῦγος ἐβοοῦσαν οἱ θαμῶνες:

— Στὸ καλό.

— Καὶ νὰ μᾶς ξανάρθετε.

— Γειά σου, Παναγιωτάκη.

Ἐγύρισε ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ Σουσοῦ, ἐσήκωσε τὰ φασκαμὰν καὶ εἶπε εἰς τὸν κόσμον:

— Σαχλοί!...

Καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος μὲ τὸν Παναγιωτάκη. Τὸ τί ἔγινε παραπέρα οὐδεὶς ἔμαθε. Πάντως ἡ παρέα του ἔκαμε τοὐλάχιστον μιὰ βδομάδα νὰ δῇ τὸν συμπαθῆ σύζυγον τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Βούθουλα. Καὶ ἐψιθυρίζετο ἐπὶ πολὺ ὅτι μετὰ κόπου κατώρθωσε ὁ Παναγιωτάκης νὰ ματαιώσῃ τὸ διαζύγιό του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΠΘ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΥΦΗΛΙΟΥ

Περιουσία ἀπὸ... φιλιὰ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν ἄπειροι σύλλογοι καὶ λέσχες μὲ τοὺς πιὸ παράξενους σκοποὺς ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς. Ἔτσι ἔχει ἱδρυθῇ στὴν Πενσυλβανία πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἡ «Λέσχη τῶν διαζευγμένων γυναικῶν», ἡ ὁποία ἀριθμεῖ πολλὰ μέλη. Σκοπὸς τῆς λέσχης αὐτῆς εἶνε νὰ ἐμποδίσῃ τὶς ἀπογοητευμένες ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο τους γυναῖκες νὰ παρασυρθοῦν σὲ δεύτερο γάμο μὲ τὸ ἀποκρουστικὸ αὐτὸ πλάσμα ποὺ ὀνομάζεται ἄνδρας! Γι' αὐτὸ κάθε νέο μέλος γίνεται δεκτό, μόνον ἀφοῦ ὑποσχεθῇ ἐγγράφως καὶ ἐπισήμως ὅτι δὲν θὰ ξαναπανδρευθῇ ποτέ.

Ἀλλὰ τί δύναμι μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ ὅροι τοῦ καταστατικοῦ μιᾶς λέσχης καὶ οἱ ἔγγραφες ὑποσχέσεις, ὅταν μπῇ στὴ μέση ὁ ἔρως ἢ τὸ πάθος; Ἔτσι ἀναγκάζεται ἡ λέσχη πολὺ συχνὰ νὰ διαγράφῃ διάφορα μέλη λόγῳ παραβιάσεως τοῦ ὅρου τοῦ καταστατικοῦ ποὺ ἀπαγορεύει τὸν δεύτερο γάμο. Πολὺ ἐλαφρότερα τιμωρεῖ τὸ καταστατικὸ τὰ τυχαῖα παραπτώματα τῶν μελῶν του ποὺ δὲν φθάνουν μέχρι τοῦ γάμου. Τὰ παραπτώματα αὐτὰ κρίνονται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν φιλιῶν ποὺ ἀντηλλάγησαν καὶ κοστίζουν 25 δολλάρια κάθε φιλί. Αὐτὸ εἶνε πρώτης τάξεως ἐπιχείρησις γιὰ τὴν λέσχη καὶ τῆς ἀποφέρει πολλὰ χρήματα, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἕνα φλὲρτ δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ χωρὶς τρεῖς δωδεκάδες φιλιὰ τὸ λιγώτερο, σύμφωνα μὲ τὰ ἀμερικανικὰ φὶλμ ποὺ ἀντιγράφουν τὴ ζωή.

— Ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε, ὅπως ἐδήλωσε ἡ πρόεδρος τῆς λέσχης σ' ἕναν συντάκτη τῶν «Πενσυλβανικῶν Ἡμερησίων Νέων», νὰ ἀποδείξωμε τὸν ἀριθμὸ τῶν φιλιῶν. Μολονότι ἡ περιουσία τῆς λέσχης μας ἔχει αὐξηθῇ σημαντικὰ ἀπὸ τὰ παραπτώματα τῶν μελῶν μας, συνέχισε ἡ πρόεδρος, μποροῦμε νὰ ἐλπίζωμε πολὺ μεγαλύτερη ἀκόμη αὔξησι, ὅταν ἐφαρμοσθῇ τὸ νέο σύστημα παρακολουθήσεως τῶν μελῶν ποὺ ἔχομε ὑπ' ὄψιν!

— Καὶ γιατὶ τότε δὲν παραιτοῦνται τὰ μέλη αὐτά; ἀπόρησε ὁ συντάκτης.

— Ἴσως γιατὶ γνωρίζομε πάρα πολλὰ γιὰ τὴν ἰδιωτική τους ζωή, ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ πρόεδρος.

Πρότυπον γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους

Οἱ περισσότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ποὺ ἐγράφησαν ποτὲ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ὀφείλονται στὴν Ἰουλιέττα Ντρουέ, τὴν φίλη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Μολονότι κατὰ τὰ 50 χρόνια τοῦ συνδέσμου της μὲ τὸν διάσημο Γάλλο συγγραφέα καὶ ποιητὴ ἔζησε ἐλάχιστα χρόνια μακρυά του, τοῦ ἔγραψε περισσότερες ἀπὸ 15.000 φλογερὲς ἐρωτικὲς ἐπιστολές.

Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος

ΜΙΑ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Τὴν εἶδε ἕνα βροχερὸ ἀπόγευμα σὲ κάποια στάσι τοῦ τράμ. Καὶ τοῦ εἶχε κάμει τέτοιαν ἐντύπωσι, τοῦ εἶχε προξενήσει τέτοιον θαυμασμό, ποὺ ἐπὶ μέρες κατόπιν ἔβλεπε σὰν ἕνα γλυκὸ ὅραμα τὴ μορφή της. Τὴν ἔβλεπε παντοῦ, σὲ κάθε στιγμή, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάση οὔτε λεπτὸ τὸ γλυκὸ καὶ οὐράνιο — ὅπως ἔλεγε — πρόσωπό της. Τὸ ὅραμά του, τὸ ἴνδαλμά του, ἡ ὀπτασία του αὐτὴ ἤτανε μιὰ κοπέλλα μόλις δεκαοκτὼ χρόνων, μὲ κατάξανθα μαλλιά, μὲ μιὰ μυτίτσα ὅλο σκέρτσο καὶ μ' ἕνα βλέμμα ποὺ σὲ ἀφώπλιζε ὁλότελα ἀμέσως μόλις τὸ ἀντίκρυζες. Μ' αὐτὴν λοιπὸν τὴ χαριτωμένη κουκλίτσα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Λουκία, ἤτανε ἐρωτευμένος ὁ Παῦλος. Ἡ τύχη πάλι τἄφερε — ἄχ, αὐτὴ ἡ τύχη, ὅταν θέλει, πόσα ἀπίθανα πράγματα δὲν σκαρώνει στὸν ἄνθρωπο! — νὰ τὴν ξανασυναντήση σ' ἕνα φιλικό του σπίτι. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν ἔκρυψε τὸ ἐνδιαφέρον του γι' αὐτήν, καὶ ὁ φίλος του ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὴ Λουκία, γιὰ νὰ τὴν συστήση στὸν Παῦλο. Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ φίλος του ἔκανε τὶς συστάσεις:

— Ἡ δεσποινὶς Λουκία Μ...

—Ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ γνωριμία, δεσποινίς, εἶπε ὁ Παῦλος.

— Ὁ κ. Παῦλος Κ..., μηχανικός.

—Ἐχάρηκα πολύ, κύριε..

Αὐτὲς ἦσαν οἱ συστάσεις. Τώρα πιὰ ὁ Παῦλος, γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ καὶ χρυσὲς ἐλπίδες, δὲν σκεπτότανε ἄλλο, παρὰ τὸ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μείνη κάποτε μόνος μὲ τὴ Λουκία, βρίσκοντας ἐπὶ τέλους τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Στὸ διάστημα ποὺ ἐχόρευε μαζί της, δὲν ἔπαυε νὰ τῆς λέη χίλια δυὸ γλυκόλογα, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ μόνον ὁ μικρούλης φτερωτὸς θεὸς ξέρει νὰ βάζη στὸ στόμα κάθε ἐρωτευμένου.

— Ξέρετε, δεσποινίς, τῆς ἔλεγε, ἔχετε μιὰ σπάνια ὀμορφιά, πού, πιστέψτε με, μοῦ ἔχει κάμει ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι, μ' ἔχει...

— Σᾶς ἔχει;

— Νά, πῶς νὰ σᾶς πῶ, μ' ἔχει ἀναστατώσει!

— Μὰ καλά, ἐσεῖς ἀκόμη μόλις μὲ γνωρίσατε, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὰ παραλέτε;

—Ἄ, ὄχι, δεσποινίς, σᾶς εἶχα δῆ πρὸ ἡμερῶν σὲ κάποια στάσι τοῦ τράμ, καὶ ἀπὸ τότε σᾶς φέρνω διαρκῶς στὴ φαντασία μου, καὶ ἡ μορφή σας μοῦ ἔγινε τόσο προσφιλής, τόσο ἀπαραίτητη, σὰν ἕνα πραγματικὸ συμπλήρωμα τῆς ζωῆς μου.

— Μὰ τὸ ξέρετε, ἔκαμε μὲ σκέρτσο ἡ Λουκία, πὼς βιάζεσθε πολύ; Μὲ ρωτήσατε καὶ μένα ἂν θέλω νὰ συμπληρώσω, ὅπως λέτε, τὴ ζωή σας;

—Ὢ! Ἂν μοῦ δίνατε λίγες ἐλπίδες, ἂν μ' ἀφήνατε νὰ πιστέψω ὅτι καὶ σεῖς θά. .

— Θά; Πέστε λοιπόν!

— Νά, θὰ μὲ συμπαθούσατε λίγο, πολὺ λίγο... Τότε θὰ ἤμουνα ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Λουκία, θέλω νὰ σᾶς συναντήσω μονάχη, δίχως νὰ μᾶς κυττάζουν τὰ περίεργα βλέμματα τῶν διαφόρων γνωστῶν. Ἐλάτε αὔριο τ' ἀπόγεμα, ἂς δώσωμε ραντεβοὺ κάπου, ὅπου θέλετε, ἔχω νὰ σᾶς πῶ τόσα.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, εἶπε ἡ Λουκία, εἶνε ἀδύνατον. Ἐξ ἄλλου, ὁ φίλος σας, σχεδὸν κάθε Κυριακή, διοργανώνει αὐτὴ τὴ φιλικὴ συγκέντρωσι καὶ μπορεῖτε νὰ μὲ βλέπετε τότε.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε, καὶ μόλις ἐτέλειωσε ὁ χορός, ἔτρεξε νὰ συναντήση μερικὲς φίλες της ποὺ τὴν ἐφώναζαν.

Ὁ Παῦλος, στὸ διάστημα αὐτό, περισσότερο ἐρωτευμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, δὲν ἔβλεπε παρὰ πότε νάρθη ἡ Κυριακὴ γιὰ νὰ τὴν ξανασυναντήση. Ἔτσι ἐπέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες, ποὺ συναντοῦσε τακτικὰ τὴ Λουκία, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του, γιὰ τὰ ὄνειρα ποὺ ἔκανε γι' αὐτήν, καὶ γιὰ χίλια - δυὸ ἄλλα πράγματα, τόσο ὡραῖα, τόσο εὐχάριστα, ποὺ κι' αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἐρωτευθῆ.

Μιὰ Κυριακή, ἐνῶ πάλι χορεύανε σὰν τότε, ἡ Λουκία, αὐτὴ τὴ φορά, τοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε, Παῦλε, αὔριο τ' ἀπόγεμα, ὅπως τὸ ἤθελες καὶ τὸ θέλεις ἄλλωστε, ἀποφάσισα νὰ συναντηθοῦμε κάπου, γιὰ νὰ μιλήσωμε ἥσυχα καὶ σοβαρὰ γιὰ τὴν εὐτυχία μας. Γιατί, Παῦλε, ὅπως κατάλαβες, σ' ἀγάπησα κι' ἐγώ, σ' ἀγάπησα πολύ, ἴσως περισσότερο ἀπὸ σένα Καὶ νά, ποὺ ἦρθε τώρα ἡ σειρά μου νὰ σοῦ πῶ, πὼς ἐμεῖς εἴμαστε πλασμένοι γιὰ νὰ συμπληρώση ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὴ ζωή, ὅπως μοὔλεγες ἐσὺ τότε, θυμᾶσαι;

— Νὰ ἤξερες, ἀγαποῦλα μου, τί εὐτυχισμένο ποὺ μὲ κάνεις!, τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ τῆς ἔσφιξε μὲ ἀγάπη τὸ χέρι.

***

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας, ἡ Λουκία τὸν ἐπερίμενε σὲ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο, ἀλλὰ ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ τους εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ, χωρὶς νάχη ἔρθει ὁ Παῦλος. Ἡ Λουκία, ἀφοῦ ἐπερίμενε λίγο ἀκόμη καὶ ἐκύτταξε νευρικά, γιὰ τελευταία φορά, τὸ χρυσό της ρολογάκι, ἔφυγε. Ἤτανε πραγματικὰ ἕνα ζωντανὸ πτῶμα, βρισκότανε σὲ κατάστασι ἀπελπισίας.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ—ἔλεγε μόνη της— νὰ μοῦ ζητᾶ τόσο ἐπίμονα αὐτὴ τὴ συνάντησι, νὰ μὲ κάμη νὰ τὸν ἀγαπήσω κι' ἐγώ, καὶ τώρα ποὺ εἴχαμε δώσει ἐπὶ τέλους τὸ πρῶτο ραντεβού, νὰ μὴν ἔρθη!... Ἄ! τὸ τέρας, τὸ τέρας! Νὰ παίξη μαζί μου, νὰ μὲ γελάση τόσο πρόστυχα, καὶ νὰ φανῆ τόσο τιποτένιος!

……

Τὴν ἴδια ὥρα, ἐνῶ ἡ Λουκία ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Παῦλος, βαρειὰ τραυματισμένος ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ποὺ ἔπαθε πρὸ ὀλίγου, χαροπάλευε σὲ κάποια κλινική. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ πρὶν ξεψυχήση, εἶπε ἀργά:

— Λουκία, Λουκία, συγχώρησέ με ποὺ σ' ἔκαμα νὰ περιμένης, δὲν φταίω ἐγώ, καὶ ἤθελα τόσο νὰ ἔρθω στὸ πρῶτο ραντεβ...

Δὲν ἐπρόφτασε νὰ συμπληρώση τὴ φρᾶσι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

Καὶ τὸ βραδάκι, ἡ Λουκία, ἐνῶ διηγότανε τὴν περιπέτειά της σὲ κάποια φιλενάδα της, ἐκείνη τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, Λουκία μου, μὴν ἐκνευρίζεσαι καὶ στενοχωριέσαι ἄδικα. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ δακρύζης γιὰ ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο... Ποιὸς ξέρει μὲ ποιὰν ἄλλη νὰ βρίσκεται τώρα..

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

◆ ◆ ◆

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ λάχανα τῆς Σάνδη

Ἡ Γεωργία Σάνδη, ὅταν ἔμενε στὸ Νοάν, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς κυρίου ὀνόματι Καντόρ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐκράτησε γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήση. Κατὰ τύχην, τὸ πρῶτο βράδυ, στὸ τραπέζι, τοῦ εἶχαν ἕνα πιάτο μὲ λάχανο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Καντὸρ εἰδοποιεῖ ἰδιαιτέρως τὸν μάγειρο νὰ τοὔχη στὸ τραπέζι τὸ ἴδιο φαγητό. Κι' αὐτὸ συνεχίσθη ἐπὶ τρεῖς μέρες. Ἡ Σάνδη ἐκάλεσε στὸ τέλος τὸν μαγειρό της καὶ τὸν ἐρώτησε πῶς συμβαίνει νὰ σερβίρη διαρκῶς λάχανο. Ὅταν δὲ τῆς εἶπε ὅτι τοῦ τὸ ἐζήτησε ὁ Καντόρ, ἐκείνη τοῦ συνέστησε νὰ ἐξακολουθήση. Ἔτσι ἐπὶ ὀκτὼ μέρες ἔτρωγαν διαρκῶς λάχανο.

Ὅταν ὁ ξένος ἐπρόκειτο νὰ φύγη, τῆς ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη του καὶ τῆς ἐζήτησε κάτι ποὺ νὰ θυμίζη τὶς μέρες τῆς παραμονῆς του στὸ Νοάν.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησε ἡ Σάνδη. Καὶ γυρίζοντας στὸν κηπουρό της, τὸν διέταξε νὰ τοῦ φέρη ἕνα... λάχανο!

Τὸ σοβαρότερο ἄρθρο

Ἕνας δημοσιογράφος ἐρώτησε κάποτε τὸν Μπέρναρ Σῶ, ποιὸ ἄρθρο του ἐπροκάλεσε τὰ περισσότερα γράμματα τῶν ἀναγνωστῶν του.

— Ἕνα ἄρθρο μου, ἀπήντησε ὁ διάσημος συγγραφεύς, στὸ ὁποῖον ἔλεγα ὅτι «ἕνα ἀνδρικὸ κοστοῦμι» δὲν πρέπει νὰ πληρώνεται περισσότερο ἀπὸ μιὰ λίρα. Χιλιάδες ἀναγνωστῶν μοῦ ἔγραψαν τότε, ὄχι γιὰ νὰ μὲ συγχαροῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ μοῦ ζητήσουν τὴν διεύθυνσι τοῦ... ράφτη μου!

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Τὰ ρόδα

Ὅλα τὰ ἄνθη ἔχουν τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις τους, κανένα ὅμως δὲν ἔχει τόσους πολλοὺς καὶ τόσο ὡραίους, ὅσους ἔχει τὸ ρόδο. Οἱ θρῦλοι αὐτοὶ εἶνε παλαιοὶ καὶ προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Τὸ τριαντάφυλλο εἶνε τὸ πρῶτο ἄνθος γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦν οἱ ἱστορικοὶ καὶ ψάλλουν οἱ ποιηταί.

Οἱ καλύτεροι μῦθοι σχετικοὶ μὲ τὸ ρόδο εἶνε οἱ περσικοὶ καὶ οἱ ἰνδικοί. Κατ' αὐτούς, τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἄνθος πρωτοφύτρωσε στὸν Καύκασο ἢ στὸ Κουρδιστάν.

Ὁ Πιὲρ Λοτὶ ἔχει ἐξυμνήσει τὰ ὀνομαστὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχάν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν ὅτι τὸ τριαντάφυλλο ἐφύτρωσε ἀπὸ σταγόνες αἵματος ποὺ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ πληγωμένο πόδι τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

Ἐξ ἄλλου ἕνας χριστιανικὸς μῦθος ἀναφέρει ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὸν Σταυρὸ ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰν ἄγρια τριανταφυλλιὰ καὶ τὴν ἔκανε νὰ ἀνθίση φλογοκόκκινα τριαντάφυλλα.

Καλά, θὰ πῆτε, ἀλλὰ τὰ ἀγκάθια τοῦ ρόδου ποῦ βρέθηκαν;

Κατὰ μιὰ γερμανικὴ παράδοσι, ὅταν ὁ Ἑωσφόρος γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐφύτεψε μιὰν ἀγριοτριανταφυλλιὰ ποὺ ἔφτανε ἕως τὸν οὐρανὸ καὶ θέλησε νὰ χρησιμοποιήση τὰ ἀγκάθια της γιὰ σκαλοπάτια καὶ νὰ ἀνεβῆ καὶ πάλι στὸν παράδεισο. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἐπρόλαβε. Ἐκύρτωσε τὰ ἀγκάθια πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔτσι ὁ Ἑωσφόρος δὲν μπόρεσε νὰ τὰ χρησιμοποιήση.

Πατρὶς τοῦ ποιητικοῦ ρόδου ποὺ συμβολίζει σήμερα τὸν ἔρωτα καὶ τὴ χαρὰ θεωρεῖται ἡ Ἀρμενία. Καθὼς ἀναφέραμε, τὰ ρόδα βρέθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐν ἀφθονίᾳ στὸ λεκανοπέδιο τοῦ Ἰρὰν καὶ στὸν Ἀνατολικὸ Καύκασο. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Πέρσαι στὴν ἀρχὴ δὲν ἐγνώριζαν τὸ ρόδο. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως τὸ τριαντάφυλλο ἀπαντᾶται ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ Ὅμηρος ἐπὶ παραδείγματι ἀναφέρει σὲ κάποιο μέρος τῆς «Ἰλιάδος» ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἄλειψε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος μὲ ροδέλαιο.

Στὴν ἀρχὴ ἡ καλλιέργεια τοῦ ρόδου ἦταν περιωρισμένη στὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ στὴν Μικρὰ Ἀσία, κατόπιν ὅμως μετεφέρθη καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς χῶρες αὐτές.

Κατὰ πρῶτον, τὸ ρόδον εἰσήχθη στὴν Σικελία, στὴν ὁποίαν μάλιστα ὁ βουκολικὸς ποιητὴς Βίων ἀποδίδει τὴν ἀρχικὴ γέννησί του.

Ὁ Ὀβίδιος παρουσιάζει, σὲ κάποιο ποίημά του, τὴν Περσεφόνη νὰ κόβη ἕνα τριαντάφυλλο τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἁρπάζει ὁ Πλούτων γιὰ νὰ τὴν μεταφέρη στὸν Ἅδη.

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία, τὸ ρόδο μετεφέρθη κατόπιν στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἦταν γνωστὸ κατὰ τὴν δυναστεία τῶν Φαραῶ, καὶ ἀναφαίνεται ἐπὶ βασιλείας τῶν Πτολεμαίων.

Στὴ Ρώμη, τὸ τριαντάφυλλο ἦταν δημοτικώτατο καὶ ἐξυμνεῖται ἀπὸ ὁλόκληρη σειρὰ ποιητῶν, ἀπὸ τοῦ Πλινίου, μέχρι τοῦ Παλλαδίου. Τὸ ρόδο κατέστη γιὰ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Ρωμαίους ἀντικείμενο λατρείας, ὅπως καὶ ὁ λωτὸς παλαιότερα γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἰνδούς.

Μιὰ ἀρχαία παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἡ πρώτη τριανταφυλλιὰ ἐφύτρωσε στὴ γῆ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ μιὰ σταγόνα νέκταρ ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ συμπόσιο τῶν θεῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω σ' ἕναν θάμνο.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη παράδοσις σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ ρόδο γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ σταγόνα αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος, ὅταν κάποτε πληγώθηκε ἀπὸ ἕναν κάπρο.

Τὸ ρόδο εἶνε, ὅπως εἴπαμε, σύμβολο τοῦ ἔρωτος. Ὁ Ὀβίδιος λέει κάπου ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶχε μερικὰ περιστέρια ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τὸν κῆπο της μπουκέτα ρόδων καὶ τὰ πήγαιναν στοὺς ἐρωτευμένους.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ ρόδον ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὡς ἔμβλημα τοῦ Βάκχου καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀπουσία του ἀπὸ μιὰ τελετὴ ἦταν ἔνδειξις πένθους.

Τὸ ρόδο εἶνε στενώτατα συνδεδεμένο μὲ τὴν ζωὴ τῶν ἀρχαίων. Μὲ ρόδα ἐστεφάνωναν τοὺς νικητάς, μὲ ρόδα ἐστόλιζαν τοὺς τάφους, ρόδα ἐπήγαιναν καὶ προσέφεραν στοὺς ναοὺς τῶν θεῶν. Ὅταν οἱ λάτρεις τῆς Κυβέλης περιέφεραν τὸ ἄγαλμα διὰ μέσου τῆς πόλεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας, τὸ ἔρραιναν μὲ ροδόφυλλα.

Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως ἀγαποῦσαν τὸ ρόδο περισσότερο καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἕλληνες. Οἱ γάμοι τους καὶ τὰ συμπόσιά τους ἐπλημμύριζαν ἀπὸ θάλασσες ρόδων. Δὲν ἐστεφανώνονταν δὲ μόνον οἱ συνδαιτημόνες μὲ ρόδα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, καὶ αὐτὰ τὰ κύπελλα, καὶ αὐτὰ τὰ φαγητὰ ἀκόμη. Οἱ τοῖχοι τῶν αἰθουσῶν ἦσαν ἐπίσης καταστόλιστοι μὲ ρόδα, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πάτωμα ἦταν σκεπασμένο μὲ ροδόφυλλα.

Ἱστορικὸ ἔχει μείνει ἕνα γεῦμα ποὺ ἔδωσε ὁ αὐτοκράτωρ Δομιτιανὸς χάριν τῶν φίλων του καὶ ποὺ τοὺς ἐστοίχισε τὴν ζωή. Οἱ συνδαιτημόνες, στεφανωμένοι μὲ ρόδα, ἐκάθησαν γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποὺ δὲν φαινόταν κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄνθη, καὶ ἔτρωγαν εὐχαριστημένοι. Ἔξαφνα, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, εἶδαν κατάπληκτοι νὰ ἀνοίγη τὸ ταβάνι καὶ νὰ ἀρχίζη νὰ πέφτη μιὰ πυκνὴ βροχὴ ροδοπετάλων. Ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ τοῦ οἰκοδεσπότου ἐπροκάλεσε στὴν ἀρχὴ ζητωκραυγὲς ἐκ μέρους των, ἔπειτα ὅμως ἀκούστηκαν φωνὲς τρόμου καὶ στὸ τέλος ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ ἀπελπισία. Τὰ ροδοπέταλα ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν, ὥσπου τοὺς ἐσκέπασαν ὁλόκληρους, τοὺς ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ ἄρωμά τους καὶ τοὺς ἔσκασαν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ ρόδο ἦταν ἐπίσης σύμβολο τῆς ἡδυπαθείας καὶ τῆς πολυτελείας καὶ ἦταν ἀφιερωμένο στὴν θεὰ τοῦ Ἔρωτος Ἀφροδίτη.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι στοὺς κήπους τοῦ Μίδα, γυιοῦ τοῦ Γορδίου, ὑπῆρχαν τριαντάφυλλα μὲ ἑξῆντα πέταλα τὸ καθένα καὶ ἕνα θαυμάσιο ἄρωμα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος Μάρκος Ἀντώνιος, πεθαίνοντας, παρήγγειλε στὴν Κλεοπάτρα νὰ χύση ἐπάνω στὸν τάφο του μῦρα καὶ νὰ τὸν σκεπάση μὲ τριαντάφυλλα.

Ἡ νῆσος Ρόδος ἄλλοτε ὠνομαζόταν Ὀφιοῦσα, λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν φιδιῶν της, ἀργότερα ὅμως ἐπῆρε τὸ σημερινό της ὄνομα ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ρόδων ποὺ ἐφύτρωναν ἐκεῖ

Στὸ τριαντάφυλλο ἀφιέρωσαν ὡραιότατα ποιήματα οἱ μεγαλύτεροι ποιηταὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τῆς Σαπφοῦς μέχρι τοῦ Ρονσὰρ καὶ τοῦ Μυσέ.

Ὁ Ἀριόστος γράφει σ' ἕνα ὡραῖο ποίημά του: «Ἡ παρθενία μοιάζει μὲ τὰ ρόδα!...». Ἐπίσης ὁ Κάτουλλος παρέβαλε τὴν δροσερότητα τῶν ρόδων μὲ τὴν ἁγνότητα τῶν παρθένων. Αὐτὸν τὸν συμβολισμὸ δίνουν στὰ ρόδα καὶ οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι στὰ μάρμαρα τῶν τάφων τῶν νέων κοριτσιῶν σκαλίζουν γιρλάντες ἀπὸ ρόδα

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς μεσημβρινοὺς λαούς, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρησαν πάντα τὰ ρόδα ὡς τὰ ἄνθη τῆς χαρᾶς, οἱ βόρειοι λαοί, ποὺ λόγῳ τοῦ κλίματός των εἶναι συνήθως μελαγχολικοί, συμβολίζουν μ' αὐτὰ τὴν δυστυχία, ἀνάλογοι δὲ πρὸς τὴν πεποίθησί τους αὐτὴ εἶνε καὶ οἱ θρῦλοι τους γιὰ τὰ ρόδα

Ἕνας ἀπὸ τοὺς θρύλους αὐτοὺς ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: ὁ Σατανᾶς ἔκαμε νὰ φυτρώση ἡ τριανταφυλλιά, γιὰ νὰ χρησιμοποιήση τ' ἀγκάθια της ὡς σκάλα καὶ νὰ ἀνεβῆ ἕως τὸν οὐρανό. Ἡ σκάλα αὐτὴ ὅμως ἦταν τόσο εὔθραυστη, ὥστε ἔσπασε ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ ὅλα τὰ ἀγκάθια τῆς τριανταφυλλιᾶς σκορπίσθηκαν στὴ γῆ γιὰ νὰ βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους.

Τελειώνοντας, ἂς ἀναφέρωμε καὶ ἕνα δίστιχο τοῦ Β. Οὐγκώ, ποὺ ἀποτελεῖ ἴσως τὸν ὡραιότερο ὕμνο στὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων:

«Τί κι' ἂν κυκλώνουν συμφορὲς τὴν ἔρημη ζωή μου;
Κυττῶ ἕνα ρόδο μιὰ στιγμὴ κι' ἀμέσως ἡσυχάζω.»

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

ΣΑΤΥΡΟΣ

Ὁ θεὸς τῆς ὡραιότητος, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀνὰ τὸ Σύμπαν καὶ ζωογονοῦσε τὴν γῆν, ὁ πατέρας τῆς ἁρμονίας καὶ δημιουργὸς τῆς ποιήσεως, ὁ ἀκτινοβόλος θριαμβευτὴς τῆς ἡμέρας, δὲν ἀγάπησε παρὰ γιὰ νὰ πονέση μονάχα· κι' ἀγαποῦσε συχνά.

Ἡ Κορωνίς, ἡ ἀσύγκριτη κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῶν Λαπιθῶν Φλεγύα, ἄναψε τὴν φλόγα τοῦ πόθου στὰ στήθη του, καὶ τὸ κάλλος τῆς ὀμορφιᾶς της ὁ δημιουργὸς τοῦ φωτός, ἐγονυπέτησε νὰ προσκυνήση τὸ καλλιτέχνημα τῆς ἀνθόσπαρτης Αἱμονίας· κι' ἐκείνου τοῦ ἔρωτος δημιούργημα ἦταν ὁ Ἀσκληπιός, ὁ περίφημος γιατρὸς ποὺ ἐθεράπευεν ὅλες τὶς ἀρρώστειες κι' ἀνάσταινεν ἀκόμη νεκρούς. Ὁ Ἀσκληπιός, ποὺ τὸν ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως δώση στοὺς ἀνθρώπους ἀθανασία, καὶ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας του ἐτόξευσε τοὺς Κύκλωπες ποὺ εἴχανε φτιάξει ἐκεῖνον τὸν δολοφονικὸν κεραυνόν.

Ἀλλ' ἡ Κορωνὶς τὸν ἐπρόδιδε, καὶ σκληρὸς καταδότης, ὁ Κόραξ, παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες συμβουλὲς τῆς Κορωνίδος, ἐπῆγε κι' ἐμαρτύρησε στὸν φλογερὸν ἐραστὴ τὴν προδοσία τῆς ἐρωμένης του. Στὴ μανία τῆς ζηλείας ὑποκύπτουνε κι' οἱ θεοί. Ἔξαλλος ὁ Ἀπόλλων γιὰ τὴν ἀπιστία της, ἅρπαξε τὸ τόξο του κι' ἐχτύπησε κατάστηθα τὴ λατρευτὴ Κορωνίδα. Ἐκείνη, πνίγοντας τοὺς φρικτοὺς πόνους, ἔβγαλε τὸ αἱμόφυρτο βέλος, σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ ξεψυχῶντας, ψιθύρισε:

— Ἔπρεπε νὰ δώσω λόγον τῆς ἀπιστίας μου. Ἀλλ' ὄχι, τώρα. Ὁ γυιός σου βρίσκεται μέσα μου καὶ δὲν πρέπει νὰ θυσιασθοῦνε δύο ὑπάρξεις ἀντὶ μιᾶς.

Ὁ λυγμὸς ἐκεῖνος συνετάραξε τὸν ὀξύθυμον ἐραστὴν καὶ τὸ πατρικὸ φίλτρον ἀνεπήδησε μέσα του. Θέλησε νὰ ξαναζωντανέψη τὴ μητέρα γιὰ νὰ σώση τὸ βρέφος, ἀλλ' ἦταν ἀργά. Ἡ Κορωνὶς ἐξεψύχησε, μὰ ὁ Ἀπόλλων δὲν ἄφησε τὸ παιδί του νὰ τὴν ἀκολουθήση στὸν θάνατον: Ὥρμησεν, ἄνοιξε τὴν κοιλιὰ τῆς πεθαμένης, τὸ πῆρε καὶ τὤσωσε. Ὁ Ἀσκληπιὸς πετάχθηκε στὸ βουνὸ Τίθιον ποὺ σημαίνει «τρέφων», ὅπου ἀνετράφη κουφὰ μὲ τὸ γάλα κατσίκας καὶ φυλαγόταν ἀπὸ πελώριον σκύλο. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε μιὰ μέρα ὁ τσοπάνος Ἀρεσθῶνας· ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε νὰ τὸν πάρη μαζί του, θαμβώθηκε ἀπ' τὴν ἀκτινοβολία ποὺ φάνηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ σοφὸ κεφάλι τοῦ βρέφους.

Ὅσο γιὰ τὸν Κόρακα, τὸν ἐλεεινὸν καταδότη καὶ κυρίως αἴτιον τοῦ ἐγκλήματος, ὁ ὁποῖος ἕως τότε ἤτανε λευκός, τὸν ἔκανε μαῦρον καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ζῆ μαζὶ μὲ τὰ ἄσπρα πουλιά.

⁂

Οἱ ἀποτυχίες, ἐν τούτοις, δὲν ἐσωφρόνιζαν τὸν ὡραῖο θεό, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ξαναβρέθηκε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μάρπησσαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Εὔηνου. Ἀλλ' ἡ νέα ἀγαποῦσε τὸν Ἴδαν, τὸν γυιὸ τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸν τοῦ περίφημου Ἀργοναύτου Λυγκέως. Στὸν Ἴδαν αὐτὸν ὁ πατέρας του—κι' ἡ μητέρα του ἔλεγε ὅτι δὲν ἦταν ὁ Ἀφαρεὺς πατέρας του ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν—τοῦ χάρισε φτερωτὸ ἅρμα, ὅπου ἐκεῖνος ἀνέβασε τὴν Μάρπησσαν κι' ἔφυγε. Ὁ προδομένος θεὸς τοὺς κατεδίωξε μαζὶ μὲ τὸν Εὔηνον. Ἀλλ' ὅταν τοὺς ἐπλησίασε, ὁ Ἴδας ποὺ ἤτανε κοντὰ στὴ Μεσσήνη, ρίχτηκε μέσ' στὸ ποτάμι, ποὺ πῆρε ἀπὸ τότε τ' ὄνομά του, καὶ μέσα στὸ ρεῦμα του οἱ δυὸ ἀντερασταὶ ἄρχισαν πάλη γιγάντια. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ Ζεὺς καὶ διέταξε νὰ πάψη ὁ ἀγῶνας καὶ ν' ἀφήσουν τὴν κόρη νὰ κάνη ἐλεύθερα τὴν ἐκλογή της. Ἐκείνη, ἀπὸ φόβο ὅτι σὲ λίγο θὰ τὴν ἄφηνε ὁ Ἀπόλλων ὁ ἄπιστος, ἐπροτίμησε καὶ πάλι τὸν Ἴδαν.

Ἄτυχος σ' ὅλους τοὺς ἔρωτές του ὁ θεός, ἤτανε τυχερὸς στὶς ἐκδικητικὲς ἐπιχειρήσεις του. Αὐτὸς μὲ τὴν Ἀρτέμιδα ἐτόξευσε τὰ ἔξη ἀγόρια καὶ τὰ ἔξη κορίτσια τῆς Νιόβης, ἡ ὁποία ἐτόλμησε νὰ διακηρύξη πὼς ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὴν Λητώ, τὴν μητέρα τους, ἀφοῦ αὐτὴ μὲν εἶχε δώδεκα παιδιά, ἐκείνη δὲ δύο μονάχα. Ἐτόξευσε ἐπίσης τὸν Γίγαντα Τιτυόν, ποὺ εἶχε ὕψος ἐννέα πλέθρων, τὸν πήλινον γυιὸ τῆς Γῆς, γιατὶ ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Λητοῦς, ὅταν ἐκείνη ἐπήγαινε στοὺς Δελφούς. Τὸν Τιτυὸν ποὺ καταδικάσθηκε μετὰ θάνατον, ἀπὸ τὸν Δία νὰ εἶναι ξαπλωμένος ὕπτιος στὸν τρομερὸν Τάρταρο, μὲ δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ νὰ τοῦ τρῶνε τὸ σηκότι τὰ ὄρνια.

⁂

Οἱ ἐρωτικές του ἀποτυχίες τὸν ἔσπρωχναν πρὸς τὴν μουσική, καὶ ὁ θελκτικὸς θεός, μαζὶ μὲ τὸ τόξο κρατοῦσε καὶ λύρα. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸν Πᾶνα τὴ σύριγγα, τὴν ἐταίριασε μὲ τὴν δική του τὴν φόρμιγγα κι' ἔφτιαξε ἀπὸ τὶς δυὸ κιθάρα μὲ ἑπτὰ χορδές. Κι' ἔγινε ὁ θεὸς τοῦ παγκόσμιου τραγουδιοῦ.

Ὁ θεὸς ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς Νύχτας—τῆς Λητοῦς—ἐδημιούργησε πρῶτος τὴν ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος κι' αὐτὸ ἐκανόνισε τὸν ρυθμὸ καὶ τὴν τροχιά του. Οἱ ἀκτῖνες του εἶνε οἱ χορδὲς τῆς κιθάρας τοῦ ἀπείρου, οἱ κινήσεις τῶν πλανητῶν εἶνε οἱ νότες κι' ἡ μουσικὴ ποὺ δονοῦνε ρυθμικὰ τὸ διάστημα.

Οἱ κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου ἦταν ἡ ἕδρα τῆς ἁρμονίας. Ἐκεῖ ὁ ἀκτινοχαίτης θεὸς ἐτόνιζε τὸ ὑπερκόσμιον μέλος. Οἱ Μοῦσες μὲ τὴν θαυμασία φωνή τους ἐτραγουδοῦσαν. Οἱ Χάριτες, οἱ Ὧρες, ἡ θεὰ Ἁρμονία καὶ ἡ πάντοτε θαλλερὴ Ἥβη—ἡ θεία ἐκπροσώπησις τῆς νεότητος καὶ τοῦ σφρίγους—μαζὶ μὲ τὴν Ἀφροδίτη, τὴν βασίλισσα τῆς ὡραιότητος, χορεύουνε χορὸν ἐπουράνιο. Ὅλη ἡ φύσις, ζωντανεύοντας καὶ ξαναπαίρνοντας σφρῖγος ἀπ' τὶς θωπεῖες τοῦ θεοῦ ποὺ ξεπροβάλλει, τὸν χαιρετίζει μὲ τὸ μεθῦσι τῶν ἀρωμάτων, μὲ τὸν ψίθυρο τῆς μουσικῆς καὶ τὰ κελαδήματα. Ἐπικεφαλῆς τῶν Μουσῶν ὁ Ἀπόλλων στοὺς οὐρανούς, ἐμπνέεται ἀπ' τὶς ψυχές των, καὶ προχωρεῖ ἀνὰ τοὺς αἰθέρας, χτυπῶντας τὶς χορδὲς τῆς θείας κιθάρας του.

Κι' ὅμως τὴ μουσική του δεινότητα, ἐτόλμησε νὰ διαμφισβητήση ὁ Σάτυρος Μαρσίας, ἀπ' τὴν Φρυγία, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑάγνιδος.

Οἱ Σάτυροι, στὴν ἀρχή, ἐθεωροῦντο ἀσήμαντες θεότητες, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ μυστηριώδη πνεύματα τῆς ἐρημιᾶς, τὰ «στοιχιά», τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἔκαναν καλὸ κι' ἄλλοτε κακὸ κι' ἐθεωροῦντο παιδιὰ τῶν Ὀρεστιάδων Νυμφῶν, δηλαδὴ τῶν δαιμονίων ποὺ κατοικοῦσαν στὰ ἀπάτητα βουνὰ καὶ παρουσιάζονταν τὴ νύχτα μὲ διάφορες μορφές, κυρίως ζώων. Εἴχανε λάσιο στῆθος, κτηνώδη ἔκφρασι, τράγινα πόδια καὶ κέρατα, οὐρὰ καὶ μύτη κοντή. Μοχθηρὰ πνεύματα, τοὺς ἄρεσε νὰ πειράζουνε καὶ νὰ τυραννοῦνε τοὺς ἀσθενικοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ κατὰ βάθος ἤτανε δειλά, ἢ νὰ χορεύουνε σὰν τράγοι καὶ νὰ κυνηγᾶνε στὰ δάση καὶ στὰ ποτάμια τὶς Νύμφες, ἢ νὰ κάθωνται στὶς καλαμιὲς καὶ νὰ σφυρίζουνε μὲ καλάμια, ἀκόμη καὶ νὰ προκαλοῦνε τὸν ψίθυρο τῶν δένδρων. Ἀργότερα παριστάνονταν ὡς ἀνθρωπόμορφα δαιμόνια τοῦ γέλιου καὶ τοῦ μεθυσιοῦ, ἀκόλουθοι τοῦ θεοῦ τῆς κραιπάλης καὶ τῶν ἀπολαύσεων.

Ἡ μελωδία τοῦ κελαρίσματος τῶν νερῶν καὶ τοῦ ψιθύρου τῶν καλαμιώνων στὸ πέρασμα τῆς ἐλαφρῆς αὔρας, ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστέψουν, ὅτι τὰ ἀρχικὰ δαιμόνια τῶν ποταμιῶν καὶ τῶν πηγῶν ἦσαν θεότητες μουσικές, ἀφοῦ ἦσαν οἱ δημιουργοὶ τῆς φυσικώτερης ποιήσεως. Οἱ πηγὲς βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ γνωρίζουν, ἑπομένως, τὰ μυστικὰ τῆς μητέρας των. Κι' ἀφοῦ ἀντιπρόσωποι τῶν πηγῶν ἦταν οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Σιληνοὶ—παρόμοια ὄντα μ' ἐκεῖνα—ἤξεραν φυσικὰ πράγματα, ἀκατανόητα γιὰ τὸν κοινὸν θνητόν.

Ὅταν ὁ Σύλλας, ὁ περίφημος στρατηλάτης, βρισκότανε στὴν Ἀπολλωνία, οἱ στρατιῶτες του ἀνεκάλυψαν ἕνα σάτυρον, τὸν ἐπῆγαν ἔκπληκτοι στὸν στρατηγό τους, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ συνεννοηθῆ μαζί του. Ἐπειδὴ ὅμως—λένε οἱ θρῦλοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος—δὲν κατώρθωνε νὰ ἐννοήση τὶς ἄναρθρες του φωνές, ἐκάλεσεν ὅσους διερμηνεῖς μπόρεσε περισσότερους, κι' ἐκεῖνοι τοῦ μιλήσανε σὲ διάφορες γλῶσσες. Μάταια ὅλα. Ἡ λαλιὰ τοῦ Σατύρου ἔμοιαζε μὲ χραιμετισμὸν ἀλόγου ἢ βέλασμα τράγου καὶ μόνο μ' αὐτοὺς θὰ μποροῦσε νὰ συννενοηθῆ ὁ ἥρως ἐκεῖνος κάθε ἀσελγείας.

Ἕνας τέτοιος Σάτυρος, ὁ Μαρσύας, βρῆκε κάποτε, ἐπάνω στὴν Ἴδην, φλογέρες ποὺ εἶχε πετάξει ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ γιατὶ εἶχε παρατηρήσει ὅτι τῆς χαλούσανε τὸ πρόσωπο. Τὶς ἐδοκίμασε κι' εἶδε ὅτι ἄφηναν νότες ὑπέροχες κι' ἐνόμισε ὅτι αὐτὸ γινόταν, ὄχι γιατὶ οἱ φλογέρες ἤτανε θεϊκές, ἀλλὰ γιατὶ ἐκεῖνος ἤξερε νὰ τὶς παίζη. Καὶ τόσο τὸ πῆρε ἀπάνω του, ὥστε ἐτόλμησε ὁ ἀνόητος νὰ προκαλέση σὲ συναγωνισμὸ κι αὐτὸν ἀκόμη τὸν θεῖον μουσικόν, τὸν Ἀπόλλωνα.

Ὁ Ἀπόλλων ἐδέχθηκε τὸ στοίχημα καὶ συναντήθηκε μαζί του στὴ Νύσα, κοντὰ στὸ Διόνυσο. Κι' ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν ἀλλαζονικὸ Σάτυρο, τὸν ἔγδαρε γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση καὶ νὰ δώση παράδειγμα σ' ἐκείνους ποὺ τολμούσανε νὰ ἀμφισβητήσουνε τὶς ἱκανότητες τῶν θεῶν

— Γιατὶ μὲ γδέρνεις; ἐφώναξε βογγῶντας ὁ Σάτυρος. Εἶνε φοβερό, θεέ, αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Καὶ δὲν ἄξιζε τόσο βαρειὰ ποινὴ μιὰ ἐλεεινὴ φλογέρα.

Ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων δὲν συγκινήθηκε κι' ἐξακολούθησε τὴν τιμωρία του. Ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἐγχωρίων νυμφῶν ἐσχηματίσθηκε τὸ κατακάθαρο ποτάμι τῆς Φρυγίας, ὁ Μαρσύας. Τὸ σῶμα του τὤθαψε μὲ πομπὴ καὶ θρήνους ὁ ἕως τότε ἔνδοξος πατέρας του Ὄλυμπος, ποὺ τὸν παρηκολούθησαν ὅλα τὰ ἐκεῖ ἀδέλφια τοῦ νεκροῦ, οἱ δασικὲς θεότητες Φαῦνοι, οἱ γεωργοὶ καὶ τσοπάνηδες τοῦ μέρους. Τὸ δέρμα του τὸ κρέμασεν ὁ νικητὴς στὴ σπηλιὰ τοῦ Διονύσου, ἀπ' ὅπου πηγάζει τὸ ποτάμι Μαρσύας, κι' αὐτὸ κινιόταν χαρμόσυνα, κάθε φορὰ ποὺ δονοῦσε τὶς ἤχους τῆς σπηλιᾶς μελωδία φλογέρας

Μίδας, ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ἐτόλμησε κι' αὐτὸς νὰ πῆ ὅτι ὁ Μαρσύας ἔπαιξε τὴ φλογέρα καλύτερα, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ δὲν τοῦ τὴν ἐχάρισε τὴν μεροληπτικὴ κρίσι, ὁ θεὸς τῆς μουσικῆς. Τοῦ 'κανε τ' αὐτιὰ τόσο μεγάλα, ὅσο νὰ γίνη δύσμορφος καὶ νὰ φαίνεται σὰν γάϊδαρος. Ντροπιασμένος γιὰ κεῖνο τὸ πάθημα, θέλησε ὁ Μίδας νὰ τὸ κρύψη ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ὑπηκόων του κι' ἐφόρεσε μεγάλο καπέλλο, μέσα στὸ ὁποῖον ἔκλεισε προσεκτικὰ τὰ δυὸ πελώρια αὐτιά του. Ἀλλὰ τί ὠφελοῦσε μιὰ τέτοια φροντίδα, ἀφοῦ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δείχνη τὸ ἐλεεινὸ πάθημά του στὸν δοῦλο ποὺ τοὔκοβε τὰ μαλλιά; Ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ ξέρει καὶ δεύτερος δὲν εἶνε μυστικό. Ἀλλὰ κι' ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διακοινώση ὁ φλύαρος, τοῦ καίει τὴ γλῶσσα.

Ὁ κουρέας τοῦ Μίδα ἄρχισε πραγματικὰ νὰ βασανίζεται. Ἤθελε νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὸ πρᾶγμα κάπου, ἀλλ' ἐφοβόταν. Ἂν δὲν βαστοῦσε ἐχεμύθεια, ὁ βασιληᾶς τοῦ εἶχε δηλώσει πὼς θὰ τὸν κρέμαγε, κι' ἕναν τέτοιο θάνατο δὲν τὸν ἤθελε. Ἐσοφίσθηκε τότε μιὰ ἰδέα ποὺ τοῦ φάνηκε λαμπρή. Μ' αὐτήν, καὶ τὴν ἐχεμύθεια θὰ βαστοῦσε, κι' αὐτὸς θὰ ξεθύμαινε: Νὰ σκάψη, δηλαδή, ἕναν λάκκο στὴν ἐρημιά, καὶ νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῆ σ' ἐκεῖνον. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τὸν ἑτοίμασε. Καὶ σκύβοντας ἐπάνω του εἶπε:

—Ὁ Μίδας, ὁ βασιληᾶς, ἔχει αὐτιὰ γαϊδάρου!

Καὶ βιαστικὸς ἐσκέπασε μὲ χῶμα τὸν λάκκο, ἀλλὰ τὸ μυστικὸ δὲν ἐτάφη. Εἶδε ὁ δοῦλος ὅτι ἐπάνω στὸ νεόσκαφτο χῶμα εἴχανε φυτρώσει μονομιᾶς καλάμια, ποὺ ἀρχίσανε νὰ σφυρίζουν τὴν ἀποκαλυπτικὴ φράσι του.

—Ὁ Μίδας, ὁ βασιληάάς, ἔέέχει..

Τὸ εἶχεν ἀκούσει ἡ γῆ καὶ τὸ διεκήρυσσεν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνη κι' αὐτὸς τὸ θῦμα τῆς ἀνοησίας τοῦ Σατύρου Μαρσύα, πού, ἐπειδὴ ἐσφύριζε τὰ καλάμια στὶς ἐρημιές, ἐνόμισε πὼς ἔγινε τέλειος μουσικὸς καὶ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῆ καὶ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα.

⁂

Λένε ὅτι ὁ θεὸς μετενόησε γιὰ τὴν σκληρὴ τιμωρία τοῦ ἀντιπάλου του

Ἀλλὰ δὲν ἔπαψε ὅμως νὰ διαχύνη ἀνὰ τὸ Σύμπαν τὴν ἁρμονία, καί, ἀρχηγὸς τῶν Μουσῶν, νὰ ψάλλη τὸν αἰώνιον ὕμνο πρὸς τὴν τελειότητα τοῦ ἀπείρου, κάθε ἀκτίς, κάθε κίνησις, ὅλη ἡ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὴν μυστηριώδη ἁρμονίαν ποὺ ψάλλει τὸ Σύμπαν πρὸς τὸν μεγάλο Δημιουργό του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

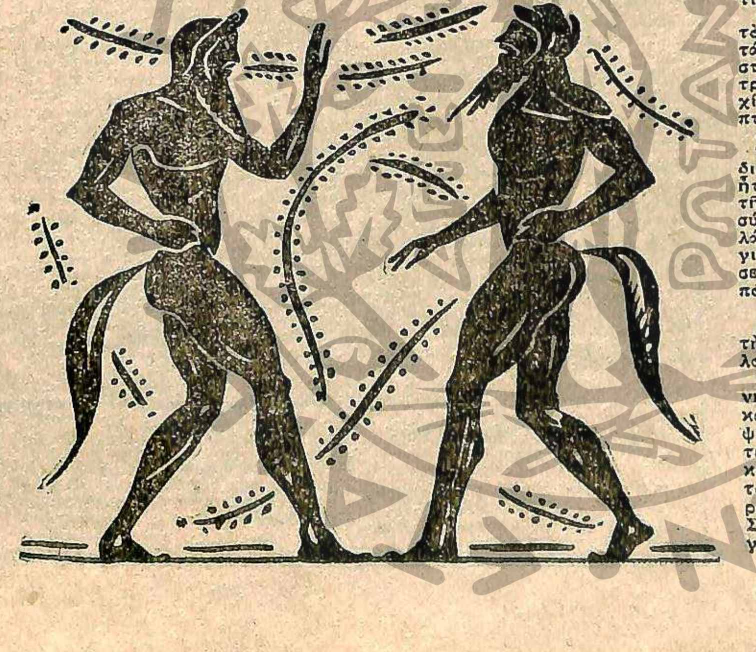

Ἡ ἐπίορκη

ΤΡΥΦΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μόλις μπῆκε μέσα στὸ σπίτι του, ὁ Γκαστὸν εἶδε ἐπάνω στὸ χαλὶ ἕναν φάκελλο ἀνοιχτό, ποὺ ἀπευθυνότανε στὴν γυναῖκα του.

Τὸν ἔπιασε, τὸν ἐξήτασε καὶ σταμάτησε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ ὑπογραμμισμένο: Προσωπική.

Προφανῶς τὸν εἶχε διαβάσει ἡ Ρενέ, γιατὶ ἦταν σχισμένος καὶ τσαλακωμένος, φαίνεται δὲ ὅτι ἀπὸ ἀπροσεξία της ἔπεσε χάμω χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας ἦταν ἀνδρικός. Ποιὸς σύζυγος στὴ θέσι του δὲν θὰ τραβοῦσε τὴν ἐπιστολὴ μέσα ἀπὸ τὸν φάκελλο γιὰ νὰ τὴν διαβάση;

Καὶ ὅμως ἔτρεμε. Εἶχε τόσην ἐμπιστοσύνη στὴ νεαρὴ γυναικοῦλα του, τόση πεποίθησι στὴν ἀγάπη της!...

Ἀλλά, πάλι, ποιὸς ξέρει. Κανένα περαστικὸ αἴσθημα, καμμιὰ ἀγάπη ποὺ ἔσβυνε καὶ ζητοῦσε πάλι μιὰ φλόγα γιὰ νὰ τὴν ξαναζεστάνη.

Ἔπρεπε νὰ μάθη. Ἡ ἀβεβαιότης ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὴν πικρὴ ἴσως ἀλήθεια.

Ἔσυρε τὸ γράμμα καὶ ἐδιάβασε:

«Ἀγαπημένη μου Ρενέ.

»Κλεισμένος ἐδῶ μὲ τὴν ἐρημιά μου μονάχα δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ περάση ὁ καιρὸς καὶ νάρθῶ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου.

»Ἐσὺ τώρα δὲν μπορεῖς πιὰ νάρθῃς νὰ μὲ δῆς. Δὲν πρέπει ὁ σύζυγός σου νὰ ξέρη τίποτα γιὰ μένα.

»Ἐλπίζω ὅμως ὅτι μιὰ μέρα, πολὺ σύντομα, θὰ εἶμαι ἐλεύθερος νάρθῶ κοντά σου, ν' ἀρχίση καὶ γιὰ μένα μιὰ ζωὴ ὁμαλὴ χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

»Σὲ φιλῶ
Τώνης

Τὰ δάχτυλα τοῦ Γκαστὸν ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν ταραχή, τὸ πρόσωπό του ἐχλώμιασε κι' ἡ ἀναπνοή του ἔγινε βαρειὰ καὶ δύσκολη.

Ἔτσι λοιπόν; Μόλις τρεῖς μῆνες ἐπέρασαν ἀφ' ὅτου πανδρεύθηκε καὶ ἡ γυναικοῦλα του, τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο κορίτσι ποὺ τοῦ φαινόταν, ὅταν τὴν ἐγνώρισε, σὰν ἄγγελος μαυροφορεμένος μὲ τὸ πένθος τῆς μητέρας της, ἡ ἀγαπητή του Ρενὲ τὸν ἀπατοῦσε!

Γιατί, φυσικά, αὐτὸ συνέβαινε. Ἀλλοιῶς πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς γράψη μὲ τόση τρυφερότητα ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ ραντεβοὺ ποὺ πέρασαν καὶ γιὰ ἐλπίδες νέων συναντήσεων;

Τοῦ φαινότανε πῶς τὸ σπίτι του, τὸ κομψὸ ἐκεῖνο κουκλόσπιτο ποὺ σὲ κάθε γωνιὰ ὑπῆρχε ἡ σφραγίδα τοῦ γούστου της, ἦταν ἕνα μαῦρο σκοτεινιασμένο ὑπόγειο, γεμᾶτο ἀράχνες καὶ σκόνη σήμερα.

Ἔπεσε σ' ἕνα φωτέϊγ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἐδέχθηκε μιὰ σφαῖρα κατάκαρδα.

Ἡ Ρενὲ ἔλειπε στὰ ἐμπορικά. Ὅταν θὰ γύριζε, θὰ τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της, θὰ τὸν φιλοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε τὸ συνηθισμένο χάδι της:

— Πῶς πέρασες, Μπουλοῦκο μου;

Τόση ὑποκρισία σ' ἕνα τόσο φωτεινὸ πρόσωπο ἦταν κάτι τὸ τερατῶδες.

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἐχτύπησε. Ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάση. Ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε καὶ μιὰ χαριτωμένη νέα, γεμάτη ζωὴ καὶ νειᾶτα, μπῆκε σὰν ἀνοιξιάτικο ἀεράκι μέσα στὸ σαλόνι.

Ἔτρεξε κατ' ἐπάνω του, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της. τὸν ἐφίλησε καὶ ἐφώναξε:

— Τί κάνεις, Μπουλοῦκο μου;

Ἐκεῖνος ἀσυναίσθητα τὴν ἀπομάκρυνε μὲ τὰ χέρια του.

Ἐστάθηκε καὶ τὸν κύτταξε κατάπληκτη.

— Δὲν ἔχεις κέφι; Μὰ τί σοῦ συμβαίνει; Οὔτε μὲ φίλησες...

Ἐπροφασίστηκε πὼς ἔχει πονοκέφαλο καὶ ἐκάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ κρατῶντας τὴν ἐφημερίδα.

Ἐκείνη ἐπέταξε τὸ καπέλλο της, τὰ γάντια της, τὸ παλτό, καὶ τὸν ἐπλησίασε μὲ στοργή.

— Νὰ σοῦ φέρω μιὰν ἀσπιρίνη; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι, δὲν χρειάζεται...

— Μὰ πῶς; Ἀφοῦ ὑποφέρεις...

Τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ποὺ τῆς ἐφάνηκε περίεργο. Θέλησε νὰ τὸν κάμη νάξεχάση τὸν πονοκέφαλό του κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύη.

Ὁ Γκαστὸν σηκώθηκε ἐκνευρισμένος

— Οὖφ! Ἄφησέ με εἶπα!

Τὰ μάτια της ἐπλημμύρισαν δάκρυα. Πρώτη φορὰ τῆς φερνότανε μὲ τόσο ἀπότομο ὕφος. Ἐκάθησε στὸν καναπὲ σὰν μικρὸ ποὺ τὸ μάλωσαν κι' ἔσκυψε τὸ χαριτωμένο κεφάλι στὸ στῆθος της.

Ὁ σύζυγος τὴν ἐλοξοκύτταξε

Σκεφτότανε: Εἶνε δυνατόν, τ' ἀθῶο αὐτὸ στὴν ἐμφάνισι πλασματάκι νὰ εἶνε τόσο ὑποκρίτρια;

Ἐπλησίασε μὲ τρόπο καὶ τὴν εἶδε νὰ κλαίη.

— Γιατὶ κλαῖς; τὴν ρώτησε.

— Γιατί... γιατί... δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά...

Καὶ ξέσπασε σ' ἕναν λυγμό.

Τότε πιὰ δὲν κρατήθηκε κι' ἐκεῖνος. Ἔβγαλε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τῆς τὸ ἔρριξε στὰ γόνατα καὶ εἶπε:

— Μὰ μήπως ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς; Μὴ δὲν ἀλληλογραφεῖς μ' ἕναν ἄλλον καὶ δὲν ἔχεις ραντεβοὺ μαζί του; Νά! Κύτταξε τὰ χάλια σου!

Ἡ Ρενὲ εἶδε τὸ γράμμα κι' ἔγινε κατακόκκινη.

— Ποῦ τὸ βρῆκες; ρώτησε.

— Ἐδῶ, χάμω, στὸ πάτωμα.

— Μοῦπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μά... θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

— Περιττό. Τὸ γράμμα τὰ λέει ὅλα καθαρά. Ἔχεις ἕ αν ἐραστή, ἕνα παληὸ αἴσθημα ἴσως Γιατὶ ὅμως νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σ' ἐζήτησα! Ἔτσι κι' ἐσὺ δὲν θὰ ἦσουν ὑποχρεωμένη νὰ ὑποκρίνεσαι, κι' ἐγὼ δὲν θὰ δοκίμαζα τόση πίκρα σήμερα, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω, Ρενέ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ...

Ἡ φωνή του ἦταν λυγμὸς καὶ τὰ μάτια του ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

Σηκώθηκε ἀπότομα ἐκείνη καὶ ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πῆρε μιὰ φωτογραφία νέου.

— Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μοῦ γράφει, εἶπε. Θὰ πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε μαζί Τώρα πιὰ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα. Εἶνε ἀδελφός μου καὶ βρίσκεται στὴ φυλακή, γιατὶ ἐπλήγωσε μὲ τὸ περίστροφο μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Σοῦ λέγαμε πάντα πὼς λείπει στο ἐξωτερικό, μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα ἤθελε νὰ σοῦ τὸ κρύψη, γιατὶ τὸ θεωροῦσε μεγάλη ντροπὴ νὰ εἶνε τὸ παιδί της φυλακισμένο. Αὐτὸ τὴν ἔστειλε στὸν τάφο μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα. Ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μὰ εἶχα ὁρκισθῆ στὴ μαμὰ νὰ τὸ κρατήσω ὅσο μποροῦσα μυστικό. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶδα νὰ κινδυνεύη ἡ εὐτυχία μας, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Συχώρεσέ με, Γκαστόν, συχώρεσέ με

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε ἤδη στὴν ἀγκαλιά του μὲ θέρμη καὶ τὴν φιλοῦσε ψιθυρίζοντας:

—Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου.

ΖΥΠ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

* Στὰ ἀνακτορικὰ δεῖπνα, τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσερβίρονταν τὰ πιᾶτα μὲ τὰ διάφορα φαγητά, δὲν παρέλειπαν νὰ ἀναφέρουν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μαγείρου

* Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν «συμπαθητικὰ» ἐπονομαζόμενα «μελάνια», ποὺ δὲν εἶνε ὁρατὰ παρά... ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες.

— Ὅταν γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ μὲ ζουμὶ κρεμμυδιοῦ, πορτοκαλιοῦ ἢ λεμονιοῦ, π. χ., τὸ χαρτὶ παραμένει ἄσπρο. Τὰ γράμματα δὲν φανερώνονται παρὰ μονάχα ἐὰν ζεσταθῆ τὸ χαρτί.

—Ἐὰν ἀντὶ μελανιοῦ μεταχειρισθῆτε κοινὸ οἰνόπνευμα, τὰ γράμματα δὲν θὰ φανοῦν παρὰ μόνον ἐὰν βρέξετε τὸ χαρτὶ μὲ λίγο νερό.

—Ἐὰν πάλι γράψετε μὲ διάλυσι πράσινου βιτριολιοῦ, τὰ γράμματά σας δὲν θὰ μαυρίσουν παρὰ μόνον ἂν πλύνετε τὸ χαρτὶ μὲ γαλλικὸν ὀξύ.

◆

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

* Ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ ἔχωμε τὴ δύναμη νὰ ξεχνοῦμε, εἶνε τὰ ἀνεπανόρθωτα

* Ἡ εὐαίσθητη συνείδησις κάνει τὸν ἄνθρωπο δύσκολο γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

Μιὰ πίπα ἑνὸς καὶ ἡμίσεος αἰῶνος

Μὲ τὴν ἐπιστράτευσι τῶν μελῶν της καὶ τοὺς ἐπιβληθέντας περιορισμοὺς στὴν κατανάλωσι, τὰ ἀπομείναντα μέλη τῆς Λέσχης Καπνιστῶν τοῦ Μπρούνσβικ, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν διαλύσουν. Καθὼς γράφει ἰταλικὴ ἐφημερίς, μεγάλη συζήτησις διεξήχθη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς λέσχης περὶ τοῦ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ τύχη ἑνὸς ἀντικειμένου ποὺ ἦταν σ' ὅλους ἀγαπητό: μιᾶς γιγαντιαίας πίπας, ποὺ κατεσκευάσθη πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος αἰῶνος. Τελος ἀπεφασίσθη νὰ δωρηθῆ ἡ πίπα σ' ἕνα μουσεῖο τῆς πόλεως. Σημειωτέον ὅτι ἔχει μέγεθος κοινῆς στάμνας καὶ εἶνε κατασκευασμένη ἐκ πορσελάνης, φέρει δὲ πλουσία συμβολικὴ διακόσμησι, σχετικὴ μὲ τὸ κάπνισμα. Ἡ πίπα ἔχει φιλοτεχνηθῆ ἀπὸ ἕναν κατασκευαστὴ εἰδῶν καπνιστοῦ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ εἶχε ἐκτεθῆ σὲ μιὰ πανήγυρι, ἀπ' ὅπου τὴν ἀγόρασε ἡ λέσχη καπνιστῶν. Ὁ τότε πρόεδρος τὴν μετερρύθμισε. Τῆς ἐτοποθέτησε 18 στόμια ἰσαρίθμων σωλήνων, ὅσα δηλ. ἦσαν τὰ μέλη τῆς λέσχης καὶ μιὰ φορὰ κάθ' ἑβδομάδα οἱ καπνισταὶ συνήρχοντο γιὰ νὰ καπνίσουν ὁμαδικῶς. Στὸ μουσεῖο τοῦ Μπρούνσβικ ὑπάρχει κι' ἕνας ζωγραφικὸς πίνακας, ποὺ παριστᾶ ἀκριβῶς τὴν σκηνὴ τῶν 18 μελῶν τῆς λέσχης, ἐπιδιδομένων στὴν ἀπόλαυσι τοῦ ὁμαδικοῦ καπνίσματος.

Μαλλὶ ἀπὸ ὄστρακα

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τὸ γάλα, ἀπὸ τὸ ὀξυγόνο καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ γυαλὶ παράγεται μαλλί Ἡ ἀνάγκη ὅμως τέχνας κατεργάζεται. Καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες κλώθουν σήμερα ἕνα νέο συνθετικὸ μαλλί, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴν θαλασσία πίννα, τὸ γνωστὸ καὶ ταπεινὸ ὄστρακο. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ δὲν εἶνε νέα. Ἕνας ἀρχαῖος πάπυρος περιγράφει λεπτομερῶς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ Ρωμαῖοι, τὴν ἐποχὴ τοῦ Καίσαρος, ἐφοροῦσαν χλαμύδα ποὺ ὑφαινόταν ἀπὸ τὶς ἶνες τοῦ ὀστράκου τῆς πίννας. Οὐδὲν καινόν, λοιπόν, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Οἱ χειμῶνες τοῦ μέλλοντος ἠπιώτεροι

Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἐπιστήμονες μᾶς πολέγουν κάτι εὐχάριστο: οἱ χειμῶνες τοῦ μέλλοντος θὰ γίνονται ὁλονὲν ἠπιώτεροι. Συμφώνως πρὸς σχετικὲς ἐπιστημονικὲς μελέτες, καὶ παρὰ τὴν φαινομενικὴ διάψευσι τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν, ἡ θερμότης τῆς γηΐνης σφαίρας μας αὐξάνει ὀλίγο κατ' ὀλίγο. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῶν προβάλλεται τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ σύνορα τῶν πολικῶν πάγων ἀπεσύρθησαν πρὸς βορρᾶν κατὰ 3 μοίρας πλάτους περίπου καὶ ὅτι τὸ στρῶμα ψυχροῦ ὕδατος ποὺ καλύπτει τὸν Παγωμένο ὠκεανὸ καὶ ἔφθανε τὰ 200 μέτρα πάχους τὸ 1900, στὶς ἡμέρες μας δὲν φθάνει παρὰ 100 μέτρα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει εὐχάριστες συνέπειες: τὸ εὐρωπαϊκὸ κλῖμα, σοβαρῶς ἐπηρεαζόμενο ἀπὸ τὸν πολικὸ ἀέρα, καθίσταται ὁλονὲν ἠπιώτερο. Ὁ μέσος ὅρος τῶν παρατηρήσεων τῶν 50 τελευταίων ἐτῶν εἶνε ἡ ἀπόδειξις τούτου, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ προοδευτικὴ μείωσις εἰς ὄγκον καὶ ἔκτασιν τῶν πάγων τῶν Ἄλπεων.

Σὲ κάθε ἄνθρωπο ἀντιστοιχοῦν 4.000.000 ἥλιοι!

Ὁ πολὺς κόσμος ἔχει μιὰ ἰδέα τελείως ἀφηρημένη γιὰ τὰ ἄστρα ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὴν ταπεινὴ μικρή μας Γῆ καὶ ἰδίως γιὰ τὸν ἀριθμό τους. Εἶνε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα γενικῶς πιστεύεται, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ σχετικὸ ἄρθρο ξένου ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ. Ἂν κυττάξωμε τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ μεγαλύτερο τηλεσκόπιο τοῦ κόσμου, θὰ δοῦμε τόσα ἄστρα ὥστε νὰ μᾶς δημιουργηθῆ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἀντιστοιχοῦν ἑκατοντάδες χιλιάδων οὐρανίων σωμάτων σὲ κάθε ζωντανὸ ἄνθρωπο. Τὸ ὀπτικὸ ὅμως πεδίο ἑνὸς συνήθους τηλεσκοπίου, ἀποτελεῖ τμῆμα, κομμάτι τῆς ἐκπληκτικῆς εἰκόνος ποὺ παρουσιάζει τὸ σύμπαν, ὅπως φαίνεται μὲ τὸ τηλεσκόπιο τῶν 100 ἰντσῶν τοῦ Μάουντ Οὐΐλσων τῆς Καλιφορνίας. Ὁ δόκτωρ Ἔντουϊν Οὔμπλ, ἀστρονόμος τοῦ Ἱδρύματος Κάρνετζι, λέγει ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιο εἶνε ὁρατὰ ὀκτὼ τετράκις ἑκατομμύρια ἡλίων, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἀναλογοῦν 4 ἑκατομμύρια ἥλιοι σὲ κάθε κάτοικο τῆς γῆς. Σήμερα, τὸ ὁρατὸ γιὰ τοὺς ἀστρονόμους μέρος τοῦ σύμπαντος, εἶνε μιὰ φανταστικὴ σφαῖρα, μὲ ἀκτῖνα 1000 ἑκατομμυρίων ἐτῶν φωτός. Δηλαδὴ τὸ φῶς τῶν ἄστρων ποὺ βρίσκονται στὴν περιφέρεια τῆς σφαίρας αὐτῆς χρειάζεται 1000 ἑκατομμύρια ἔτη γιὰ νὰ φθάση στὴ Γῆ.

Τρόπος ἐλαττώσεως τῆ νικοτίνης τοῦ καπνοῦ

Ὁ Γερμανὸς εἰδικὸς Δρ. Α. Ραΐμερ προέβη ἐσχάτως σ' ἐνδιαφέρουσες ἀνακοινώσεις σχετικῶς μὲ τὴν δυνατότητα τῆς φυσικῆς ἐλαττώσεως τῆς περιεκτικότητος νικοτίνης τοῦ καπνοῦ καὶ μάλιστα τῇ βοηθείᾳ λιπάνσεως. Ὡς γνωστόν, μέχρι σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς λίπασμα τῶν φυτειῶν καπνοῦ ἡ θειοῦχος ἀμμωνία, ἡ ὁποία, ὡς ἀπεδείχθη, εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξι εἰδῶν καπνοῦ πλουσίου εἰς νικοτίνην. Ἐξ ἄλλου, ἡ περιεκτικότης τοῦ καπνοῦ εἰς νικοτίνην ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιρικὴ θερμοκρασία. Ὅταν τὸ θέρος εἶνε πολὺ ξηρό, τότε ἡ περιεκτικότης νικοτίνης τοῦ καπνοῦ εἶνε συνήθως μεγαλυτέρα. Κατὰ τὶς παρατηρήσεις τοῦ ἐν λόγῳ Γερμανοῦ εἰδικοῦ, ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὶς καπνοπαραγωγικὲς χῶρες, ἡ μείωσις τῆς περιεκτικότητος τῆς νικοτίνης εἶνε δυνατή, ἐφ' ὅσον ἀντὶ λιπασμάτων ἀμμωνίας χρησιμοποιοῦν τοιαῦτα ποὺ παρασκευάζονται ἀπὸ οὐρικὲς οὐσίες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐπιτυγχάνεται ἐπὶ πλέον καὶ γενικώτερα ἡ βελτίωσις τῆς ποιότητος τοῦ καπνοῦ

Τὸ θαυματουργὸ τσάϊ τοῦ Οὔ-Ἴ

Τὸ καλύτερο τσάϊ τοῦ κόσμου παράγεται ἀπὸ τὸ δένδρο ποὺ ὑπάρχει μόνο στὸ μοναστῆρι τοῦ ὄρους Οὔ-Ἴ, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κινεζικῆς ἐπαρχίας Φοῦ-Κιέν. Οἱ μοναχοὶ τοῦ Οὔ—Ἴ δὲν πωλοῦν ποτὲ τὸ τσάϊ αὐτό. Τὸ κρατοῦν γιὰ τὸ νὰ προσφέρουν στοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπισκέπτας των. Τὸ σερβίρουν δὲ ὡς ἑξῆς: Ρίχνουν μέσα σ' ἕνα μικρὸ φλυτζάνι περὶ τὰ δέκα φύλλα τσαγιοῦ. Χύνουν ἔπειτα ἀπὸ πάνω ζεστὸ νερό, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν θαυμασία πηγὴ τοῦ μοναστηριοῦ, καὶ σκεπάζουν τὸ φλυτζάνι ἐπὶ μερικὰ λεπτά. Ὅταν τὸ ξεσκεπάζουν, σκορπίζεται ὁλόγυρα ἕνα ἄρωμα θεσπέσιο. Ὅποιος πιῆ ἀπὸ τὸ τσάϊ αὐτό, αἰσθάνεται ὄχι μόνο σωματικὴ εὐεξία, ἀλλὰ καὶ ψυχικὴ εὐδαιμονία. Ἂν ἀφήσωμε νὰ πέσουν ὡς τὸ βάθος τοῦ φλυτζανιοῦ μερικοὶ κόκκοι ρυζιοῦ, θὰ τοὺς δοῦμε νὰ διαλύωνται σχεδὸν ἀμέσως—ἀπόδειξις τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ τσαγιοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πέψεως.

Ὁ τρόμος καὶ τὸ ὅριον ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου

Ἕνας Ἰάπων ἰατρός, ὁ καθηγητὴς Ὀσοῦκι, ἔκανε τελευταίως ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασι ψυχικῶν ἐρεθισμῶν καὶ διαταράξεων, ἰδίως δὲ τοῦ τρόμου, ἐπὶ τοῦ ὁρίου τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Μεταξὺ 30 ὑγιῶν καὶ 50 ἀσθενῶν ἀνθρώπων διεπίστωσε ὅτι τέτοιες διαταράξεις ἐπιφέρουν ἀνεπαίσθητες σχεδὸν βλάβες τῆς καρδίας.

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Zito
η τσιγγανοπούλα
ΒΑΙΡ & ΦΙΟΡΙΝΤ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ἕνα περιστέρι στὰ νύχια γερακιοῦ

I

Ὁ καταραμένος πύργος

Χειμωνιάτικο βραδυνὸ τοῦ 1417...

Ἕνας δυνατὸς ἀέρας φυσομανᾶ, σαρώνοντας τὰ μολυβένια σύννεφα ποὺ μαζεύονται ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς πύργους τοῦ παληοῦ φεουδαλικοῦ κάστρου.

Εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἀητοφωλιὰ τὸ μαυρισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία αὐτὸ κάστρο, ποὺ ὑψώνει τὸν βαρὺ ὄγκο του ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ ἀπότομου καὶ ἀπρόσιτου βουνοῦ.

Ὁλόγυρα, καὶ σὲ ἀκτῖνα τριῶν χιλιομέτρων, ἐκτείνεται πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο τὸ δάσος, γεμᾶτο λύκους καὶ ἄγρια ζῶα καὶ ἀποτελεῖ ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸ τεῖχος ποὺ περιβάλλει τὸ κάστρο, ἕνα ἀσφαλὲς φυσικὸ ἐμπόδιο ἐναντίον κάθε ξένης ἐπιδρομῆς.

Τὸ σκοτάδι ἁπλώνεται σιγά-σιγά, ἐνῶ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο φωτίζονται τὰ παράθυρα τοῦ πύργου, ποὺ δίνουν μὲ τὰ ποικιλόχρωμα τζάμια τους τὴν ἐντύπωσι ὅτι φλογίζονται...

Μέσα στὸν καταραμένο αὐτὸ πύργο ἕνα γλέντι ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Καὶ τώρα συνεχίζεται καὶ ἔχει φουντώσει.

Ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ, ὁ βλοσυρὸς καὶ σκληρόκαρδος ἄρχοντας, ποὺ πολὺ σπάνια τὸν βλέπουν οἱ ὑπήκοοί του, ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ, ὁ αἱματοβαμμένος ἀφέντης τοῦ πύργου, διασκεδάζει...

Μόλις ἔχει ἐπιστρέψει ἀπὸ μιὰ περιοδεία του. Καὶ οἱ ἔμπιστοί του, πρὸς τιμήν του, ἐλεηλάτησαν τὴν παραμονὴ ἕνα μοναστήρι, ἐσύλλησαν ἐκκλησίες, καὶ συνέλαβαν φιλησύχους ἐμπόρους καὶ προσκυνητάς, ποὺ εἶχαν τὴν ἀπερισκεψία νὰ διασχίσουν τὸ δάσος γιὰ νὰ συντομεύσουν τὸν δρόμο τους...

Ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ, ὁ «ματωμένος ἄρχοντας» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν ὅλοι στὴ χώρα, ἀπὸ τὸν πορφυρὸ μανδύα ποὺ φορεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πολεμικὴ ἐξάρτησί του, διασκεδάζει μὲ πάθος... Τὸν ἴδιο πορφυρὸ μανδύα φοροῦν καὶ οἱ δώδεκα ἔκλεκτοὶ ἔμπιστοί του, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν σωματοφυλακή του.

Καθισμένος σὲ μιὰ βαθειά, δρύϊνη πολυθρόνα, ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὁ πυργοδεσπότης ἀπολαμβάνει τὸ ἀποτρόπαιο θέαμα τοῦ βασανιστηρίου τῶν δυστυχισμένων αἰχμαλώτων του. Ὁλόγυρά του, κάθονται ἀδιάφοροι, μερικοὶ ἱππότες καὶ βαρῶνοι, ποὺ τοὺς ἔχει καλέσει στὸ ἀρχοντικό του ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρὺ γιὰ νὰ κυνηγήσουν.

Οἱ αἰχμάλωτοι, ἕνας-ἕνας, παρελαύνουν μπροστά του καὶ ὁ σκληρὸς ἄρχοντας τοὺς ἀπογυμνώνει ἀπὸ ὅ,τι τοὺς ἄφησαν οἱ στρατιῶτες του. Ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι εἶνε τοποθετημένο ἕνα μελανοδοχεῖο καὶ περγαμηνές, καὶ ἕνα χαμηλὸ σκαμνί.

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν δέχονται νὰ χαρίσουν πρόθυμα στὸν εὐγενῆ δοῦκα — τὸν Ζὰν ντ' Ἀμωρὺ — τὰ ὑπάρχοντά τους, ὑποβάλλονται σὲ βασανιστήρια μέχρις ὅτου ἀναγκασθοῦν νὰ ὑπογράψουν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ ἀδυσώπητος οἰκοδεσπότης σφετερίζεται μὲ ὅλους τοὺς νομίμους τύπους τὴν περιουσία τους, τὸ σπίτι καὶ τὰ χρήματά τους, ἐγκαταλείποντας στὸ δρόμο τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τους.

Εἶνε φρικτὰ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τοὺς ὑποβάλλει: σ' ἄλλους φορᾶ σιδερένια ὑποδήματα ποὺ σφίγγουν ἀργὰ καὶ θρυμματίζουν τοὺς ἀστραγάλους, σ' ἄλλους δίνει διὰ τῆς βίας νὰ πιοῦν ὁλόκληρους κάδους νερό, μ' ἕνα πελώριο χωνὶ ποὺ τοποθετεῖ στὸ στόμα τους, σ' ἄλλους τσακίζει τὰ πόδια ἢ τὰ χέρια, ἢ περιχύνει μ' ἀναλυτὸ μολύβι τὸ σῶμα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ φτωχότατοι, ποὺ δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ πληρώσουν τὰ λύτρα τους. Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει κανένας οἶκτος. Τοὺς παραδίδει στὰ βασανιστήρια ἐπὶ ὧρες καὶ οἱ σπαρακτικὲς κραυγές τους τὸν διασκεδάζουν...

Κι' ὅσοι δὲν ξεψυχοῦν ἐπὶ τόπου, τοὺς πετοῦν ἀνηλεῶς σὲ κάποιο βάραθρο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἄρχοντα...

Τὸ ὄργιο

Ἀλλά, καὶ τὸ πιὸ εὐχάριστο γλέντι, ἔρχεται κάποια στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ λήξη. Ἔτσι, ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρὺ καὶ οἱ προσκεκλημένοι του, ἀφοῦ ἐκόρεσαν τὴ σαδιστικὴ λαιμαργία τους, ἀνέβηκαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν πανοπλιῶν, ὅπου ἦταν στρωμένο ἕνα πλουσιώτατο τραπέζι. Καὶ ἐκεῖ ἐρρίχθηκαν σ' ἕνα ἀκατάσχετο φαγοπότι.

Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες διήρκεσε ἡ γαστριμαργικὴ πανδαισία τους. Κατόπιν, μπουχτισμένοι ἀπὸ φαγητὸ καὶ κρασί, ἀποφάσισαν νὰ διασκεδάσουν λίγο καὶ μὲ τὶς ὄμορφες κοπέλλες ποὺ βρίσκονταν μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τους.

Σ' ἕνα νόημα τοῦ ντ' Ἀμωρύ, ὁ Ζουβὲ ὁ «σημαδεμένος», ἀρχηγὸς τῶν δώδεκα σωματοφυλάκων του, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του, ποὺ ὡδηγοῦσαν, μὲ τὸ μαστίγιο στὸ χέρι, εἴκοσι νέα κορίτσια, χλωμὰ ὅλα ἀπὸ τὸν τρόμο. Πίσω, ἀκολουθοῦσαν, μὲ βῆμα ἀργό, τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία, μερικὲς ἡλικιωμένες γυναῖκες, οἱ μητέρες τῶν κοριτσιῶν.

— Τί ζητοῦν αὐτὲς ἐδῶ!, βρυχήθηκε ὁ ντ' Ἐσπέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐνοουμένους φίλους τοῦ πυργοδεσπότη. Πάρτες τις ἀπὸ μπροστά μου!.. Μόνο τὰ δροσερὰ νειᾶτα ἔχουν θέσι ἐδῶ μέσα.

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἐκάγχασε:

— Ντ' Ἐσπέ, παιδί μου, μὴν εἶσαι τόσο βιαστικός! Αὐτὲς ἐδῶ τὶς χρειαζόμαστε γιὰ νὰ δαμάζουν τὶς ἀτίθασες κοπέλλες ποὺ θ' ἀρνηθοῦν ἴσως τὴν ἐρωτικὴν εὔνοιά μας...

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ ἀπὸ τὶς μητέρες, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔπεσε λιπόθυμη ἀπὸ τὴν ταραχή. Μερικὲς νέες κοπέλλες ἔσπευσαν κλαίγοντας νὰ τὴν περιποιηθοῦν·

— Πετᾶξτε την στὸ λάκκο!, βρυχήθηκε ὁ πυργοδεσπότης. Ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος γιὰ μοιρολόγια!

Ἡ διαταγὴ ἐκτελέσθηκε ἀσυζητητεί.

Οἱ νέες κοπέλλες, συγκεντρωμένες ὅλες σὲ μιὰ γωνιά, ἡ μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλην, ἐπερίμεναν τώρα καρτερικὰ τὸν θάνατο... Οἱ σκοποὶ ὅμως, τοῦ ντ' Ἀμωρὺ ἦσαν διαφορετικοί. Πράγματι, κάποια στιγμὴ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τρικλίζοντας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ χέρι του ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τῆς μικρότερης ὅλων:

— Ἐσὺ θὰ μὲ κερνᾶς νὰ πίνω, ἐμούγκρισε ὑπόκωφα. Ἔλα!

Καὶ κατόπιν, στρεφόμενος στοὺς καλεσμένους του:

— Διαλέξτε τώρα κι' ἐσεῖς ἀπὸ μιά, λεβέντες μου!, τοὺς ἐφώναξε προστακτικά. Καὶ ὅσες περισσέψουν, ἄς τὶς μοιραστοῦν οἱ ἄνδρες τοῦ Ζουβέ.

Οἱ ὀκτὼ καλεσμένοι τοῦ πυργοδεσπότη ὥρμησαν σὰν θηρία ἐπάνω στὶς νέες κοπέλλες Ὁ καθένας ἐδιάλεξε ἀπὸ μία καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ τραπέζι. Καὶ τότε, ἄρχισε ἕνα τρομερὸ ὄργιο, μιὰ κτηνώδης κραιπάλη. Τὰ γέλια καὶ οἱ καγχασμοὶ ἐκάλυψαν τὰ κλάματα καὶ τοὺς λυγμούς, καὶ τὰ βάρβαρα λόγια τὶς ἱκεσίες...

Δυὸ ἄσπονδοι φίλοι

Ὅταν, δυὸ ὧρες ἀργότερα, οἱ ὑπηρέτες μπῆκαν στὴν αἴθουσα γιὰ νὰ ἀνάψουν τὰ ἀρωματισμένα πολυτελῆ κεριὰ καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς φανοστάτες, ἀντίκρυσαν ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα: ὅλες οἱ κοπέλλες ἦσαν πεσμένες καταγῆς λιπόθυμες ἢ στραγγαλισμένες... Στὸ πλάϊ τους, ξαπλωμένοι οἱ βαρῶνοι καὶ οἱ ἱππότες, παραληροῦσαν ἀπὸ τὸ κρασί...

Μόνον ὁ ντ' Ἀμωρὺ καὶ ὁ ντ' Ἐσπὲ δὲν εἶχαν χάσει τὶς αἰσθήσεις τους. Συζητοῦσαν καθισμένοι, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον γιὰ ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Κι' ὁ ντ' Ἐσπὲ ἄκουγε μὲ τεταμένη προσοχὴ τὸν συνομιλητή του.

Οἱ ὑπηρέτες ἀφοῦ ἄναψαν τὰ φῶτα, ἀπεσύρθησαν ἀθόρυβα.

— Ἀγαπητέ μου ντ' Ἐσπέ, ψιθύρισε ὁ πυργοδεσπότης. Σ' ἀγαπῶ γιατὶ μὲ καταλαβαίνεις .. καὶ σ' ἐσένα μόνο ἐμπιστεύομαι τὰ ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίες μου...

— Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα πραγματικότης, ἐσυμπλήρωσε ὁ εὐνοούμενος τοῦ δουκός.

— Ἀσφαλῶς μιὰ μέρα θὰ γίνω ἄρχοντας τοῦ κόσμου, ἐσυνέχισε ὁ ντ' Ἀμωρύ. Τί νὰ τὶς κάμω τὶς πολιτεῖες καὶ τὰ χωριὰ ποὺ διοικῶ τώρα. Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Εἶμαι ὅμως περήφανος ποὺ εἶμαι ὁ δοὺξ τῆς Νορμανδίας, ὁ 4ος τῶν ντ' Ἀμωρὺ καὶ ὑποψήφιος μνηστὴρ τοῦ γαλλικοῦ θρόνου!

Ἀναστέναξε μὲ πάθος.

— Χμ!, παρετήρησε ὁ ντ' Ἐσπέ. Ὡραῖο τὸ ὄνειρό σας, ἀλλὰ κατάλληλο γιὰ τούς.. κληρονόμους σας. Γιατί, ὅπως καταλαβαίνετε, προτοῦ γίνη κανεὶς βασιλιᾶς ἢ αὐτοκράτωρ, πρέπει ν' ἀνεβῆ ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ σκαλιὰ τῆς ἱεραρχίας. Πρέπει νὰ γίνη κόμης, ὕστερα, μαρκήσιος, ὕστερα πρίγκηψ... Τὸ δυσκολώτερο, βέβαια, εἶναι τὸ πρῶτο σκαλοπάτι... Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν σήμερα πολλὲς διαθέσιμες κομητεῖες...

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἐχαμογέλασε πονηρά:

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο ὅσο τὸ φαντάζεσαι, Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ, ἐβεβαίωσε στὸν συνομιλητή του. Ὁ ἐξάδελφός μου Ρενᾶτος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ οἴκου τῶν Ἀνζοῦ, βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ σὲ ἕναν ἀμείλικτο πόλεμο μ' ὅλους τοὺς γείτονάς του... Γιὰ τὴν ὥρα αὐτοὶ κρατοῦν καλὰ καὶ τοῦ ρημάζουν τὸν στρατὸ καὶ τὴν περιουσία... Καὶ ὅσον ἀφορᾶ τοὺς στρατιῶτες... αὐτοὺς τοὺς ἀντικαθιστᾶ εὔκολα μὲ νέους. Ἀλλὰ τὸ χρυσάφι;... Τοῦ χρειάζεται ἄφθονο χρυσάφι γιὰ νὰ διατηρήση τὸν πόλεμο καὶ δὲν τὸ ἔχει .. Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι πλούσιος. Ἐπρότεινα λοιπὸν στὸν Ρενᾶτο, νὰ μοῦ πουλήση τὴν κομητεία τοῦ Ἀνζοῦ.. Κι' ἔτσι, ποὺ λές, Φρανσουᾶ μου, θὰ γίνω κόμης..

— Καὶ ὁ Ρενᾶτος;

— Αὐτὸς θὰ κρατήση τὸ ἄλλο ἥμισυ τῆς μεγάλης κομητείας του, τὴν κομητεία τοῦ Οὔτρ-Μαίν.

—Ὁ κόμης Ρενᾶτος ντ' Ἀνζοῦ δὲν θὰ δεχθῆ ποτὲ νὰ κάμη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα!... Ἡ κομητεία τοῦ Ἀνζοῦ εἶναι πολύτιμη προγονικὴ κληρονομία, καὶ ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου ἐπῆραν τὸν εὐγενῆ τίτλο τῶν Ἀνζοῦ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διεκδικήσουν ἐπίσημα τὰ βασιλικὰ δικαιώματά τους .. Ὁ κόμης Ρενᾶτος, χάρις στὸν τίτλο του αὐτόν, ἔχει τὴν σημερινὴ δύναμί του. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχη καὶ αὐτὸς εὐσεβεῖς πόθους γιὰ τὸν θρόνο...Θὰ ἦταν, λοιπόν, μιὰ τρέλλα ἐκ μέρους του ἂν σᾶς παραχωροῦσε τὴν κομητεία του .. Καὶ θὰ καταντοῦσε ἕνας κοινὸς ἄρχοντας σὰν καὶ μένα, σὰν καὶ τόσους ἄλλους ..

— Σιωπή, κτῆνος!, βρυχήθηκε ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ. Εἶσαι μεθυσμένος καὶ δὲν ξέρεις τί λές. Θέλω νὰ γίνω κόμης καὶ θὰ γίνω!.. Ὅπως θὰ γίνω καὶ μαρκήσιος καὶ πρίγκηψ.. Ὁ Ρενᾶτος ἀγαπᾶ τὸ χρυσάφι καὶ μόνο τὸ χρυσάφι... Οἱ τίτλοι δὲν τὸν συγκινοῦν... Πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον..

Ἐγέλασε θορυβωδῶς καὶ ἐπρόσθεσε:

— Τὸ χρυσάφι καὶ τὶς γυναῖκες...

Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπὲ συνωφρυώθηκε:

— Ναί.. ξέρω.. Ἀγαπᾶ καὶ τὶς γυναῖκες ..

Καὶ ἀπότομα, σὰν νὰ εἶχε ξεμεθύσει, παρετήρησε:

—Ἀλήθεια, ἄρχοντά μου, ἂν δὲν κάνω λάθος ἡ γυναῖκα σας, ἡ δούκισσα Σαρλόττα ντ' Ἀμωρύ, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν γυναῖκα τοῦ κόμητος Ρενάτου;

— Μάλιστα, ὡμολόγησε ὁ δούξ. Ἡ δούκισσα Σαρλόττα εἶνε συγγενὴς μὲ τὴν σύζυγο τοῦ Ρενάτου. Κι' ἀκόμη, ἔχει στενὴ συγγένεια καὶ μὲ τὴν ἄτυχη σύζυχο τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, τὴν Ἰσαβέλλα... Ἆ! Τὴν θαυμάζω μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐξαδέλφη μου Ἰσαβέλλα, ποὺ κατώρθωσε νὰ παραμείνη ἐνάρετη καὶ ἁγνή, μέσα στὴν διαφθορὰ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου ἀνδρός της...

—Ὄχι, ἄρχοντά μου!, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ. Μὴν ὑπεραμύνεσθε τῆς ἁγνότητος καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Ἰσαβέλλας. Κανεὶς δὲν τὰ πιστεύει αὐτὰ τὰ πράγματα οὔτε στὴ χώρα, οὔτε σ' ὅλη τὴ Γαλλία.

— Σιωπή, βλάκα!, βρυχήθηκε ὁ δούξ. Ἀρκεῖ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό... Ἡ ἀμφιβολία σου αὐτὴ μὲ θίγει τόσο, ὅσο καὶ ἐὰν ἀμφέβαλλες γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς ἴδιας τῆς γυναίκας μου, τῆς Σαρλόττας

Ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο ἄνθισε κάτω ἀπὸ τὸ ξανθὸ μουστάκι τοῦ Φρανσουᾶ.

—Ἡ δούκισσα ντ' Ἀμωρύ, συνέχισε ὁ δούξ, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κόμητα Ρενᾶτο, ὄχι ὡς συγγενής, ἀλλὰ ὡς πρέσβειρά μου... Εἶνε πολὺ λεπτὴ ἡ ἀποστολὴ ποὺ τῆς ἀνέθεσα, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ρενᾶτος θὰ πεισθῆ ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ θ' ἀκούση ἀπὸ δυὸ τόσο ὄμορφα γυναικεῖα χείλη.

Ὁ Φρανσουᾶ ἐτραύλισε:

— Ἡ δούκισσα εἶνε τόσο χαριτωμένη, ὥστε ἀποκλείεται ν' ἀποτύχη...

Ὁ δοὺξ τὸν ἐκύτταξε λοξά.

—Ἔχεις δίκαιο, εἶπε. Εἶνε ὄμορφη καὶ πρέπει νὰ ἐπιτύχη... Ἀλλὰ καὶ ἐνάρετη... Καὶ δὲν φαντάζομαι νά..

—Ἀρχοντά μου, τὸν διέκοψε καὶ πάλιν ὁ εὐνοούμενός του. Τί θὰ λέγατε, ἂν βγαίναμε στὸ δάσος γιὰ κυνῆγι; Σὲ λίγο ξημερώνει καὶ ὁ δροσερὸς ἀέρας θὰ μᾶς ἀναζωογονήση.. θὰ διαλύση τοὺς ἀτμοὺς τοῦ κρασιοῦ ποὺ δὲν μ' ἀφίνουν νὰ παρακολουθήσω τοὺς εὐφυεῖς ἑλιγμοὺς τῆς διπλωματίας σας..

— Καλὴ ἰδέα, Φρανσουᾶ! Ἀλλὰ θὰ πᾶμε μόνοι, ὅπως βλέπω.. Οἱ σύντροφοί μας δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ κινηθοῦν κάν.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς καλεσμένους του, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ βρίσκωνται ξαπλωμένοι, ἀναίσθητοι, ὁλόγυρά του.

— Μὰ δὲν τοὺς χρειαζόμαστε, παρετήρησε. Θὰ πάρωμε μαζί μας μερικοὺς ἱπποκόμους καὶ ὑπηρέτες. Ποιὸν ἔχομε, ἄλλωστε, νὰ φοβηθοῦμε μέσα στὸ δάσος;

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Πᾶμε, λοιπόν!, εἶπε προστακτικά. Δὲν φοβᾶμαι κανένα...

Ἐστηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ Φρανσουᾶ, ποὺ πῆρε ἀπότομα στάσιν σεβασμοῦ ἀπέναντί του, καὶ βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν ὀργίων.

Στὰ χείλη τοῦ Φρανσουᾶ διεγράφη ἕνα παράξενο, μυστηριῶδες χαμόγελο ..

Στὸ κυνῆγι

Ἡ κινητὴ γέφυρα τοῦ πύργου κατέβηκε σὲ λίγο, γιὰ ν' ἀφίση ἐλεύθερη τὴν δίοδο σὲ δυὸ πελώρια σκυλιά, μὲ κάτασπρο τρίχωμα, ποὺ ξεχύθηκαν στὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ δάσος.

— Ἐμπρός, Γκόγκ: Δρόμο γιὰ τὸ κυνῆγι, Μαγκόγκ! ξεφώνιζε ὁ δοὺξ ποὺ προπορευόταν ἐπάνω στ' ἄλογό του.

Ὕστερα, μὲ τὴν ἀργυρῆ σάλπιγγα ποὺ κρατοῦσε, ἐσάλπισε διαπεραστικά.

Σὲ μικρὴν ἀπόστασι, πίσω του, ἀκολουθοῦσε ὁ Φρανσουᾶ, καβάλλα σ' ἕνα ὑπερήφανο ἄλογο μὲ λευκὴ χαίτη.

Οἱ ὑπηρέτες καὶ ἱπποκόμοι ποὺ συνώδευαν τοὺς δυὸ εὐγενεῖς καβάλλα κι' αὐτοὶ στ' ἄλογά του, ἀκολουθοῦσαν κρατῶντας πυρσοὺς ἀπὸ ρετσίνι, ποὺ ἐφώτιζαν μὲ τὴ φλόγα τους τὸ δρόμο στοὺς δυὸ κυνηγούς. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ παγερή... Δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμη νὰ ξημερώνη. Καὶ ἀπὸ μακρυά, ἔφθαναν οἱ ἀνατριχιαστικὲς φωνὲς κάποιων λύκων καὶ ἀγριόχοιρων ποὺ περιπλανιόνταν ἀκόμη στοὺς δρυμούς...

Μερικοὶ ὡπλισμένοι στρατιῶτες ἔκλειναν τὴν κυνηγητικὴ συνοδεία. Δὲν εἶχαν πάρει μαζί τους οἱ κυνηγοὶ οὔτε ὑπηρέτες γιὰ τὰ σκυλιά, οὔτε εἰδικοὺς ποὺ ξετρυπώνουν τ' ἀγρίμια.

Γιατὶ τὰ κυνήγια ποὺ διωργάνωνε ὁ «ματωμένος» ντ' Ἀμωρὺ ἦσαν πολὺ παράξενα. Οἱ κυνηγοὶ ἐρρίχνονταν ἐπάνω στοὺς λύκους καὶ τοὺς κάπρους μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἐπέπιπταν στοὺς ἀργοπορημένους διαβάτες καὶ ταξιδιῶτες ποὺ ἤθελαν νὰ ληστεύσουν.

Ἄλλωστε, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἐπικρατοῦσε στὸ δουκᾶτο τοῦ ντ' Ἀμωρὺ ἡ βάρβαρη συνήθεια, μόλις ἐτελείωνε τὸ κυνῆγι τῶν ἀγριμιῶν, ἡ παρέα τοῦ δουκὸς νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ λεηλατῆ τὰ γύρω χωριά, ἁρπάζοντας τὶς ὀμορφότερες γυναῖκες τῶν ὑπηκόων του.

Ποτὲ ὁ δοὺξ δὲν ἐπέστρεφε στὸν πύργο χωρὶς ἀνθρώπινη λεία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, δὲν σκεπτόταν παρὰ τὸ κυνῆγι. Τὸ φῶς τῶν πυρσῶν, καθὼς ἐτρεμόσβυνε, ἔρριχνε τὶς πορφυρὲς ἀνταύγειές του στὸ πρόσωπό του, καὶ ἐφώτιζε παράξενα τὰ γαλανὰ μάτια του, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ καλωσύνη στὴν ἔκφρασί τους.

Ἕνας πορφυρὸς κυνηγετικὸς σκοῦφος, ποὺ ἔφερε ἕνα φτερὸ ἀετοῦ στὸ πλάϊ ἐσκέπαζε τὰ πλούσια μαλλιά του, ποὺ οἱ ξανθὲς μποῦκλες τους ἔπεφταν στοὺς δυνατοὺς ὤμους του, κι' ἐπάνω στὸν κατακόκκινο μανδύα του. Ἡ ἐμφάνισίς του θὰ ἦταν ἴσως κάπως συμπαθητική, ἐὰν δὲν εἶχε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ κατεκεραύνωνε κι' ἐπάγωνε ὅποιον τὸ ἀντίκρυζε.

Κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα του, ἔφερε πάντοτε ἕναν πλεχτὸ ἀτσαλινο θώρακα, ποὺ ἔφθανε ἕως τὴ μέση του, τὰ πόδια του ἦσαν κι' αὐτὰ προφυλαγμένα ὡς τὸν ἀστράγαλο, ὅπως τὸ σῶμα του. Φοροῦσε μπόττες καὶ χρυσᾶ σπηρούνια.

Ὁ Φρανσουᾶ ἦταν ντυμένος κομψά, ἀλλὰ κάπως ἐντυπωσιακά. Εἶχε τὸ ἴδιο ἀνάστημα τοῦ ἄρχοντά του, ἀλλὰ ἦταν πιὸ ἀδύνατος. Καὶ στὴν μυϊκὴν δύναμιν δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ παραβγῆ. Ἦταν ὅμως περισσότερο εὐκίνητος.

Μὲ τοὺς λεπτοὺς καὶ εὐγενικοὺς τρόπους του, ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνη. Ὅμως, στὴν πραγματικότητα, ἦταν τελείως ἀγράμματος καὶ ἀγροῖκος στὴν ψυχή.

Ὁ δοὺξ ντ' Ἀμωρὺ τοῦ εἶχε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη καὶ τοῦ ἀνέθετε πάντοτε τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες ἀποστολές, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσαν καὶ ἐξαιρετικὴν εὐφυΐα γιὰ νὰ τὶς φέρη εἰς πέρας. Ὁ δοὺξ μὲ τὴν πανουργία του, ἐγνώριζε νὰ ξεχωρίζη τὶς ἱκανότητες τοῦ κάθε συνεργάτου του.

Ἕνα στοίχημα

Εἶχαν μπῆ πιὰ μέσα στὸ δάσος. Οἱ δυὸ κυνηγοὶ κρατοῦσαν γερὰ ἀπὸ τὰ ἡνία τὰ ἄλογά τους, γιατὶ τὸ μονοπάτι ἦταν ὀλισθηρό, καθὼς κατηφόριζε πρὸς τὸ πλησιέστερο χωριό.

Ὁ δυνατὸς ἀέρας εἶχε σταματήση καὶ μυριάδες ἀστέρια ἐλαμπύριζαν στὸν οὐρανό, ποὺ εἶχε ξεκαθαρίσει στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὰ βαρειὰ μολυβένια σύννεφα.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξεγλυστροῦν οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ δοὺξ εἶχε ἀφίσει τὸ κυνηγετικὸ κέρας καὶ ἔπαιζε μὲ τὸ σπαθὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του. Τὸ πετοῦσε ψηλά, ἐνῶ ἐκάλπαζε μὲ τ' ἄλογό του, καὶ τὸ ξανάπιανε στὸν ἀέρα μ' ἀπαράμιλλη δεξιοτεχνία. Ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν γύρω του.

— Φρανσουᾶ!, ἐφώναξε ὑπερήφανα ὁ δούξ. Μπορεῖς νὰ τὸ κάμης κι' ἐσὺ αὐτό;

— Ὄχι, ἄρχοντά μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ εὐνοούμενος. Ἂν ὅμως μοῦ ἐδάνειζε τὸ τόξο του ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες σας, καὶ μερικὰ βέλη, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ καρφώσω κατάκαρδα τὸ πρῶτο ζῶο ποὺ θὰ βρεθῆ μπροστά μου, εἴτε λύκος εἶνε, εἴτε ἀγριόχοιρος.

— Γνωρίζω πὼς εἶσαι δεινὸς σκοπευτής, παραδέχθηκε ὁ δούξ. Καὶ ὅτι θὰ ἦσουν πρωταθλητὴς στὴν τοξοβολία, ἂν τὸ ἐπεδίωκες. Ὡστόσο, βάζω στοίχημα μαζί σου...

— Τὸ δέχομαι...

— Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ πετύχης τὸ πρῶτο ἀγρίμι ποὺ θὰ βρεθῆ μπροστά σου. Καὶ χάνω τὸ βαρύτερο χρυσὸ κύπελλο ποὺ ἔχω στὸν πύργο μου... Κι' ἐσὺ τὴν ἁλυσσίδα σου.

— Ἔστω, ἄρχοντά μου.

Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπὲ ἐστράφηκε σ' ἕναν στρατιώτη ποὺ ἵππευε στὸ πλάϊ του:

— Δός μου τὸν τόξο καὶ τὴ φαρέτρα μὲ τὰ βέλη σου, τὸν διέταξεν.

Ὁ ὑπηρέτης ὑπήκουσε πρόθυμα.

Ὁ Φρανσουᾶ ἐκρέμασε τὴν φαρέτρα στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ πῆρε μὲ μιὰ πεπειραμένη κίνησι τὸ τόξο στὸ ἀριστερό του χέρι.

— Καὶ τώρα, ἄρχοντά μου, ἐφώναξε, μποροῦμε, σὰν θέλετε, νὰ σπηρουνίσωμε τ' ἄλογά μας. Ἀδημονῶ νὰ κερδίσω τὸ χρυσὸ κύπελλό σας... Κυττᾶξτε!.. Ὁ Γκὸγκ καὶ ὁ Μαγκὸγκ κάτι ἐμυρίστηκαν... Ρίχτηκαν κιόλας πρὸς τὴν λόχμη...

Ὁ δοὺξ ἐβύθισε τὰ σπηρούνια του στὰ πλευρὰ τοῦ ὡραίου μαύρου ἀλόγου του, ποὺ ἀνορθώθηκε ἀπότομα καὶ ἐχύθηκε σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ Φρανσουᾶ τὸν ἀκολούθησε.

Καὶ ἀμέσως κατόπιν, ἡ συνοδεία τοῦ ἄρχοντος. Ἀλλὰ ὁ δοὺξ καὶ ὁ Φρανσουᾶ εἶχαν δυὸ περίφημα ἄλογα, ποὺ ἐκάλπαζαν χωρὶς ν' ἀγγίζουν, θᾶλεγε κανείς, τὰ πόδια στὴ γῆ. Ἐνῶ τὰ ζῶα τῶν ἄλλων ἦσαν βαρειά, πολεμικά, δυσκίνητα, ἐξησκημένα νὰ σηκώνουν ἀναβάτες μὲ βαρειὲς πανοπλίες.

Ἔτσι, σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἔφιπποι κυνηγοὶ ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν τῆς συνοδείας των. Δὲν ἀνησυχοῦσαν ὅμως γι' αὐτό... Ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ στοίχημά τους καὶ γι' αὐτὸ ἐκάλπαζαν σὰν δαιμονισμένοι ἐπάνω στὸ μόλις διακρινόμενο μονοπάτι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων ποὺ τοὺς ἐμαστίγωναν τὸ πρόσωπο στὸ διάβα τους...

Τὰ δυὸ λαγωνικὰ ἐπροπορεύονταν γαυγίζοντας καὶ ὀσφραινόμενα τὸ ἔδαφος.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔστριψαν ἀπὸ τὸ μονοπάτι καὶ μπῆκαν ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους. Οἱ κυνηγοὶ τ' ἀκολούθησαν.

— Νά τον!, ἐβρυχήθηκε ὁ δοὺξ ξαφνικά. Ἕνας λύκος! Φρανσουᾶ! Ἑτοίμασε τὸ τόξο σου!

Ὁ Φρανσουᾶ ἐσταμάτησε ἀπότομα τὸ ἄλογό του, ἅρπαξε ἕνα βέλος ἀπὸ τὴν φαρέτρα, τὸ ἐτοποθέτησε στὸ τόξο του καὶ ἐτάνυσε τὴν χορδή.

Ὁ δούξ, λίγα βήματα παραπέρα, ἐσπηρούνιζε τὸ ἄλογό του, ἀναγκάζοντάς το νὰ προσπεράση κάποιο ἐμπόδιο. Τὸ ζῶο ὠρθώθηκε στὰ πίσω του πόδια καὶ κατόπιν ξανάπεσε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπερίμενε ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἐσκόπευσε τὸ κεφάλι τοῦ φίλου του. Κατόπιν, ἀμέσως, ἐτάνυσε τὴν χορδὴ καὶ τὴν ἄφησε...

Τὸ βέλος ξέφυγε μὲ ὁρμή, συρίζοντας...

Ἄλογο καὶ ἀναβάτης ἐκυλίσθηκαν στὴ γῆ, ἐνῶ ἐτσάκιζαν στὴν πτῶσι τους τὰ γύρω ξερὰ κλαδιά.

Ὁ δοὺξ πετάχθηκε μερικὰ βήματα μακρύτερα ἀπὸ τ' ἄλογό του. Κι' ἀφοῦ ἐσφάδασε γιὰ λίγες στιγμές, μουγγρίζοντας, παρέμεινε ἀκίνητος..

Ὁ Φρανσουᾶ, δίχως νὰ χάση καιρό, ἔστριψε τὸ ἄλογό του, τὸ σπηρούνιασε δυνατὰ καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ πίσω, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν λόχμη.

Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο χαράχθηκε στὰ σαρκώδη χείλη του.

— Καὶ τώρα, ψιθύρισε, ἡ δούκισσα Σαρλόττα μένει χήρα... Ἂν μάλιστα κατάφερε νὰ σαγηνεύση τὸν Ρενᾶτο, ὅλα πᾶνε περίφημα... Ὁ νέος σύζυγος τῆς ὡραίας μου Σαρλόττας θὰ εἶνε πιὰ αὐτὸς ποὺ θὰ ἀποκτήση τὴν κομητεία τοῦ Ἀνζοῦ... Καὶ θὰ χρισθῆ ὑποψήφιος τοῦ γαλλικοῦ θρόνου.. Καὶ ὁ σύζυγος αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἀσημότατος κ. Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ, δηλαδὴ ἐγώ!

Σὲ λίγο, βγῆκε στὸ κεντρικὸ μονοπάτι ποὺ διέσχιζε τὸ δάσος.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν καταραμένο πύργο.

Δὲν ἄργησε νὰ συναντήση τὴν συνοδεία τοῦ δουκός.

— Ποῦ πᾶτε ἀπὸ δῶ!, τοὺς ἐφώναξε. Ὁ δοὺξ ἐτράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ... Κυνηγοῦσε δυὸ πελώριους σταχτεῖς λύκους. Ἐλᾶτε μαζί μου!

Καὶ παρέσυρε ὑπηρέτες καὶ στρατιῶτες πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπ' ὅπου εἶχε πέσει ὁ δοὺξ δολοφονημένος...

II

Ζίτα, ἡ τσιγγανοπούλα

Ὅταν τὰ δυὸ λαγωνικὰ εἶχαν ριχτῆ γαυγίζοντας μέσα στὴ λόχμη, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ κανέναν λύκο, ἀλλὰ ἀνθρώπινο θήραμα... Ἦσαν πολὺ καλὰ γυμνασμένα σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ κυνῆγι τὰ σκυλιὰ τοῦ πύργου. Τὰ εἶχαν συνηθίσει νὰ κυνηγοῦν τοὺς φτωχοὺς χωρικούς, ποὺ ἐπλησίαζαν κρυφὰ στὸ δάσος γιὰ νὰ χτυπήσουν κανένα ἀγρίμι καὶ νὰ πᾶνε λίγο κρέας στὴν οἰκογένειά τους. Γιατὶ μεγάλη δυστυχία ἐπικρατοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν «καταραμένο» πύργο. Οἱ ὑπήκοοι τοῦ σκληροῦ ἄρχοντός του ζοῦσαν μὲ τὰ χόρτα καὶ τὶς ρίζες τῶν βουνῶν, ἐνῶ αὐτὸς διεσκέδαζε καθημερινῶς ὀργιαστικὰ μὲ τοὺς φίλους του.

Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ συνελάμβαναν ἐπ' αὐτοφόρῳ νὰ κυνηγοῦν!... Ἀκόμη καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἐθεωροῦσαν ἁπλῶς ὑπόπτους...

Τοὺς κατεδίωκαν τ' ἄγρια λαγωνικὰ τοῦ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ, τοὺς συνελάμβαναν καὶ ἂν δὲν τοὺς κατεσπάρασαν, τοὺς παρέδιδαν στὸν σκληρὸ κύριό τους γιὰ νὰ τοὺς ὑποβάλη στὰ φρικτότερα βασανιστήρια.

Ὁ Γκὸγκ καὶ ὁ Μαγκόγκ, λοιπόν, εἶχαν ὀσφρανθῆ ἀνθρώπινη σάρκα...

Καὶ μὲ τὰ ρουθούνια ἀνοιχτά, τὰ σουβλερά του δόντια προτεταμένα, ὥρμησαν κατ' ἐπάνω. Μόλις ὅμως ἔφθασαν ἐμπρὸς στὸ θήραμά τους, σταμάτησαν ἐπὶ τόπου, ἀναποφάσιστα, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμουν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀντίκρυζαν δὲν ἦσαν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ εἶχαν συνηθίσει νὰ κυνηγοῦν.

Ξαπλωμένη στὸ χῶμα, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου, μιὰ γρηοῦλα ψυχορραγοῦσε.

Ἀπὸ τὸ μαῦρο, βελούδινο φακιόλι της ἐξέφευγαν τὰ μακρυὰ γκρίζα μαλλιά της, ποὺ ἐπλαισίωναν ἕνα κανονικὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Στὰ νειάτα της φαινόταν ὅτι θὰ ἦταν πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ γρηοῦλα. Τὰ μαῦρα μάτια της, ἂν καὶ βυθισμένα στὶς κόγχες τους, ἔλαμπαν παράξενα ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἕνα φτωχικὸ φόρεμα ἐσκέπαζε τὸ ἀδύνατο σῶμα της.

Στὸ πλάϊ της, ἦταν γονατισμένη μιὰ ὄμορφη νέα ἕως δεκάξη χρόνων, μιὰ τσιγγανοπούλα. Καὶ ἐπάραζε ἀπὸ τοὺς λυγμούς... Τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά της ξεχύνονταν κυματιστὰ ἐπάνω στοὺς ὤμους της καὶ κατέβαιναν ἕως τὴ μέση της.

Εἶχε ὁλοκάθαρα γαλανὰ μάτια, δυὸ ἀληθινὰ κομμάτια τοῦ οὐρανοῦ.. Ἦταν ντυμένη ἰδιότροπα, ὅπως ὅλες οἱ κοπέλλες τῆς ράτσας της. Φοροῦσε βραχιόλια πολλὰ στὰ χέρια της καὶ γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό της ἕνα κολλιὲ ἀπὸ κόκκινα χτυπητὰ πετράδια. Τὴ λεπτὴ μέση της ἔζωνε μιὰ χρυσὴ ζώνη καὶ φοροῦσε μπόττες ψηλὲς ποὺ ἔφθαναν ὡς τὰ γόνατά της.

Τὸ κοντὸ παρδαλὸ φόρεμά της μόλις τῆς ἔφθανε ὡς τὰ γόνατα.

Τὰ δυὸ λαγωνικά, ἀναποφάσιστα, περίμεναν τὶς διαταγὲς τοῦ ἀφέντη τους. Ξάπλωσαν κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τὶς κυττοῦσαν στὰ μάτια, ἕτοιμα νὰ χυμήξουν καὶ νὰ τὶς κατασπαράξουν ἢ νὰ τοὺς γλείψουν φιλικὰ τὸ χέρι. Ὅταν ἀντίκρυσε τὰ δυὸ ἀγριεμένα σκυλιά, ἡ νεαρὴ τσιγγανοπούλα ἀνατρίχιασε ἀπὸ τρόμο. Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ ἡρέμησε.

Ἡ γρηοῦλα οὔτε κὰν τὰ ἐπρόσεξε.

— Ζίτα, ἔλεγε μὲ σβυσμένη φωνή. Μὴν κλαῖς ποὺ θὰ πεθάνω... Δὲν τὸ θέλω.. Ὅ,τι γράφει ἡ μοῖρα δὲν ξεγράφει.. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κλαῖς ἐμένα ποὺ θὰ φύγω, ἀλλὰ ἐσένα ποὺ μένεις μόνη κι' ἀπροστάτευτη, ἐκτεθειμένη στοὺς κινδύνους τῆς ἄδικης καὶ σκληρῆς ζωῆς. Δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἀνταπεξέλθης ὅπως ἐγώ, νὰ τὰ καταφέρης σὰν κι' ἐμένα, τὴ θετή σου μητέρα. Γιατὶ μάθε πὼς δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴ δική μου ράτσα, δὲν ἔχεις τὸ δικό μου αἷμα..

— Τί θέλεις νὰ πῆς μητέρα;, ἐφώναξε ἡ τσιγγανοπούλα. Δὲν εἶμαι κόρη σου;

— Ὄχι! Ὡς τόσο, σὲ ἀνέθρεψα σὰν ἀληθινὴ τσιγγανοπούλα. Σοῦ ἐδίδαξα τὰ μυστικὰ τῆς δύσκολης τέχνης μας, σ' ἐμύησα στὰ ἀπόκρυφα τῆς μαντείας. Ἔμαθες νὰ διαβάζης τὸ μέλλον στὴν παλάμη τῶν ἀνθρώπων καὶ στ' ἄστρα καὶ μέσα στὸ ἀκύμαντο νερὸ τῆς κρυστάλλινης σφαίρας... Κατέχεις τὴ δύναμι νὰ λὲς τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα. Ποτὲ ὅμως δὲν θέλησες νὰ κάμης μάγια γιὰ νὰ προκαλέσης κακὸ στοὺς ἐχθρούς μας, ἐπικαλουμένη τὴν ἐπέμβασι τῶν φοβερῶν ἀποκρύφων δυνάμεων.

— Μητέρα! Μητέρα! Γιατὶ νὰ κάνωμε τὸ κακό, ἔστω καὶ σ' ἐκείνους ἀκόμη ποὺ ζητοῦν τὴ συμφορά μας;

— Ἅ!, ἐτραύλισε ἡ γρηά. Παρέμεινες, βλέπω, μιὰ Χριστιανή... Οἱ παπάδες ποὺ σ' ἐβάφτιζαν ἀπόδιωξαν τὰ μάγια ποὺ σοῦ εἴχαμε κάμει καὶ σὲ προφύλαξαν ἀπὸ τὶς μαγγανεῖες. Γεννήθηκες Χριστιανὴ καὶ τέτοια θὰ πεθάνης. Ἄραγε νὰ εἶναι πιὸ δυνατὸς ὁ δικός σου ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν δικό μας!

— Ὁ Θεός;.. ἀναρωτήθηκε μὲ περιέργεια ἡ Ζίτα. Τί εἶναι, μητέρα, ὁ Θεός;

— Δὲν εἶμαι μητέρα σου! Σοῦ τὸ εἶπα!, εἶπε πάλιν ἡ ἑτοιμοθάνατη. Προτοῦ πεθάνω, πρέπει νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια...

Ἀνακάθησε μὲ κόπο καὶ μὲ φωνὴ σβυσμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Πᾶνε δεκατέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε... Ἦταν μιὰ Κυριακή. Εἶχες βγῆ μὲ τοὺς γονεῖς σου περίπατο στὸ δάσος... κοντὰ σὲ μιὰ πόλι ποὺ τὴ λένε Παρίσι... Σὲ κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι γιατὶ ἦσουν μικροῦλα... Ξαφνικά, παρουσιασθήκαμε μπροστά σας ἐμεῖς, οἱ τσιγγάνοι, οἱ καταραμένοι, ὅπως μᾶς καλοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς ράτσας σου... Ἐπιτεθήκαμε καὶ χτυπήσαμε τοὺς γονεῖς σου, τοὺς πληγώσαμε καὶ τοὺς ληστεύσαμε... Ἐσένα θὰ σ' ἐσκότωναν... Ἀλλὰ ἐπρόλαβα ἐγὼ καὶ σ' ἔσωσα. Σὲ πῆρα μαζί μου καὶ ἔτσι ἀπὸ τότε σ' ἔκαμα κόρη μου...

Ἡ Ζίτα, τρομοκρατημένη, κυττοῦσε τώρα μὲ φρίκη τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσον καιρὸ ἀποκαλοῦσε μητέρα της καὶ ἀγαποῦσε...

— Δὲν εἶσαι ἡ μητέρα μου, λοιπόν!..

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκαν φωνὲς καὶ ἀμέσως μετὰ ὁ θόρυβος κλαριῶν ποὺ ἔσπαζαν στὴν πτῶσι ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἦταν ὁ ντ' Ἀμωρύ, ποὺ γκρεμιζόταν κάτω ἀπὸ τ' ἄλογό του...

Ἀλλὰ οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν ἔδωσαν προσοχή. Μόνον, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ λαγωνικά, ὁ Γκόγκ, ἐστράφηκε καὶ ἔκανε νὰ τρέξη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ὁ θόρυβος. Βλέποντας ὅμως ἀκίνητο τὸν σύντροφό του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη καρφωμένο τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὶς δυὸ γυναῖκες, δὲν κινήθηκε. Πῆρε μόνο τὴν στάσι ἐπιθέσεως σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐσάλευαν οἱ δυὸ γυναῖκες, ἕτοιμος νὰ βυθίση τὰ σουβλερά του δόντια στὸ λαιμὸ τῆς Ζίτας ἢ τῆς γρηᾶς Ζίνας, τῆς θετῆς μητέρας της.

Καμμιά, ἐν τούτοις, ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες δὲν φαινόταν νὰ δίνη προσοχὴ γύρω της. Ἡ Ζίνα, ἑτοιμοθάνατη, ἦταν βυθισμένη στὶς θλιβερὲς σκέψεις της καὶ ἡ Ζίτα, βαθειὰ ταραγμένη ἀπὸ τὶς ἀπρόοπτες ἀποκαλύψεις τῆς γρηᾶς, ἦταν σὰν χαμένη.

Ἡ Ζίνα συνέχισε, μὲ φωνὴ ἀκόμη πιὸ ἀδύνατη:

— Δὲν εἶσαι κόρη μου... Δὲν πιστεύεις ἐσὺ στοὺς δικούς μας θεούς, καὶ μέσα στὶς φλέβες σου δὲν κυλᾷ καμμιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ ἡρωϊκό μας αἷμα... Κι' ὅμως Ζίτα, σ' ἀγαπῶ, σὰν νὰ ἦσουν σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα μου, σὰν νὰ σ' ἐγέννησα ἐγώ... Θυμήσου... Ὑπῆρξα πάντα τόσο καλὴ γιὰ σένα!... Ποτὲ δὲν σ' ἐχτύπησα.... Σὲ ὑπερασπίστηκα πάντα, ὅπως ἡ λύκαινα τὰ μικρά της καὶ τελευταῖα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχηγό μας, ὅταν θέλησε νὰ σὲ παντρέψη μὲ τὸν γυιό του... Ἐγὼ τὸν ἐσυγκράτησα νὰ μὴ σπάση στὸ κεφάλι σου τὸ μαγικὸ σταμνὶ μὲ τοὺς κόκκους τοῦ σταριοῦ, ποὺ δίνει τὴν γονιμότητα στοὺς νειόπαντρους...

»Δὲν σοῦ ἄρεσε ὁ Τσίγκαρο Ντάμιο... Δὲν τὸν ἀγαποῦσες... Καὶ γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμο, Ζίτα μου, ἐδραπέτευσα μαζί σου ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας...»

— Αὐτὸ εἶνε, ἀλήθεια, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ νέα κοπέλλα. Δὲν ἄφισες νὰ μὲ κάμη γυναῖκα του διὰ τῆς βίας αὐτὸς ὁ Ντάμιο, ποὺ τὸν μισοῦσα τόσο γιατὶ ἦταν σκληρὸς καὶ ὕπουλος... Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω αὐτὸ ποτέ, μητέρα... Καὶ σοῦ ὀφείλω γιὰ μιὰ δεύτερη φορὰ τὴ ζωή μου... Γιατὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ σκοτωθῶ, παρὰ νὰ πάρω τὸν Τσίγκαρο...

— Βλέπεις, λοιπόν, κόρη μου, ὅτι στάθηκα γιὰ σένα μιὰ ἀληθινὴ μητέρα...

Διεκόπη γιὰ λίγο. Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήση. Ἀνέπνεε μὲ κόπο.

— Μίλησέ μου, μητέρα... Μίλησέ μου!.. Προσπάθησε νὰ σηκωθῆς. Εἶμαι δυνατή!.. θὰ σὲ μεταφέρω στὶς πλάτες μου ἕως τὸν πύργο αὐτόν, ποὺ εἴδαμε πρὸ ὀλίγου νὰ φωτίζωνται τὰ παράθυρά του... Θὰ παρακαλέσω νὰ μᾶς βοηθήση ὁ ἄρχοντάς του.

Ἡ γρηὰ τσιγγάνα ἐμόρφασε:

— Θὰ ρίξη κατ' ἐπάνω μας τὰ σκυλιά του καὶ τοὺς ὑπηρέτες του μὲ τὰ μαστίγια... Δὲν τὸν ξέρεις καλά, φαίνεται... Ὄχι, ὄχι... ἐδῶ πρέπει νὰ πεθάνω... ἐδῶ μοῦ ἔταξε ἡ μοῖρα μου ν' ἀφίσω τὴν τελευταία πνοή μου. Ὅταν πιὰ ξεψυχήσω, νὰ μοῦ στρέψης τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ νὰ ρίξης μὲ τὸ χέρι σου ἐπάνω στὸ μέτωπό μου λίγο χῶμα... Οἱ λύκοι, τότε, θὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ταφή μου...

— Μητέρα... μητέρα... μὴ μιλᾶς ἔτσι!

— Σώπαινε!.. Νά, πάρε τώρα αὐτὸ τὸ μικρὸ σακκουλάκι ποὺ εἶναι κρεμασμένο στὸ στῆθος μου. Ἔχει μέσα μιὰν ἁλυσσίδα κι' ἕνα μενταγιὸν χρυσό... τὰ ἔχω βρῆ καὶ τὰ δυὸ ἐπάνω σου, τὴν ἐποχὴ ποὺ σὲ εἴχαμε κλέψει. Ἴσως νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ ξαναβρῆς τοὺς πραγματικούς σου γονεῖς. Καὶ πρέπει νὰ τοὺς ξαναβρῆς μὲ κάθε θυσία, ἂν ζοῦνε ἀκόμη. Γιατί, μὲ τὸν θάνατό μου θὰ μείνης ὁλότελα ἔρημη στὸν κόσμο... Ἄκουσα κάποτε τὸν ἀρχηγό μας νὰ λέη ὅτι ἦσαν πλούσιοι... Κατοικοῦσαν στὸ Παρίσι... Γιὰ στάσου... ναί, θυμᾶμαι τώρα... ὁ ἀρχηγὸς ἔλεγε ὅτι ἦσαν χρυσοχόοι... κι' εἶχαν ἕνα σπίτι στὴν ὁδὸν Κουτελιέρ... κοντὰ στὴν Μικρὴ Γέφυρα... Καὶ ὀνομάζονταν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ξαφνικά, τὰ κλαριὰ παραμέρισαν...

Ἕνας ἄνθρωπος ἐπρόβαλε. Ἦταν ὁ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης

Θὰ δημοσιευθῆ τὸ Γ΄ μέρος του

Στὶς 6, τὸ πρωΐ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ἡ νευρολογικὴ κλινικὴ τοῦ δόκτορος Βὶτ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀβάνα περὶ τὰ 25 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ φίλος μου γιατρὸς μὲ ὑποδέχθηκε μὲ διάχυσι. Ἀφοῦ μιλήσαμε μαζὶ γιὰ διάφορα ζητήματα, μοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμωμε ἕνα γῦρο στὴν κλινική του.

Ὅταν ἐφθάσαμε ἔξω ἀπὸ τὸν θάλαμο 18, ὁ δόκτωρ Βὶτ ἐσταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε νὰ κυττάξω ἀπὸ τὸ πυκνὸ δικτυωτὸ ποὺ ἔφραζε τὸν φεγγίτη τῆς πόρτας. Ἔρριξα μιὰ περίεργη ματιὰ καὶ εἶδα ἕναν ξανθὸ νέο μὲ ἰθαγενῆ χαρακτηριστικά, κουβανέζικα, καὶ μὲ μελαγχολικὴ φυσιογνωμία, ξαπλωμένον σ' ἕνα κομψὸ κρεββάτι.

— Εἶνε ὁ ὑπολοχαγὸς Πάμπλο Ρουγκέρο, μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Κοιμᾶται ἡσυχώτατα, ὅπως βλέπετε. Εἶνε ὁ πιὸ ἤρεμος ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου. Μοῦ κρατᾷ εὐχάριστη συντροφιά. Δὲν κατορθώνω ὅμως νὰ τὸν κάμω νὰ χαμογελάση! Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ χαμογελάση πιὰ ποτέ... Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορία του; Ἀκοῦστε λοιπόν...

» Ξέρετε ὅτι, στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, γενικὸς διευθυντὴς τοῦ γραφείου μυστικῶν πληροφοριῶν τοῦ ἐπιτελείου τῆς Κούβας, ἦταν ὁ στρατηγὸς Γκάρθια, ὑπέροχος στρατιωτικός, ποὺ εἶχε χάσει τὸ δεξί του χέρι στὸν ἐμφύλιο πόλεμο καί, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ πολεμήση, εἶχε ἀναλάβει τὴν δύσκολη καὶ λεπτὴ αὐτὴ ὑπηρεσία τῆς κατασκοπείας.

» Καθὼς ἦταν ἀνίκανος νὰ γράψη, εἶχε πάρει κοντά του μιὰν ἔμπιστη δακτυλογράφο, τὴν Κορίνα Μιλγκουέθο, κόρη ἑνὸς συνταγματάρχου τῆς παλαιᾶς προεδρικῆς φρουρᾶς, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἐντελῶς ὀρφανή. εἶχε μόνο ἕνα μικρότερο ἀδελφὸ στὸν στρατό. Ἀκριβὴς σὰν στρατιώτης τὸ πρωΐ, δὲν παραπονιόταν ποτὲ ἂν ἔμενε τὸ βράδυ στὸ γραφεῖο πολὺ ἀργά. Ὁ στρατηγὸς ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί της, καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γραφείου τῆς ἔδειχναν καθαρὰ ὅτι τοὺς εἶχε ἐπηρεάσει βαθειὰ ἡ ὀμορφιά της καὶ ἡ ἀνώτερη προσωπικότης της.

» Ἦσαν ἴσως πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν μυστικά! Κάποιος μάλιστα ἐζήτησε τὸ χέρι της μέσῳ τοῦ στρατηγοῦ Γκάρθια. Αὐτὴ ἀρνήθηκε νὰ δώση ἀπάντησι προτοῦ τελειώση ὁ πόλεμος. Δὲν ἐφανέρωσε ὅμως τὴν ἀλήθεια: Ὅτι εἶχε ἤδη προσφέρει τὴν καρδιά της καὶ τὸν ἑαυτόν της.

» Κάποια μέρα, λίγον καιρὸ πιὸ πρίν, εἶχε παρουσιασθῆ στὸ γραφεῖο της ἕνας νεαρὸς ὑπολοχαγός, κατάκοπος καὶ λασπωμένος.

»— Ποιός σᾶς ἐπέτρεψε νὰ μπῆτε, χωρὶς νὰ χτυπήσετε ἢ νὰ σᾶς ἀναγγείλουν; τοῦ εἶπε ἡ Κορίνα.

»Ἐκεῖνος ἐζήτησε συγγνώμη, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀμηχανία. Δὲν ἐτόλμησε νὰ πῆ ὅτι εἶχε κάποιο ἐπεῖγον ἔγγραφο γιὰ τὸν στρατηγὸ Γκάρθια. Εἶχε μείνει μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐκστατικὰ στὴ νέα, καὶ δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὸ τσιγάρο του ἔκαιε τὰ δάχτυλα. Ξαφνικά, τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ μιὰν ἐπιγραφή: «Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα». Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χαλί, στὸ κομψὸ καὶ καθαρὸ περιβάλλον... Ποῦ νὰ πετάξη τὸ τσιγάρο του; Ἐπροτίμησε νὰ τὸ σβύση στὸ στόμα του!

»Ἡ Κορίνα ἐγέλασε... Γιὰ νὰ μὴ σᾶς πολυλογῶ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶχαν γίνει φίλοι. Τὸ πεπρωμένο τους ἦταν πιὰ χαραγμένο. Στὴν καρδιά τους εἶχε ἀνθίση ὁ ἔρως...

»— Εἶμαι νηστικὸς ἀπὸ χθές, δεσποινίς... τὸ πιστεύετε; εἶπε ὁ νέος γελῶντας. Καὶ τὸ τσιγάρο ἐκεῖνο ἦταν τὸ τελευταῖο μου...

»— Πηγαίνετε νὰ φᾶτε στὸ ἀντικρυνὸ ρεστωρὰν καὶ ξαναγυρῖστε μετὰ νὰ καπνίσετε ἕνα δικό μου τσιγάρο, συνέστησε ἡ Κορίνα.

»— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θἄχω καθόλου ὄρεξι, ἂν θὰ εἶμαι μόνος!

»Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, καθισμένοι καὶ οἱ δυὸ ἐμπρὸς στὸ ἴδιο τραπεζάκι, ἔτρωγαν κι' ἐφλυαροῦσαν χαρούμενα.

»Ἦσαν τόσο νέοι! Εἶχαν νὰ ποῦν ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὸ παρελθόν. Κατέστρωσαν ὅμως ὁλόκληρο πρόγραμμα γιὰ τὸ μέλλον.. Ὁ Πάμπλο ἐπρότεινε στὴν Κορίνα νὰ πανδρευθοῦν κι' ἐκείνη ἐδέχθηκε. Ἀπεφάσισαν ὅμως νὰ κρατήσουν μυστικὸ τὸν γάμο τους γιὰ διαφόρους λόγους: διότι ἡ Κορίνα δὲν εἶχε προῖκα, διότι θὰ τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, διότι οἱ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ποὺ ἐποθοῦσαν τὸ χέρι της, θὰ ἐφθονοῦσαν ἴσως τὸν τυχερώτερο συνάδελφό τους καὶ θὰ τὸν κατέτρεχαν... Ἐνῶ, διαφορετικά, θὰ μποροῦσαν οἱ δυὸ νέοι νὰ βλέπωνται κάθε δεκαπέντε ἢ κάθε ὀχτὼ ἡμέρες. Ὁ Πάμπλο θὰ ἔβρισκε τὸν τρόπο νὰ τρέχη ἀπὸ τὸ στρατόπεδο ποὺ ἦταν στὴν Ἀβάνα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰν ὥρα μονάχα.

»Πράγματι, ἐπανδρεύθηκαν μυστικά. Ἡ εὐτυχία τους ἦταν ἀπέραντη! Ἔκαμαν τὸ γαμήλιο ταξίδι των, συντομώτατο, σ' ἕνα κοντινὸ προάστειο. Οἱ καταπράσινες δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου τοῦ Ἐλθάρες ἔγιναν μάρτυρες τῶν πρώτων τρυφεροτήτων των. Ἕνα ἀνώνυμο δωμάτιο ὑπῆρξε ἡ ἐρωτικὴ φωλιά των.

Ἔπειτα ἐχωρίστηκαν. Αὐτὸς ἔφυγε γιὰ τὴ θέσι του κι' ἐκείνη ἐγύρισε στὴν ὑπηρεσία της. Ὅταν ἐπέρασε τὸ κατῶφλι τοῦ γραφείου της, ἡ Κορίνα ξανάγινε ἡ σιωπηλὴ δεσποινίς, τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἐσέβονταν καὶ ἀγαποῦσαν κρυφά. Ποιός μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ἦταν πιὰ πανδρεμένη; Κατώρθωνε νὰ κρύβη τὴ χαρά της τόσο θαυμάσια...

»Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ὁ Πάμπλο ἔφθασε στὴν Ἀβάνα μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Ὁ ἐρωτευμένος ὑπολοχαγὸς εἶχε κατωρθώσει νὰ τοποθετηθῆ ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου καὶ τοῦ Γραφείου μυστικῶν πληροφοριῶν. Ἡ Κορίνα τὸν εἶδε νὰ ἐμφανίζεται ὅπως τὴν πρώτη φορά. Ἡ καρδιά της ἐχοροπήδησε, ἀλλὰ τὰ χείλη της ἔμειναν ἀκίνητα. Καὶ τὸν εἰσήγαγε στὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς σὰν ξένο...

»Ἡ προσποίησις αὐτὴ τοὺς ἐβασάνιζε, ἀλλὰ καὶ ἐμεγάλωνε τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτός των. Ἐπέρασαν ἔτσι 4 μῆνες. Ἡ Κορίνα καὶ ὁ Πάμπλο ἐκρατοῦσαν τὸ μυστικό τους κρυμμένο στὴν καρδιά τους καὶ κατώρθωναν ν' ἀπολαμβάνουν μερικῶν ὡρῶν εὐτυχία, χωρὶς νὰ φανῆ ποτὲ οὔτε ἕνα σύννεφο στὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς των.

»Ξαφνικά, ἐξέσπασε ἡ τραγῳδία... Μιὰ μέρα, ὁ στρατηγὸς Γκάρθια εἰδοποιήθηκε ὅτι ἕνας ταξιδιώτης εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ κρίσι ἐπιληψίας, ἐνῶ ἐπλησίαζε νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χωρικὰ ὕδατα τῆς Κούβας μὲ ἕνα λαθραῖο πλοῖο. Καθὼς τὸν ἐπεριποιόταν γιὰ νὰ συνέλθη, ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν μεταμφιεσμένος, μὲ ψεύτικα γένεια καὶ μουστάκια.

»Αὐτὸ ἐγέννησε τὶς ὑποψίες τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ ἔκαμαν μιὰ λεπτὴ ἔρευνα καὶ βρῆκαν μέσ' ἀπὸ τὴν φόδρα τοῦ παλτοῦ του δυὸ γραφομηχανημένα φύλλα. Τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα περιεῖχαν πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς πολεμικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ νησιοῦ.

»Ὅταν ὁ κατάσκοπος συνῆλθε, δὲν θέλησε νὰ μιλήση, νὰ φανερώση τὸ πραγματικό του ὄνομα, τοὺς συνενόχους του. Ἐτουφεκίσθηκε χωρὶς ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.. Ἡ ἐξέτασις ὅμως τῶν δυὸ χαρτιῶν ἀπέδειξε ὅτι εἶχαν γραφῆ μὲ τὴν γραφομηχανὴ τοῦ στρατηγοῦ Γκάρθια. Καὶ ξέρετε ποιὸς ἦταν ὁ συνένοχος τοῦ κατασκόπου; Ἡ Κορίνα Μελγκουέθο!

» Γιατί τὸ εἶχε κάμει αὐτό; Εἶχε μπλεχθῆ στὰ δίχτυα τῆς ἐχθρικῆς κατασκοπείας; Ἢ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ γιατὶ κάποιος Κουβενέζος ταγματάρχης εἶχε σκοτώσει τὸν ἀγαπημένο της ἀδελφὸ γιὰ κάποιο ἀσήμαντο πειθαρχικὸ παράπτωμα;.. Μυστήριο. Ἡ ὄμορφη νέα δὲν ἔδωσε τὴν παραμικρὴ ἐξήγησι...

» Ποιός ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀβάνας, τοὺς λίγους ἄλλωστε, θὰ διηύθυνε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα; Κανεὶς δὲν ἐδεχόταν. Ἐπροτιμοῦσαν ὅλοι νὰ μετατεθοῦν στὸ μέτωπο ἢ νὰ τιμωρηθοῦν, παρὰ νὰ γίνουν δήμιοι τῆς Κορίνας.

» Τὴν προηγουμένη ἀκριβῶς τοῦ τουφεκισμοῦ, ἀργὰ τὸ βράδυ, ἔφθασε ἀπὸ τὴ θέσι του ὁ ὑπολοχαγὸς Πάμπλο Ρουγκέρο. Αὐτὸς ἦταν κατάλληλος ἐφ' ὅσον δὲν ἤξερε τὴν κατάσκοπο, ἐσκέφθηκαν οἱ ἁρμόδιοι... Ὁλόκληρη τὴν νύχτα, εἰς μάτην ὁ Πάμπλο ἐπερίμενε τὴν ἀγαπημένη του, ἔχοντας στὴν τσέπη του τὴν διαταγὴ γιὰ τὸν τουφεκισμό της ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς καταδίκου!

»Τὰ ξημερώματα, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος καὶ τὸ παρέταξε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Δυὸ στρατιῶτες ἔφεραν τὴν μελλοθάνατη. Τότε μονάχα τὴν εἶδε ὁ Πάμπλο!.. Ἐκείνη τὸν εἶδε ἐπίσης καί, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταστρέψη, τοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦμα νὰ σωπάση, ἀποχαιρετῶντας τον συγχρόνως μὲ τὸ βλέμμα... Οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἐσημάδευαν ἤδη μὲ τὰ ὅπλα τους, ἐπυροβόλησαν. Εἶχαν νομίσει ὡς παράγγελμα τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐσωριαζόνταν χάμω... Ὁ Πάμπλο εἶχε «ἐκτελέσει» τὴν σύζυγό του! Ὅταν συνῆλθε, ἡ Κορίνα ἔπλεε μέσα στὸ αἷμα της...

»Ἀπὸ τότε, ὁ ὑπολοχαγὸς Πάμπλο Ρουγκέρο βρίσκεται ἐδῶ στὴν κλινική μου. Εἶνε ἥσυχος ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα. Ἀλλά, κατὰ τὶς 6 κάθε πρωΐ, ξυπνᾷ κι' ἐρωτᾷ μὲ τρομερὴ φωνὴ ἕνα φάντασμα, γέννημα τοῦ μυαλοῦ του: «Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό, Κορίνα;». Ἔπειτα ξαναησυχάζει...

— Καὶ γιατὶ στὶς 6 τὸ πρωΐ; ἐρώτησα τὸν φίλο μου γιατρό.

— Διότι εἶνε ἡ ὥρα τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τῆς συζύγου του!

Χ. ΒΙΛΛΟΥΣΜΕΝ

Ὁ σύμβουλος τῆς καρδιᾶς

ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

$30^{\text{ὸν}}$.—Τὸ δίλημμα τῆς ἐκλογῆς

Κύριε,

Εἶμαι τριάντα δύο χρόνων, εἶμαι μόνη μὲ τὴ μητέρα μου. Ἔχω λίγα χρήματα, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ζήσω ἥσυχα. Ἔχω ἀπέραντη ἀνάγκη ἀφοσιώσεως καὶ ὑποφέρω πολύ, ποὺ δὲ βρίσκω ἀρκετή.

Μοῦ παρουσιάζονται δυὸ εὐκαιρίες γάμου: Ἡ πρώτη εἶνε ἕνας ἄνδρας τῆς ἡλικίας μου, σοβαρός, ἀπὸ ἐξαίρετη οἰκογένεια, μὲ περιουσία, μὲ καλὴ θέσι. Μοῦ δίνει ὅλες τὶς ἐγγυήσεις εὐτυχίας. Δυστυχῶς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν κατορθώνω νὰ συνδεθῶ μαζί του. Ἡ δεύτερη εὐκαιρία εἶνε ἕνας νέος εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, ἀπὸ μετριώτερη οἰκογένεια, μὲ πολλὴ νοημοσύνη. Δὲν τελείωσε ὅμως τὸν τελευταῖο χρόνο τῶν σπουδῶν του ὡς μηχανικοῦ, ἔπαιξε καὶ τώρα βρίσκεται χωρὶς θέσι καὶ χωρὶς χρήματα. Λατρεύομε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ ἕνωσις αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώση τὴν εὐτυχία; Εἶμαι ἕτοιμη γιὰ ὅλες τὶς θυσίες.

Στενοχωρημένη

Δεσποινίς,

Ἔλαβα ὡς τώρα τόσα γράμματα ὅμοια μὲ τὸ δικό σας, ὅπου μιὰ γυναῖκα διστάζει μεταξὺ ἑνὸς τιμίου ἀνδρὸς καὶ ἑνὸς κακοῦ παιδιοῦ, ὥστε ἀποφασίζω ἐπὶ τέλους ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησί σας καὶ στὴν ἐρώτησι μερικῶν ἄλλων γυναικῶν, ποὺ τὶς ἑλκύει ὁ δαίμονας τοῦ κακοῦ. Ξέρω πολὺ καλά, πράγματι, ὅτι τίποτε δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς ἐμποδίση ν' ἀκολουθήσετε τὴ μοῖρα σας, ποὺ εἶνε ν' ἀναζητᾶτε τὴν εὐτυχία στὸν πόνο καὶ ὅ,τι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς πῶ δὲν θ' ἀλλάξη καθόλου τὴν ἀπόφασι ποὺ ἔχετε πάρει. Γιατί, ἂν συγκρίνω τὸν τρόπο ποὺ μιλᾶτε γιὰ τοὺς δυὸ ὑποψηφίους μνηστῆρες σας, θ' ἀντιληφθῶ τὴν ἀκατανίκητη ἕλξι ποὺ ἀσκεῖ ἐπάνω σας ὁ χαριτωμένος χαρτοπαίκτης κι' ἀξιολάτρευτος τεμπέλης, τὸν ὁποῖον ἀντιτάσσετε σ' ἕναν τίμιο ἄνδρα, ποὺ γιὰ μόνο του ὅπλο ἔχει τὴν τιμιότητά του. Αὐτὸς σᾶς προσφέρει ἕναν χαρακτῆρα σοβαρό, περιουσία, ἀσφάλεια, μιὰ εὐϋπόληπτη οἰκογένεια, ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν, κατὰ βάθος, τὶς βάσεις ἑνὸς ἐξαιρέτου γάμου. Ὁ ἄλλος ὅμως εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα πλεονεκτήματα ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρει ὁ ἔρως κι' ἂν σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ πανδρευθῆτε τὸν πρῶτο, θὰ νομίζατε, καὶ μὲ ὅλο τὸ δίκηο σας, ὅτι δὲν ξέρω τίποτε ἀπὸ τὴ γυναικεία νοοτροπία καὶ ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτε ἀπὸ τὸ γράμμα σας.

Ἡ γυναῖκα ἔχει αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστο, ὅτι ἔχει ἔμφυτη τὴ διάθεσι τῆς περιπετείας καὶ τοῦ κινδύνου. Αὐτὸ ἐπέτρεψε τὴν ἐπιτυχία τοῦ Δὸν Ζουάν. Τὸ ὅτι εἶχε ξελογιάσει ἑκατοντάδες γυναῖκες καὶ τὶς εἶχε ἐγκαταλείψει δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ξελογιάση καινούργιες. Ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἀντιπροσώπευε τὸν κίνδυνο, ἔβρισκε πάντοτε καὶ ἄλλα θύματα. Ὑπῆρχε σ' αὐτό, ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, ὑπεροψία καὶ περιέργεια. Ἡ κάθε μιά, προσφερομένη στὸν Δὸν Ζουάν, εἶχε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὰ θέλγητρά της καὶ ἐπίστευε ὅτι θὰ τὸν ἔκανε νὰ μείνη πιστός. Ἐπὶ πλέον, ἡ περιέργεια τὶς ἐξωθοῦσε νὰ μάθουν πῶς ἀγαποῦσε αὐτὸς ὁ ἄνδρας, στὸν ὁποῖον εἶχαν ὑποκύψει τόσες γυναῖκες καὶ γιατὶ τὰ χάδια του ἔγιναν νοσταλγία στὴν καρδιὰ ἐκείνων, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει.

Εἶνε προφανές, δεσποινίς, ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως γάμου ὅλα συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ πρώτου ὑποψηφίου. Ἔχει τὴν ἡλικία σας, εἶνε σοβαρός, ἐργατικός, θὰ σᾶς δώση μιὰ ζωὴ ἥσυχη, ἀσφαλῆ. Δυστυχῶς, ἂν σᾶς προσφέρη, καθὼς λέτε, «ὅλες τὶς ἐγγυήσεις τῆς εὐτυχίας», ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν σᾶς λέει τίποτε χωρὶς ἄλλο, γιατὶ εἶνε πολὺ ἥσυχη καὶ πολὺ μονότονη.

Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ ὡραῖος χαρτοπαίκτης, τέσσερα χρόνια μικρότερός σας, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώσει τὶς σπουδές του, σὲ ἡλικία εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, τὸ χαριτωμένο ἀγόρι ποὺ δὲν ἔχει ἀρκετὰ χρήματα, ἔχει ὅμως ἀρκετὴ ὄρεξι, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῶν χαρτιῶν, νὰ δαπανήση τὰ δικά σας, εἶνε αὐτὸς ποὺ τὸν ἀποκαλεῖτε «ὁ ἄνδρας τῶν ὀνείρων μου», αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖον εἶσθε «ἕτοιμη γιὰ ὅλες τὶς θυσίες».

Εἶσθε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ προτιμοῦν ἕνα ἀνώμαλο τοπίο ἀπὸ ἕναν μεγάλο καὶ ὡραῖο κάμπο ἂν καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ βουνὸ εἶνε γραφικώτερο. Ἡ ἀντίληψίς σας περὶ εὐτυχίας συνεπάγεται τὴν ἀνησυχία γιὰ τὴν αὔριο, τὴν ἀβεβαιότητα καὶ μάλιστα τὴ λύπη, γιατὶ ἡ εὐτυχία μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ δάκρυα καὶ νοσταλγίες.

ΣΑΙΝ-ΠΡΕ

Λολίτα

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Μάριο Φοζέλι εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἔκανε ἕναν εὐτυχισμένο γάμο, ὅταν πανδρεύθηκε τὴν μικροῦλα Λολίτα. Καὶ δὲν εἶχε σκεφθῆ διόλου, ὅτι ὅλες οἱ μικροῦλες ἔχουν τὶς ἀδυναμίες τους, τὰ ὄνειρά τους καὶ μιὰ τρυφερότητα στὴν καρδιὰ καὶ τοὺς χρειάζονται λόγια γλυκὰ κι' αἰσθηματικότητες. Ὁ Φοζέλι δὲν εἶχε προσέξει διόλου αὐτὴ τὴν τόσο χαριτωμένη γυναικοῦλα του. Ἀκόμη, δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἡ Λολίτα ἦταν ἕνα χαϊδεμένο κορίτσι, εὔθυμο καὶ πεισματάρικο.

Ἡ Λολίτα ὡστόσο δὲν ἦταν κουτή. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐκατάλαβε ὅτι ὁ Μάριο τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ εἶχε κάμει αὐτὸν τὸν γάμο. Ὁ Μάριο καὶ ἡ Λολίτα ἀποτελοῦσαν ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Ὡστόσο, ὁ Μάριο ἦταν περισσότερο ὁ σύντροφος τῶν παιχνιδιῶν τῆς Λολίτας, παρὰ ὁ ἄνδρας της. Οὔτε τὸν φοβόταν, οὔτε τὸν σεβόταν, μὰ οὔτε καὶ νοιαζόταν γιὰ κεῖνον. Ἦταν ὁ φίλος της. Τοῦ ἐμπιστευόταν ὅλα τὰ μυστικά της, τὸν ἐβασάνιζε, τοῦ ἐδημιουργοῦσε διάφορες ἱστορίες γιὰ νὰ θυμώνη καὶ ἐκείνη νὰ γελάη.

— Μ' ἀγαπᾶς; τὴν ρωτοῦσε.

— Καθόλου!..

— Τότε γιατί μὲ πανδρεύθηκες;

— Γιὰ νὰ σὲ βασανίζω. Ἤθελα ἕναν ἄνθρωπο νὰ μοῦ κάνη ὅλα μου τὰ καπρίτσια. Ἕναν ἀνόητο σὰν κι' ἐσένα...

— Ὥστε μὲ πανδρεύθηκες γιατί ἤμουν ἀνόητος;

— Ναί!...

— Τότε καλύτερα εἶνε νὰ χωρίσωμε...

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη, διεμαρτύρετο ἡ Λολίτα, δὲν θέλω νὰ χάσω ἕναν τόσο καλὸ φίλο.

Κι' ὁ Μάριο τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐγέμιζε φιλιά. Τὴν ἀγαποῦσε; Ἀσφαλῶς τὴν ἀγαποῦσε. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ τῆς σκοτίζη τὸ μυαλὸ μὲ τὴν ἀγάπη του καὶ τὴ ζήλεια του. Ἦταν τόσο μικροῦλα!... Προτιμοῦσε νὰ τῆς κάνη τὰ γοῦστα της. Κι' ἔτσι ἡ ζωή τους κυλοῦσε ξέγνοιαστη ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Λολίτα σὲ μιὰ φιλικὴ συντροφιὰ ἐγνώρισε τὸν Ἀλφρέντο Τζορτζάνο. Ἦταν ἕνας γόης τῆς ὀθόνης. Ἄψογος, ἀξιοπρεπὴς κι' εὐχάριστος. Ἔμπαινε σ' ἕνα σαλόνι μὲ τὸ ἴδιο εὐγενικὸ καὶ σοβαρὸ ὕφος τοῦ κοσμικοῦ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπαιζε στὸ ρόλο του.

Ἡ Λολίτα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρυσε, τἄχασε. Μὲ τὴ στάσι του καὶ τὴ σοβαρότητά του τῆς εἶχε ἐπιβληθῆ. Ἔνοιωθε τόσο ἀσήμαντο τὸν ἑαυτό της μπροστά του, ὥστε εἶχε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν φοβισμένη.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἔκανε τὴ σύγκρισι τοῦ Μάριο μὲ τὸν Ἀλφρέντο. Ὁ Μάριο δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ εἶνε ἕνας πραγματικὸς ἄνδρας. Ὁ Ἀλφρέντο ὅμως ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται στὶς γυναῖκες καὶ νὰ τὶς σκλαβώνη.

Ἔτσι, ἐκολακεύθηκε πολὺ ὅταν εἶδε τὸν Ἀλφρέντο νὰ τὴν προτιμᾷ καὶ νὰ περιφρονῇ ὅλες τὶς ἄλλες κυρίες γιὰ χάρι της καὶ νὰ τῆς δηλώνη ὅτι ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι.

***

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Λολίτα ἐγύρισε συλλογισμένη στὸ σπίτι της. Ἡ εὐθυμία καὶ οἱ τρυφερότητες τοῦ ἀνδρός της τὴν ἐπείραζαν στὰ νεῦρα.

— Τί ἔχεις, Λολίτα; ἐρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Μάριο. Μήπως κανένα φλὲρτ σου ἄρχισε νὰ σοῦ κάνη ἐντύπωσι; Μὴ σκοτίζεσαι! Κανένας ἄνδρας δὲν εἶνε ἄξιος τῆς τρυφερότητός σου. Ὅλοι εἴμαστε παληανθρωπάκηδες. Ἔλα, μὴ βασανίζης ἄδικα τὸ μυαλό σου.

— Ναί, ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἀνόητοι, ἐσκέφθηκε ἡ Λολίτα. Κι' ὁ Μάριο. Ὄχι ὅμως ὁ Ἀλφρέντο. Αὐτὸς εἶνε ἕνας σωστὸς ἄνδρας. Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ ὑποχωρῇ καὶ νὰ διστάζη.

Καὶ σκεφτόταν πῶς ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ τῆς γνωριμίας του δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς ζητήση ν' ἀφήση τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ πάη μαζί του. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε στὸν Μάριο. Ἔκρυψε μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της τὸ μυστικό. Καὶ γιὰ λίγον καιρὸ ἄρχισε νὰ παίζη τὴν αἰώνια κωμωδία τῆς ἄπιστης γυναίκας. Τέλος, σὲ μιὰ στιγμή, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί της...

Κι' ἔτσι, ἕνα βράδυ, γυρίζοντας ὁ Μάριο στὸ σπίτι του, δὲν βρῆκε τὴν γυναῖκα του. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο του ὑπῆρχε μόνον ἕνα γράμμα της. Τοῦ ἐδήλωνε πῶς ἔφευγε μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ νοιώση τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα κι' ὅτι ἦταν ἐλεύθερη νὰ κάνη τὴ ζωή της παρὰ νὰ προσποιῆται καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύη.

Ὁ Μάριο στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψε. Ἐνόμιζε ὅτι ἦταν καμμιὰ νέα τρέλλα τῆς Λολίτας. Σίγουρα τοῦ τὸ εἶχε γράψει γιὰ ν' ἀστειευθῇ. Ὁ Μάριο τότε μὲ τὸ χαμόγελο ἐγύρισε ὅλα τὰ δωμάτια. Ἔψαξε κάτω ἀπ' τὰ ντιβάνια, πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες, μέσα στὶς ντουλάπες, παντοῦ.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του κι' ἀντίκρυσε ὅλη τὴν ἀκαταστασία τῆς ξαφνικῆς φυγῆς, ἔνοιωσε νὰ τοῦ κόβωνται τὰ πόδια καὶ τὰ μάτια του ἐβούρκωσαν.

— Ὥστε εἶνε ἀλήθεια; ἐψιθύρισε. Πῶς εἶνε δυνατόν; Ποιὰ κακιὰ μοῖρα ἐζήλεψε τὴν εὐτυχία μου;... Ποιὸς θὰ προσέχη τώρα τὴ μικροῦλα Λολίτα;

Κι' ὁ Μάριο, γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς ἔκλαψε πικρά.

— Ναί, ναί, τὸ λάθος εἶνε δικό μου. Πάντα τῆς φερόμουν σὰν σ' ἕνα παιδί. Ἐγὼ τὴν ἔσπρωξα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἔλεγε στενάζοντας.

Μὰ ὁ Μάριο δὲν ἐζήτησε διαζύγιο, ὅπως τὸν συνεβούλευσε νὰ κάμη ὁ δικηγόρος του. Δὲν ἔκαμε σκάνδαλο. Δὲν ἄλλαξε ζωή.

Ἐπήγαινε τὴν τακτικὴ ὥρα στὸ σπίτι, ἐστόλιζε μὲ τὰ λουλούδια ποὺ ἄρεσαν στὴ γυναῖκα του τὰ δωμάτια, ἔλεγε νὰ βάζουν τὸ σερβίτσιο της στὸ τραπέζι, κι' ἐπερίμενε...

Τί ἐπερίμενε; Κι' ἐκεῖνος δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὁμολογήση στὸν ἑαυτό του.

Ἡ Λολίτα ὡστόσο σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔκανε μιὰ τρελλὴ ζωή.

Ἐπῆγε μὲ τὸν Ἀλφρέντο στὴ Σικελία, ὅπου αὐτὸς θὰ ἐγύριζε μιὰ ταινία κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἀγάπη του.

Μὰ κατὰ βάθος δὲν τὴν εἶχε ἐνθουσιάσει ὁ «μεγάλος ἔρως της». Σηκωνόταν πολὺ πρωΐ καὶ ἐγύριζε πολὺ ἀργά, ὅταν εἶχε δουλειὰ στὸ στούντιο. Ὅταν πάλι ἦταν ἐλεύθερος, ἔχανε τὶς ὧρες του, ἀλληλογραφῶντας μὲ τὶς θαυμάστριές του.

— Τώρα ποὺ εἴμαστε ἀκόμη νέοι, τῆς ἔλεγε, πρέπει νὰ φροντίσωμε γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ δόξα τῆς ὀθόνης περνᾶ πολὺ γρήγορα. Πρέπει νὰ μαζέψω πολλὰ λεφτά..

Ἡ Λολίτα δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν παρακαλέση γιὰ τίποτε. Ἐφοροῦσε τὶς ἴδιες τουαλέττες ποὺ τὶς εἶχε κάμει ὁ ἄνδρας της.

Ὅταν κάποτε ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀλφρέντο νὰ πληρώση ἕναν λογαριασμὸ τῆς μοδίστας της, ἐκεῖνος ἐθύμωσε, τῆς ἐφώναξε ὅτι ἦταν σπάταλη κι' ἐπιπόλαιη κι' ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν χρεωκοπήση, δὲν τοῦ χρειαζόταν καθόλου ἡ ἀγάπη της.

Ἡ Λολίτα ἄρχισε φυσικὰ νὰ νοσταλγῇ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄνδρας της τὴν ἄφηνε νὰ κάνη ὅσες τουαλέττες ἐπιθυμοῦσε καὶ νὰ ξοδεύη ὅσα λεφτὰ ἤθελε:

— Ὅσο ἔχομε λεφτά, θὰ κάνω τὸν πλούσιο. Ἔπειτα, ὅσα θὰ κερδίζω, θὰ στὰ δίνω ἐσένα, κι' ἐγώ, ὅσο φτωχὸς κι' ἂν φαίνωμαι, θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος, φτάνει νὰ ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾶς...

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Λολίτα ἐσκέφθηκε, ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ στ' ἀλήθεια ὁ Μάριο καὶ νὰ εἶχε πονέσει ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Λίγο-λίγο ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἀλφρέντο ἔσβυνε κι' ὅταν ἔμαθε, ὅτι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν εἶχε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες, ἐπῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ νὰ γυρίση στὴ Ρώμη.

Ποῦ θὰ ἐπήγαινε; Μὰ φυσικὰ στὸν Μάριο. Καὶ πρὸς τὸ σπίτι του ἐτράβηξε. Θὰ ἔπεφτε στὰ πόδια του καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήση.

Μόλις ὅμως ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξί της, εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἀμέσως ὁ Μάριο.

— Ἄ, καϋμένο μου παιδί, τῆς ἐφώναξε, ἄργησες νὰ γυρίσης! Διαρκῶς εἶσαι ἀσυλλόγιστη. Σὲ περιμένω μισὴ ὥρα στὸ τραπέζι καὶ τὸ φαγητὸ κοντεύει νὰ κρυώση...

Κι' ἀγκαλιάζοντάς την ἀπ' τὴ μέση, τὴν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία.

Ἐκάθησε σὰν ὑπνωτισμένη ἀπέναντί του κι' ἄφησε νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ἔβλεπε πῶς τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει ἐκεῖ μέσα. Ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ τὰ λουλούδια ποὺ τῆς ἄρεσαν.

Ἡ Λολίτα ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο τρυφερότητα τὸν Μάριο.

— Ἀγάπη μου!..., ἐψιθύρισε. Ἀγάπη μου!

Ὁ Μάριο τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐφίλησε καὶ ἐσκούπισε τὰ μάτια της.

— Σώπα, μὴν εἶσαι ἀνόητη. Μὴν κλαῖς καὶ χαλᾶς τὰ ὄμορφα μάτια σου... Θέλω μόνο νὰ σὲ κάνω νὰ γελᾶς... Δὲν βλέπεις ἐμένα;

— Μὰ κι' ἐσὺ κλαῖς, Μάριο, τοῦ ἐφώναξε ἡ Λολίτα.

— Ἔ, ναί, μπορεῖ νὰ κλαίω... Μπορεῖ νὰ κλαίω ἀπὸ εὐτυχία.

ΠΑΟΛΟ ΦΕΡΡΑΡΙ

◆

Σκηνὲς καὶ... σκηνὲς

— Γιατί δὲν θέλεις νὰ πανδρευθῇς αὐτὸν τὸν δραματικὸ συγγραφέα;

— Εἶσαι καλά, μπαμπᾶ, ποὺ θὰ πανδρευθῶ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα κάνει σκηνές;

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ καὶ ἡ ΛΗΣΜΟΝΙΑ

(Στὸ χώλ τους, Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος ἔχουνε πάρει καθένας τὸ ὕφος τῶν μεγάλων γεγονότων: Ἐκείνη μουδιασμένη, συντετριμμένη θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ. Ἐκεῖνος νευρικός, προσπαθῶντας μὲ κάτι ν' ἀπασχοληθῇ, καὶ μὴ βρίσκοντας τ' ποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὸ κάπνισμα ἀπανωτῶν τσιγάρων, ποὺ τ' ἀνάβει τὸ ἕνα ἀπ' τ' ἄλλο. Στὸ τέλος, κουρασμένος ἀπ' τὰ ὁλόκληρα χιλιόμετρα ποὖχει διανύσει μέσα στὸ χώλ, μὲ τὸ λαιμό του ἀναστατωμένον ἀπ' τὴ νικοτίνη ποὖχει καταπιῆ, σταματάει μπροστὰ σ' Ἐκείνη, καὶ πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα, σβύνοντας τὸ τσιγάρο του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἔτσι, θὰ χωρίσωμε μοιραῖα...

ΕΚΕΙΝΗ *(κρύβει τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της)*: Ὤ, ὄχι... Μὴν τὸ λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί νὰ μὴν τὸ λέω;... Σ' ἐνοχλοῦν οἱ λέξεις, κι' ὄχι ἡ πραγματικότης;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω... Δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω... Μοῦ φαίνεται φοβερὸ τὸ νὰ σὲ χάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ *(μὲ μιὰ πίκρα στὴ φωνή)*: Ὄχι δά!

ΕΚΕΙΝΗ *(πολὺ σιγά)*: Νά... Ξέρω τί θὰ μοῦ πῇς... Αὐτὸ ποὔγινε, αὐτὸ ποὔκανα, εἶνε ἕνα μεγάλο λάθος...

ΕΚΕΙΝΟΣ *(εἰρωνικά)*: Λάθος; Εἶσαι πολύ, ἐξαιρετικὰ ἐπιεικής...

ΕΚΕΙΝΗ *(βγάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸν κυττάζει)*: Τ' ἤτανε, τότε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔγκλημα! *(πιὸ σιγά)*. Μ' ἀλήθεια, γιὰ φαντάσου: Πόσα ὄνειρα, πόσες στιγμές, πόσο παρελθόν, πόσο μέλλον, ὅλα σβύσανε πιά, πεθάνανε, πᾶνε!... Τὸ σπίτι μας ὅλο μοῦ φαίνεται στρωμένο μὲ μικρά, ξεπαγιασμένα πτώματα. Νά, ἐδῶ βρίσκονται πεθαμένα τὰ φιλιά μας· ἐκεῖ, στὴ γωνιά, τὰ παιχνίδια μας· πάρα κάτω, μπροστὰ στὸ κρύσταλο τῆς τουαλέττας, ἡ στιγμὴ ποὐρχόμουν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω, καὶ σοῦ φιλοῦσα τὰ μαλλιά... Καὶ πόσα ἄλλα... Δὲν τὰ λυπήθηκες ὅλ' αὐτά; Τὰ σκότωσες μὲ τὰ χέρια σου, τἄπνιξες, σὰ μιὰ σύγχρονη Μήδεια, καὶ πιὸ σκληρὴ ἀκόμα, γιατὶ αὐτὰ ποὺ σκότωσες ἐσὺ εἶνε, νομίζω, πιὸ προσφιλῆ κι' ἀπὸ παιδιά...

ΕΚΕΙΝΗ *(κλαίει μὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς)*: Σώπα... Σὲ ἐξορκίζω, σώπα... Μοῦ κουρελιάζεις τὴν καρδιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ δὲ μοῦ κουρέλιασες τὴ δική μου; Ὅλη αὐτὴ ἡ τραγικὴ πραγματικότης μὲ βαραίνει, ὅσο κι' ἐσένα, κι' ἴσως καὶ περισσότερο ἀπὸ σένα. Γιατί, ἐπὶ τέλους, ἐσὺ ἔχεις μιὰ ἰσχυρὴ δικαιολογία, κι' ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ κέρδος: Ἀγάπησες, παρεσύρθηκες, ἔζησες ἐρωτικὲς στιγμές... Ἐνῷ ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴν τὸ λὲς αὐτό! Δὲν ἦταν ἀγάπη· στ' ὁρκίζομαι... Ἤτανε μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς, ἕνα γλύστρημα ἀπρόοπτο, χωρὶς προηγούμενα, χωρὶς δικαιολογία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συνέπειες ὅμως. Καὶ τί συνέπειες! Τὸ ἐρείπωμα μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς, πού, ἐγὼ τοὐλάχιστον, εἶχα τὴν ἀφάνταστη ἀφέλεια νὰ θεωρῶ χτισμένη μὲ τὰ πιὸ γερὰ ὑλικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ ἐρειπώθηκε, στ' ἀλήθεια, ἡ ζωή μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀμφιβάλλεις;...

ΕΚΕΙΝΗ *(τόσο σιγά, ποὺ Ἐκεῖνος σχεδὸν δὲν τὴν ἀκούει)*: Κι' ἂν προσπαθοῦσες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί νὰ προσπαθοῦσα;

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ξεχάσης... Τὸ ξέρω, εἶνε πολὺ αὐτὸ ποὺ ζητάω, κι' ἴσως νἆναι καὶ λιγάκι αὐθάδεια... Μά, γιὰ σκέψου· τόσα πολλὰ μᾶς ἑνώνουν, ἐνῷ ἕνα τίποτα μᾶς χωρίζει... Ἂν τραβούσαμε μιὰ μολυβιὰ σ' αὐτὸ τὸ τίποτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι εἶσαι ἐπιεικὴς μὲ τὸν ἑαυτό σου... Τίποτα τὸ λὲς αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶν' ἕνα τίποτα μπροστὰ στὴ ζωὴ ποὖχομε νὰ ζήσωμε, μπροστὰ στὴν εὐτυχία ποὺ μᾶς περιμένει... Εἶν' ἕνα τίποτα, ὄχι σὰν ἀνύπαρκτο περιστατικό, μὰ σὰν σύγκρισι. Ἔλα... Σοῦ ὑπόσχομαι πῶς αὐτὸ θὰ θαφτῇ κάτω ἀπὸ ἕναν κόσμο καλωσύνης δικῆς μου, ἀπὸ ἕνα ἔρωτα τόσο πιστὸ κι' ἀποκλειστικὸ ποὺ μπορεῖς νὰ τὸν βαρεθῇς. Ἔλα... *(τὸν ἔχει πλησιάσει, ἕρποντας στὸ πάτωμα, καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀγκαλιάση τὰ πόδια)*.

ΕΚΕΙΝΟΣ *(τὴν ἀπομακρύνει ἤρεμα)*: Εἶσαι ἀφελής... Τί γυρεύεις τώρα; Τὴ συγγνώμη; Μά, κι' ἂν ἀκόμη στὴ χαρίσω, — γιατί, ἐπὶ τέλους, εἶν' ἀνθρώπινο νὰ συχωρέση κανεὶς — δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεχάσω, γιατὶ εἶν' ἀνθρώπινο πάλι τὸ νὰ θυμᾶται... Δὲν μᾶς χωρίζει ἕνας στιγμιαῖος θυμός, ἕνα περαστικὸ πεῖσμα, οὔτ' ἀκόμα ὁ θιγμένος ἐγωϊσμὸς τοῦ ἄνδρα, ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ τὰ συχωρέση ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι. Μᾶς χωρίζει ἡ ἀνάμνησις... Τὸ περιστατικὸ αὐτό, ποὺ ἐσὺ τὸ λὲς τίποτα, κι' ἐγὼ «τὸ πᾶν», εἶνε πιὰ ὁ κακὸς δαίμων τῆς ζωῆς μας: Γράφτηκε στὴν ψυχή μου ἀνεξίτηλα, μὲ πύρινα γράμματα, ποὺ θὰ μοῦ φλογίζουνε πάντα τὴν καρδιά, εἴτε φύγης, εἴτε μείνης. Κι' ἂν ὑποθέσουμε ἀκόμα πῶς θέλω νὰ τὸ ξεγράψω, νομίζεις πῶς ξεγράφεται μὲ μιὰ μονοκοντυλιά; Ἡ καρδιά μου εἶνε σημαδεμένη γιὰ τὴν αἰωνιότητα... Κι' ἂν ἀκόμα λόγοι ἐρωτικῆς σκοπιμότητος μ' ἀναγκάζανε νὰ ὑποχωρήσω καὶ νὰ συνεχίσω τὴ ζωή μου στὸ πλευρό σου, ἡ ζωὴ αὐτή, πίστεψέ με, δὲ θἄχε τίποτε κοινὸ μὲ τὴ παληά μας. Θἄτανε μιὰ κόλασι... Θὰ προσπαθοῦσα νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, κι' αὐτὸ τὸ κάτι, τὸ «τίποτα», θὰ σφύριζε σαρκασμοὺς στ' αὐτιά μου, τόσο, ποὺ νὰ μ' ἀνάγκαζε νὰ σὲ διώχνω ἀπὸ κοντά μου... Στὰ φιλιά μου, ἀνάμεσα στὰ χείλια μου καὶ στὰ δικά σου, παρεμβάλλεται, σὰν ξένο σῶμα, τὸ φιλὶ ἑνὸς ἄλλου. Κι' ἂν ἀκόμα εἶν' ἀνθρώπινο νὰ συχωρέσω, δὲ θὰ ξεχάσω ὅμως ποτέ... Δικό σου τὸ λάθος, καὶ τὸ πληρώνουμε τώρα οἱ δυό μας — ἐσὺ ποὔφταιξες, ἐγὼ χωρὶς νὰ φταίω... *(Ἐκείνη, ἕρποντας πάντα, ἔχει ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιά, βεβαιωμένη ὅτι πιὰ ὅλα τελειώσανε)*.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ καὶ ἡ στενογράφος

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὁ φίλος μου ὁ Πλάτων εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς συγγραφεῖς τοῦ τόπου μας. Γράφει καὶ καλὰ καὶ πολλά. Κι' ἐγώ, ποὺ πρέπει νὰ ὑποβάλω τὸ μυαλό μου σὲ τριήμερα καταναγκαστικὰ ἔργα γιὰ νὰ βγάλω μία ἰδέα ἢ μιὰ ὑπόθεσι γιὰ ἕνα κοινὸ διήγημα, ὁμολογῶ ὅτι ζηλεύω τὸ φίλο μου ὅταν τὸν ἀκούω νὰ μοῦ λέῃ ὅτι οἱ ἰδέες τοῦ κατεβαίνουν στὸ νοῦ σὰν χείμαρος, τόσο ποὺ δὲν προφτάνει νὰ τὶς γράφη στὸ χαρτί.

— Φαντάσου — μοῦ εἶπε ἕνα πρωΐ — πώς, ὅσο νὰ προφτάσω νὰ γράψω μιὰ ἰδέα ποὺ μοὔρχεται, μοῦ ἔχουν φύγει ἄλλες πέντε ποὺ ἦρθαν στὴ σκέψι μου καὶ δὲν μ' ἔπαιρνε ὁ χρόνος νὰ τὶς ἀπαθανατίσω στὰ χειρόγραφά μου. Ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα τὴν ἱκανότητα νὰ μποροῦσα νὰ γράφω τόσο γρήγορα, ὅσο μπορῶ νὰ μιλῶ.

— Δοκίμασες νὰ γράφης καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια; τὸν ρώτησα.

— Κι' αὐτὸ τὸ δοκίμασα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω γυμνάσει τὸ ἀριστερό μου χέρι. Ὅμως καὶ πάλι δὲν μπροφταίνω τὴν ἔμπνευσί μου.

— Τότε μπορεῖς νὰ κάνης κάτι ἄλλο.

— Σὰν τί!

— Νὰ πάρης στὴν ὑπηρεσία σου ἕναν στενογράφο. Ἐσὺ θὰ μιλᾶς σὰν νὰ διαβάζης κι' ἐκεῖνος θὰ γράφη στὸ χαρτὶ μὲ τὰ μυστηριώδη στενογραφικὰ σημεῖα ὅ,τι θὰ τοῦ ὑπαγορεύης. Ἔπειτα θὰ κάνη τὴν ἀποκρυπτογράφησι καὶ θἄχης ὅλες τὶς ἐμπνεύσεις σου γραμμένες στὸ χαρτί. Αὐτὸ εἶνε ἕνα σύστημα ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ πολυγράφοι συγγραφεῖς τοῦ κόσμου. Ὁ Μοντεχρῆστος καὶ ὁ Φαντομᾶς, ἔτσι γράφτηκαν.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο. Τρέχω κι' ὅλας σὲ μιὰ ἐφημερίδα νὰ βάλω τὴ σχετικὴ ἀγγελία: Ζητεῖται στενογράφος.

***

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἐπῆγα στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου τοῦ συγγραφέα, βρῆκα στὸ σαλόνι τὴ γυναῖκα του.

— Ὑπαγορεύει ἕνα μυθιστόρημα! μοῦ εἶπε. Κι' ἔδωσε ἐντολὴ ὣς τὶς δώδεκα νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήση κανείς. Γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ὑπολογίζει νὰ τὄχει τελειώσει.

— Πότε τὸ ἄρχισε;

— Τὸ πρωΐ στὶς ἐννηά. Λογαριάζει νὰ τελειώνη ἕναν τόμο τὴν ἡμέρα. Ἡ ἰδέα τοῦ στενογράφου ἦταν περίφημη!

Στὶς δώδεκα καὶ πέντε ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου.

— Ἔπεσα ἔξω πέντε λεπτά! εἶπε γελαστὸς ὁ φίλος μου.

— Καὶ θὰ ὑπαγορεύης κάθε μέρα;

— Ὄχι, γιατὶ δὲν προφτάνει ὁ στενογράφος τὴ μετάφρασι.

» Ἀλλά, δύο τόμους τὴ βδομάδα, θὰ τοὺς βγάζω. Τώρα, ἂν θέλης, πᾶμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο κι' ἂς ἀφήσωμε τὸ στενογράφο ν' ἀρχίση τὴ μετάφρασι τῶν ἐστενογραφημένων.

Στράφηκε πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Στεῖλε του ἕνα γλυκὸ κι' ἕναν καφέ, γιατὶ ἔχει νὰ ἐργασθῇ πολύ.

Ἐβγήκαμε ἔξω μὲ τὸ φίλο μου.

— Σοῦ ὀφείλω εὐγνωμοσύνη, μοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν εἶνε μόνο ποὺ δὲν κουράζεται τὸ χέρι μου. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, σπουδαιότερο: Ὅτι θὰ ὑπαγορεύω δύο ἢ τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ τὶς ἄλλες θὰ τὶς ἔχω διαθέσιμες γιὰ νὰ ζῶ λίγο καὶ στὸν κόσμο. Ἐνῷ ὣς τώρα ἤμουν χωμένος στὸ γραφεῖο μου ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὰ μεσάνυχτα... Ἄ! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος! Ἀλήθεια, μήπως ξέρεις ποιὸς εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῆς στενογραφίας!

— Ὄχι. Γιατὶ ρωτᾶς ὅμως!

— Θὰ ἤθελα νὰ στείλω ἕνα μπουκέτο λουλούδια στὸν τάφο του.

— Εὐχαρίστησέ τον νοερῶς καὶ καὶ κάνει τὸ ἴδιο!...

***

Πέρασε ἔτσι ἕνας ὁλόκληρος μήνας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγὼ εἶχα γράψει ὅλα κι' ὅλα δυὸ διηγήματα καὶ ὁ φίλος μου ἑφτὰ μυθιστορήματα. Ἦταν πανευτυχής. Αὐτὴ ἡ εὐτυχία ὅμως δὲν ἐκράτησε πολύ. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ τὸν παραγωγικὸ αὐτὸ μῆνα, ἦρθε ὁ φίλος μου καὶ μὲ βρῆκε. Τὸ ὕφος του δὲν μ' ἄρεσε καθόλου.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησα.

— Καταστροφή, ἀγαπητέ μου...

— Σοὔφυγε ὁ στενογράφος;

— Ναί. Δὲν ἔφυγε ὅμως μόνος του.

— Ἀλλά;

— Μὲ τὴ γυναῖκα μου! Ὁρίστε! Διάβασε.

Μοὔδωσε νὰ διαβάσω ἕνα χαρτὶ γραμμένο μὲ σημεῖα στενογραφικά.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα! Τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Κι' ἐγὼ δὲν κατάλαβα στὴν ἀρχή. Τὸ πῆγα ὅμως σ' ἕνα γραφεῖο στενογραφίας καὶ μοῦ τὸ μετέφρασαν. Νὰ καὶ ἡ μετάφρασις!

Ἐπῆρα καὶ διάβασα: «Κύριε Πλάτων. Ὅπως ὑποστηρίζετε καὶ στὰ ἔργα σας, ὁ ἔρως εἶνε μιὰ δύναμις, ποὺ δὲν ἰσχύει τίποτε νὰ τὴν συγκρατήση. Ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα σας, μ' ἀγαπᾷ κι' ἐκείνη καὶ φεύγομε. Μὲ συγχωρεῖτε γιατὶ σᾶς γράφω στενογραφημένο αὐτὸ τὸ σημείωμα, ἀλλὰ δὲν μᾶς παίρνει ὁ καιρὸς γιὰ ἄλλου εἴδους γραφή. — Χαίρετε. Ὁ στενογράφος σας...»

— Δυσάρεστο, εἶπα. Αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προβλέψω. Φαντάζομαι πόσο θὰ σὲ στενοχωρῇ αὐτὴ ἡ ἀπώλεια.

— Φοβερά! Νὰ χάσω τὸ στενογράφο μου ἔτσι ξαφνικά!

— Καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα σου δὲν σὲ νοιάζει;

— Μὲ νοιάζει βέβαια καὶ γι' αὐτή, ἀλλὰ γυναῖκες ὑπάρχουν πολλές.

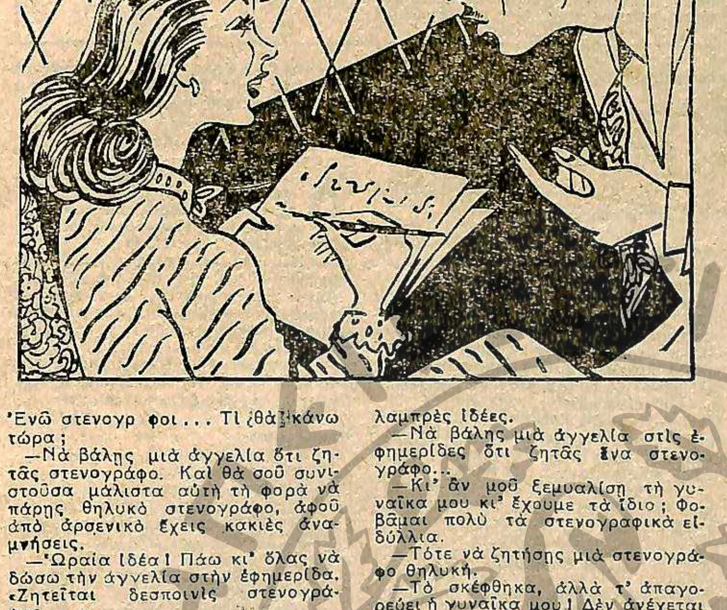

Ἐνῶ στενογράφοι... Τί θὰ κάνω τώρα;

— Νὰ βάλης μιὰ ἀγγελία ὅτι ζητᾶς στενογράφο. Καὶ θὰ σοῦ συνιστοῦσα μάλιστα αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ πάρης θηλυκὸ στενογράφο, ἀφοῦ ἀπὸ ἀρσενικὸ ἔχεις κακὲς ἀναμνήσεις.

— Ὡραία ἰδέα! Πάω κι' ὅλας νὰ δώσω τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα. «Ζητεῖται δεσποινὶς στενογράφος...»

***

Ὅταν, τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ξαναπῆγα στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου νὰ μάθω τὰ νέα του, τὸν βρῆκα στὸ γραφεῖο του νὰ ὑπαγορεύῃ. Ἡ στενογράφος ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπέλα, καί, ὅπως τὸ χέρι της γλυστροῦσε ἀπάνω στὸ χαρτί, μὲ λεπτότατες κινήσεις, ἐνόμιζες πῶς ἐζωγράφιζε ἀγγέλους.

— Ἡ ἰδέα σου ἦταν περίφημη, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Πλάτων, ὅταν τελείωσε τὴν ὑπαγόρευσί του.

— Γράφει γρήγορα ἡ στενογράφος σου;

— Ὄχι μόνο γράφει γρήγορα, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς μ' ἐμπνέει κι' ὅλας! Ὅταν βλέπω τὸ ὡραῖο της πρόσωπο, τὸ πλαισιωμένο μ' αὐτὰ τὰ ξανθὰ μεταξωτὰ μαλλιά, αἰσθάνομαι τὶς ἐμπνεύσεις νὰ μὲ πλημμυρίζουν ἀκατάσχετες. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γράψω ἀριστουργήματα!

***

Εἴκοσι μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἐδέχθηκα πάλι τὴν ἐπίσκεψι τοῦ φίλου μου. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ὕφος του ἦταν χαρούμενο.

— Φαίνεται πῶς εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ στενογράφο σου! τοῦ εἶπα

— Καὶ κάτι περισσότερο, ἐρωτευμένος!

— Μπράβο! Αὐτὸ ἦταν ἐπόμενο.

— Καὶ πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῶ!

— Μὰ εἶνε ὡραία κι' ἔξυπνη κοπέλλα.

— Δὲν εἶνε μόνο αὐτό. Ὁ σοβαρώτερος λόγος ποὺ ἀπεφάσισα αὐτὸ τὸ γάμο, εἶνε ὅτι θἄχω μιὰ μόνιμη στενογράφο: Σύζυγος μαζὶ καὶ στενογράφος. Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ λογαριασμός μου;

— Περίφημος! Εἶνε μιὰ λύσις ἰδανική!

— Σοῦ ἐκφράζω, λοιπόν, τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὴν ἰδέα σου. Εἶσαι ὁ σωτήρας μου!

***

Δυὸ ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴ στενογράφο, νάτος πάλι ὁ φίλος μου ὁ Πλάτων στὸ σπίτι μου. Τώρα τὸ ὕφος του ἦταν πάλι στενοχωρημένο.

— Τί τρέχει πάλι;

— Ἄς τα νὰ πᾶνε στὸ διάολο! Πάει ἡ στενογράφος μου!

— Σοὔφυγε;

— Δὲν ἔφυγε. Ἀλλὰ μοῦ ἐδήλωσε ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ στενογράφος. Ἐγώ, λέει, παντρεύτηκα γιὰ ν' ἀφήσω πιὰ αὐτὴ τὴν ἐκνευριστικὴ δουλειά. Μοῦ δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ξαναπιάνει μολύβι καὶ χαρτὶ στὸ χέρι της. Ἢ στενογράφος, λέει, ἢ σύζυγος!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Βρές μου ἐσὺ μιὰ λύσι. Ἐσὺ ποὺ ἔχεις αὐτὲς τὶς λαμπρὲς ἰδέες.

— Νὰ βάλης μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες ὅτι ζητᾶς ἕνα στενογράφο.

— Κι' ἂν μοῦ ξεμυαλίση τὴ γυναίκα μου κι' ἔχουμε τὰ ἴδια; Φοβᾶμαι πολὺ τὰ στενογραφικὰ εἰδύλλια.

— Τότε νὰ ζητήσης μιὰ στενογράφο θηλυκή.

— Τὸ σκέφθηκα, ἀλλὰ τ' ἀπαγορεύει ἡ γυναίκα μου! Δὲν ἀνέχεται λέει, θηλυκὸ ἄλλο στὸ σπίτι μου. Φοβᾶται ὅτι θὰ ξεμυαλιστῶ ἐγὼ μαζί της...

— Τότε, φίλε μου, τί νὰ σοῦ πῶ!... Ἄλλη ἰδέα δὲν μοῦ κατεβαίνει!... Στενογράφος οὐδετέρου γένους δὲν ὑπάρχει.

— Ὁ φίλος μου Πλάτων ἐκούνισε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του κι' ἔφυγε. Τὸν λυπήθηκα τὸν καϋμένο. Καὶ τὸν λυπᾶμαι ἀκόμα περισσότερο ὅταν τὸν βλέπω καταχωνιασμένο στὸ γραφεῖο του, νὰ γράφῃ ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὣς τὰ μεσάνυχτα. Ἀλλὰ ποιὸς τοῦ εἶπε νἄχῃ τόσες ἐμπνεύσεις;

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◆

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

* Ἄνθρωποι καλοὶ στὸν κόσμο εἶναι ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὅταν σχετισθῇς, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς καμμιὰ κακὴ ὑπηρεσία.

* Ἂν ὑπάρχῃ κάτι ὡραῖο σ' αὐτὸ τὸ κόσμο εἶνε τὸ λογικὸ καὶ ἡ ἐπιστήμη.

* Ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ ἐπωφελῆται κανεὶς ἀπὸ τὴν πεῖρα, εἶνε ὁ ὁρισμὸς τῆς ἀληθινῆς εὐφυΐας

* Ἔχομε ὅλοι ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ ὑποφέρωμε τὶς δυστυχίες τῶν ἄλλων. Στὶς δικές μας ὅμως ἐξαντλούμεθα γρήγορα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Εἶνε πολὺ περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι γυναῖκες ποὺ ὡς σύζυγοι ἐδοκίμασαν ἀρκετὲς πίκρες ἀπὸ τὴν πεθερά τους, δὲν κατορθώνουν, μὲ τὴ σειρά τους, νὰ ἐπιτύχουν στὸν ρόλο αὐτόν. Ἐπίσης εἶνε περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι νέοι, τόσον ἀγόρια ὅσο καὶ κορίτσια, πειθαρχικοὶ στοὺς γονεῖς των, ὅταν πανδρευθοῦν, δὲν ἐννοοῦν μὲ κανέναν λόγο νὰ προβοῦν σὲ καμμιὰν ὑποχώρησι ἔναντι τῆς πεθερᾶς των.

Θὰ προσπαθήσω ἐδῶ νὰ δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις καὶ συμβουλές. Καὶ πρῶτα-πρῶτα:

Οἱ περισσότεροι καυγάδες μέσα στὶς οἰκογένειες ἔχουν αἰτία τὴ ζήλεια, ζήλεια συχνὰ ὑποσυνείδητη. Εἶνε φυσικὸ τὸ αἴσθημα αὐτὸ νὰ ἐκδηλοῦται ἐντονώτερα στὴν περίπτωσι κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μονάκριβη κόρη ἢ ὁ πολυαγαπημένος γυιὸς πανδρεύονται καὶ ἀποκτοῦν ἕνα νέο κέντρο ζωῆς.

Ἔπειτα: Πολλὲς πεθερὲς διαπράττουν μοιραῖο λάθος ἂν περιμένουν ἡ νύφη ἢ ὁ γαμπρὸς νὰ τοὺς συμπεριφέρεται καὶ νὰ τοὺς προσέχῃ, σὰν νὰ ἦταν πραγματικὸ παιδί τους...

Ἂν ἡ πεθερὰ τηροῦσε ἄλλη τακτικὴ ἀπέναντι τῆς νύφης ἢ τοῦ γαμπροῦ της, ἂν δηλαδὴ δὲν ἐπεδίωκε ν' ἀναμιχθῇ ἐνεργῶς στὴ ζωή τους, χωρὶς ἄλλο θὰ ἐπετύγχανε στὸ ρόλο της.

Ὡστόσο δὲν ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο αὐτόν. Διότι δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἐγωϊστικὴ ἀντίληψις τῆς κυριαρχίας, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν παληὰ ἐσφαλμένη ἀντίληψι ὅτι τὰ παιδιὰ ἀνήκουν στοὺς γονεῖς. Δυστυχῶς, οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν ἐννοήσει ἀρκετὰ ὅτι ὁ δεσμὸς ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν παιδιῶν τους καὶ αὐτῶν δὲν εἶνε κάτι ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀξιώσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν, ἀλλὰ κάτι πολὺ ἀνώτερο, ποὺ ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς πίστεως στὴν ἰδέα τοῦ αὐτοσεβασμοῦ καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου κάποιο σύγχρονο θεατρικὸ ἔργο. Μιὰ μητέρα συντρίβει τὴ ζωὴ τοῦ ἑνὸς παιδιοῦ της ἐμποδίζοντάς το νὰ πανδρευθῇ τὴν κόρη ποὺ ἐπιθυμεῖ καὶ εἶνε ἕτοιμη νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου της παιδιοῦ, ὅταν ἡ νύφη της ἐπαναστατεῖ καὶ ὁ γυιὸς της ἐγκαταλείπει τὴ μητέρα του καὶ ἀποκτᾷ τὴν ἐλευθερία του.

Ἡ ζωὴ ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ ἄφθονα τέτοια παραδείγματα καὶ ὄχι σὲ πολὺ μικρότερη κλίμακα.

Ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶνε εὔκολο νὰ κατανοηθῇ ὅτι ὁ ρόλος τῆς πεθερᾶς εἶνε ἐξαιρετικὰ λεπτὸς καὶ δύσκολος. Ὡστόσο, ὅταν μιὰ πεθερὰ ἔχῃ καλὴ θέλησι, χωρὶς ἄλλο θὰ συναντήσῃ λιγώτερες δυσκολίες στὸ ἔργο της. Εἶνε φρονιμώτερο ἡ πεθερὰ νὰ συμπεριφέρεται σὰν φίλη στὸν γαμβρὸ ἢ τὴ νύφη της, παρὰ ὡς συγγενής. Οἱ πεθερὲς δὲν πρέπει νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ κάνουν κρίσεις, γιατὶ αὐτὸ ὁδηγεῖ πάντα σὲ φιλονεικίες.

Ἐπίσης — κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ δυσκολώτερο — πρέπει νὰ μάθουν νὰ μὴ σχολιάζουν τὶς πράξεις τῆς νύφης ἢ τοῦ γαμβροῦ των. Τὰ σχόλια αὐτὰ πάντα πληγώνουν καὶ πολλὲς φορὲς ἐξαγριώνουν τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου μιὰ πεθερά, ποὺ εἶπε στὴ νύφη της γελῶντας ὅτι ὁ γυιὸς της φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πανδρεύθηκε. Μοῦ φαίνεται ὅτι τέτοιου εἴδους ἀστεῖα δὲν εἶνε ἐποικοδομητικὰ τῶν ὁμαλῶν σχέσεων τῆς νύφης καὶ τῆς πεθερᾶς.

Ἡ κατάστασις περιπλέκεται περισσότερο ὅταν γεννηθοῦν παιδιά. Τὰ σύγχρονα παιδιὰ ἀνατρέφονται μὲ νέες μεθόδους καὶ μιὰ φιλόστοργη μητέρα προσπαθεῖ ν' ἀναθρέψῃ τὸ παιδί της καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἀνατρέφονταν τῶν παλαιοτέρων γενεῶν. Τίποτε δὲν ἐξαγριώνει περισσότερο τὴ νύφη ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν πεθερά της νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς δικές της μεθόδους ἀνατροφῆς στο παιδί της.

***

Ἀπὸ ὅσα εἴπαμε, ἴσως νομισθῇ ὅτι τὸ ἄδικο τὸ ἔχει πάντοτε ἡ πεθερά. Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό. Ἀντιθέτως, φρονῶ ὅτι ὅταν ἡ πεθερὰ τηρῇ τὴν στάσι ποὺ πρέπει, εἶνε δυνατὸν ν' ἀποφευχθοῦν ἐντελῶς οἱ φιλονεικίες.

Μιὰ ἐρωτευμένη νέα βλέπει τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀγαπημένου της πάντα διὰ μέσου ἑνὸς ροδόχρου πρίσματος. Δὲν βλέπω τὸν λόγο γιατὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ νὰ μὴν ἐξακολουθῇ καὶ μετὰ τὸν γάμο. Ὅταν ἡ πεθερὰ μεταχειρίζεται τὴ νύφη της σὰν μιὰ καλή της φίλη, δὲν ἐπεμβαίνει στὴ ζωὴ τοῦ νεαροῦ ζεύγους, δὲν σχολιάζει τὴ νύφη της, εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ σχέσεις των δὲν θὰ παύσουν νὰ εἶνε ἁρμονικές.

ΜΟΥΡΑ

Οἱ διασημότεροι ΓΑΤΟΙ

Στὴν ἐποχή μας δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ φθάσωμε ὣς τὸ σημεῖο τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ποὺ ἐλάτρευαν τοὺς γάτους ὡς θεότητες κι' ἐπενθοφοροῦσαν, ξυρίζοντας τὸ κεφάλι καὶ τὰ φρύδια, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ὅταν ψοφοῦσε ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ, τὸ πτῶμα τοῦ ὁποίου ἐβαλσάμωναν καὶ μετὰ ἔθαβαν μὲ μεγάλες τιμές. Τόσο δὲ ἀληθεύουν αὐτά, ὥστε στὶς ἀνασκαφές, ποὺ ἔγιναν λιγάκι ἔξω ἀπὸ τὶς Θῆβες τῆς Αἰγύπτου, βρέθηκε μιὰ νεκρόπολις γάτων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι δὲν πᾶνε πίσω στὴ λατρεία αὐτοῦ τοῦ οἰκιακοῦ αἰλουροειδοῦς. Ἕνας διάσημος γιατρὸς καὶ ποιητής, ὁ Ραϊμπέρτι, ποὺ ἦταν μεγάλος θαυμαστὴς καὶ λάτρης τῶν γάτων, ἔγραψε μιὰ φυσιοψυχολογικὴ μελέτη, πού, ἂν καὶ γραμμένη τὸν περασμένον αἰῶνα, διαβάζεται ἀκόμη πολὺ εὐχάριστα. Καὶ ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βιβλία του, ἀφιέρωσε ἀρκετὲς σελίδες στοὺς γάτους.

Ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις

Ἀλλὰ ὁ Γκωτιὲ μιλοῦσε μόνον γιὰ μερικοὺς δικούς του γάτους, προικισμένους μὲ σπάνια προτερήματα. Ἔγραψε γιὰ τὴν γατοῦλα Θεοφίλη, ποὺ ἐλάτρευε τὰ ἀρώματα, γιὰ τὸν κάτασπρο Πιερόττο ποὺ ἀγαποῦσε τὴ φιλολογία, ἀφοῦ κατὰ προτίμησιν κοιμόταν ἐπάνω στὰ βιβλία, γιὰ τὴν ρεμβώδη Σεραφίνα καὶ τὴν τετραπέρατη Ἐπωνύμη, ποὺ ἔτρωγε στὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν κύριό της, καθισμένη ἀξιοπρεπέστατα σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ Ραϊμπέρτι ὅμως δὲν περιώρισε τὶς παρατηρήσεις του στὸν ἕναν ἢ στὸν ἄλλον γάτον, ἀλλὰ περιέγραψε ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ χαρίσματα ὅλων τῶν γάτων τῆς ὑφηλίου.

Ἐπίσης καὶ ἡ Δαιμονοῦλα, ἡ χαριτωμένη γατοῦλα τοῦ Μπαρμπαὶ ντ' Ὠρεβιγύ, ἔτρωγε μὲ τὸν κύριό της, καὶ ὅταν αὐτὸς πέθανε, ἡ γάτα ἔδειξε φανερὰ τὴ λύπη της.

«Ἡ Δαιμονοῦλα, ἀφηγεῖται ὁ Ντοκουᾶ, κατὰ μαρτυρίαν μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε παραστῆ στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Μπαρμπαὶ ντ' Ὠρεβιγύ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ κυρίου της, καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε μιὰν ἔκφρασι ἀληθινοῦ τρόμου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἐγέννησε τρία ψόφια γατάκια καὶ μιὰ γατοῦλα μικρὴ καὶ ζαρωμένη, ποὺ ἔμεινε πάντα φοβιτσιάρα».

Ὁ γάτος τοῦ Ρενὰν

Ὁ Ρενὰν εἶχε ἕναν περίφημο γάτο, ποὺ τοῦ ἄρεσαν ὑπερβολικὰ οἱ φράουλες καὶ ἤξερε νὰ διαλέγῃ τὶς ἄγουρες ἀπὸ τὶς ὥριμες, τρώγοντας μόνο τὶς τελευταῖες αὐτές. Καὶ ἦταν τόσο ἔξυπνος, ὥστε κάποτε ποὺ ὁ Ρενὰν ἄλλαξε σπίτι, ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ δείξῃ στὸν κύριό του τὴν ἀποδοκιμασία του γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτή. Γεγονός, ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν παρατήρησι τῶν φυσιοδιφῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ γάτοι δὲν ἀφοσιώνονται τόσο πολὺ στὸν κύριό τους, ὅσο στὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖον ζοῦνε.

Εἶνε γνωστὸ σὲ πολλοὺς ὅτι ὁ ποιητὴς Φρανσουᾶ Κοπὲ εἶχε ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γάτους, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευε. Καὶ ἡ ἀγάπη του ἦταν τόσο μεγάλη στὰ ζῶα αὐτά, ὥστε κάποτε ποὺ ἕνα κόντεψε νὰ στραβωθῇ ἀπὸ καταρράκτη, τὸ πῆγε στὸν καλύτερο ὀφθαλμίατρο τῆς ἐποχῆς του καὶ τοῦ ἔκαμε ἐγχείρησι γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὸ φῶς του. Καὶ ὁ γάτος αὐτὸς ἔζησε μὲ τὸν ποιητὴ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια καὶ πλέον.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς δὲν ἀπεθέωσε σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἀθάνατες σελίδες του τὸν γάτο του Ἀμίλκα ποὺ ἦταν ὁ καλύτερός του φίλος, καὶ ἕναν ἄλλον στὸν ὁποῖον εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Πασκάλ; Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός, ὅταν ἔβλεπε τὸν κύριό του πολλὲς ὧρες καθισμένον στὸ γραφεῖο του, πηδοῦσε ἐπάνω, ἐκεῖ ὅπου ἔγραφε, καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα τοῦ βελουδένιου ποδιοῦ του, τοὔρριχνε τὴν πέννα ἀπὸ τὸ χέρι.

Καὶ οἱ πολιτικοί...

Ὅπως ὁ Ἑρρῖκος Ροσφὸρ εἶχε ἕναν περίφημον μαροκινὸν γάτο, ἔτσι καὶ ὁ Ραϋμόνδος Πουανκαρέ, πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, εἶχε ἕναν σιαμαῖον, τὸν ὁποῖον εἶχε ὀνομάσει «Γρὶ-Γρί», καὶ τὸν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ ἂν καί, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, ἦταν ἐξαιρετικὰ λαίμαργος, πονηρός, κλέφτης, πεισματάρης καὶ θηριώδης. Ἤξερε ὅμως νὰ μεταχειρίζεται σὲ κάθε περίστασι τὰ ἐλαττώματά του αὐτά, ποὺ τὰ μετέβαλλε σὲ προτερήματα.

Ἐξ ἄλλου μποροῦμε θαυμάσια νὰ ὑποστηρίξωμε ὅτι ἡ φιλοσοφία τοῦ γάτου εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀπέδειξε ὁ Ἱππόλυτος Ταίν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἐμελέτησε πολλοὺς φιλόσοφους καὶ πολλοὺς γάτους καὶ ὅτι ἀπὸ τὴ σύγκρισι ποὺ ἔκανε κατέληξε στὴν πεποίθησι πὼς ἡ σοφία τῶν γάτων εἶνε πολὺ ἀνώτερη ἀπ' τὴν σοφία τῶν ἀνθρώπων.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

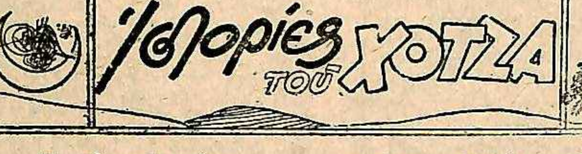

Ἡ σούπα τῆς σούπας

Ὁ Νασρεντὶν Χότζας ἦταν ἄνθρωπος ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσαν τὰ δῶρα. Κι' ἔτσι ἕνα πρωῒ πῆγε στὸ σπίτι του ἕνας χωρικὸς ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ χωριό, φέρνοντας δῶρο στὸ Χότζα μιὰ χήνα, μὲ τὴν ὑστερόβουλη σκέψι ὅτι θὰ ὑπεχρέωνε τὸν Χότζα καὶ θὰ τὸν εἶχε μὲ τὸ μέρος του σὲ ὁποιαδήποτε ὑπόθεσι τοῦ παρουσιαζόταν.

Φυσικὰ ὁ Χότζας ἐδέχθηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸν χωρικὸ μὲ τὴ χήνα, καὶ μὲ μεγάλη ἐπίσης εὐχαρίστησι τὸν ἐφιλοξένησε στὸ σπίτι του τὸ βράδυ, ὅπου ἔφαγαν τὴ χήνα ποὺ τὴν εἶχε κάνει σούπα ἡ γυναῖκα τοῦ Νασρεντίν.

Ἐπέρασαν μερικὲς μέρες. Καὶ μιὰ νύχτα ὁ Χότζας ἀκούει νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ρώτησε ποιὸς εἶνε.

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ σοὔφερα τὴ χήνα!, ἀπήντησαν ἀπ' ἔξω.

Ὁ Χότζας τοῦ ἄνοιξε μὲ χαρὰ καὶ τὸν ἐφιλοξένησε μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορά. Γιατὶ κι' ὁ Χότζας ἔκανε τὴν ὑστερόβουλη σκέψι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ τοῦ στείλῃ καὶ κανένα ἄλλο δῶρο...

Ἐπέρασαν ἀκόμη μερικὲς μέρες. Καὶ μιὰ νύχτα πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ Χότζα μερικοὶ χωριάτες ποὺ ζητοῦσαν φαῒ καὶ στέγη.

— Ποιοὶ εἴσαστε ἐσεῖς; ἐρώτησε ὁ Χότζας.

— Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ γειτόνοι ἐκείνου ποὺ σοὔφερε δῶρο τὴ χήνα, τοῦ ἀπαντήσανε.

Τί νὰ κάνῃ ὁ Χότζας; Τοὺς ἐκράτησε τὴ νύχτα, τοὺς ἔβαλε νὰ φᾶνε καὶ νὰ κοιμηθοῦνε.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες νὰ κι' ἄλλοι, ποὺ ζητᾶνε φαῒ καὶ ὕπνο στὸ σπίτι τοῦ Χότζα.

— Ποιοὶ εἴσαστε ἐσεῖς; τοὺς ρωτάει.

— Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ γειτόνοι τῶν γειτόνων τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σοὔφερε τὴ χήνα!, τοῦ ἀπήντησαν.

Ὁ Χότζας χολώθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπὸ τὴ νέα ἐπίσκεψι. Ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τοὺς διώξῃ. Μὰ ἔπειτα τοῦ ἦρθαν καλύτερες σκέψεις. Τοὺς ἐδέχθηκε, λοιπόν, μ' εὐγένεια καὶ μὲ καλωσύνη καὶ τοὺς ἐπέρασε στὸν ὀντᾶ. Ἔστρωσε, λοιπόν, τὸ τραπέζι κι' ἔβαλε μπροστὰ στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα βαθὺ πιᾶτο, γεμᾶτο βραστὸ νερό. Οἱ ξένοι ρώτησαν τότε μὲ ἀπορία:

— Τί εἶνε αὐτό;

— Αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας, εἶνε ἡ σούπα τῆς σούπας τῆς χήνας ποὺ μοὔστειλε ὁ χωριανός σας! Εἶνε πολὺ νόστιμη!... Φᾶτε!

Κι' ἀπὸ τότε κανένας γείτονας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν ξαναχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Χότζα.

Ἡ μοιρασιὰ

Ὁ Χότζας, ὅπως ἔχομε πῆ, ἦταν ἄνθρωπος ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴ σοφία του. Λοιπόν, μιὰ μέρα ἐδέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι τριῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶχανε βρῆ ἕνα σακκὶ καρύδια στὸ δρόμο καὶ εἶχαν τσακωθῆ στὴ μοιρασιά.

— Χότζα, τοῦ εἴπανε, αὐτὰ τὰ καρύδια θέλομε νὰ μᾶς τὰ μοιράσῃς ἐσύ. Γιατὶ ἐμεῖς δὲν συμφωνᾶμε.

— Νὰ σᾶς τὰ μοιράσω!, εἶπε ὁ Χότζας. Μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα θέλω νὰ μοῦ πῆτε πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὰ μοιράσω. Σὰν ἄνθρωπος, ἢ σὰν θεός;

— Δίκαια, σὰν θεός! ἀπήντησαν κι' οἱ τρεῖς μαζί.

— Ὡραῖα!, εἶπε ὁ Χότζας.

Κι' ἄρχισε τὴ μοιρασιά. Ἔδωσε, λοιπόν, ἑφτὰ-ὀχτὼ καρύδια στὸν ἕνα, καμμιὰ τριανταριὰ στὸ δεύτερο καὶ στὸν τρίτο ὅλο τὸ ἄλλο σακκί.

Οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν κατάπληκτοι, μπροστὰ στὴν περίεργη αὐτὴ μοιρασιά. Καὶ οἱ δυό, ποὺ εἶχαν ἀδικηθῆ, εἶπαν στὸ Χότζα:

— Χότζα, δὲν τὰ μοίρασες δίκαια τὰ καρύδια.

— Ἐσεῖς μοὔπατε νὰ τὰ μοιράσω σὰν θεός! ἀπήντησε ὁ Χότζας. Κι' ἔτσι τὰ μοίρασα. Γιατὶ κι' ὁ θεὸς ἔτσι δίνει τὰ καλά του στὸν κόσμο. Σ' ἄλλους δίνει λίγα καὶ σ' ἄλλους πολλά. Ἂν θέλατε ὅμως νὰ σᾶς τὰ μοιράσω ἴσια, ἂς μοῦ λέγατε νὰ τὰ μοιράσω σὰν ἄνθρωπος!

Ὁ Χότζας πεθαμένος

Δυὸ ἄνθρωποι ἀπεφάσισαν νὰ γελάσουν εἰς βάρος τοῦ Χότζα. Μιὰ μέρα, λοιπόν, τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ Χότζας βγῆκε στὸ κατῶφλι.

— Νὰ μᾶς συμπαθᾷς ποὺ σ' ἀνησυχοῦμε — τοῦ εἶπαν — μὰ ἐδῶ πιὸ κάτω, στὴ ρεματιά, βρήκαμε τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ σκεφθήκαμε μήπως εἶσαι ἐσὺ ὁ σκοτωμένος.

— Ἀλήθεια; ἔκανε κατατρομαγμένος ὁ Χότζας. Νομίσατε πὼς ἤμουν ἐγώ; Καὶ πῶς ἦταν ὁ πεθαμένος;

— Νά, ἀπάνω - κάτω, στὸ ἀνάστημά σου.

— Εἶχε καὶ γένεια;

— Σὰν τὰ δικά σου.

— Καὶ φοροῦσε καὶ καφτάνι;

— Σὰν τὸ δικό σου κι' αὐτό!

— Μπρέ! Μπρέ!, ἔκανε στενοχωρημένος ὁ Χότζας. Καὶ τί παπούτσια φοροῦσε;

— Κόκκινα!, ἀπήντησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό.

— Δόξα νάχῃ ὁ Ἀλλάχ!, ἀπήντησε τότε ὁ Χότζας. Ὁ πεθαμένος δὲν ἤμουν ἐγώ. Γιατὶ ἐγὼ φοράω μαῦρα... Καλὰ ποὺ μοῦ τὄπατε, λοιπόν, καὶ ἡσύχασα.

Ἡ ἄκρη τῆς σανίδας

Κάποτε, ὁ Χότζας θέλησε νὰ καθαρίσῃ τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν τοῦ ἐπάνω πατώματος τοῦ σπιτιοῦ του. Πῆρε, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἕναν γνωστό του, τὸν Ἀλῆ.

— Ἄκου 'δῶ, Ἀλῆ, τοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ καθαρίσωμε καλὰ καὶ γρήγορα τὰ παράθυρα ποὺ βλέπουν στὸ δρόμο, πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦμε μιὰ σανίδα Θὰ τὴν τοποθετήσωμε στὸ πρεβάζι τοῦ κάθε παραθυριοῦ ποὺ θὰ καθαρίζωμε, κι' ἔτσι, ἐσὺ θὰ κάθεσαι νὰ δουλεύῃς ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μέσα.

Ἔτσι κι' ἔγινε

Ἄξαφνα ὅμως, ὁ Ἀλῆς, ποὺ καθόταν στὴν ἀπόξω ἄκρη τῆς σανίδας καὶ κρεμότανε πρὸς τὸ κενόν, ἐφώναξε:

— Χότζα! Μοὔπεσε τὸ σφουγγάρι κάτω στὸ δρόμο.

— Μὴν ἀνησυχῇς!, ἀπήντησε ὁ Χότζας ποὺ καθόταν στὴν ἀπὸ μέσα ἄκρη. Μεῖνε ἐκεῖ ποὺ εἶσαι καὶ τρέχω νὰ στὸ φέρω.

Καὶ πηδῶντας ἀπὸ τὴ σανίδα, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὰ σκαλιά. Μόλις ὅμως βρέθηκε στὸ δρόμο, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό Γιατὶ εἶδε τὸν Ἀλῆ ξαπλωμένο φαρδὺ-πλατὺ χάμω.

— Πολὺ βιάστηκες καϋμένε τοῦ εἶπε τότε. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ περιμένῃς καὶ θὰ πάω νὰ σοῦ τὸ φέρω;

Οἱ μισὲς λίρες

Ὁ Χότζας ἐδέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς γνωστοῦ του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε νὰ εἰσπράξῃ ἑκατὸ λίρες ἀπὸ ἕναν ὀφειλέτη του, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε κατορθώσει. Παρακάλεσε, λοιπόν, τὸ Χότζα ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν εἴσπραξη.

— Κι' ἂν καταφέρῃς καὶ εἰσπράξῃς αὐτὲς τὶς ἑκατὸ λίρες, Χότζα, τοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, θὰ τὶς μοιράσωμε: Πενῆντα ἐσὺ καὶ πενῆντα ἐγώ.

Ὁ Χότζας ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι. Ἐπέρασε ὅμως ἀρκετὸς καιρὸς καὶ δὲν εἰδοποίησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν εἴσπραξι τοῦ χρέους. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πάει καὶ βρίσκει τὸ Χότζα.

— Τί ἀπέγινε μ' ἐκεῖνες τὶς ἑκατὸ λίρες, Χότζα; τὸν ἐρώτησε.

Κι' ὁ Χότζας ἐχάϊδεψε τὰ γένεια του κι' ἀπήντησε:

— Νὰ σοῦ πῶ: Τὶς δικές μου πενῆντα λίρες τὶς εἰσέπραξα. Τὶς δικές σου ὅμως δὲν κατάφερα νὰ τὶς εἰσπράξω κι' ὅπως φαίνεται οὔτε θὰ τὸ καταφέρω!

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου

Ὁ Χότζας εἶχε κάποτε ἕνα ἀρνὶ καὶ τὸ καλότρεφε, γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ τὴν ἑορτὴ τοῦ Μπαϊραμιοῦ. Μερικοὶ ἔξυπνοι ὅμως συνεννοήθηκαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ἀφέλεια τοῦ Νασρεντὶν καὶ νὰ τοῦ φᾶνε τ' ἀρνί. Πήγανε λοιπὸν στὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἴπανε:

— Ἄδικο κόπο κάνεις, Χότζα, ποὺ κάθεσαι καὶ τρέφεις τ' ἀρνί. Αὔριο ἢ μεθαύριο, ὅπως λένε οἱ σοφοὶ κι' οἱ ἀστρολόγοι, γίνεται τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ τίποτε δὲν θὰ μείνῃ στὴ γῆ. Λοιπόν, μιὰ καὶ εἶν' ἔτσι, δὲν τὸ σφάζεις νὰ τὸ φᾶμε καὶ νὰ γλεντήσωμε αὐτὲς τὶς δυὸ - τρεῖς μέρες ζωῆς ποὺ ἔχομε ἀκόμη;

Τὴν ἴδια ὥρα ἦρθαν κι' ἄλλοι στὸ σπίτι τοῦ Χότζα, ποὺ ἦταν κι' αὐτοὶ συνεννοημένοι κι' ἐπεβεβαίωσαν τὴν προφητεία τῶν ἀστρολόγων. Κι' ἔτσι ὁ Νασρεντὶν ἐπῆρε τὴν ἄλλη μέρα αὐτοὺς τοὺς ἔξυπνους φίλους καὶ ἐτράβηξε γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ ἔσφαξε τ' ἀρνὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ γλεντήσουνε ὣς τὴν ἄλλη μέρα ποὺ θἄρχόταν τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Τὸ ψήσιμο τὸ ἀνέλαβε ὁ Χότζας, ποὺ ἄρχισε ν' ἀνάβῃ φωτιά. Κι' ἐνῷ αὐτὸς καταπιανόταν μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, οἱ φίλοι του ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους, τἄφησαν ἐκεῖ σ' ἕνα δένδρο καὶ πῆγαν νὰ κάμουν ἕνα μπάνιο στὸ ποτάμι, ὡς ποὺ νὰ ψηθῇ τ' ἀρνί. Μόλις ὅμως ἐκεῖνοι ἔφυγαν, ὁ Χότζας πῆρε τὰ ροῦχα τους, καὶ τἄρριξε στὴ φωτιά, ὅπου ἐκάηκαν ὅλα.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσην ὥρα, οἱ φίλοι ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ μπάνιο μὲ μιὰ διαβολεμένη ὄρεξι γιὰ φαΐ, καὶ ἐζήτησαν τὰ ροῦχα τους γιὰ νὰ τὰ φορέσουν. Μὰ δὲν τὰ βρῆκαν.

— Τί ἔγιναν τὰ ροῦχα μας; ρώτησαν τὸν Χότζα.

— Τἄρριξα στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ψηθῇ τ' ἀρνί!, ἀπήντησε ὁ Χότζας.

— Τί ἔκανε λέει; Ἔρριξες στὴ φωτιὰ τὰ ροῦχα μας;

— Ναί.

— Γιατί;

— Αἴ... ἐσκέφτηκα πὼς αὔριο, ὅπως λένε οἱ ἀστρολόγοι, θὰ γίνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου... Τί σᾶς χρειάζονταν λοιπόν;

◆ ◆ ◆

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* Οἱ καλὲς γυναῖκες εἶνε πάντοτε καλύτερες ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἄνδρες.

* Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶνε σὰν τὴ θάλασσα. Πρέπει νὰ βυθισθῇ κανεὶς πολλὲς φορές, γιὰ νὰ βρῇ κάποτε τὸ κρυμμένο μαργαριτάρι.

* Ἡ πρώτη εὐτυχία ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ ἔρωτας, εἶνε τὸ πρῶτο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ τῆς ἀγαπημένης γυναίκας.

* Ὁ ἔρωτας μοιάζει μὲ τὶς ἐπιδημίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες κινδυνεύει περισσότερο ἐκεῖνος ποὺ τὶς φοβᾶται.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ἁμαρτίαι γονέων...
Ὑπὸ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ τῆς Νίνας

Ὅταν θὰ πανδρευθοῦμε, θὰ εἴμαστε τὸ πιὸ ταιριασμένο κι' ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ κόσμου!, εἶπε ἡ Νίνα σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Νίκου. Θὰ περάσουμε μιὰ ζωὴ γεμάτη ξεγνοιασιά!

Ὁ Νῖκος ἐχάϊδεψε τὰ μεταξένια ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Νίνας, τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς, Νίνα. Μὰ σοῦ εἶπα κι' ἄλλες φορὲς πὼς ἡ προῖκα ποὺ ἔχεις εἶνε τὸ μόνο ποὺ δὲν σκέπτομαι γιὰ μᾶς τοὺς δυό. Σ' ἀγαπῶ μόνο γιατὶ εἶσαι ἐσύ... Κι' ἡ πιὸ φτωχὴ κοπέλλα τοῦ κόσμου νὰ ἤσουν, ἡ ἀγάπη μου θὰ ἦταν ἡ ἴδια. Κι' αὐτὸ τὸ πιστεύεις κι' ἐσύ. Γιατὶ τὴν ὕπαρξι τῆς οἰκογενειακῆς περιουσίας τὴν ἔμαθα τρεῖς μῆνες ἀφοῦ ἐγνωριστήκαμε... Ὡς τότε σ' ἐνόμιζα σὰν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, ὅπως φτωχὸς εἶμαι κι' ἐγώ... Κι' ἂν ἦταν ἔτσι ὅπως ἐνόμιζα, δὲν θὰ περνούσαμε βέβαια μιὰ ζωὴ γεμάτη ἄνεσι καὶ ξεγνοιασιά, ἴσως νὰ ὑποφέραμε οἰκονομικῶς, ἀλλὰ ἡ ζωή μας θὰ ἦταν γεμάτη ἀγάπη. Κι' ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη, ὅλα τ' ἄλλα δὲν ὑπολογίζονται.

— Τὸ ξέρω, χρυσέ μου Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς κι' ἐσὺ ὅτι μέσα στὴν ἄνεσι καὶ τὴν ξεγνοιασιά, ποὺ ἐξασφαλίζει ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, ἡ ἀγάπη ζῇ περισσότερο Δὲν σοῦ τρῶνε τὸν καιρὸ οἱ πεζὲς σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα, κι' ἔτσι ἀφιερώνεις τὸ νοῦ σου σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷς.

— Ἴσως νἄχῃς δίκηο, Νίνα. Μὰ ἂν ἤσουν κι' ἐσὺ φτωχή, ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ φτωχός, δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσες;

— Θὰ σ' ἀγαποῦσα ὅπως κι' ἂν εἴμαστε. Μὰ ἀφοῦ ὑπάρχει αὐτὴ ἡ περιουσία, θὰ πρέπει νὰ τὴν πετάξωμε τάχα; Ἔχω συνηθίσει νὰ ζῶ στὴν ἄνεσι καὶ δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ ἕνα ἀγαθὸ ποὺ ὑπάρχει.

— Κι' ἂν ὁ πατέρας σου ἀρνηθῇ νὰ μὲ δεχθῇ γιὰ γαμπρό του;

— Δὲν θ' ἀρνηθῇ. Μὰ κι' ἂν θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ σὲ παντρευθῶ, τότε θ' ἄφηνα τὸ σπίτι μου καὶ ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς ποὺ βρίσκω ἐκεῖ μέσα γιὰ νἄρθω κοντά σου.

Ἕνα φιλὶ ἐσφράγισε αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ φράσι...

ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Κι' ἀλήθεια, ἡ Νίνα ἀνῆκε σὲ μιὰ πλούσια οἰκογένεια. Ἦταν ἡ μοναχοκόρη τοῦ κυρίου Πέτρου Ν. καὶ τῆς κυρίας Μαίρης. Ὁ κ. Πέτρος ἀνακατευόταν μὲ τὸ ἐμπόριο, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καὶ εἶχε δημιουργήσει μιὰ περιουσία, μὲ βάσι τὴν προῖκα ποὺ εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ποὺ τώρα ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν καρδιά της. Ἔμεναν σ' ἕνα τετραόροφο σπίτι — στὸ τελευταῖο πάτωμα — ποὺ ἦταν καὶ προῖκα τῆς Νίνας, μαζὶ μὲ ἀρκετὰ μετρητὰ καὶ μετοχές, ποὺ τὰ διαχειριζόταν ὁ πατέρας της καὶ τἄχε τοποθετήσει σὲ μερικὲς ἐπιχειρήσεις. Μὰ ὁ κ. Πέτρος Ν. δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους τῶν σοβαρῶν κι' εὐσυνειδήτων οἰκογενειαρχῶν ποὺ ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας τους. Εἶχε πάθος μὲ τὰ χαρτιά, σπαταλοῦσε χρήματα σὲ διασκεδάσεις καὶ σ' ἐλαφρὲς φιλενάδες καί, μὲ λίγα λόγια, ἔκανε μιὰ ζωὴ σκανδαλώδη κι' ἀπερίσκεπτη. Ἡ γυναῖκα του ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ ἀντρός της καὶ θὰ τὸν εἶχε χωρίσει, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ἡ Νίνα, πρὸς τὴν ὁποία εἶχε ἀφιερώσει ὅλη της τὴ στοργή. Κι' αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρός της ἦταν ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἀρρώστιας της.

Ὅλα τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ὡς ποὺ ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, ἡ Νίνα τἄζησε σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀνέσεως καὶ ξεγνοιασιᾶς. Κι' ἔτσι ὑπελόγιζε νὰ περάσῃ ὅλη τὴ μελλοντικὴ ζωή της, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Νῖκο, ἕναν νέο τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι καὶ εἶχαν ἀγαπηθῆ μὲ δυνατὸ πάθος. Φανταζόταν πὼς μὲ τὴν προῖκα της καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ πατέρα της, ὁ Νῖκος θὰ δημιουργοῦσε μιὰ λαμπρὴ καρριέρα, ποὺ θὰ ἐξασφάλιζε καὶ στοὺς δυὸ μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη κι' ἀνέφελη. Εἶχε κάθε λόγο, λοιπόν, ἡ Νίνα νὰ εἶνε εὐχαριστημένη μὲ τὴ ζωή της καὶ μὲ τὴν τύχη της. Γιατὶ ὁ Νῖκος ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐζωντάνευε τὰ ὄνειρά της, αὐτὰ τὰ ρωμαντικὰ κι' αἰσιόδοξα ὄνειρα ποὺ μεθοῦν τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιὰ κάθε κοριτσιοῦ. Ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἄνδρας ποὺ ἐμίλησε στὴν καρδιά της καὶ τὴν εἶχε σκλαβώσει γιὰ πάντα.

Εἶχε ἀποφασίσει μάλιστα, νὰ κάμῃ αὐτὴ λόγο στὸν πατέρα της, μὲ τὸν ὁποῖον ὅμως ποτὲ δὲν εἶχε τὶς τρυφερὲς ἐκεῖνες καὶ γεμᾶτες ἐγκαρδιότητα σχέσεις ποὺ ἔχουν συνήθως τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς γονεῖς τους. Κάποια ἀπόστασις τοὺς ἐχώριζε καὶ ἦταν ἡ ἀπόστασις ποὺ δημιουργεῖ πολλὲς φορὲς ἡ στάσις τῶν γονέων ἐκείνων, ποὺ παραβλέπουν τὰ οἰκογενειακά τους καθήκοντα γιὰ νὰ φροντίσουν μόνον γιὰ τὶς διασκεδάσεις ποὺ θὰ χαρίσουν στὸν ἑαυτό τους. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Ἦταν ὁ πατέρας της καὶ θὰ τοῦ μιλοῦσε.

ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ... ΞΕΝΟΔΟΧΟ!

Ἀλλά, πρὶν μιλήσῃ ἐκείνη γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, τῆς ἐμίλησε ὁ πατέρας της. Ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ κυρία Μαίρη ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ προσβολὴ στὸ κρεββάτι της, ὁ κ. Πέτρος, ἀφοῦ ἐπέρασε ἡ κρίσις, ἐκάλεσε τὴ Νίνα στὸ γραφεῖο του καὶ τῆς εἶπε:

— Παιδί μου, ἔχεις κλείσει πιὰ τὰ εἴκοσι χρόνια καὶ εἶνε καιρὸς νὰ φροντίσωμε γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ μέλλοντός σου. Πρέπει νὰ παντρευτῇς. Ἔχεις ἀντίρρησι σ' αὐτό;

— Ὄχι, μπαμπᾶ, ἀπήντησε ἡ Νίνα εὐχαριστημένη γιατὶ ἔτσι πρῶτος ὁ πατέρας της ἄνοιξε αὐτὸ τὸ θέμα.

— Καὶ σοῦ ἔχω βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ χρειάζεται!

Ἡ Νίνα, στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φράσεως, ὠχρίασε. Κατάλαβε πὼς ὁ πατέρας της κάποιον ἄλλον εἶχε ὑπ' ὄψει του γιὰ νὰ τῆς δώσῃ. Καί, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ κάθε τέτοια πρόθεσι, ἀπήντησε:

— Μπαμπᾶ, δὲν θὰ πανδρευθῶ παρὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀγαπήσω καὶ θὰ διαλέξω μόνη μου.

Ἦταν πολὺ παράδοξο, ἀλλὰ ὁ κ. Πέτρος δὲν ἐθύμωσε.

— Ἔχεις τὴν ἴδια ἰδέα ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σου, τῆς εἶπε. Δὲν θὰ σὲ ρωτήσω ἂν ἀγαπᾷς κανένα. Θὰ σοῦ τονίσω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ πανδρευτῇς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐδιάλεξα ἐγώ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός, μπαμπᾶ; ρώτησε μὲ περιέργεια καὶ ἀγωνία μαζὶ ἡ Νίνα.

— Εἶνε ὁ κύριος Σταυρόπουλος!

Ἡ Νίνα κρατήθηκε ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Αὐτὸς ὁ κύριος Σταυρόπουλος ἦταν ἕνας πενηντάρης βιομήχανος, φίλος τοῦ πατέρα της, ποὺ ἐρχόταν τακτικὰ στὸ σπίτι. Τὸν ἀντιπαθοῦσε φοβερά, γιατὶ πάντα τὴν ἐκύτταζε μ' ἐπίμονα βλέμματα ποὺ ἐξέφραζαν κρυφοὺς πόθους καὶ τὴν ἐνοχλοῦσαν. Καὶ πάντα, ὅταν τὴν ἐκύτταζε ἔτσι, αἰσθανόταν τὴν ἔντονη ἐπιθυμία νὰ φύγῃ μὲ μιὰ πρόφασι, γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, λοιπόν, εἶχε διαλέξει ὁ πατέρας της νὰ τῆς δώσῃ γιὰ σύζυγο;

— Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πανδρευτῶ ποτέ!, ἐφώναξε ἡ Νίνα μὲ ἀποφασιστικότητα.

— Πρὶν πάρῃς τὴν ἀπόφασί σου, ἄκουσε μερικὰ πράγματα ποὺ πρέπρέπει νὰ ξέρῃς, ἀπήντησε ὁ κ. Πέτρος.

Κι' ἀναστενάζοντας βαθειά, ἐξακολούθησε:

— Ἀναγνωρίζω, παιδί μου, πὼς δὲν ἤμουν οὔτε ὁ σύζυγος ποὺ ἔπρεπε γιὰ τὴν μητέρα σου, οὔτε ὁ πατέρας ποὺ ἔπρεπε γιὰ σένα. Μὰ τώρα εἶνε ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοιώσω. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ μιλᾶμε, ὄχι μονάχα δὲν ἔχομε πεντάρα, μὰ ἔχω δημιουργήσει καὶ φοβερὰ χρέη. Τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχα μεγάλη ἀτυχία στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς δουλειές μου. Εἴμαστε οἰκονομικῶς κατεστραμμένοι. Τὸ σπίτι ποὺ μένουμε δὲν εἶνε πιὰ δικό μας, καὶ τὰ ἔπιπλα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μποροῦν νὰ μᾶς τὰ σηκώσουν. Καὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτό: Γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀνταποκριθῶ στὰ ἔξοδά μου ἐξέδωσα ἐπιταγὲς χωρὶς ἀντίκρυσμα καὶ κινδυνεύω ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ πάω φυλακή. Ἡ μητέρα σου εἶνε σοβαρὰ ἄρρωστη. Δὲν ξέρει ὅμως τίποτα. Ἀλλὰ ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, δὲν θ' ἀνθέξῃ. Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάστασι, μιὰ λύσις ἀπομένει: Ὁ Σταυρόπουλος. Αὐτὸς δέχεται νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλα τὰ χρέη μου, νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὸ σπίτι, καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ξελασπώσω οἰκονομικῶς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ σὲ πανδρευθῇ. Ξέρω πὼς ἡ θυσία ποὺ σοῦ ζητῶ εἶνε μεγάλη. Σκέψου ὅμως ἐμένα στὴ φυλακὴ καὶ τὴ μητέρα σου στὸν τάφο καὶ πάρε τὴν ἀπόφασί σου. Αὔριο τὸ πρωῒ μοῦ τὴν λές.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Νίνα ἔκλαψε. Μὰ πῆρε τὴν ἀπόφασί της: Θὰ πανδρευόταν τὸν Σταυρόπουλο. Δὲν ἤθελε τὴν ἀτίμωσι τοῦ οἰκογενειακοῦ της ὀνόματος καὶ πρὸ παντὸς δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὴ μητέρα της νὰ πεθαίνῃ, ἐξ αἰτίας της. Γιατὶ καταλάβαινε κι' ἐκείνη πὼς μιὰ δυνατὴ συγκίνησις θὰ ἐσκότωνε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ὅσο τίποτα στὸν κόσμο.

Τὸ πρωΐ, εἶπε τὴν ἀπόφασί της στὸν πατέρα της, ποὺ τὴν εὐχαρίστησε μ' ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο. Ποτὲ ἡ Νίνα δὲν εἶχε νοιώσει τόσο παγωμένο φιλί.

Μὰ ὁ Νῖκος; Πῶς θὰ τοῦ τὤλεγε; Πῶς θὰ τοῦ ἐγκρέμιζε ὅλα τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ποὺ εἶχαν κάμει μαζύ; Ἐσκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἐπέμεινε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι της, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μειώσῃ τὸν πατέρα της στὰ μάτια του. Ἤθελε νὰ βρῇ μιὰν ἄλλη λύσι. Ἦταν προτιμώτερο νὰ τὴν περάσῃ γιὰ ἕνα κορίτσι ἐπιπόλαιο ποὺ ἐπήγαινε μαζί του γιὰ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ περάσῃ τὸν καιρό της. Αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν συχαθῇ καὶ νὰ τὴν ξεχάσῃ. Ἀλλοιῶς θὰ ὑπέφερε σὲ ὅλη του τὴ ζωή..

Ἔτσι, μὲ διάφορα προσχήματα ἀπέφυγε νὰ τὸν βλέπῃ ὅπως ἄλλοτε· Ἦταν ψυχρὴ μαζί του δυὸ - τρεῖς φορὲς ποὺ τὸν συνάντησε. Καὶ μιὰ μέρα, τοὔστειλε ἕνα γράμμα, ποὺ τοὔλεγε πὼς δὲν αἰσθανόταν τίποτα πιὰ γι' αὐτὸν κι' ἔπρεπε νὰ τὴν ξεχάσῃ, σὰν μιὰ περαστικὴ φιλενάδα.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐδημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες ἡ ἀγγελία τῶν ἀρραβώνων τῆς Νίνας μὲ τὸν Σταυρόπουλο. Καὶ γρήγορα ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι, μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα χλιδῆς καὶ πλούτου, στὸ μέγαρο τοῦ Σταυρόπουλου. Τὴ βραδυὰ τῶν γάμων της, ἡ Νίνα ἔλαβε ἕνα μπουκέτο λουλούδια μ' αὐτὸ τὸ σημείωμα:

«Πολλὲς φορὲς κάτω ἀπὸ τὴ μορφὴ ἑνὸς ἀγγέλου κρύβεται ἕνας χαρακτήρας ποταπὸς καὶ πρόστυχος Τώρα θυμᾶμαι τοὺς ὑπαινιγμούς σου γιὰ μιὰν ἄνετη ζωή, ποὺ δὲν μποροῦσες νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς. Ἴσα - ἴσα, βρῆκες τώρα μιὰ ζωὴ ἀκόμη πιὸ ἄνετη. Σοῦ εὔχομαι νὰ βρῇς στὰ λεφτὰ τὴν εὐτυχία, γιατὶ δὲν ἀξίζεις γιὰ τίποτε περισσότερο. Σοῦ ἐσωκλείω κι' ἕνα πεντοχίλιαρο: Τὸ ποσὸν εἶνε ἀσήμαντο βέβαια, μὰ εἶνε ὅλη μου ἡ περιουσία, μὰ σοῦ τὴν στέλνω γιὰ νὰ τὴν προσθέσῃς στὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἔχεις: Εἶνε μιὰ μικρὴ προσφορὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο στὴν τσέπη του νὰ σοῦ δωρήσῃ.—Νῖκος».

Ἡ Νίνα ἔκλαψε. Ἔκλαψε πολύ. Περισσότερο ἀπὸ ὅσο εἶχε κλάψει καὶ τὴ βραδυὰ ποὺ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Μὰ δὲν ἀγανάκτησε μὲ τὴν πρᾶξι τοῦ Νίκου. Ἀνεγνώριζε πὼς ἦταν μιὰ πρᾶξις ποὺ τὴν ὑπαγόρευε ἡ ἀπελπισία του, ἡ δυστυχία του, ἡ πίκρα του. Ἴσως μιὰ μέρα νὰ ἐμάθαινε τὴν ἀλήθεια...

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

Μὰ ὁ Νῖκος δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ τὸν βρῆκαν ἕνα πρωῒ νεκρὸ στὸ δωμάτιό του, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο. Ὁ ἄμοιρος νέος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀπελπισίας του. Σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα εἶχε στηρίξει ὅλη του τὴ ζωή. Καὶ τώρα ποὺ τὸ στήριγμα αὐτὸ ἔγινε κομμάτια, ἡ ζωὴ ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα περιττὸ βάρος πιά.

Σὲ λίγον καιρό, πέθανε καὶ ἡ μητέρα τῆς Νίνας. Καὶ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ σκληρὰ χτυπήματα τῆς μοίρας, τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τὸ χαμὸ τῆς μητέρας της, τρελλάθηκε. Τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα ψυχιατρεῖο, ὅπου ζῇ ἀκόμη, μὲ τὸ μυαλὸ τη βυθισμένο σ' ἕναν φανταστικὸ κόσμο. Ὁ πατέρας της τὤρριξε πάλι στὰ χαρτιὰ σπαταλῶντας ἔτσι καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς περιουσίας ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ Σταυρόπουλος, ὡς ἀμοιβὴ τῆς θυσίας τῆς κόρης του. Καὶ ἴσως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀλῆτες ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους, ζητιανεύοντας ἕνα τάλληρο ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Γιατὶ πολλὲς φορὲς δὲν πληρώνουν μόνο τὰ παιδιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων τους. Τὶς πληρώνουν κι' οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς, ποὺ μιὰ φοβερὴ νέμεσις τοὺς κρατᾷ στὴ ζωὴ γιὰ νὰ τοὺς θυμίζῃ τὰ ἐγκλήματά τους καὶ νὰ τοὺς βασανίζῃ στὰ λίγα χρόνια ποὺ τοὺς μένουν.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

◆◆

ΛΟΓΙΚΗ

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοίξεως ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των καὶ τὰ χελιδόνια τῶν... κρεββατιῶν. Ἐννοοῦμε τοὺς κορηούς; Ἐνεφανίσθησαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ ζήσουν εἰς βάρος μας. Μολαταῦτα ἕνας συμπολίτης ἔδειξε μεγαλοψυχίαν ἀπέναντι ἑνὸς κορηοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε παρακέντησιν εἰς τὸν λαιμό.

— Πιάστον!, τοῦ εἶπαν.

Τὸν ἔπιασε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐθανάτωσε.

— Γιατί, τὸν ρώτησαν, δὲν τὸν σκότωσες;

— Γιατί νὰ τὸν σκοτώσω; ἀπήντησε ἀπαθῶς.

— Διότι σοῦ ἔπινε τὸ αἷμα.

— Καὶ ἡ γυναῖκα μου μοῦ πίνει πολὺ περισσότερο αἷμα, δὲν ἐσκέφθηκα ὅμως ποτὲ νὰ τὴν σκοτώσω...

Λογικὴ ἀκαταμάχητος!...

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Φιλότεχνος καθὼς ἦταν ἢ μᾶλλον καθὼς ἐνόμιζε πὼς ἦταν ὁ κύριος Δημητράκης Ναρβῆς, δὲν ἄφινε ἔκθεσι τὴν ὁποία νὰ μὴν ἐπισκεπτόταν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ μὴν ἀγόραζε κάτι γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὴ συλλογή του.

Τὰ πλούσια εἰσοδήματά του τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ κάνῃ ὅλα τὰ καπρίτσια του, κι' ἔτσι οἱ τοῖχοι τοῦ διαμερίσματός του ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ κάθε εἴδους πίνακες ζωγραφικῆς.

Ἕνα πρωϊνὸ ὁ κ. Ναρβῆς βρέθηκε ξαφνικὰ ἐμπρὸς σ' ἕνα κατάστημα πλειστηριασμῶν, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἐπωλεῖτο καὶ μιὰ εἰκόνα ποὺ παρίστανε γάϊδαρο. Τὸ ἔργο ἦταν ὁμολογουμένως ὡραῖο. Γι' αὐτό, ἐκτὸς τοῦ κ. Ναρβῆ, καὶ ἕνας ἄλλος κύριος, τὸ διεκδικοῦσε μὲ πεῖσμα, ἀνεβάζοντας διαρκῶς τὴν τιμή του. Καὶ ὁ κ. Ναρβῆς ὅμως δὲν ὑποχωροῦσε, ὥσπου ὁ ἄλλος, χάνοντας πιὰ τὴν ὑπομονή του τοῦ φωνάζει δυνατά:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, γιατί ἐπιμένετε τόσο ν' ἀποκτήσετε αὐτὴ τὴν εἰκόνα; Μήπως εἶνε οἰκογενειακό σας πορτραῖτο;

ΠΥΜ

Τὸ λεξικὸ τῆς ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Α (συνέχεια)

Ἀθερίνα: Τὸ γνωστὸ μικροσκοπικὸ ψάρι, μὲ τὸ ἀσημένιο χρῶμα. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴ σαρδέλα καὶ βρίσκεται σ' ὅλα σχεδὸν τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει νοστιμώτατο κρέας καὶ μαγειρεύεται μὲ ποικίλους τρόπους, ἰδίως δὲ πλακὶ καὶ στὸ φοῦρνο.

Ἀζήτητα: Ὅταν χάση ἡ νοικοκυρὰ κάποιο πολύτιμο ἀντικείμενο, εἴτε στὸ δρόμο εἴτε σὲ δημόσιον χῶρο, προτοῦ ἀπελπισθῆ τελείως γιὰ τὴν ὁριστικὴ ἀπώλειά του, ἂς ἀπευθυνθῆ στο τμῆμα ἀζητήτων ἀντικειμένων, ποὺ λειτουργεῖ στὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὅπου συγκεντρώνονται ὅλα τ' ἀντικείμενα ποὺ βρέθηκαν κάπου ἐγκαταλελειμμένα. Ἐὰν ἡ ἀπώλεια γίνη μέσα σὲ τρὰμ ἢ λεωφορεῖο, ὑπάρχει ἀκόμη μεγαλυτέρα πιθανότης να βρεθῆ ἐὰν ἡ κάτοχός του ἀπευθυνθῆ στὸ εἰδικὸ γραφεῖο ἀζητήτων τῆς ἑταιρείας. Γιατί, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοί της εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ παραδίδουν ἐκεῖ τ' ἀντικείμενα ποὺ οἱ ἀφηρημένοι ἐπιβάτες ἐλησμόνησαν μέσα στὰ ὀχήματα.

Ἀζήτητα ἐπίσης θεωροῦνται καὶ ἐκποιοῦνται εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου, τὰ ἀντικείμενα ποὺ φέρνει κανεὶς σιδηροδρομικῶς ἢ ἀτμοπλοϊκῶς καὶ δὲν πηγαίνει νὰ τὰ παραλάβη, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποὺ ἔφθασαν καὶ μπῆκαν στὴν ἀποθήκη.

Ἀθανάσιος: Ἑορτάζει τὴν 18ην Ἰανουαρίου καὶ τὴν 2αν Μαΐου.

Αἰγινίτικα κανάτια: Ἔτσι ὀνομάζονται τὰ πήλινα ἐκεῖνα κανάτια ποὺ κατασκευάζονται στὴν Αἴγινα κυρίως ἀπὸ πηλὸ ὑπόλευκον καὶ ἀτελῶς ψημένον. Εἶνε πορώδη καὶ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ κρυώνουν σὲ μεγάλον βαθμὸ το νερό, γιατὶ τοῦτο βγαίνει ἀργὰ-ἀργὰ σὲ λεπτὰ σταγονίδια ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ κανατιοῦ καὶ καθὼς ἐξατμίζεται, κατεβάζει τὴν θερμοκρασία τοῦ δοχείου. Τὰ αἰγινίτικα κανάτια πρέπει νὰ τοποθετοῦνται σὲ μέρος ἀπ' ὅπου νὰ σχηματίζεται ρεῦμα καὶ νὰ καθαρίζωνται καλὰ ἀπὸ μέσα τακτικά, γιὰ νὰ μὴ φράζουν οἱ πόροι τους. Εἶνε ἀνόητη ἡ ἰδέα ποὺ ἔχουν πολλὲς νοικοκυρὲς ὅτι τὰ αἰγινίτικα κανάτια πρέπει νὰ μὴν χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ δεύτερη χρονιά. Ἀρκεῖ νὰ διατηροῦνται καθαρὰ καὶ κάνουν περίφημα τὴ δουλειά τους καὶ δεύτερη καὶ τρίτη χρονιά.

Αἰγκρέττες: Εἶνε τὰ γνωστὰ θυσανωτὰ φτερὰ ποὺ μεταχειρίζονται ὅλες οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ στολίζουν τὰ καπέλλα τους. Προέρχονται ἀπὸ διάφορα πουλιὰ καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν ἐρωδιὸ καὶ τὸ παραδείσιο πτηνόν. Ἀπαιτοῦν μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν, γιατὶ εἶνε εὔθραυστα καὶ προσβάλλονται εὐκολώτατα ἀπὸ τὸν σκῶρο. Ὅταν λερώσουν, μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ τὰ καθαρίσετε μόνες μὲ τὰ γνωστὰ πρακτικὰ μέσα, γιατὶ καταστρέφονται. Πρέπει νὰ δίδωνται στὸ καθαριστήριο.

Αἰδηψοῦ λουτρά: Εἶνε μοναδικὰ σὲ θεραπευτικὴν ἀξίαν γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, ἀρθριτισμούς, ἰσχυαλγία, παθήσεις τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἥπατος καὶ ὡρισμένες γυναικολογικὲς παθήσεις. Εἶνε πλούσια σὲ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἀνθρακικὰ ἅλατα, σίδηρο καὶ ὑδρόθειον. Ὕδωρ Αἰδηψοῦ σὲ φιάλες καὶ ἅλατα σὲ φακέλλους πωλοῦνται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγη ὅμως ἡ πρακτικὴ νοικοκυρά, γιατὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξεθυμασμένα καὶ μὲ ἐξασθενημένην ἐπίδρασι.

Αἱματέμεσις: Εἶνε ἕνα σύμπτωμα σοβαρωτάτης παθήσεως τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Ὁ ἄρρωστος βγάζει αἷμα ἄφθονο ἀπὸ τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὸ στομάχι Πρέπει ἀμέσως νὰ τοποθετηθῆ στὸ κρεββάτι μὲ τὸ κεφάλι ἀνασηκωμένο καὶ νὰ τοῦ γίνουν παγωμένα ἐπιθέματα ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ τῆς κοιλιᾶς. Στὰ πόδια, θερμοφόρον. Ἀπαγορεύονται ἀπολύτως οἱ κινήσεις, οἱ ὁμιλίες καὶ ἡ λῆψις ὁποιουδήποτε φαρμάκου καὶ τροφῆς. Ἐὰν ὁ γιατρὸς ἀργῆ νὰ ἔρθη πέραν τῆς μιᾶς ἡμέρας, δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῷ μεταξὺ νὰ δοθῆ καμμιὰ τροφὴ στὸν ἄρρωστο.

Αἱμόπτυσις: Προέρχεται ἀπὸ παθήσεις ὄχι μόνον τῶν πνευμόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς καρδιᾶς, καθὼς καὶ ἀπὸ ἀνωμαλία τῶν ἐμμήνων ἢ τραυματισμόν. Ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ τοποθετηθῆ ἡμικαθισμένος στὸ κρεββάτι καὶ νὰ τοῦ γίνουν κρύες κομπρέσσες στὸ στῆθος. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια πρέπει νὰ εἶνε ζεστά. Ἀπαιτεῖται ἀπόλυτη ἡσυχία, τελεία ἀκινησία, δίαιτα καὶ ἄμεση πρόσκλησις ἰατροῦ.

Αἷμα: Λεκέδες ἀπὸ αἷμα καθαρίζονται μὲ ἁπλὸ πλύσιμο μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἅπλωμα τοῦ φορέματος στὸν ἥλιο ἢ σιδέρωμα προτοῦ στεγνώση

Αἱμορραγία: Ὅταν ἡ νοικοκυρὰ ἰδῆ κάποιον μέσα στὸ σπίτι ποὺ κατελήφθη ἀπὸ αἱμορραγία, ὀφείλει νὰ γνωρίζη νὰ διαγνώση ἀμέσως ἐὰν αὐτὴ εἶνε ἐσωτερικὴ ἢ ἐξωτερικὴ γιὰ νὰ λάβη τ' ἀνάλογα μέτρα. Γιατὶ οἱ ἐσωτερικὲς αἱμορραγίες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολὺ ἐπικίνδυνες, καὶ χρειάζεται ἄμεση ἐπέμβασις ἰατροῦ. Πολὺ συνηθισμένη εἶνε ἡ αἱμορραγία τῆς μύτης τὴν ὁποίαν παθαίνουν τὰ παιδιά, εἴτε ἀπὸ χτύπημα στὴ μύτη, εἴτε ἀπὸ ἡλίασι, κούρασι ἀπὸ τὸ παιχνίδι, κ.λ.π. Αὐτὴ σταματᾶ ἐὰν ὁ πάσχων πιέση πλαγίως μὲ τὸν δείκτην τὸ ρουθοῦνι ἀπ' ὅπου δὲν τρέχει αἷμα, καὶ ἀμέσως κάμη μιὰν εἰσπνοὴ παρατεταμένη, μὲ τὸ στόμα κλειστό, ἐπὶ 5—8 δευτερόλεπτα. Μετά, θὰ ἐκπνεύση ἀπὸ τὸ στόμα. Οἱ εἰσπνοὲς θὰ συνεχισθοῦν μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη ρουφῶντας πάντα τὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ ρουθοῦνι ποὺ αἱμορραγεῖ καὶ βγάζοντάς τον χονδρικῶς ἀπὸ τὸ στόμα. Ἡ αἱμορραγία θὰ σταματήση ἀμέσως.

Ἅλας: Τὸ ἁλάτι εἶνε ἕνα μεγάλο μέσον στὰ χέρια κάθε νοικοκυρᾶς γιὰ νὰ κάμη χίλιες-δυὸ ὠφέλιμες χρήσεις του. Ὅταν ἡ φωτιὰ δὲν ἀνάβη καλὰ στὸ τζάκι, δυὸ-τρεῖς πρέζες ἁλατιοῦ τὴν κάνουν νὰ ἀρπάξη καὶ νὰ πυρώση. Ὅταν τὸ παιδὶ ἔχη πονόλαιμο, μιὰ-δυὸ γαργάρες μὲ ἁλάτι καὶ νερὸ — ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἁλάτι σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ — ἀποτελοῦν ἄριστον ἀντισηπτικόν

Μὲ ἁλάτι ἐπίσης μπορεῖ ἡ νοικοκυρὰ νὰ ξεσκουριάση τὸ σίδερό της, τρίβοντάς το δυνατὰ μ' αὐτὸ καὶ ἀλείφοντάς το κατόπιν μὲ λίγο λάδι. Μιὰ πρέζα ἁλάτι στὰ γλυκίσματα, συντελεῖ στὸ ἐπιτυχημένο ψήσιμό τους.

Τὸ ἁλάτι, ἐπίσης καθαρίζει χίλιους-δυὸ λεκέδες. Ὅταν χυθῆ κρασὶ στὸ τραπεζομάνδηλο, λίγο ἁλάτι ἐπάνω στὸ λερωμένο μέρος ἀπαλλάσσει τὴν νοικοκυρὰ ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη πλύσι Καὶ ἐξαφανίζει τὴν κηλίδα.

Τέλος, ἂς ἔχη ὑπ' ὄψει της κάθε νοικοκυρὰ τὰ ἑξῆς, σχετικῶς μὲ τὸ ἁλάτι: Στὴν ἅλμη, γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ τουρσὶ ἢ οἱ ἐληές, ἡ ἀναλογία του πρέπει νὰ εἶναι τοὐλάχιστον 6% Ἐὰν πέση πολὺ ἁλάτι στὸ φαγητό, ἐξουδετερώνεται ἡ ἁλμύρα μὲ τὴν προσθήκη ὀλίγου καφέ.. Γιὰ νὰ μὴ γίνεται τὸ ἁλάτι σβῶλοι-σβῶλοι μέσα στὴν ἁλατιέρα, ἂς προσθέση μερικοὺς κόκκους ρυζιοῦ.

Ἀλεῦρι: Τὸ ἀλεῦρι περιέχει διάφορες οὐσίες ποὺ ἀποσυντίθενται εὔκολα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχη ἡ καλὴ νοικοκυρὰ νὰ τὸ συντηρῆ σὲ ξηρὸ καὶ καλῶς ἀεριζόμενο μέρος καὶ μέσα σὲ ξύλινα κιβώτια.

Στὴν σημερινὴ ἐποχή, ποὺ τὰ πάντα νοθεύονται, ἡ πεπειραμένη νοικοκυρὰ ὀφείλει ἐπίσης νὰ ξέρη νὰ ξεχωρίζη τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ νοθευμένο ἀλεῦρι.

Τὸ ἁγνὸ ἀλεῦρι, ὅταν τὸ τρίψωμε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μας, δὲν πρέπει νὰ τὸ νοιώθωμε πολὺ μαλακό, οὔτε σὰν σκόνη, οὔτε ὑγρό, ἀλλ' οὔτε καὶ θερμό. Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ εἶναι στὴν ἀφὴ σὰν «κόκκος», καὶ ὅταν τὸ πιέζωμε νὰ μὴ μεταβάλλεται σὲ μᾶζα.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΥΠΟ ΠΑΝ.
ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μήνας τῶν ἀνθέων. Κανονικῶ, πρεπε οἱ κῆποι νὰ εὐωδιάζουν ἀπὸ τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν, ποὺ κάνουν τὴν ἀτμόσφαιρα μυρωμένη καὶ μεθυστική. Ἀλλὰ καὶ οἱ αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τὸ ἴδιο. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε παράδοσις γιὰ τοὺς Ἀθηναίους — τοὺς Ἀνθηναίους ὅπως θὰ ἔλεγε σαχλὸς καλαμπουριστὴς — καὶ τὸ θέαμα φτωχῶν κοριτσιῶν ποὺ περιποιοῦνται τὶς γαρυφαλιές τους, φυτεμένες σ' ἕναν τενεκὲ τοῦ πετρελαίου ἢ σὲ μιὰ σπασμένη στάμνα, στὶς αὐλὲς τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως, ἦταν κάτι συνηθισμένο: ὁ τενεκὲς ἔπαιρνε ἔτσι μιὰν ἀναμφισβήτητη αἰσθητικὴ ἀξία. Ἐφέτος ὅμως καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς τενεκέδες — ὅπως ὑποστηρίζει ὁ παραπλεύρως ποιητὴς τοῦ λάρρου — ἔχουν φυτευθῆ λαχανικά. Τὸ σκόρδο ἔφαγε τὸ γαρύφαλο κι' ἐμεῖς τρῶμε τὸ σκόρδο. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή μας. Λιγώτερα λουλούδια, λοιπόν, ἐφέτος.

Εὐτυχῶς μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἔχουν συμμορφωθῆ καὶ τὰ τρυφερὰ πλάσματα τῆς γῆς, ποὺ καλοῦνται γυναῖκες. Καὶ ἂν κανένας ἀδιόρθωτος ρωμαντικός, περιφρονῶν τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου, ἔχη τὴν ὀλεθρίαν ἔμπνευσιν νὰ στείλη στὴ φίλη του ἕνα μπουκέτο λουλούδια, δὲν εἶνε ἀπίθανο ν' ἀκούση τὸ εἴδωλο τῶν σκέψεών του νὰ τοῦ ἀπαντᾶ τὴ γνωστὴ παράφρασι τοῦ ἐπίσης γνωστοῦ τραγουδιοῦ:

«Τὰ χρυσάνθεμα ποὺ μοῦστειλες
τὰ ἐκάναμε σαλάτα...»

ΤΑ ΥΠΟΜΟΝΗΤΙΚΑ

Ἀλλὰ ὁ Μάϊος δὲν εἶνε μόνον ὁ μήνας τῶν ἀνθέων. Εἶνε καὶ ὁ μήνας τῶν ἐρώτων. Καὶ ὄχι ἀποκλειστικὰ τῶν ἀνθρωπίνων. Τὰ ὑπομονητικὰ τετράποδα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ συνήθως ὡς πρωτόγονα μέσα μεταφορᾶς καὶ ὡς πρόχειρα ἀντικείμενα ἀγρίου ξυλοφορτώματος, αὐτὸν τὸν μῆνα συνήθως καταλαμβάνονται ἀπὸ ρωμαντικὲς αἰσθηματικὲς διαθέσεις, τὶς ὁποῖες διαλαλοῦν ἀνὰ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, μὲ φοβερὴ φωνὴ βαρυτόνου. Ἐφέτος ὅμως πολὺ ὀλίγοι αἰσθηματικοὶ τροβαδοῦροι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπέμειναν: Τοὺς περισσοτέρους τοὺς ἔχομε γευθῆ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρωμε, ὡς μοσχαράκι τοῦ γάλακτος, ὅπως μᾶς τοὺς προσέφεραν οἱ ἀξιότιμοι κύριοι ἔμποροι τῆς μαύρης ἀγορᾶς. Κι' ἔτσι δὲν εἶνε ἀπίθανον, ἀντὶ αὐτῶν, ν' ἀρχίσωμε νὰ γκαρίζωμε ἐμεῖς!

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μήνας: 1) τῶν ἀνθέων, 2) τῶν αἰσθημάτων καὶ 3) τῆς κρασοκατανύξεως. Θὰ ἐκάναμε ὅμως ἀσυγχώρητη παράλειψι, ἂν δὲν ἐπροσθέταμε ὅτι εἶνε καὶ ὁ μήνας τῶν ἀναμνήσεων. Ἀπὸ κάποια Πρωτομαγιὰ θάχωμε κάποιες τρυφερὲς ἀναμνήσεις. Κι' αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις τὶς ξυπνοῦν τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τὸ θέαμα τῶν ἐρωτευμένων ζευγαριῶν, ποὺ περνοῦν στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, βυθισμένα σὲ μιὰ σκανδαλώδη αἰσθηματικὴ ἔκστασι.

Καὶ οἱ γυναῖκες ἴσως ἀνοίξουν κάποιο ξεχασμένο λεύκωμα, στὶς σελίδες τοῦ ὁποίου εἶνε φυλακισμένο κάποιο μαραμένο ταπεινὸ ἀγριολούλουδο, ποὺ θυμίζει χαρὲς ποὺ ἔσβυσαν, λόγια ποὺ πέταξαν, ὅρκους ποὺ λησμονήθηκαν. Καὶ τότε ἕνα δάκρυ κυλᾶ αὐθόρμητο καὶ ποτίζει αὐτὸ τὸ φτωχὸ λουλοῦδι, ποὺ ξαναζωντανεύει γιὰ λίγες στιγμὲς μιὰ νεκρωμένη εὐτυχία. Κι' ἔπειτα ξανακλείνεται στὸν χάρτινο τάφο του, γιὰ νὰ ποτισθῆ μὲ ἄλλο ἕνα δάκρυ, τὴν ἄλλη Πρωτομαγιά.

Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφθασε. Ἐμπρὸς βῆμα ταχύ,
νὰ τὸν προϋπαντήσωμεν, παιδιά, στὴν ἐξοχή.
Ἂν ὅμως προτιμήσωμε νὰ πᾶμε στὰ Πατήσια,
πού, ὡς συνήθως λέγεται, πάει ὁ δρόμος ἴσια,
τὸ βῆμα εἶνε περιττὸν — τὸ ξέρουν ὅλοι κι' ὅλες,
ἀφοῦ ὑπάρχει τώρα τρὰμ
καὶ κάθε κύριος ἢ μαντὰμ
τὸ προτιμᾶ ἀναμφίβολα γιὰ νὰ μὴ λυώνη σόλες.
Κι' ἔτσι, λοιπόν, κρατούμενοι μὲ κείνην ἀγκαζὲ
— ὅμως μὲ σοβαρότητα νὰ μὴ μᾶς πάρουν στὸ μεζὲ —
τὸν φετεινὸν τὸν Μάϊον ἂς τὸν προϋπαντήσωμεν
καὶ ἂς τὸν χαιρετήσωμεν,
θυμούμενοι τὸν ποιητὴν πού, πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων,
τὸν Μάϊον τὸν ἔψαλεν ὡς μῆνα τῶν ἐρώτων
κι' εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους
αὐτοὺς τοὺς στίχους τοὺς γνωστοὺς καὶ καθιερωμένους:
«Δρέψατε πάλιν, ἐρασταὶ εὐδαίμονες, ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδροὺς κι' εὐώδεις παραδείσους».
Ὅθεν, συμφώνως πρὸς αὐτοὺς τοὺς στίχους τοὺς ὡραίους,
ποὺ κάνουν τῆς καρδίας μας ταχύτερους τοὺς κτύπους,
ἀκολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς τοὺς ρωμαντώδεις νέους
μπαίνομε εἰς τοὺς κήπους
ζητοῦντες αὖθις δροσερὰ καὶ μυρωμένα ρόδα
ἀπ' τὰ ὁποῖα ἡ πόλις μας σ' ἄλλους καιροὺς εὐώδα.
Μὰ εἶν' ὅλα πανάκριβα. Γιὰ δυὸ μόνο γαρύφαλα
σοῦ ξετινάζουν ἀναιδῶς τῆς τσέπης σου τὰ ὕφαλα.
Γιὰ ἕνα τριαντάφυλλο γυρεύουνε διακόσες,
καὶ γιὰ πανσέδες μερικοὺς ζητᾶνε ἄλλες τόσες...
Κι' αὐτοστιγμεὶ σκεπτόμενοι ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον
βρίσκομε προτιμότερον
ἀντὶ ρόδα, γαρούφαλα καὶ ἄλλες σαχλαμάρες
νὰ δώσωμε τὰ φράγκα μας γιὰ λίγες ἀγγινάρες...
Κι' ἡ ἐκλεκτή μας βέβαια κι' ἐκείνη συμφωνεῖ,
γιατὶ τώρα τὸ πράσινον πολὺ τὴν συγκινεῖ,
ἰδίως ὅταν γίνεται σαλάτα ἢ γιαχνὶ
καὶ δὲν θὰ εἴπη ὄχι
ἐὰν τῆς βάλης δυὸ κουκιὰ εἰς τὴν κομβιοδόχη.
Ἔτσι, τώρα τὸν Μάϊον θὰ τὸν πανηγυρίσωμε
κι' ἀπὸ τοὺς κήπους τῆς Ἐδὲμ τὸ βράδυ θὰ γυρίσωμε
μὲ χόρτα φορτωμένοι...
Κι' ἂν εἴμαστε, ὡς ὁ ποιητής, σφοδρῶς ἐρωτευμένοι
τοὺς στίχους του τοὺς ἐκλεκτοὺς θὰ ὑποτονθορίσωμεν,
ἀφοῦ βεβαίως ὡς ἑξῆς θὰ τοὺς τροποποιήσωμεν:
«Δρέψατε πάλιν, ἐρασταί, σπανάκια καὶ φασόλια
εἰς τοῦ Μαΐου τὰ φαιδρὰ κι' εὐώδη περιβόλια.
Μὲ ἄφθονα χορταρικὰ γεμίστε τὴν ποδιά της
κι' ἂν ἀγγινάρα δὲν βρεθῆ, δρέψατε τὴν... καρδιά της».

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

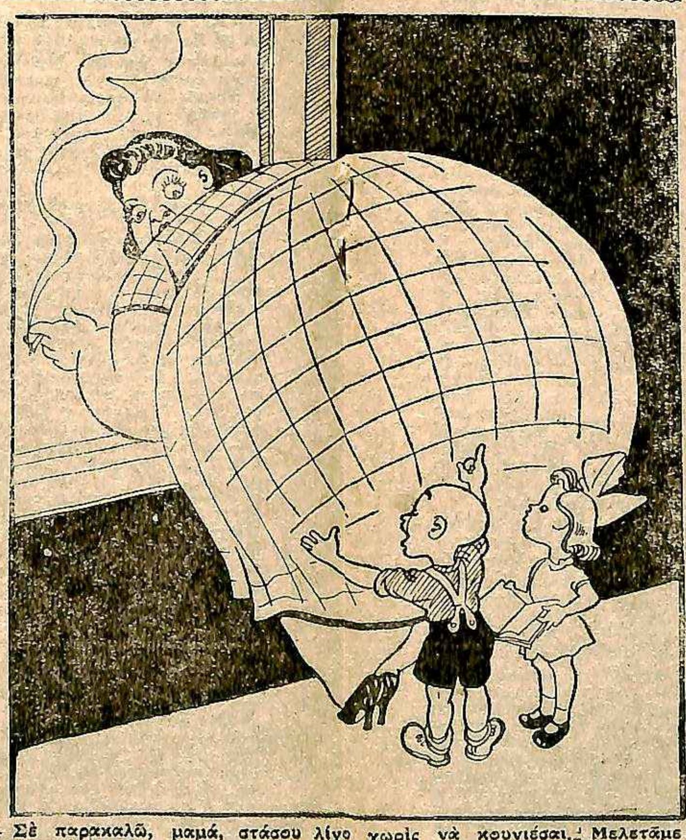

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά, στάσου λίγο χωρὶς νὰ κουνιέσαι!.. Μελετᾶμε Γεωγραφία!..

ΟΙ ΟΡΦΑΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ περιορίσωμε τὸ αἰσθηματικὸ περιεχόμενο τοῦ Μαΐου μόνο στὰ ὑπομονητικὰ τετράποδα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, αὐτὸν τὸν μῆνα, καὶ ἰδίως τὴν Πρωτομαγιά, αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ τρυφερὲς εἰδυλλιακὲς ἐπιθυμίες. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε ἤδη ζευγαρωμένοι, νοιώθουν μιὰν ἄπειρη τρυφερότητα ἀπέναντι τοῦ συνεταίρου των στὴ μεγάλη ὑπόθεσι τῆς εὐτυχίας καὶ ἡ ἀρωματισμένη ἀτμόσφαιρα λαμπικάρει τὰ σκουριασμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία αἰσθήματα. Τοὺς δίνει καινούργια ζωή. Μοιάζουν ἀκριβῶς μὲ τὰ ξερὰ καὶ γυμνά, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ χειμῶνος, δένδρα, ποὺ τὴν ἄνοιξι παίρνουν καινούργιους χυμοὺς καὶ παρουσιάζονται στὰ μάτια μας μὲ τὴν ἐπίσημη ἑορταστικὴ περιβολή τους, γεμᾶτα φύλλα καὶ ἄνθη, φρέσκα καὶ ξανανειωμένα.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μείνει ὀρφανοὶ ἀπὸ αἰσθηματικὴν ἄποψι, προϋπαντοῦν τὴν Πρωτομαγιὰ μὲ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν προσδοκία ἑνὸς πιθανοῦ εἰδυλλίου, ποὺ θὰ πλεχθῆ κάτω ἀπὸ τὰ φορτωμένα κλαδιὰ τῶν ἀνθισμένων δένδρων.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο καὶ ρίχνουν ἐξεταστικὰ βλέμματα σὲ κάθε θηλυκὸ ποὺ περνᾶ, γιὰ νὰ διαλέξουν τὸ αἰσθηματικό τους θῦμα. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρφανοὺς αὐτοῦ τοῦ εἴδους, πηγαίνουν καὶ δύο-δύο, γιὰ νὰ παίρνουν θάρρος. Καὶ οἱ κόποι τους δὲν πᾶνε πάντοτε χαμένοι. Γιατὶ ἡ ὀρφάνεια τῆς καρδιᾶς δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸ ἀνδρικὸ προνόμιο. Κι' ἔτσι, μποροῦν δυὸ ὀρφανὲς καρδιὲς νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ ἑνώσουν τὴ μοναξιά τους μὲ τοὺς πιὸ ρωμαντικοὺς οἰωνοὺς γιὰ τὸ ἀνθόσπαρτο μέλλον. Καὶ νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας, κάτω ἀπὸ τὶς εὐλογίες τοῦ Μαΐου.

ΡΕΤΣΙΝΑ

Ἡ Πρωτομαγιά, συνήθως, ἦταν ἡμέρα ἀγρίας κρασοκατανύξεως. Ὅλοι ὅσοι ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τὸν Μάϊον, ἐθεωροῦσαν καθῆκον των νὰ δροσίσουν τὰ χείλη των μὲ δυὸ-τρεῖς ὀκάδες ἁγνῆς ρετσίνας τῶν Μεσογείων. Τὰ γκαρσόνια ἐπήγαιναν κι' ἐρχόντουσαν κομίζοντα τὰ κατοστάρια καὶ τὶς μισές. Κι' ἔτσι τὸ κέφι κατέφθανε μὲ ὅλα τὰ συνεπακόλουθα: Χορό, τραγοῦδι καὶ παρεξήγησι, ἀπαραίτητη κατάληξι κάθε ἑλληνικοῦ γλεντιοῦ, ἀξίου τοῦ ὀνόματος.

Τώρα ὅμως αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ρετσίνα ἔχει βαπτισθῆ ἀγρίως στὸν Ἰορδάνη, τόσο, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ καταπιῆ ὁλόκληρο βαρέλι, χωρὶς νὰ ὑποστῆ τὴν παραμικρὴ διατάραξι τῶν φρενῶν. Καὶ ἡ ζάλη ἄρχεται μόνο τὴ στιγμὴ τῆς προσκομίσεως τοῦ λογαριασμοῦ. Εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ ἀποζημίωσις γιὰ τοὺς μπεκρῆδες, ἀφοῦ καὶ τὸ νερὸ μᾶς ζαλίζει, ὅταν τὸ πληρώνομε πρὸς 300 δρχ. τὴν ὀκᾶ.

ΑΣΠΡΙΣΜΑΤΑ

Πολλὲς κυρίες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ κύριοι, ποὺ τοὺς ἐβλέπαμε πάντα μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ — καὶ τὰς κυ[illegible] μὲ μουστάκια, ἐμφανίζονται τὸν τελευταῖον καιρὸ κατάλευκοι. Τί συμβαίνει; Καὶ πῶς αὐτὴ ἡ ἀπότομη μεταβολὴ τοῦ χρώματος; Ἁπλούστατα: Ἔλειψεν ἡ μπογιά. Τὰ φαρμακεῖα δὲν πουλᾶνε πλέον αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς πρώτης ἀνάγκης, γεγονὸς ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ν' ἀποκαλύπτη τὰ χρόνια ποὺ ἐκρύβονταν κάτω ἀπὸ τὸ κατάμαυρο στρῶμα μαλλιῶν, μουστακιῶν καὶ κάποτε-κάποτε καὶ γενείων.

— Ἔφαγα τὸν κόσμο νὰ βρῶ λίγη μαύρη μπογιά, ἔλεγε χθὲς μὲ παράπονο κάποιος ἀπαρηγόρητος ἡλικιωμένος κύριος. Δὲν βρῆκα πουθενά. Ἀκόμα οὔτε στὴ μαύρη ἀγορά!... Δὲν ἀπελπίζομαι ὅμως. Κάποτε θὰ μὲ ἰδῆτε πάλι κοράκι!

Τὸ βιβλίο τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΟΡΙΤΣΙ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Σβέλτη, γοργὴ καὶ γλυστερὴ σὰν φίδι ὅλη τὴν ὥρα,
ποὺ νὰ τὴν πιάσω ἅπλωνα τὰ χέρια, ξεγλυστροῦσε
καὶ πάντα προκαλῶντας με κι' ὅλο ξεφεύγοντάς μου,
εὐτυχισμένη, ὁλόκαρδα κι εἰρωνικὰ ἐγελοῦσε.

Μ' ἀπάνω στὸ κυνηγητὸ κι' ἀπάνω στὸ παιχνίδι,
κάθε ποὺ σμίγαν τὰ κορμιὰ κι' ἐκόλλαγαν στὴν πάλη,
ἐκείνη δὲν ἐγέλαγε ἀθῶα σὰν καὶ πρῶτα
κι' ἐμένα ὡς κῦμα ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἅρπαξα τὴ μέση της καὶ μ' ἄγρια
ἐπιθυμία τὴν ἔσυρα μέσα στὴν ἀγκαλιά μου,
σκλαβώνοντας τὰ πόδια της μέσα στὰ γόνατά μου,
τὴν εἶδα ποὺ ἀφέθηκε γλυκὰ στὸ σφιξιμό μου,
ἐνῶ τὰ μάτια ἐγλάρωναν κι' ἐτρέμανε τὰ χείλη
κι' ἔνοιωσα ὅτι μέσα της ἐξύπναγε τὸ θῆλυ

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: Ὁ ἄνδρας νομίζει τὸν ἑαυτό του κύριο ἐνῶ εἶνε πάντοτε δοῦλος τῆς γυναίκας.

ΡΙΧΤΕΡ: Ὁ ἄνδρας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση ἐλεύθερα ἐμπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο γιὰ τὸ παρελθόν του δὲν πρέπει νὰ κάνη παιδιά.

ΝΕΚΚΕΡ: Τὰ ἐλαττώματα ἐδόθησαν στὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν φύσι, γιὰ νὰ δοκιμάζωνται σ' αὐτὰ οἱ ἀρετὲς καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρός.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ: Ὅταν ὁ ἄνδρας κάνει τὴ γυναῖκα νὰ ὑποφέρη, τὸ γνωρίζει πάντοτε... Στὴν γυναῖκα ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: Σπανίως συναισθάνεται ὅτι κάνει ἕναν ἄνδρα νὰ ὑποφέρη.

Ρ. ΝΓΕΒΙΛΛΕΡΣ: Ὁ ἄνδρας δὲν τηρεῖ μέσον ὅρον ἀπέναντι τῆς γυναίκας. Ὅταν δὲν εἶνε δοῦλος της, εἶνε τύραννός της.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ: Ποτὲ ἕνας ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ ζήση ὡραῖα ἐὰν δὲν ἀνακατωθοῦν καὶ γυναῖκες στὴ ζωή του.

ΜΠΑΛΖΑΚ: Οἱ γυναῖκες δὲν ἐδημιούργησαν μεγάλα ἔργα, ἀλλὰ ἐγέννησαν μεγάλους ἄνδρας.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ: Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ γίνη συγγραφεύς, ἔγραψε δύο ἔργα: ἕνα πεζό, ποὺ εἶνε ὁ ἄνδρας, καὶ ἕνα ποίημα, ποὺ εἶνε ἡ γυναῖκα.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ: Ἕνας ἄνδρας δὲν εἶνε ποτὲ καλὸς κριτὴς γιὰ τὶς ἰδιότητες ποὺ κάνουν ἕναν ἄνδρα νὰ ἀρέση στὶς γυναῖκες.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ: Οἱ ἄνδρες ξοδεύουν ὅλη τὴν νεότητά τους γιὰ νὰ μορφώσουν τὸ πνεῦμα τους, ἐνῶ οἱ γυναῖκες γεννῶνται εὐφυεῖς.

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ» ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Ὁ «Κατακτητής»

Πολλοὶ κατακτηταὶ γυναικείων καρδιῶν κατέκτησαν τὶς καρδιὲς αὐτὲς μὲ τερατολογίες. Παίζοντας δηλαδὴ τὸν ρόλο τοῦ Δὸν Ζουάν, καὶ διαδίδοντας καταλλήλως ὅτι οἱ ἐρωτικές τους ἐπιτυχίες εἶνε ἀμέτρητες.

Ὤ, ναί, οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς βασανιστάς των. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς δείξουν ἕναν ἄνδρα καὶ νὰ τοὺς ποῦν:

— Αὐτὸς εἶχε πολλὲς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες στὴ ζωή του! Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε!...

Καὶ ἀμέσως, ἀμέσως λέω, γεννιέται μέσα τους ἡ περιέργεια, ὁ ἀσυγκράτητος πόθος νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ ἀπολαύσουν ὅ,τι ἐγνώρισαν καὶ ἀπήλαυσαν στὸν ἄνδρα αὐτὸν ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες.

Γιατὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν ἔτσι; Ἀσφαλῶς θὰ ξέρη νὰ ἀγαπᾶ... Θὰ ξέρη νὰ γοητεύη... Θὰ κατέχη ἄγνωστα ἐρωτικὰ μυστικὰ ποὺ κάνουν τὶς καρδιὲς νὰ λαχταροῦν καὶ νὰ ξεχειλίζουν ἀπὸ συγκινήσεις. Αὐτὸ εἶνε! Καὶ ἴσως ἄλλα πολλά.

Γιατὶ νὰ μὴ γνωρίσωμε κι' ἐμεῖς τὸν ἄγνωστο αὐτὸν ἐρωτικὸ παράδεισο;

Καὶ ὁ κατακτητὴς πολιορκεῖται. Πολιορκεῖται ἀντὶ νὰ πολιορκήση. Εἶνε πανευδαίμων. Ἀρκεῖ νὰ ἁπλώση τὸ χέρι του γιὰ νὰ δρέψη, χωρὶς κόπους καὶ μόχθους, τοὺς πλέον ὀρεκτικοὺς καρπούς, καρποὺς ἀπηγορευμένους γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους θνητούς.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ γυναῖκα δὲν ποθεῖ μόνο τὴν ἀπόλαυσι, ἐξεγείρεται καὶ ὁ ἐγωϊσμός της. Θέλει νὰ προστεθῆ καὶ τὸ ὄνομά της στὴ χρυσῆ βίβλο τοῦ Δὸν Ζουάν.

Σπουδαῖον ρόλο παίζει ἐπίσης καὶ ἡ ζήλεια. Ὁ Δὸν Ζουὰν ἀγαπᾶται ἀπὸ τὴν Ἄλφα, λατρεύεται ἀπὸ τὴν Βῆτα καὶ τὴν Δέλτα. Πρέπει νὰ τοὺς τὸν πάρω.

Ἄ, τί τὰ θέλετε, μισοῦνται θανάσιμα οἱ γυναῖκες μεταξύ τους στὶς περιστάσεις αὐτές Μποροῦν νὰ ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς γιὰ ἕναν ἄνδρα. Νὰ μὴν τὶς ἑλκύη καθόλου, νὰ τὶς ἀηδιάζη κατὰ βάθος Ὅλα αὐτὰ τὰ παρασύρει ἀμέσως ὁ ἄνεμος τῆς ζήλειας, μόλις γίνη γνωστὸν ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶνε ὁ λατρευτὸς τῆς Τάδε κοσμικῆς κυρίας, ὑπῆρξε ὁ πολυαγαπημένος τῆς Δεῖνα καὶ ὅτι τὸν διαμφισβητοῦν ἡ Α, ἡ Β, ἡ Γ, ἡ Δ καὶ ἡ Ε.

Τότε, ἀμέσως, ὁ πρώην ἀδιάφορος καὶ ἀηδὴς κύριος γίνεται ἐνδιαφέρων ἀξιοπρόσεκτος, μᾶλλον γοητευτικός.

Καὶ ἡ μάχη ἀρχίζει

Ἑλιγμοί, ἔφοδοι, αἰφνιδιασμοί, κατοπτεύσεις, ὅλη ἡ στρατηγικὴ τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾶ, ποὺ ζηλεύει, ποὺ ἐπιθυμεῖ, ποὺ θέλει κάτι...

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ στὸν ἱππότη ντὲ Γκραμμὸν

Ἀγαπημένε μου,

Γιατί μ' ἀφίνεις ὁλομόναχη σ' αὐτὲς τὶς πληκτικὲς ὧρες τοῦ φθινοπώρου, ποὺ τόσο λαχταρῶ τὴν συντροφιά σου; Ἡ βροχὴ πέφτει ἀδιάκοπα ἀπ' τὸ πρωΐ, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μπαίνει μέσα στὸ σπίτι θαμπὸ καὶ σκοτεινό, μιὰ ἄπειρη μελαγχολία ἁπλώνεται ὁλόγυρά μου καὶ ἐγὼ εἶμαι μόνη, ὁλομόναχη στὴν κάμαρά μου...

Ὤ, πόσο γλυκὲς θὰ ἐγίνονταν οἱ πένθιμες αὐτὲς ὧρες ἂν σὲ εἶχα κοντά μου... Θὰ ἐγέμιζε ἡ παρουσία του τὴν κάμαρά μου μὲ φῶς καὶ θαλπωρή... Δὲν θὰ νοιώθαμε τὸν ἀγριοχειμῶνα ποὺ μᾶς ἔρχεται καὶ θὰ νομίζαμε ὅτι αὔριο θὰ ξημέρωνε μιὰ καινούργια ἄνοιξις... Ἐνῶ, τώρα, τώρα ἔχω κλείσει τώρα τί μελαγχολία!... Τί θλῖψις!... Ἐνῶ, μέσα στὴν ψυχή μου ὅλη τὴν ἀπελπισία τῆς ἐποχῆς... Ἔλα, ἔλα, ἀγαπημένε μου... Λαχταρῶ τὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὰ φιλιά σου. Σὲ περιμένω... Ἔλα νὰ μοῦ ξαναδώσης μὲ τὴν ἀγάπη σου τὴν ἄνοιξι ποὺ μᾶς ἔφυγε...

ΝΙΝΟΝ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

10ο

—Ἄκουσε πρῶτα τί θέλω, εἶπε τοῦ Χίτο. Ἔμαθα πῶς θὰ πᾶς γιὰ ψάρεμα. Μήπως θὰ ἤθελες νἄρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου; Θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ μὲ μικρὸ κέρδος καὶ θὰ σὲ βοηθήσω πολύ.

Ἡ πρώτη κίνησις τοῦ Χίτο ἦταν ν' ἀρνηθῇ μὲ θυμό. Ξαφνικὰ ὅμως ἐσταμάτησε. Ἐκύτταξε τὸν Φρὲντ καλά, στὰ μάτια. Τὸ μυαλό του ἐδούλεψε γοργά. Κι' ἀποκρίθηκε:

—Ἂν θέλῃς νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ δουλειά, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐγέλασε εὐχαριστημένος.

—Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ συνεννοηθοῦμε, εἶπε.

Ἐγέλασε κι' ὁ Χίτο δείχνοντας μιὰ σειρὰ ἀπὸ δόντια μικρὰ καὶ μυτερά.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄνδρας τῆς Μπιάλας; ρώτησε.

—Ἐγώ. Γιατί! Τὴν ξέρεις τὴ Μπιάλα;

Τὸ ὕφος τοῦ Φρὲντ ἔδειχνε καλὰ πῶς δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ αἴσθημα τοῦ Χίτο καὶ γιὰ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

—Καὶ ποιὸς δὲν τὴν ξέρει τὴ Μπιάλα! ἔκαμε ὁ Ταϊτινός. Τὸ μέρος ἐδῶ εἶνε μικρό, κι' ὅλοι γνωριζόμαστε. Προπάντων τ' ἀγόρια ξέρουν ὅλες τὶς ὄμορφες κοπέλλες.

—Ἀλήθεια, εἶνε ὄμορφη ἡ Μπιάλα, ἔκαμε ὁ Φρὲντ εὐχαριστημένος.

Μιὰ ἄγρια λάμψις ἐπέρασε στὰ μάτια τοῦ Χίτο, μὰ ὁ Φρὲντ δὲν πῆρε εἴδησι, ἀνύποπτος καθὼς ἦταν.

—Λοιπόν, ἔκανε εὔθυμα, πότε θὰ φύγῃς;

—Ἀπόψε, μόλις σουρουπώσῃ. Ξέρει ἡ Μπιάλα ὅτι ἦρθες νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ πᾶμε μαζί;

—Ὄχι. Δὲν τῆς εἶπα τίποτε, γιατί καταλαβαίνεις . . νειόνυφη, δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω. Μὰ ἐγὼ θέλω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

—Ἔχεις δίκηο. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, εἶνε νὰ μὴν τῆς πῇς τίποτε. Μόλις σουρουπώσῃ, ἔλα ἐδῶ. Δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ γυρίσωμε. Τὰ μεσάνυχτα θὰ εἴμαστε κιόλας πίσω. Ἴσα-ἴσα, ὥσπου νὰ προφθάσῃ ν' ἀνησυχήσῃ καὶ νὰ στενοχωρηθῇ, θὰ εἴμαστε πίσω. Καὶ θὰ τῆς κουβαλήσῃς ψάρια καὶ λεφτά.

—Τί κέρδη θἄχω;

—Τὸ τέταρτο ἀπὸ ὅσα πιάσωμε, εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ. Λοιπόν, σύμφωνοι. Μὴν πῇς κι' ἐσὺ τίποτε σὲ κανέναν, Χίτο. Ν' ἀρχίσω νὰ δουλεύω μαζί σου, καὶ θὰ τὸ συνηθίσῃ ἡ Μπιάλα.

Ὁ Φρὲντ ἐγύρισε εὐχαριστημένος στὸ σπίτι. Δὲν ἐσκέφθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω νὰ κυττάξῃ τὸν Χίτο. Ἂν τὸν ἔβλεπε, ἴσως θὰ κοβόταν ἡ χαρά του. Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ Ταϊτινοῦ ἦσαν σκοτεινά. Οἱ γροθιές του σφιγμένες. Καὶ σὲ λίγο, τὸ σφυρὶ του ἐπάνω στὴ βάρκα ἄρχισε νὰ χτυπάῃ μὲ λύσσα, μὲ τρέλλα.

Μονομαχία

—Ποῦ πᾶς, καλέ μου; ἔκανε ἡ Μπιάλα ὅταν εἶδε τὸν Φρὲντ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, μόλις ἐσουρούπωσε.

Αὐτὸς ἐχαμογέλασε πονηρά.

—Πάω, τῆς εἶπε, μιὰ βόλτα ὣς κάτω στὸ λιμάνι. Δὲν θ' ἀργήσω. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀργήσω, πέσε νὰ κοιμηθῇς. Θἄρθῶ νὰ σὲ ξυπνήσω μ' ἕνα φιλί.

—Νὰ κοιμηθῶ μονάχη μου; ἔκαμε ἡ Μπιάλα σὰν παραπονιάρικο παιδί. Ὤ, εἶσαι κακός, Φρέντ. Ἂν ἤξερα πῶς εἶνε ἐδῶ ἡ Μώντ, θὰ ἐζήλευα, νὰ τὸ ξέρῃς.

Ὁ Φρὲντ ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

—Δὲν ἔχεις κανένα φόβο ἀπὸ γυναῖκα, εἶπε. Ἔννοια σου, κουτό. Ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα, δὲν θὰ σ' ἔπαιρνα νόμιμη γυναῖκα μου.

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ ξαφνικὴ σοβαρότητα στὰ μάτια.

—Μπιάλα, εἶπε. Σ' ἀγαπῶ βαθειά. Τὸ ἀξίζεις. Εἶσαι ἕνα πλασματάκι παράξενο, τρυφερὸ κι' εὐγενικό. Μιὰ καὶ σοῦ ὡρκίστηκα πίστι, θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο μου. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα ὅλη μου ἡ καινούργια ἡ ζωή. Χωρὶς ἐσένα, δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν.

Ἐβύθισε τὸ ὑγρό της βλέμμα στὸ δικό του. Ἔπειτα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος του, τοῦ εἶπε σιγά:

—Μὴ φεύγῃς! Κάθησε κοντά μου.

—Γιατί, Μπιάλα; Λίγο, σοῦ εἶπα, θὰ λείψω.

Ἐκοκκίνισε καὶ εἶπε:

—Θὰ κοροϊδέψῃς, τὸ ξέρω. Ἐσεῖς δὲν τὰ πιστεύετε αὐτά. Μὰ ἡ Ρέβα, ποὺ εἶνε μάγισσα, πρὶν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι της, μοῦ εἶπε ἕνα μῆνα νὰ μὴ σ' ἀφήσω οὔτε λεπτὸ ἀπὸ κοντά μου, γιὰ νὰ μὴν πάθῃς κακό.

—Ἕνα μῆνα! ἐφώναξε ὁ Φρὲντ τρομαγμένος. Σὰν πολὺ εἶναι, Μπιάλα. Ἔτσι νομίζει ἡ θειά σου ἡ Ρέβα πῶς δένεται ἕνας ἄνδρας σὲ μιὰ γυναῖκα;

—Κι' ἐγώ, τὸ μεσημέρι ποὺ κοιμήθηκα, εἶδα κακὸ ὄνειρο γιὰ σένα.

—Τί εἶδες, κουτὴ κοπελλίτσα;

—Εἶδα πῶς ἐπάλευες μ' ἕνα φίδι, καὶ πῶς ἐκόντευε νὰ σὲ πνίξῃ.

—Ἐδῶ ἔχετε πολλὰ φίδια, τ' ὄνειρό σου δὲν πιάνεται. Ἄκουσε, γλυκειά μου γυναικοῦλα. Πρέπει νἄχῃς ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνδρα σου. Πρέπει νὰ τὸν ἀκοῦς σὲ ὅλα, γιὰ νἄμαστε εὐτυχισμένοι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω κι' ἴσως ἀργήσω. Ὅταν γυρίσω, θὰ σοῦ πῶ ποῦ πῆγα. Θὰ καθήσῃ φρόνιμη ἡ Μπιάλα μου νὰ μὲ περιμένῃ;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ νέα σὰν μικρὸ κοριτσάκι.

Ἄλλαξαν ἀκόμη μερικὰ φιλιά, κι' ὁ Φρὲντ ἔφυγε μὲ βῆμα ζωηρό.

Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει ὅταν ἔφθασε στὴν ἀκρογιαλιά. Ὁ Χίτο ἐκύτταζε τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θἄρχόταν, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ σὰν κάρβουνα. Ὅταν τὸν εἶδε, χαμογέλασε, δείχνοντας πάλι τὰ σουβλερά του δόντια.

—Ἕτοιμος; τὸν ρώτησε ἀπὸ μακρυά.

—Ἕτοιμος!, ἐφώναξε εὔθυμα ὁ Φρέντ. Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ καιρός, συνάδελφε;

—Ἐμένα ρωτᾶς; ἔκανε ὁ Χίτο. Ἐσὺ εἶσαι ναυτικός.

—Ἐμένα μοῦ φαίνεται ἔκτακτος. Μὰ ἀπὸ ψάρι, τί ἰδέα ἔχεις; Θὰ βροῦμε;

—Πάντα βρίσκομε, ἀποκρίθηκε ὁ Χίτο. Ἔλα, πήδα στὴ βάρκα.

—Τἄχεις ὅλα ἕτοιμα;

—Ὅλα, ὅλα, ἔννοια σου.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπήδησε στὴ βάρκα ἐλαφρά. Ὁ Χίτο ἄνοιξε τὰ πανιά. Ἡ βάρκα ἦταν στενή. Μὰ ὁ Χίτο ἦταν ἐπιδέξιος καὶ ὁ ἀέρας, ἂν καὶ ἀρκετὰ δυνατός, ἐφούσκωνε συμμετρικὰ τὰ πανιά.

—Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ πήγαινες μοναχός σου; ρώτησε ὁ Φρέντ.

—Μονάχος μου πάω συνήθως, ἀποκρίθηκε ὁ Ταϊτινός. Ἀλλὰ ἡ βοήθεια εἶνε πάντα χρήσιμη. Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ ρίχνῃς μαζὶ τὰ δίχτυα καὶ νὰ προσέχῃς τὴ βάρκα, ὅταν μάλιστα φυσάει, ὅπως ἀπόψε.

—Μοῦ φαίνεται πῶς δυναμώνει ὁ ἀέρας.

—Δυναμώνει, ἔκανε ὁ Χίτο καὶ στὰ μάτια του ἐπέρασε μιὰ γρήγορη λάμψις.

—Μήπως ἔχομε καμμιὰ μπόρα; Σὰ νὰ μαζεύωνται καὶ σύννεφα.

—Θἄχωμε, σίγουρα θἄχωμε μπόρα, ἀποκρίθηκε ὁ Χίτο.

—Τότε, ἔκανε ὁ Φρὲντ σκεπτικά, δὲν θἄπρεπε ἴσως νὰ ξεκινήσωμε. Τώρα, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ξανοιχτοῦμε πολύ. Πρόσεχε!

—Φοβᾶσαι, βλέπω, ἔκανε ὁ Χίτο εἰρωνικά.

—Δὲν φοβᾶμαι, τὸν ἔκοψε ὁ Φρὲντ πειραγμένος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τρελλὸς νὰ θέλω νὰ χάσω ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα τὴ ζωή μου.

—Μὰ ἀφοῦ θέλεις νὰ κερδίσῃς τὸ ψωμί σου, πρέπει ν' ἀψηφᾷς τὰ ἐμπόδια.

—Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, συνάδελφε; Ἐδῶ ἔχετε πάντα παράδεισο. Λοιπὸν ἂν πότε πότε τύχῃ μιὰ μπόρα, πρέπει σώνει καὶ καλὰ τὴ στιγμὴ τῆς μπόρας νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου;

—Ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ μπόρα, ἐφώναξε ὁ Χίτο σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ ρουθουνίζοντας σὰν ἄλογο ποὺ μυρίζει τὸν καπνὸ τῆς μάχης.

Ἔπειτα, πῆρε πάλι τὸ εἰρωνικό του ὕφος καὶ εἶπε:

—Ξέχασα ὅμως πῶς τοῦ λόγου σου εἶσαι νειόπανδρος. Σὲ κανέναν νειόπανδρο δὲν ἀρέσει ὁ κίνδυνος, λένε.

—Ἄσε με, ἀποκρίθηκε ὁ Φρὲντ μισοπειραγμένος. Κύτταξε μόνο, νὰ προφθάσωμε νὰ ψαρέψωμε, πρὶν πιάσῃ ἡ μπόρα καὶ νὰ γυρίσωμε γρήγορα

—Νά, ἐκεῖ ποὺ βλέπεις ἐκεῖνα τὰ βράχια, θὰ ρίξωμε τὰ δίχτυα, ἔκανε ὁ Χίτο δείχνοντας κάτι βράχια ποὺ ἐπρόβαλλαν σὰν μικροσπικὰ νησάκια στὸ νερό. Ἐκεῖ μαζεύονται πάντα ψάρια.

Παλεύοντας πρὸς τὸν ἀέρα, ποὺ δυνάμωνε, ἐζύγωσε ἡ βάρκα τὸ μέρος ἐκεῖνο, κι' ὁ Χίτο ἔρριξε τὰ δίχτυα του.

Ἔμειναν ἔτσι λίγη ὥρα. Στὸν ἀέρα περνοῦσε κάτι σὰν ἠλεκτρισμός. Μακρυνὲς ἀστραπὲς ἔσκιζαν τὸν οὐρανὸ σύρριζα. Ὁ ἀέρας ἐσφύριζε πότε-πότε σὰ στοιχειό.

—Δὲν τραβοῦμε τὰ δίχτυα; ἔκανε ὁ Φρέντ. Ὅ,τι πιάσωμε φτάνει.

—Ὑπομονή, ἀποκρίθηκε ὁ Χίτο. Μὴ βιάζεσαι.

Ἐκύτταξε πάλι τὸν οὐρανὸ μὲ μάτια γυαλιστερά. Λὲς κι' ἐπερίμενε κάποιο σύνθημα.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε, εἶπε:

—Βοήθησε νὰ τραβήξωμε τὰ δίχτυα.

Ὅταν εἶδε τὰ ψάρια νὰ σπαράζουν, πολλὰ καὶ μεγάλα, ὁ Φρὲντ ἔνοιωσε μιὰ τρελλὴ χαρά.

—Θαυμάσια!, ἐφώναξε. Αὐτό, Χίτο, δὲν τὸ περίμενα.

—Καὶ ποῦ νὰ πηγαίναμε καὶ πιὸ πέρα λιγάκι, εἶπε ὁ Ταϊτινὸς κυττάζοντας πάντα τὸν οὐρανό.

Ἐσήκωσε κι' ὁ Φρὲντ τὸ κεφάλι. Ὁ ὁρίζοντας γινόταν ἀπειλητικός. Ἀλλὰ τὸ μεθύσι τοῦ ψαρέματος εἶχε κυριεύσει κιόλας τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ τὸ μεθύσι τοῦ κέρδους.

—Πᾶμε!, ἐφώναξε, πᾶμε ἂν θέλῃς καὶ πάρα πέρα, γρήγορα μονάχα.

—Ἔτσι μπράβο!, ἐφώναξε ὁ Χίτο καὶ ἁρπάζοντας τὰ κουπιά, ἔσπρωξε τὴ βάρκα μὲ δύναμι πρὸς τὸ πέλαγος.

Τὸ κῦμα εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ ἀρκετὰ ψηλό. Ἡ βάρκα ἐκεῖ χοροπηδοῦσε. Ὁ Χίτο ὅμως ἔρριξε τὰ δίχτυα του, γρήγορα, λὲς καὶ φοβόταν μὴ μετανοιώσῃ ὁ Φρέντ.

Τὰ μπουμπουνητὰ ἐζύγωναν, ὁ ἀέρας ἐσφύριζε ἄγρια στὰ σκοινιά.

—Νὰ μὴν ἀργήσωμε τώρα, εἶπε ὁ Φρέντ.

—Στάσου, λίγο ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ Ταϊτινός.

Ὁ Φρὲντ καθόταν στὰ κάρβουνα. Ἔβλεπε καθαρὰ πῶς μόλις ἐπρόφθαιναν τὸ ζύγωμα τῆς μπόρας. Ἤθελε νὰ πιάσουν κι' ἄλλα ψάρια, ἀλλὰ ἤθελε κιόλας νὰ φθάσῃ νωρὶς στὸ σπίτι, νὰ μὴν στενοχωρηθῇ ἡ Μπιάλα.

—Ἔλα, εἶπε σὲ λίγο, ἂς τὰ τραβᾶμε τὰ δίχτυα.

—Καλά, ἔκανε ὁ Χίτο, πιάσε ἐσὺ τὸ δίχτυ.

Ὁ Φρὲντ ἔσκυψε ἀνυπόμονα. Τὸ δίχτυ ἦταν βαρὺ κι' ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃ. Ἀλλὰ ἡ βάρκα χοροπηδοῦσε, καὶ μόλις μποροῦσε νὰ κρατήσῃ αὐτὸς τὴν ἰσορροπία του.

Ἄξαφνα, καθὼς ἦταν ἔτσι σκυμμένος, ἔνοιωσε τὰ δυνατὰ μπράτσα τοῦ Χίτο νὰ τὸν ἁρπάζουν ἀπὸ τὴ μέση, καὶ νὰ θέλουν νὰ τὸν σπρώξουν ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα. Τὰ μαλλιά του ὀρθώθηκαν στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ φρίκη. Ξαφνικά, λὲς καὶ γινόταν φῶς στὸ μυαλό του, ὅλη ἡ στάσις τοῦ Χίτο, τοῦ φάνηκε ὕποπτη.

Μὲ δύναμι, ποὺ τοὔδινε ἡ ἀπελπισία, κατώρθωσε ν' ἁρπαχτῇ ἀπὸ κάποιο σκοινί. Ὁ Χίτο ὅμως δὲν τὸν ἄφινε.

—Σκυλί, ξεφώνισε μὲ ξαφνικὴ μανία. Ἄπιστο σκυλί! Γιατί ἦρθες στὸν τόπο μου νὰ μοῦ κάνῃς κακό; Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι ἡ Μπιάλα ἦταν γεννημένη γιὰ νὰ τὴν χαρῇς ἐσύ;

Στ' ὄνομα τῆς Μπιάλας, ἡ ἔκπληξις τοῦ Φρὲντ ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ παρὰ λίγο ν' ἀφήσῃ τὸ σκοινὶ ποὺ κρατοῦσε.

—Εἶσαι τρελλός!, ἐφώναξε. Στάσου! Τί θέλεις νὰ κάνῃς; Ἄνθρωπος εἶσαι ἐσύ, ἢ θηρίο;

—Ἐσὺ μ' ἔκαμες θηρίο!, οὔρλιαξε ὁ Χίτο. Ἐγὼ κακὸ δὲν ἔχω κάμει σὲ ἄνθρωπο ἴσαμε τώρα. Ἀλλὰ ἐσένα σὲ μισῶ, σὲ μισῶ! Σὲ μισοῦσα πρὶν ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου. Κλέφτη! Ποὺ μοὔκλεψες τὴν ἀγάπη μου!

Ὁ Φρὲντ κατώρθωσε νὰ ἰσορροπήσῃ καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη στροφή, ἐγάντζωσε κι' αὐτὸς τὰ χέρια του στὸ κορμὶ τοῦ Χίτο.

Ὁ Ταϊτινὸς ἐστάθηκε μιὰ στιγμή, ἀνασαίνοντας βαρειά. Τὰ δυὸ κορμιά τους, σφιχταγκαλιασμένα, ἀναδεύονταν στὸ τρομακτικὸ κούνημα τῆς βάρκας, δυὸ σκιὲς ἐφιαλτικὲς μέσα στὴ νύχτα. Τὰ λόγια τοῦ Χίτο ἀκούγονταν, σὰν μουγγρητό!

—Δὲν σοῦ μαρτύρησε τίποτε, ἔ, ἡ λύκαινα αὐτή; Δὲν πειράζει. Στὰ λέω ἐγώ. Νὰ ξέρῃς γιατί πεθαίνεις. Τὴν ἀγαποῦσα ἐγὼ τὴ Μπιάλα! Τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν παιδί, ποὺ τὸ στῆθος της δὲν φαινόταν κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι της. Ἐπερίμενα νὰ μεστώσῃ, νὰ γίνῃ γυναῖκα. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν δική μου, ἐφάνηκες ἐσύ. Τί τῆς ἔκανες καὶ τῆς ἐμάγεψες τὴν καρδιά; Γιατὶ αὐτὴ μ' ἀγαποῦσε, τὸ καταλάβαινα. Πάντα μοὔρριχνε ματιὲς γεμᾶτες ἀγάπη. Μὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθες ἐσύ, ὄχι μονάχα δὲν ἦρθε νὰ περάσῃ μιὰ νύχτα μαζί μου, σὰν τ' ἄλλα τὰ κορίτσια, ἀλλὰ οὔτε καὶ γυναῖκα μου θέλησε νὰ γίνῃ. Μ' ἐπεριφρόνησε, γιὰ τὸ δικό σου τὸ χατῆρι, εὐρωπαῖε!

—Καὶ γι' αὐτὸ θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς; ἔκανε ὁ Φρέντ. Εἶνε κακὸ ποὺ μ' ἀγάπησε; Δὲν εἶσαι ἄνδρας, νὰ κάνῃς ὑπομονή; Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα κορίτσια στὴν Ταϊτὴ ποὺ σὲ θέλουν; Μόνο ἡ Μπιάλα ἔπρεπε νὰ γίνῃ γυναῖκα σου; Τόσο περιφρονημένος ἀπὸ τὶς ἄλλες εἶσαι;

—Ρώτα γιὰ τὸν Χίτο ὅποια κοπέλλα θέλεις, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ καμάρι, καὶ θ' ἀκούσῃς ἂν εἶναι περιφρονημένος. Καμμιὰ γυναῖκα ὅμως δὲν θὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τὴ Μπιάλα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πεθάνῃς ἐσύ, κλέφτη!

Λέγοντας τὰ τελευταῖα λόγια, ὁ Ταϊτινὸς ξανάρχισε τὴν πάλη.

Σὰ νὰ μεταδιδόταν ἡ μανία τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴ φύσι, ἐξέσπασε ἡ μπόρα μ' ὅλη τὴ δύναμη ἐκείνη τὴν ὥρα. Κρουνοὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸν ὁλόμαυρο οὐρανό.

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ὅλος ὁ ἀέρας ἔγινε ἕνα πυροτέχνημα γιγάντιο, ἀπὸ τὶς ἀστραπές.

—Ἀχά, ἐγέλασε ὁ Χίτο. Βλάκα! Δὲν καταλάβαινες τὴ μπόρα ποὺ ζύγωνε: Ἐγὼ αὐτὸ περίμενα. Τώρα, κι' ἂν σὲ εἶδε κανένας ποὺ ἦρθες μαζί μου, ἔχω τὴ δικαιολογία. Μπορῶ νὰ δώσω λόγο στὴν ἀστυνομία. Κανένας δὲν θὰ παραξενευτῇ ποὺ πνίγηκες μιὰ τέτοια νύχτα. Καὶ γιὰ νὰ μὲ πιστέψουν πιὸ πολὺ ἀκόμα, θὰ θυσιάσω τὴ βάρκα μου γιὰ σένα, ἄπιστο σκυλί. Μόλις ζυγώσω στὴν ἀκρογιαλιά, θὰ πηδήσω στὸ νερὸ καὶ θὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ἔτσι, ὅταν μὲ ἰδοῦν νὰ κολυμπῶ στὸ ἄγριο κῦμα, δὲν θὰ παραξενευτοῦν ποὺ χάθηκες ἐσύ. Τὸ κατάλαβες τώρα πῶς εἶσαι χαμένος;

—Ὄχι, ἀκόμα, ἀποκρίθηκε ὁ Φρὲντ καὶ μὲ δύναμι ὑπεράνθρωπη ἔδωσε μιὰ τόσο δυνατὴ σπρωξιὰ στὸν Χίτο, ποὺ τὸν ἔρριξε στὸ νερό.

Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ χαρῇ γιὰ τὴ νίκη του. Ζαλισμένος καθὼς ἦταν, ἔπεσε πίσω στὴ βάρκα καθιστός. Κι' ὁ Χίτο, σὰν δαίμονας τῆς νύχτας καὶ τοῦ νεροῦ, κατώρθωσε νὰ γαντζωθῇ ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ νὰ πηδήσῃ πάλι μέσα.

Ὅταν κατάλαβε τ' ἀτσαλένια μπράτσα τοῦ ἀντιπάλου του πάλι γύρω ἀπὸ τὸ κορμί του, ἦταν ἀργὰ γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη, ὁ Χίτο τὸν ἅρπαξε καὶ τὸν ἐπέταξε ἔξω ἀπὸ τὴ στενὴ βάρκα. Ἔπειτα, ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνο νὰ ἀνατραπῇ ἡ βάρκα του, ἄνοιξε τὰ πανιά, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ Φρὲντ μὲ κανέναν τρόπο νὰ σωθῇ. Ἡ βάρκα βογγῶντας, μουγγρίζοντας, χοροπηδῶντας σὰν τρελλή, ἐχύθηκε στὸ σκοτεινὸ κῦμα. Σὲ λίγο, οὔτε ὁ Χίτο ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Φρέντ, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια, οὔτε κι' ὁ Φρὲντ τὸ ἄγριο γέλιο τοῦ Χίτο, ποὺ ἔσκιασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἀντάριασμα τῆς μπόρας.

Ὁ Φρὲντ ἐπνίγηκε!

Τὸ χωριὸ ἦταν ἀνάστατο. Ἀψηφῶντας τὴν ἄγρια καταιγίδα, ποὺ ξερρίζωνε τὶς γιασεμιὲς στοὺς κήπους καὶ τὶς κοκοτιὲς στὰ δάση, οἱ Ταϊτινοὶ ἦσαν μαζεμένοι στὸ ἀκρογιάλι. Ἡ Τούρια τοὺς εἶχε ξεσηκώσει ὅλους.

Ἐπήγαινε νὰ μιλήσῃ στὸν Χίτο, καλοντυμένη, αἰσιόδοξη, τὸ βράδυ. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόλαβε... Κι' ἄξαφνα, τὸν εἶδε μὲ τὴ βάρκα του, νὰ φεύγῃ πρὸς τὸ πέλαγος. Δίπλα του, ἀντίκρυσε μ' ἔκπληξι τὸν Φρέντ.

Ἐνόμισε πῶς δὲν ἔβλεπε καλά, μὰ ὄχι, ἦταν ὁ Φρέντ

Ἔμεινε σαστιμένη. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀκόμη πιὸ πολύ, ρώτησε κάποιον γέρο θαλασσινό, ἐκεῖ κοντά.

—Ἦταν κανένας ἄλλος στὴ βάρκα τοῦ Χίτο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον;

—Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτός. Ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς Μπιάλας.

Ὅλοι τὸν ἤξεραν τὸν Φρέντ, κι' ἂς μὴν τὸν εἶχαν ἰδῆ.

—Τί δουλειὰ ἔχει μὲ τὸν Χίτο; ἔκανε ἡ Τούρια μέσα της.

Μὰ ὁ γέρο θαλασσινὸς τῆς ἀποκρίθηκε:

—Τοὺς ἄκουσα ποὺ μιλοῦσαν τὸ πρωΐ. Πᾶνε νὰ ψαρέψουν μαζί. Φοβᾶμαι ὅμως πῶς θὰ πιάσῃ μπόρα.

Ἡ Τούρια ἔφυγε τρέχοντας, καὶ πῆγε ἴσια στὸ σπίτι τῆς Μπιάλας. Ἤθελε νὰ μάθῃ.

—Μπιάλα, ἐφώναξε ἀπὸ τὸ κατῶφλι. Τί καινούργιο εἶναι πάλι αὐτό; Ὁ Φρὲντ κι' ὁ Χίτο ἔπιασαν φιλία;

Ἡ Μπιάλα ἐγούρλωσε τὰ μάτια της.

—Γιατί;

—Δὲν ξέρεις; ξεφώνισε ἡ Τούρια. Δὲν ξέρεις πῶς πᾶνε μαζὶ νὰ ψαρέψουν;

Τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς νέας.

Ἡ Τούρια τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν γέρο-θαλασσινό. Ἔπειτα, ρώτησε γρήγορα:

—Ξέρει ὁ Φρὲντ ὅτι σ' ἀγαποῦσε ὁ Χίτο;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάλα ἀχνά. Ἂν τὸ ἤξερε, δὲν θὰ πήγαινε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Τότε τὸ λάθος εἶναι δικό σου, εἶπε ἡ Τούρια. Οἱ κοπέλλες καμαρώνουν γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν ἀγοριῶν. Ἐσύ, τί τοῦ ἔκρυψες μιὰ τέτοια ἀγάπη; Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ πῇς, γιὰ νὰ ξέρῃ ὅτι ἦταν κι' ἄλλος ποὺ σὲ ἤθελε γυναῖκα του.

—Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ξέρῃ, εἶπε ἡ Μπιάλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Δὲν ἤθελα νὰ μπῇ ἡ ζήλεια στὴν ψυχή του.

—Καὶ φαντάστηκες πῶς δὲν θὰ τὸ μάθαινε; Νά, ποὺ ἦρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, ποὺ θὰ τὸ μάθῃ, καὶ θὰ τὸ μάθῃ μάλιστα ἄσχημα.

—Τούρια, εἶπε ἡ Μπιάλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Φοβᾶμαι! Φοβᾶμαι πολύ.

—Τί φοβᾶσαι, κουτή; ἔκανε ἡ Τούρια.

—Δὲν ξέρω. Γιατί νὰ μοῦ τὸ κρύψῃ πῶς θὰ πήγαινε μαζί του νὰ ψαρέψῃ;

—Καὶ φοβᾶσαι γιὰ αὐτό; Εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ ἄνδρας νὰ τὰ λέῃ ὅλα στὴ γυναῖκα του;

—Ἂν μοῦ τὤκρυψε στὸ θυμό; Ἴσως νὰ πῆγε μαζί του γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ;

—Κι' ἂν τὸν ρωτήσῃ; Τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς ἐσύ; Ἐσὺ δὰ ἐκράτησες τὴν παρθενιά σου γιὰ τὸν ἄνδρα σου, ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ Τούρια.

Ἡ Μπιάλα, δὲν ἀποκρίθηκε. Ὅταν ἐνύχτωσε, κι' ἄρχισε ἡ μπόρα, τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα. Κι' οἱ γονεῖς της ἀνησυχοῦσαν, μὰ τὴν παρηγοροῦσαν. Ἦρθαν στὸ σπίτι κι' οἱ ἐξαδέλφες της, ἡ Τούρια κι' ἡ Βαλινά, μὲ τὴν Τίτουα, κι' ὅλες πιὰ ἄρχισαν νὰ βρίσκουν διάφορα λόγια νὰ τῆς λένε, γιὰ νὰ τῆς δώσουν θάρρος.

Ἡ Μπιάλα δὲν μιλοῦσε. Μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, σιγοπαρακαλοῦσε τὰ πνεύματα τῆς ἀγάπης ποὺ ἐπίστευε, νὰ σώσουν τὸν καλό της, νὰ τῆς ξαναγυρίσῃ ὅπως εἶχε φύγει καὶ νὰ μὴ σβύσουν καὶ τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐξέσπασε ἡ λύσσα τῆς τρικυμίας. Τότε οἱ ἄνδρες πῆραν τὰ φανάρια τους καὶ πῆγαν στὸ λιμάνι. Δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ βοηθήσουν. Οὔτε μποροῦσαν νὰ πάρουν βάρκα μ' αὐτὸν τὸν καιρό. Ἐπερίμεναν στὴν ἀκρογιαλιά, μὴν ἀκούσουν καμμιὰν ἐπίκλησι γιὰ βοήθεια, μέσα στὴ θύελλα, μὴν ἰδοῦν κανένα σημάδι. Πιὸ πίσω, οἱ γυναῖκες, προστατευμένες ἀπὸ κάποια σκεπή, μαλλιοτραβιόνταν. Ἡ μάνα τοῦ Χίτο ξεφώνιζε:

—Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Τὸ μοναχοπαῖδι μου; Τὸ καμάρι μου;... Θάλασσα, δῶσε μοῦ τον! Δῶσε μοῦ τον!.

Ἡ Μπιάλα, μαζεμένη σὲ μιὰν ἄκρη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, στεγνά, ἐκύτταζε πέρα, τὸ σκοτεινὸ πέλαγος ποὺ ἐμούγγριζε, ποὺ μαλλιοτραβιόταν θαρρεῖς κι' αὐτό. Δὲν μιλοῦσε... Ὅλη της ἡ ψυχὴ ἦταν μαζεμένη στὰ μάτια καὶ στ' αὐτιά της.

Ποιὸς ἄλλος παρὰ αὐτὴ ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της ἂν ζητοῦσε βοήθεια; Ποιὸς ἄλλος θἄπρεπε νὰ ἰδῇ τὸ χέρι του νὰ ὑψώνεται μέσα ἀπὸ τὸ κῦμα.

Ἡ μικρὴ Βαλινὰ τὴν παρηγοροῦσε ἀδιάκοπα.

—Μὴ φοβᾶσαι! Ὁ Χίτο εἶνε τέλειος θαλασσινός. Κι' ὁ Φρέντ σου, ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ξέρει ἀπὸ τέτοια. Κάπου θὰ πῆγαν τὴ βάρκα τους σὲ ἀπάγγειο μέρος. Ἔχει λιμανάκια πολλὰ ἡ ἀκρογιαλιά. Αὔριο, μόλις γαληνέψουν τὰ νερά, θὰ τοὺς δοῦμε νἄρχωνται.

Ἔλεγε, ἔλεγε ἡ μικρή, μὰ ἡ Μπιάλα δὲν ἄκουγε λέξι.

Ἄξαφνα, τὰ μάτια της ἐμεγάλωσαν πιὸ πολύ. Τὰ στήλωσε ἄγρια στὸ σκοτάδι.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ξεφώνισε:

—Τρέξτε! Τρέξτε!... Κάποιος εἶνε μέσα στὸ νερό!

Δυὸ-τρεῖς ἄνδρες ἐπήδησαν σὲ μιὰ βάρκα. Ἦταν ριψοκίνδυνο, γιατὶ τὸ κῦμα δὲν ἔπαιζε. Κι' ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ βλέπουν ἄνθρωπο νὰ κινδυνεύῃ μπροστά τους καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ χαθῇ. Ὁ Μανίμπα, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Χίτο, ἐπήδησε πρῶτος κι' ἔπιασε τὸ κουπί.

—Βλέπεις; ἔκανε ἡ Βαλινά. Θὰ εἶνε ὁ Φρέντ! Σώθηκε!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

◆ ◆ ◆

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ

εἶν' ἐκεῖ

* *ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ: —Ἕνα κωμικοτραγικὸ ἐπεισόδιο, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη φάσις εἶχε ὡς ἐπίλογο μιὰν ἄγρια πυγμαχία μεταξὺ δύο νέων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας μετεφέρθη στὴν κλινική, ἔλαβε χώραν πρὸ ἡμερῶν σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεώς μας, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπολύτου ὁμοιότητος δυὸ δεσποινίδων ἀδελφῶν. Ἀπὸ καιροῦ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Πέτρος, δυὸ νέοι ἠλεκτροτεχνῖτες, στενοὶ φίλοι, εἶχαν ἀγαπήσει καὶ ἀρραβωνιάσθηκαν σχεδὸν συγχρόνως δυὸ δίδυμες ἀδελφές, τὴν Κόρα καὶ τὴν Μαργαρίτα, ὡραιότατες ἀμφότερες, ἀλλὰ καὶ τόσο ὅμοιες, ὥστε μόνο ἡ μητέρα τους κατώρθωνε νὰ τὶς ξεχωρίζῃ. Ἔτσι, ὅταν ὁ Φίλιππος συνέβαινε νὰ συναντήσῃ τὸν φίλο του Πέτρο «ἀγκαζὲ» μὲ τὴν Κόρα κατατρωγόταν ἀπὸ ζηλοτυπία, διότι ἐνόμιζε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς δικῆς του μνηστῆς, τῆς Μαργαρίτας. Καὶ ἀντιστρόφως ὅταν ὁ Πέτρος ἔβλεπε τὸν Φίλιππο μὲ τὴν Κόρα ἐθεωροῦσε βέβαιον ὅτι ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐπρόδιδε. Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι σ' ἐμᾶς, στὶς σκανδιναυϊκὲς χῶρες, τὸ νὰ εἶνε δυὸ νέοι ἀρραβωνιασμένοι ἢ πανδρεμένοι ὑπὸ ὡρισμένες ἐπόψεις εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Στὸ τέλος λοιπὸν ὁ Πέτρος, λιγώτερο ὑπομονητικὸς ἀπὸ τὸν Φίλιππο, τοῦ ἐζήτησε τὸν λόγο γιὰ τὸ «ξελόγιασμα» τῆς μνηστῆς του. Καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς πρώτης φάσεως τοῦ ἐπεισοδίου κατέληξε στὴν πυγμαχία. Ἡ δευτέρα φάσις θὰ ἐκτυλιχθῇ κατ' αὐτὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς πόλεώς μας.*

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

* *Τὸ ἄλμπατρος, τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ θαλάσσια πουλιά, ἔχει ἄνοιγμα πτερύγων, ποὺ ὑπερβαίνει συχνὰ τὰ 5 μέτρα (!) καὶ εἶνε τόσο εὔρρωστα, ὥστε μποροῦν νὰ πετοῦν χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ ὁλόκληρην ἑβδομάδα.*

— Θεωρεῖται ὅμως ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀδηφάγα πουλιὰ καὶ συχνὰ καταβροχθίζει τέτοιες ποσότητες ψαριῶν, ὥστε τὰ πελώρια φτερά του δὲν μποροῦν ν' ἀνυψώσουν τὸ βάρος του στὸν ἀέρα.

* *Οἱ ἀριστερόχειρες μεταχειρίζονται πάντοτε τὸ ἀριστερό τους μάτι γιὰ νὰ κυττάξουν μέσα σ' ἕνα μικροσκόπιο καὶ τὸ ἀριστερό τους πόδι γιὰ νὰ κλωτσήσουν ἕνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο.*

* *Ὀγδόντα περίπου διαφορετικὲς μολυσματικὲς ἀσθένειες μεταδίδονται στὸν ἄνθρωπο διὰ τῶν ζώων.*

— Τὴν πρώτη ὡς φορεὺς κατέχει ἡ ἀγελάδα (12 εἴδη ἀσθενειῶν), κατόπιν ἔρχονται κατὰ σειράν: ὁ σκύλος (8) τὸ γουρροῦνι, ἡ γάτα, τὸ ἄλογο (ἀνὰ 5) καὶ ἐπακολουθοῦν: τὸ πρόβατο, ἡ κατσίκα, τὸ κουνέλι, ὁ σκίουρος, οἱ ποντικοί, οἱ παπαγάλοι, τὰ ψάρια καὶ τὰ στρείδια.

—Ὁ ρόλος τῶν διαφόρων ἐντόμων στὴ μετάδοσι τῶν ἀσθενειῶν εἶνε γνωστός.

Ὁ ἀγαπημένος της

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ὅλα τὸ ἔδειχναν. Ἡ Μισελὶν εἶχε ἀλλάξει. Δὲν ἦταν πιὰ τὸ ξέγνοιαστο κοριτσάκι, τοῦ ὁποίου οἱ πονηριὲς ἀναστάτωναν τὸ ἀτελιὲ καὶ προκαλοῦσαν πολὺ συχνὰ τὶς παρατηρήσεις τῆς διευθύντριας. Παρουσίαζε τώρα μιὰ φρονιμάδα καὶ μιὰ σοβαρότητα ἀφύσικη, ἐργαζόταν σιωπηλὴ καὶ ὅταν τῆς μιλοῦσαν, ἀπαντοῦσε ἀφῃρημένη, μὲ τὴ σκέψι ἀλλοῦ.

Ἡ Ἄννα, ποὺ τὴν ἐφώναζαν «ἡ μαμὰ Ἄννα» ἐξ αἰτίας τῶν τριανταεπτά της χρόνων, ἦταν ἡ πρώτη ποὺ ἐμάντευσε τί συνέβαινε.

—Ὤ, διάβολε! Δὲν βλέπετε πῶς εἶνε ἐρωτευμένη, ἡ μικρή. Ἄ! ἔχουν δίκηο νὰ λένε πῶς δὲν ὑπάρχουν πιὰ παιδιά.

Ἡ διάγνωσις ἦταν ἀκριβής. Τὸ ὡμολόγησε κι' ἡ ἴδια ἡ Μισελίν, ἀφοῦ τὴν ἐπίεσαν ἀρκετὰ μ' ἐρωτήσεις. Ἐπρόσθεσε μάλιστα καὶ μόνη της σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ:

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη! Πάρα πολὺ εὐτυχισμένη.

Ἔπειτα ἀπὸ καινούργια ἐπιμονὴ τῶν ἄλλων, ἄρχισε νὰ λέῃ καὶ μερικὲς λεπτομέρειες. Ἔμαθαν πῶς ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της. Ἦταν ψηλός, νέος, κομψός, μὲ ὕφος συγχρόνως τρυφερὸ καὶ τολμηρό. Τὰ ἄφθονα κατσαρὰ μαλλιά του ἦσαν ὁλόξανθα καὶ ἐπήγαιναν θαυμάσια μὲ τὸ ἡλιοκαμμένο του πρόσωπο.

—Εἶνε ἕνας σπόρτσμαν, καταλαβαίνετε...

—Πῶς τὸν λένε; τὴν ἐρώτησαν.

Ἡ Μισελὶν ἐδίστασε. Ἔκανε νὰ πῇ σ' αὐτὲς τὶς ἀδιάκριτες τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της; Στὸ τέλος τὸ ἀπεφάσισε:

—Τὸν λένε Ρομπέρ, εἶπε.. Ὡραῖο ὄνομα, δὲν εἶνε;

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πιὸ ὄμορφο ὁ Ρομπὲρ ἦσαν τὰ μάτια του.

—Μάτια γαλανά, σχεδὸν μενεξελιά, μὲ μεγάλες γυρτὲς βλεφαρίδες.. Ποτέ μου δὲν ἔχω ξαναδῆ τέτοια μάτια!

Ἐπηκολούθησαν κι' ἄλλες πληροφορίες. Μιὰ μέρα, ποὺ ἔδωσαν στὴ Μισελὶν νὰ φτιάξῃ κάτι σ' ἕνα φόρεμα ποὺ εἶχε ἕνα ὄμορφο χρῶμα ρούϊγ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνή:

—Ὁ Ρομπὲρ ἔχει ἕνα τέτοιο κοστοῦμι... Φαίνεται πῶς εἶνε τῆς μόδας γιὰ τοὺς ἄνδρες, αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι!

Μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία, ἔμαθαν ὅτι ὁ Ρομπὲρ ἐφοροῦσε ἕνα ὄμορφο πουκάμισο χρώματος ὄκρ, μὲ μιὰ γραβάτα τοῦ ἰδίου χρώματος σὲ ἄλλη ἀπόχρωσι..

Τέλος, ὅλοι ἔμαθαν πῶς ἦταν ὡραῖος. Κάθε φορὰ ποὺ ἔδειχναν στὴ μικρὴ ἐρωτευμένη τὴ φωτογραφία κανενὸς γοητευτικοῦ ἀστέρος, ἔκανε πάντοτε τὸν ἴδιο περιφρονητικὸ μορφασμό:

—Μπᾶ! Ὁ Ρομπὲρ εἶνε πολὺ πιὸ ὡραῖος! ἔλεγε.

Αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται ἐνοχλητικό.

—Τί περιμένεις λοιπόν, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃς τὸν γόητά σου; τῆς ἔλεγε ἡ Μαρὶ-Λουΐζ. Ἂς ἔρθῃ νὰ σὲ πάρῃ κανένα βράδυ, γιὰ νὰ σοῦ ποῦμε κι' ἐμεῖς τὴ γνώμη μας!

—Τοῦ τὤχω ἤδη ζητήσει, ἀπαντοῦσε ἡ νεαρά. Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν. Δὲν εἶνε ἐλεύθερος τὴν ὥρα ποὺ σχολᾶμε.

Μιὰ πυρετώδης περιέργεια ἐκυρίευσε ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ ἀτελιέ. Ὁ μυστηριώδης Ρομπὲρ ἦταν τὸ θέμα κάθε συζητήσεως. Μερικὲς μάλιστα, τὸν εἶχαν κι' αὐτὲς ἐρωτευθῇ στὰ κρυφά. Ὁ ἐκνευρισμὸς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῇ. Ἕνα βράδυ, ἡ Ζιλμπὲρτ ἐμάζεψε τὶς πιὸ ἀνυπόμονες.

—Ἡ Μισελὶν δὲν θέλει νὰ μᾶς δείξῃ τὸ φίλο της, μὰ δὲν πειράζει. Ἐγὼ θὰ τὸν ἰδῶ ὁπωσδήποτε. Ἀφῆστε με καὶ θὰ δῆτε.

Τὴν ἑπομένη ὅλες ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονησία νἄρθῃ.

—Ἔ, λοιπόν. Τὸν εἶδες; τὴν ἐρώτησαν.

—Ναί, εἶπε. Εἶνε ἀπίστευτο...

—Τί εἶνε ἀπίστευτο;

—Ὅλα!

Ἔκαμε μιὰ παῦσι, γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη ἀξία στὶς ἀποκαλύψεις της κι' ἐσυνέχισε:

—Νά! Παρακολούθησα τὴ Μισελίν, χθὲς τὸ βράδυ. Ἐπῆρε τὸ μετρὸ ὅπως συνήθως, ἀνέβηκα στὸ ἴδιο βαγόνι, μὰ περνῶντας ἀπὸ ἄλλη πόρτα, γιὰ νὰ μὴ μὲ δῇ... Ξέρετε πῶς κάθεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μοντρέϊγ. Ὡστόσο, ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ ὣς τὸ τέρμα, ἐκατέβηκε σὲ μιὰ στάσι τῶν λεωφόρων. Ἐκατέβηκα κι' ἐγώ, φυσικὰ προσέχοντας πάντοτε νὰ μὴ μὲ δῇ καὶ ξανάρχισα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Ὤ, δὲν ἦταν πολὺ μακρυά! Μετὰ ἕνα λεπτό, τὴν βλέπω νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὴ βιτρίνα ἑνὸς ραφείου.

—Ἐκεῖ εἶχε ραντεβού;

—Στὴν ἀρχὴ ἔτσι ἐπίστεψα, μὰ δὲν ἦταν αὐτό... Νά, λοιπόν, ἡ Μισελίν μου ποὺ στέκει ἐκεῖ δέκα λεπτά, μὲ τὴ μύτη κολλημένη στὸ τζάμι. Στὸ τέλος ἄρχισα νὰ ἐξετάζω κι' ἐγὼ ὅσα ἦσαν ἐκτεθειμένα, καὶ τί βλέπω: Τὸν Ρομπέρ!

—Εἶνε ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος;

—Ὄχι!

—Τότε εἶνε ὁ καταστηματάρχης;

—Ὄχι! Δὲν θὰ τὸ μαντέψετε ποτέ! Ὁ Ρομπὲρ εἶνε ἕνα μανεκέν, ἕνα ἀληθινὸ ξύλινο μανεκέν! Τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε: Τὸ ρούϊγ κοστοῦμι, τὸ ὄκρ πουκάμισο μὲ τὴν ἀσορτὶ γραβάτα, τὰ ὁλόξανθα μαλλιά, καὶ ἰδίως τὰ μάτια, τὰ μενεξελιὰ μάτια!... Ἄ! ἔχει δίκηο ἡ Μισελίν, εἶνε μάτια, ποὺ δὲν τὰ συναντᾷ κανεὶς κάθε μέρα. Καταλαβαίνετε, μάτια γυάλινα!

Μετὰ ἀπ' αὐτά, ἡ ἰδέα τῆς συνωμοσίας ἐγεννήθηκε μόνη της σ' ὅλων τὸ μυαλὸ συγχρόνως. Δὲν ἔμενε πιά, παρὰ νὰ μοιραστοῦν τὴν ἐργασία. Ἡ μιὰ κατασκεύασε, μὲ κουρέλια, τὸ σῶμα τῆς κούκλας. Ἡ ἄλλη, ποὺ εἶχε καλλιτεχνικὰ προσόντα, ἐζωγράφισε τὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ τὰ μενεξελιὰ μάτια, μὲ τὶς μακρυὲς γυρτὲς βλεφαρίδες. Ἄλλες ἀνέλαβαν τὸ κοστοῦμι, τὸ πουκάμισο, τὴ γραβάτα. Τὸ ἴδιο βράδυ εἶχαν ἑτοιμάσει στὴν ἐντέλεια, στὰ κρυφὰ βέβαια, ἕναν ὡραῖο μικρὸ Ρομπέρ, πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ γοητευτικοῦ μανεκὲν τοῦ ραφείου.

Τὴν ἄλλη μέρα, φθάνοντας στὴ δουλειά της ἡ Μισελίν, βρῆκε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι, στὴ θέσι της. Στὴν ἀρχὴ τὴν εἶδαν νὰ κυττάζῃ ἐπὶ πολὺ τὴν κούκλα μὲ ὕφος ἀπλανὲς κι' ἔπειτα ξέσπασε ξαφνικὰ σὲ λυγμούς. Εἰς μάτην αἱ συνάδελφοί της προσπάθησαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Μὲ τίποτε δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ χύνῃ πικρὰ δάκρυα.

Καὶ δὲν ἔκλαιγε μόνο ἀπὸ πεῖσμα ἢ ἀπὸ ντροπή. Ἔκλαιγε ἕνα ὄνειρο, ἕνα ὄμορφο ὄνειρο ποὺ τῆς τὸ ἐδολοφόνησαν: Τὸ ὡραῖο παιδὶ μὲ τὰ μενεξελιὰ μάτια, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ σινεμά, τοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή, ἕνα ὁλόκληρο φανταστικὸ ἐρωτικὸ ρωμάντσο, μὰ τόσο πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ζώων και Εντόμων
ήθη κι' έθιμα

Ὁ ΠΟΛΕΜΟΣ

Δὲν διεξάγει μόνο ὁ ἄνθρωπος πολέμους. Ἕνας συνεχὴς βωβὸς πόλεμος διεξάγεται καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων πλασμάτων τοῦ πλανήτου μας.

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἀγριότητα καταπολεμοῦνται λόγου χάριν καὶ μεταξύ των τὰ ἔντομα. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μελαγχολοῦμε γι' αὐτό! Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι πιστεύει, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ὁ «βασιλεὺς τῆς δημιουργίας». Ἄλλα ὄντα θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐπικρατήσουν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου ἂν ἡ Φύσις δὲν εἶχε προνοήσει ὥστε τὰ ὄντα αὐτὰ ν' ἀλληλοεξοντώνωνται.

Γιὰ νὰ δώσωμε μιὰν ἰδέα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο διεξάγονται οἱ μάχες μεταξὺ τῶν ἐντόμων αἴφνης, τὸ σκοπιμώτερον εἶνε νὰ παραθέσωμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ σχετικὸ ἄρθρο ποὺ ἐδημοσίευσε σὲ εἰδικὸ περιοδικὸ ξένος ἐπιφανὴς ἐντομολόγος, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ φοβερὰ «μυρμήκια-λιοντάρια» τῆς Αὐστραλίας:

«Ἕνα ἥσυχο, εὐνοϊκὸ βράδυ ὅταν ἐπίκειται ἡ γαμήλιος πτῆσις τῶν μυρμήκων-λεόντων, ὅλη ἡ ζωὴ τῆς λόχμης διατελεῖ, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ, ἐν ἀναμονῇ τοῦ γεγονότος. Βλέπει κανεὶς μεγάλες ἀράχνες νὰ ὑφαίνουν τοὺς ἱστούς των σὲ κάθε γωνία μὲ πυρετώδη ταχύτητα, ἐνῶ ὁλόκληρα στίφη μυρμηκιῶν διαφόρων εἰδῶν, ἰδίως «μπουλλυτάγκι»—«μυρμήκια μὲ λοφίσκους»—καὶ μυρμήκια πρασινοκέφαλα, ἀρχίζουν νὰ συγκεντρώνωνται ἐπάνω στὰ δένδρα καὶ νὰ τηροῦν στάσι ἀναμονῆς, νὰ περιμένουν δηλαδὴ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν θυμάτων των. Ἀκόμη καὶ οἱ βάτραχοι στὶς ρίζες τῶν δένδρων λὲς καὶ περιμένουν τὰ θύματά τους.

»Εὐθὺς ὡς ἀρχίση ἡ ἐμφάνισις τῶν μυρμήκων-λεόντων, οἱ ἀναρίθμητοι ἐχθροί των ἐπιπίπτουν μὲ βουλιμία ἐπάνω τους. Καθὼς ἐπλησίασα τὸ πρῶτο δένδρο, ποὺ βρέθηκε μπροστά μου, εἶδα τέσσερα ἀρσενικὰ μυρμήκια τοῦ εἴδους αὐτοῦ νὰ παλεύουν ἄγρια, τὸ καθένα μὲ ὀκτὼ ἢ δέκα πρασινοκέφαλα μυρμήκια ποὺ τοὺς εἶχαν ἀποσπάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν πτερύγων των. Σ' ἕνα γειτονικὸ δένδρο ἕνας ἀρσενικὸς μύρμηξ τοῦ εἴδους τῶν «λεόντων» εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀράχνη. Ὅταν σὲ λίγο ἐπανῆλθα, διεπίστωσα ὅτι ὁ μύρμηξ αὐτὸς εἶχε καταβροχθισθῆ, ἐξαιρέσει ἑνὸς μέρους τῶν πτερύγων του! Λίγο πιὸ πέρα, μερικὰ μυρμήκια τοῦ εἴδους «μπουλλυτάγκι» εἶχαν ὁρμήσει ἐναντίον πολλῶν θυμάτων των, σ' ἄλλα δὲ σημεῖα τῆς λόχμης ἔβλεπε κανεὶς τοὺς ἀτυχεῖς μύρμηκας-λέοντας νὰ ἀγωνίζωνται ματαίως νὰ ξεφύγουν μέσα ἀπὸ τὸν δολοφονικὸ ἱστὸ τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν των, τῶν ἀραχνῶν. Ὑπολογίζω ὅτι οὔτε τὸ μισὸ κοπάδι τῶν μυρμήκων-λεόντων δὲν θὰ εἶχε κατορθώσει νὰ βγῆ ζωντανὸ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐκείνη δοκιμασία.

»Ἡ γαμήλιος πτῆσις τῶν μυρμήκων-λεόντων διαρκεῖ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ ὥρα, χρειάζεται δὲ ἐπισταμένη ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν θηλυκῶν ἐντόμων. Τὰ ἀρσενικὰ εἶνε τόσο πολυάριθμα, ὥστε εὔκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιάση 50 πρὶν βρῆ ἕνα θηλυκό. Ὅταν σκοτεινιάζει, ἡ πτῆσις τερματίζεται. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ἀπομένουν πιὰ παρὰ μεμονωμένα ἄτομα, εἴτε ἐπάνω στὰ δένδρα, εἴτε ἐπάνω στὸ ἔδαφος».

Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ πάη κανεὶς τόσο μακρυὰ—στὴν Αὐστραλία—γιὰ νὰ διαπιστώση παρόμοιες ἀγριότητες. Καὶ στὰ μέρη μας, στὸν κόσμο τῶν ἐντόμων ποὺ ζῆ καὶ κινεῖται γύρω μας, ἕνας ἄγριος, ἀπηνὴς πόλεμος διεξάγεται καθημερινῶς μὲ χιλιάδες θύματα...

ΣΟΝΑΘ

★ Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ ☆

Κούλα ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ἀφορμὴ ὁ ἔρως...

Ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρὴ τὸ θέατρο, ἐδραπέτευε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πηγαίνη νὰ βλέπη τοὺς ἀγαπημένους της ἠθοποιούς, ὠργάνωνε ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ἐνώπιον τῶν.. φιλενάδων της καὶ εἶχε γιὰ ὄνειρό της νὰ βγῆ μιὰ μέρα στὸ θέατρο.

Ἀλλὰ πῶς; Ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζε κανέναν τοῦ θεάτρου καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώριζε;...

Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος της ὁ καημός, ὅταν μιὰ μέρα τὰ...ἐτσούγκρισε μὲ τὸν παιδικὸ φίλο της ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ σκληροῦ Καζανόβα καὶ τὴν ἐπίκραινε κάθε βράδυ.

—Ἔτσι εἶσαι; Καλά! Θὰ σοῦ δείξω κι' ἐγὼ ποιὰ εἶμαι, τὸν κατεκεραύνωσε.

Τὴν ἴδια κιόλας στιγμή, ἐγκαταλείποντας στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τὸν σκληρόκαρδον, ἔσπευσε σὲ μιὰ καλὴ γειτόνισσά της, ποὺ εἶχε πάντοτε σχέσεις μὲ τοὺς θεατρικοὺς κύκλους.

— Πρέπει νὰ βγῶ στὸ θέατρο!, τῆς ἐδήλωσε. Εἶνε ἀνάγκη... Κάμε τ' ἀδύνατα δυνατά...

Ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀτυχῆ ἐρωτά της; Εἶχε σκεφθῆ ὅτι εἶχε ἐπιστῆ ἡ στιγμὴ νὰ δοκιμάση τὸ ταλέντο της; Ὅ,τι καὶ νὰ συνέβαινε, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἕνα ἀτυχὲς παιδιάτικο εἰδύλλιο ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀποφασίση ὁριστικὰ ἡ Κούλα Νικολαΐδου νὰ βγῆ στὸ θέατρο.

Τέσσερις λέξεις, ὁ πρῶτος ρόλος της!

—Ἡ καλὴ γειτόνισσα, μᾶς λέει ἡ ἴδια, μὲ συνέστησε στὴν Σωτηρία Ἰατρίδου, ποὺ ἔπαιζε στὸν «Λευκὸ Πύργο», στὴ Θεσσαλονίκη. Κι' ἐκείνη, στὸν Μπαστιανίνι, ποὺ διηύθυνε τὸ μπαλλέτο... Ὁ τελευταῖος μὲ βρῆκε πολὺ καλὴ κορίστα καὶ μὲ προσέλαβε... Ὅπως βλέπετε, τὰ πρῶτα βήματά μου στὸ θέατρο ἦσαν μερικά... βήματα χορευτικὰ ποὺ ἐκτελοῦσα μὲ τὸ μπαλλέτο τοῦ θιάσου Ἰατρίδου.

— Καὶ ὁ πρῶτος ρόλος σας;

— Λίγον καιρὸ ἀργότερα, στὴν Καβάλλα, μὲ τὸν ἴδιο θίασο. Εἶχα προβιβασθῆ στὸ μεταξύ.. Ἔβγαινα σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου καὶ ἔλεγα... τέσσερις λέξεις:

»—Κύριε, ἡ σαμπάνια σας!

Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος ρόλος μὲ τὸν ὁποῖον ἐντεμπουτάρησα στὸ θέατρο ὡς ἠθοποιός...»

Κατόπιν, ὁ Μᾶνος Φιλιππίδης—ποὺ εἶχε προσέξει ἀναμφιβόλως ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς... τέσσερις αὐτὲς λέξεις κρυβόταν ἕνα ταλέντο ἀνεκμετάλλευτο—προσέλαβε στὸ θίασό του τὴν Κούλα Νικολαΐδου. στὸ μπαλλέτο πάλι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιφύλαξι νὰ τὴν λανσάρη σὲ πρώτην εὐκαιρία...

Καὶ ἡ εὐκαιρία... δὲν ἄργησε νὰ δοθῆ. Μιὰ ἠθοποιός, ποὺ τῆς ἀνέθεσαν ἕνα νούμερο μενιδιάτισσας, ἦταν τόσο κακὴ στὸν ρόλο της, ὥστε τὸ κοινὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσανασχετῆ.. Καὶ ἐξεδήλωνε θορυβωδῶς τὴν ἀποδοκιμασία του, εἰς βάρος τοῦ ταμείου τοῦ θιάσου. Τότε, ὁ Φιλιππίδης ἔσπευσε στὴν Κούλα, ὡς σὲ σανίδα σωτηρίας. Καὶ μεταξὺ δύο παραστάσεων, ἡ τετραπέρατη Κούλα ἔμαθε τὸν δύσκολο ρόλο της καὶ ἀντικατέστησε περίφημα τὴν συνάδελφό της...

Ἡ ἀπαρχὴ εἶχε γίνει. Μετὰ τὴν μενιδιάτισσα, ἡ Νικολαΐδου ἀνέλαβε τὸν ἐπίσης δύσκολο ρόλο τῆς τσιγγάνας, στὴν περίφημη «Κοντέσσα Μαρίτσα», ὅπου, ἡ ἐξαίρετη ἐπιτυχία της ὑπῆρξε καὶ καθιέρωσίς της...

Αὐτοδίδακτη σ' ὅλα

Ἡ Κούλα Νικολαΐδου λατρεύει τὸν χορό. Καὶ εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες χορεύτριές μας. Καὶ ὅμως ὅλα τὰ εἴδη τοῦ θεάτρου ἐδοκίμασε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χορό. Οἱ Ἀθηναῖοι θεατρόφιλοι θὰ τὴν θυμοῦνται πόσο χαριτωμένα τρελλὴ ἦταν στὴν παληὰ ἐκείνη ἐπιθεώρησι «Ζούγκλα», μὲ πάρτναιρ της τὸν Κυριακό.

Ἀλλὰ καὶ ντιζὲζ ὑπῆρξεν ἄριστη. Ἀλησμόνητη ἔχει μείνει ἡ ρωμαντικὴ ἐκείνη καντάδα ποὺ ἐλανσάρησε στὸ θέατρο «Μακέδο», στὸ «Σταυρόλεξο», καὶ ποὺ τὴν τραγουδοῦν ἀκόμη οἱ νοσταλγικοὶ ξενύχτηδες τῶν Ἀθηνῶν:

«Θάρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι,
νὰ σὲ ξυπνήσω
καὶ τὴν παληά μας τὴν ἀγάπη
νὰ σοῦ θυμίσω».

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία της στὸ τραγοῦδι. Πάμπολλα εἶναι τὰ αἰσθηματικοπαθητικὰ τραγούδια ποὺ ἐλανσάρισε στὰ διάφορα θέατρα καὶ ποὺ ἐκυκλοφόρησαν σὲ ἑκατοντάδες δίσκων, ὅπως τὸ «Ἀφῖστε με νὰ πιῶ», «Εἶσαι ὡραία, εἶσαι γυναῖκα μοιραία», κλπ.

Καὶ ὅμως, ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις εἶναι αὐτοδίδακτη καὶ στὸ τραγοῦδι, καὶ στὸ χορό, ὅπως καὶ στὴν μιμικὴ τέχνη...

Καὶ ἔχει πολλαπλὲς ἱκανότητες, ποὺ ἀκόμη δὲν τὶς ἐδοκίμασε ὅλες.

Ἀφηρημάδας συνέπειαι...

Τῆς ζητοῦμε νὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ὑπεισέλθωμε στὰ μικρὰ μυστικά της.

— Λένε ὅτι εἴσθε πολὺ ἀφηρημένη. Καὶ ὅτι αὐτὸ συχνὰ σᾶς ἐδημιούργησε χαριτωμένα ἐπεισόδια...

— Δὲν εἶναι ψέμα αὐτό. Στὴ ζωή μου εἶμαι κατὰ κανόνα ἀφηρημένη. Μοῦ ἔτυχε ἐπανειλημμένως νὰ βγῶ στὸ δρόμο μὲ... παράταιρα παπούτσια — ἕνα κόκκινο, ἕνα μαῦρο — νὰ πάω στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ ρίξω ἕνα γράμμα καὶ νὰ γυρίσω σπίτι μὲ τὸ γράμμα, κτλ. Ἀλλὰ καὶ στὴ σκηνὴ οὐκ ὀλίγες φορὲς τὴν ἔπαθα. Κάποτε, στὸ Γκραν-Τριανὸν τῆς Αἰγύπτου, ἐβγῆκα νὰ πῶ μιὰ παρωδία τοῦ τραγουδιοῦ «Μέσ' στὴ ζωή, κάποιο πρωΐ», καί, ἀφηρημένη, ἄρχισα νὰ λέω τὸ ἴδιο τὸ τραγοῦδι... Ὅταν τὸ ἀντελήφθην, ἦταν πολὺ ἀργά... Καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ σώσω ὁπωσδήποτε τὴν κατάστασι, ἀναγκάστηκα νὰ γίνω αὐτοσχέδια ποιήτρια καὶ νὰ συνεχίσω τὸ τραγοῦδι μὲ μιὰ δική μου παρωδία...

Γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμο

Τὴν ρωτοῦμε ἂν ἔχη καμμιὰν αἰσθηματικὴ περιπέτεια μὲ... θεατήν.

— Ὅσο τρελλὴ εἶμαι ἐγὼ στὴ σκηνή, τόσο γνωστικοὶ εἶναι οἱ θεαταί μου, μᾶς διαβεβαιώνει.

— Δὲν πήρατε ποτὲ κανένα χαρακτηριστικὸ ραβασάκι;

— Ἕνα μόνο ἕως τώρα Ὅταν κάποτε ἔπαιξα στὴν Κύπρο. Ἀλλὰ ἦταν τόσο σοβαρὸ καὶ ψυχρό, ποὺ δὲν τὸ ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου...

— Καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα τί πιστεύετε; Μπορεῖ νὰ ὑπάρξη μεταξὺ δυὸ ἠθοποιῶν, ποὺ τὸν ἔχουν κάμει τέχνη των καὶ τὸν «ὑποδύονται» κάθε μέρα στὴ σκηνή;

—Ἀσφαλῶς. Γιατί, ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἐμεῖς οἱ ἠθοποιοὶ κρύβομε συχνὰ πολὺ περισσότερην εὐαισθησία καὶ ἀπὸ τοὺς ρωμαντικώτερους ἀκόμη ἐραστάς...

— Καὶ ὁ γάμος μπορεῖ νὰ σταθῆ ἐμπόδιο στὴν σταδιοδρομία ἑνὸς καλλιτέχνου;

— Γάμος καὶ θέατρο νομίζω πὼς εἶναι δυὸ πράγματα ποὺ δὲν συμβιβάζονται... Ὁ καλλιτέχνης ὀφείλει νὰ διαλέξη μεταξὺ τῶν δύο.

Θὰ ἦταν ἔμπορος...

Καὶ μερικὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις:

— Τί θὰ θέλατε νὰ εἴχατε ὡς ἐπάγγελμα, ἐὰν δὲν ἐπαίζατε στὸ θέατρο;

— Θὰ γινόμουν ἔμπορος... καὶ θὰ ἐμπορευόμουν μὲ τόση μαεστρία, ποὺ θὰ ἔβαζα ἀρκετοὺς ἄνδρες κάτω... Ἄ! μ' ἀρέσει τὸ ἐμπόριο, ἡ ἀγωνία, οἱ λαχτάρες, οἱ πονηρίες τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ πρὸ παντὸς τὰ κέρδη...

— Καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνειρό σας;

— Νὰ παίξω σὲ μιὰν ὀπερέττα, ἀνεβασμένη μ' ὅλη τὴν πρέπουσα ἐπιμέλεια καὶ φροντίδα, καὶ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δυσκολώτερους ρόλους. Βαρέθηκα νὰ ὑποδύωμαι τὴν «πεντάμορφη»...

— Καὶ στὸ σπίτι; Εἴσθε νοικοκυρά;

—Ὅσο μοῦ ἐπιτρέπει τὸ θέατρο καὶ ὁ... κινηματογράφος ὅπου συχνάζω, ὅταν δὲν παίζω στὴ σκηνή. Διαβάζω πολύ, πλέκω ἀκόμη περισσότερο καὶ τρελλαίνομαι γιὰ τὰ ταξίδια καὶ τὰ καλομαγειρεμένα φαγητά, ὄχι τώρα, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνέκαθεν...

Μ. ΧΑΝ.

Μάϊος 1942

Οἱ χρυσὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἔκαναν τὸ ὀξυζενὲ τῶν μαλλιῶν τη χρυσάφι τῆς Βενετίας καὶ τ' ἀνθισμένα ρόδα τοῦ Ζαππείου ἐκύτταζαν μὲ ζήλεια τὰ μάγουλά της.

Ἐκεῖνος καθισμένος πλάϊ της στὸ παγκάκι, χλωμός, σκεπτικός, τῆς ἔρριχνε κάπου-κάπου μιὰ κλεφτὴ ματιὰ καὶ ξεροκατάπινε.

Ἕνα γαρύφαλο κόκκινο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὴ νευρικότητά του.

Τὰ πουλάκια, μέσα ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς τῶν ψηλῶν δένδρων, τοὺς ἐκορόϊδευαν μὲ τὰ τσιουτσίσματά τους καὶ μιὰ πεταλοῦδα πετοῦσε ὁλόχαρη ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφάλι της στ' αὐτί του.

Καὶ ὅμως ἦταν κι' οἱ δυό τους τόσο ἀφηρημένοι, τόσο ἄτολμοι, λὲς καὶ ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης δὲν τοὺς εἶχε πῆ ἀκόμη καλημέρα καὶ σκεπτότανε καθένας τους κάθε ἄλλο ἀπὸ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις.

Μὰ ὁ Μάϊος λοιπὸν μὲ τὴ λιακάδα του τὴν πυρή, μὲ τὸ μεθῦσι τῶν ἀρωμάτων του, μὲ τὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν του, μὲ τὰ ζευγαρώματα τῶν πουλιῶν καὶ τὰ κελαδήματά τους, δὲν τοὺς ἔλεγε τίποτα;

Κι' ἦταν μόλις εἴκοσι χρονῶν καθένας τους!

Ξαφνικά, ἐκεῖνος ἐτόλμησε:

— Νὰ σᾶς προσφέρω, δεσποινίς, αὐτὸ τὸ γαρύφαλο; εἶπε δειλὰ σὰν κοιμισμένος.

Ἐκείνη, ἀποχαυνωμένη, τὸν ἐκύτταξε μὲ νυσταγμένη ματιὰ κι' εἶπε κουρασμένα:

— Θὰ προτιμοῦσα ἕνα παστέλι. Ἔχω νὰ βάλω στὸ στόμα μου κάτι ἀπὸ χθὲς βράδυ!

Ἕνα σμῆνος σπουργίτια πετάρισαν στὰ πόδια τους κι' ἄρχισαν νὰ ραμφίζουν τὰ μηρμύκια.

—Αὐτὰ δὲν ψωνίζουν ἀπὸ τὴ μαύρη ἀγορά, εἶπε κάποιος περαστικὸς δείχνοντάς τα, γι' αὐτὸ τρῶνε!

Ἕνας περαστικὸς πωλητὴς μορτάκος ἐφώναξε:

—Ἐδῶ τὸ μέλι, ὅποιος τρώει ξανατρώει.

Ὅλα τὰ ζευγαράκια εχύθηκαν γύρω του καὶ ἐπολιόρκησαν τὴν τάβλα του.

Ὁ Ἔρως καθισμένος ἀνάμεσα στ σκαλτσούνια καὶ τὰ παστέλια, ἔρριχνε τὰ βέλη του στοὺς πεινασμένους ἐραστές!

ΜΠΟΕΜ

❀ ❀

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Τὸ σύνθημα τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας ἔχει γίνει δημοφιλές, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς. Κάθε ἄνθρωπος διαθέτων δέκα τετραγωνικὰ ἑκατοστὰ γῆς, ἐννοεῖ νὰ τὰ καλλιεργήση, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀντιμετωπήση κάπως τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς. Μερικοὶ δέ, ποὺ διαθέτουν κάτι περισσότερον ἀπὸ τὰ δέκα αὐτὰ ἑκατοστά, ὀνειρεύονται νὰ γίνουν καὶ πλούσιοι, ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν προϊόντων. Τὸ σύνθημα τῆς καλλιεργείας ἔχουν ἐνστερνισθῆ ἀκόμη καὶ οἱ Δὸν-Ζουάν, προσαρμόζοντες τὴν καλλιεργητικήν των προσπάθειαν στὸ κεφάλαιο τῆς εἰδικότητός των. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα κάποιος νεαρὸς κύριος, ἐπαγγελλόμενος τὸν «ἐξυπνάκια», παρακολουθοῦσε μιὰ νέα κοπέλλα. Ἀφοῦ, λοιπόν, τῆς ἀράδιασε διάφορες ἐξυπνάδες, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐκείνη ἀντέταξε τὴν ἄμυναν τῆς σιωπῆς, εἶπε κατόπιν:

— Ξέρετε, δεσποινίς, θὰ ἤθελα νὰ συνεργασθοῦμε μαζὶ γιὰ λόγους καλλιεργητικούς.

— Καὶ τί θὰ καλλιεργήσωμε; ρώτησε ἐκείνη μ' ἐνδιαφέρον.

— Τὰς σχέσεις μας!

— Δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ τέτοιες καλλιέργειες, τὸν ἔκοψε ἡ δεσποινίς. Θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ σᾶς γνωρίσω σὲ μιὰ θεία μου ποὺ τὴ λένε Γεωργία καὶ μ' αὐτὴν ἴσως συνεννοηθῆτε!

Καὶ ὁ ἔξυπνος Δὸν Ζουὰν ἔμεινε ὁ καϋμένος μόνο μὲ τὴν πρόθεση τῆς καλλιεργείας.

Π. Π.

Τὰ Καμώματα
της
ΖΑΜΦΩΣ

Πουτίγκα

Ἡ Ζαμφώ, καθισμένη στὸ πεζοῦλι τῆς πόρτας της, ἔρραβε φορεματάκια τοῦ παιδιοῦ της, ὅταν ἐπέρασε ἡ Ζαφειρώ, ἡ χήρα.

— Τί γίνεσαι, Ζαφειρώ μου;

— Τί νὰ γίνωμαι, Ζαμφώ.... Νά! Ἠπῆα στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἠπῆρα τὸ τσεσίτιο μὲ τὸ κατσαρόλι.

— Τί δίνουνε;

— Τί θὲς νὰ δίνουνε, Ζαμφώ μου; Μπομποτάλευρο, τὸ κάνομε μιὰ σουπίτσα καὶ κουτσοπερνοῦμε Εἶδα καὶ τὴν κουνιάδα σου ἐκεῖ, τὴν Τερψιθέα.

Ἡ Ζαμφὼ χαμογέλασε.

— Καὶ ποῦ δὲν πάει τὸ ξυλάρμενο!, εἶπε. Ὅποια πέτρα σηκώσης, ἀπὸ κάτω θὰ τήνε βρῆς.

— Τί νὰ κάνη κι' αὐτὴ ἡ ἔρημη. Ἠπόμεινε λεύτερη καὶ τώρα στὰ ὑστερνὰ τση θὰ πατίρη.

— Ἤτανε πάντα παράξενη καὶ γρουσοῦζα. Ὁ ἕνας τσῆ μύριζε κι' ὁ ἄλλος τσῆ βρωμοῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ πάρη ἄντρα δουλευτή. Ὅποιος μεγαλοπιάνεται, Ζαφειρώ μου, αὐτὰ παθαίνει... Μὴν τήνε λυπᾶσαι αὐτή Ἕνα ξερὸ κεφάλι εἶνε. Ἐμεῖς νὰ τὸ συλλοϊστοῦμε, ποὺ ἔχομε παιδιά.

— Καθένας μὲ τὸν πόνο του, εἶπε ἡ Ζαφειρώ. Ὥρα καλή, πάω γιατὶ ἄργησα κι' ἡ κόρη μου θὰ βγάλη τελάλη νὰ μὲ γυρεύη.

Κι' ἔφυγε σιγὰ-σιγά, ἐνῶ ἡ Ζαμφὼ ἔσκυψε πάλι ἐπάνω στὸ ράψιμό της.

Ἀπὸ τὸ δρόμο, φάνηκε ἡ Τερψιθέα μὲ τὸ δοχεῖο της.

— Ἠπῆρες τὸ τσεσίτιο; τὴν ρώτησε ἡ Ζαμφώ.

— Ναί, ἀπήντησε ἡ γεροντοκόρη ξερὰ-ξερά.

— Πάλι σούπα θὰ τὸ κάνης;

— Ὄχι.

— Θὰ τὸ κάνης σκορδαλιά;

— Ὄχι.

Ἡ Ζαμφὼ θερίστηκε, ποὺ δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα σχετικὰ μὲ τὸ μπομποτάλευρο ποὺ πῆρε.

— Θὰ τὸ φᾶς ἔτσι; τὴν ξαναρώτησε, ὅταν ἐφάνηκε ὁ μικρὸς τοῦ μπακάλη μὲ διάφορα ψώνια.

— Τάφερα, κόνα Τερψιθέα, εἶπε ὁ μικρὸς κι' ἄρχισε νὰ τῆς δίνη μικρὰ χαρτάκια.

— Νά! ἐδῶ εἶνε σταφίδες, ἐδῶ τὸ μοσκοκάρυδο, ἐδῶ κανέλλα, τέσσερις ζαχαρίνες, ἕνα πορτοκάλι...

Ἡ Ζαμφὼ ἄνοιξε τὰ μάτια μὲ ἔκπληξι.

— Καλέ, τί θὰ κάνης; Κέκ;!!

— Ὄχι. Θὰ κάνω τὸ μπομποτάλευρο πουτίγκα.

— Ἄχου, θὰ λωλαθῶ!, ξεφώνισε ἡ Ζαμφώ. Ποιός σοῦ τ' ἀρμήνεψε, καλέ;

— Ἡ Ἐριμιόνη τσῆ Μπουλουλοῦς. Τῶκανε λέει ἐκείνη κι' ἤγλειφε τὰ δάχτυλά του ὁ ἄντρας τση.

— Καλὰ ἤκανες, Τερψιθέα. Πῶς νὰ τὸ φᾶς πάλι ἔτσι παπάρα;! Σὰν τὸ κάνης γλυκό, μπορεῖ νὰ δώκης καὶ στὰ παιδιὰ ἕνα κομμάτι.

Ἡ Τερψιθέα δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἐμάζεψε τὰ πακετάκια της κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα στραβομουριάζοντας.

— Ἀκριβοτζατζάρα!, εἶπε ἀπὸ μέσα της ἡ Ζαμφώ.

Ἡ γεροντοκόρη ἔψησε τὸ γλύκισμα καὶ τὸ σερβίρισε νὰ κρυώση, κατόπιν δὲ τὸ περέχυσε μὲ πετιμέζι.

Κατὰ τὶς ἔξη τὸ βραδάκι, πῆρε ἕνα κομμάτι καὶ τὸ ἔφερε στὸ πιατάκι νὰ τὸ δώση στὴ Ζαμφὼ γιὰ τὰ παιδιά.

Μόλις εἶδε ἡ Ζαμφὼ τὸ ψίχουλο ποὺ τῆς ἔφερε, ἔγινε παπαρούνα ἀπὸ τὸ θυμό της.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ λάβης τὸν κόπο, εἶπε μὲ μισὸ στόμα. Γιατί νὰ στερηθῆς τὸ γλύκισμα...

Τὸ πῆρε ὅμως καὶ εἶπε μὲ προθυμία δοκιμάζοντάς το:

— Ἄγλυκο εἶνε, καϋμένη. Νὰ σοῦ δώκω ἕνα χαρτὶ ζάχαρη, ποὺ τὴν ἔχω κρυμμένη ἀπὸ καιρό, νὰ τὸ κουκκίσης ἀπὸ πάνω, νὰ γίνη σὰν ἀληθιανὴ πουτίγκα.

Κι' ἔτρεξε μέσα κι' ἔφερε μιὰ χαρτοσακκοῦλα.

Ἡ Τερψιθέα τὴν ἐπῆρε καὶ βιαστικὴ ἀνέβηκε κι' ἐπασπάλισε ὅλο τὸ γλύκισμα χύνοντας τὴ χαρτοσακκοῦλα ἐπάνω καὶ ἀνακατεύοντάς το.

Κατόπιν πῆρε ἕνα κουτάλι κι' ἐδοκίμασε

Μόλις τὸ ἔβαλε στὸ στόμα, ἄρχισε φωνὲς ἄγριες.

— Ἄχ! τ' ἦταν αὐτὸ ποὺ μοῦκανες, Ζαμφώ;

— Τ' εἶνε, καλέ;

— Μοῦδωκες ἀλάτι ἀντὶς ζάχαρη κι' ἠγένηκε λύσσα τὸ γλυκό. Ἄχ! κρῖμας τὰ ἔξοδα, πάει τὸ γλυκό!

Κι' ἄρχισε νὰ τραβάη τὰ μαλλιά της.

Ἡ Ζαμφὼ ἔκανε τὴ μισοκακόμοιρη.

— Ποῦ νὰ ξέρω ἡ κακομοῖρα, ἐγὼ τῶκανα γιὰ νὰ γίνη πιὸ καλό. Ἄχ! εἶχα φαίνεται τὴ σακκοῦλα τ' ἀλατιοῦ δίπλα στὴ ζάχαρη κι' ἠλάθεψα.

Ἀπὸ μέσα της ὅμως ἦταν κατευχαριστημένη.

— Νὰ μάθης, μωρὴ καρμίρα, ψιθύριζε, ποιὰ εἶνε ἡ Ζαμφὼ καὶ νὰ φᾶς πουτίγκα παστή!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀπαραίτητη διάκρισις

Ὁ δάσκαλος.—*Τί ἡλικία ἔχει σήμερα ἕνας ποὺ γεννήθηκε τὸ 1918;*

Ὁ μαθητής.—*Συγγνώμην, ἄνδρας ἢ γυναῖκα;*

Κακογλωσσιὰ

—*Ἡ Καίτη φωτογραφήθηκε.*

—*Ἐπέτυχε ἡ φωτογραφία;*

—*Ἀσφαλῶς. Γιατὶ δὲν τὴν δείχνει σὲ κανέναν.*

Ἀδιάσειστο ἐπιχείρημα

Στὸ δικαστήριο.

— *Κατεδικάσθης ἄλλη φορά;*

— *Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια δὲν ἔχω καταδικασθῆ.*

— *Θυμᾶσαι καλά;*

— *Μάλιστα Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἤμουν στὴ.. φυλακή.*

Εἰλικρίνεια

Ὁ πελάτης.—*Διψῶ πολύ. Θὰ ἤθελα κάτι γιὰ νερό*

Τὸ γκαρσόνι.—*Ἕνα κρασάκι, κύριε.*

72ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Γιαννος
Παγωνα

Παγώνα μ', π'λί μ',
— γλυκειά μ' θερμή μ'
ὥσπερ γιαχνὶ-μπομπότα,
μαγειρεμένη μ' ἔλαιον
κρεμμύδια κὴ καρότα.
Μάθε πὼς πέρασα λαμπρῶς
μέχρι τῆς ὥρας, πάντως,
κι' ἔκανα στὴν πρωτεύουσαν
πρωτότυπη ξεφάντωσ'.
Μετέβην στὸν «ἀνάγλυφο»
τὸν «κινηματογράφο»!
Ἀξίζει ὄντως νὰ τὸν δῆς!
Ἐντίμως σοὶ τὸ γράφω.
Σὲ δίδουσι ζευγάρ' γυαλιά,
τὰ βάζεις, κὴ γλιέπ'ς θᾶμα!
Εἰς τὴν ὀθόνην ὅ,τι δῆς
πέφτ' πάνω σ' ἐν τῷ ἅμα.
Εἶπα: Νά, μέσον πρακτικόν!
Τέτοια γυαλιὰ θὰ πάρω,
κι' ὅποια μικρὴ στὸ δρόμο βρῶ,
μὲ φτοῦνα θὰ τ' κυαλάρω!
Θὰ τήνε φέρνω πάνω μου,
θελήση δὲ θελήση,
κὴ θὰ τὴν σέρνω ἐπ' ἐμοῦ
σὰν μυῖγα νὰ κολλήση!
Κὴ ὄντως, βάζω τὰ γυαλιὰ
κὴ ὅπου πάω τώρα,
ὅ,τι μ' ἀρέσ' κὴ τὸ ποθῶ,
τὸ φέρνω πάνω μ' φόρα!
Σ' ἕνα μαγέρ'κο εἶδα χθὲς
ἕνα ψητὸ ἀρνίον.
Ἔβαλα τὰ γυαλιὰ κὴ... χλάπ!
Νά, μπρός μου τὸ ταψίον
Ἦτο τόσον ἀνάγλυφον
κὴ ζωηρὸν μπροστά μ',
ποὺ ἔγλειφα τὰ δάχτυλά μ'
κὴ χόρτασ' ἡ κοιλιά μ'!
Μὲ προσεκάλεσε στερνὰ
κὴ μνιὰ ἀρμέν'σα πεταχτή,
νὰ φᾶμε στὴν Καισαριανὴ
ὄνον ψητὸν ἀρμενιστί.
Δὲν φόρεσα ἐκεῖ γυαλιά,
κι' ἐν τούτοις, τὸ ψητὸν
ἦτον πετσὶ κὴ κόκκαλον
ἀνάγλυφον σωστόν.
Λοιπόν, τὸ κρέας τ' ὄνειον
ἀξίζει σαν τὸ ψήσῃς.
Κὴ μαγειρίτσα-γάϊδαρο
δοκίμασα ἐπίσης
Κὴ ποῦ νὰ 'δῆς! Ἕνας ἀρμέν'ς
μὲ σέρβιρε στὰ πιάτα
ἐν τέλει «γάϊδαρο-γκαρνὶ»
μὲ ἄχερα-σαλάτα
Ἀλλ' ὅμως τὸ θαυματουργὸν
δὲν φόρεσα γυαλί,
φοβούμενος μὴ δῶ τὸ ψ'τὸ
ἀνάγλυφον σκυλί.
Σούρωσα κὴ γερὸ κρασὶ
ἐν τῇ Καισαριανῇ,
κὴ ἐν κραιπάλῃ βρίσκομαι
εἰσέτ' μὴ τὸ ἀρνί.
Ταῦτα κὴ σὲ ἀσπάζομαι,
φέσι κὴ παραπαίων,
Ὁ Γιάννος σ' (νέος ἔφηβος
κι' ἀνάγλυφον ἀρχαῖον).

Διὰ τὸ πιστόν:
ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Παπούτσια

Ἦταν ὄμορφη μέρα, κι' ὁ Καραμπὲτ μὲ τὴ Σουρπουῖτσα πῆραν δρόμο πρὸς τὰ Πατήσια γιὰ τὸν τακτικό τους περίπατο.

Ἐκάθησαν σ' ἕνα καφενεῖο καὶ πῆραν ἕνα γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ.

— Τί ἔκεις, Σουρπουῖτσα; ρώτησε μὲ τρυφερότητα τὴ συμβία του ὁ Καραμπέτ. Κουρασμένο πολὺ μοῦτρα σου φαίνεται.

— Παπούτσια μου ἰστενὰ εἶνε, περπατηχτὸς ἤρταμε, πονεῖ ποντάρια μου.

Ὁ Καραμπὲτ τὴν ἐκύτταξε μὲ τρυφερότητα.

— Τὰ περάση, τζάννεμ, μεράκι μὴ κάνης.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς περνοῦσε ἕνα παιδί, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα ζεῦγος σκαρπίνια μοντέρνα

Ἡ Σουρπουῖτσα ἀνεπήδησε στὸ κάθισμά της.

— Γιὰ δέ, Καραμπέτ, ἐφώναξε, τί γκιουζὲλ παπούτσια εἶνε!

Ὁ Καραμπὲτ ἐφώναξε:

— Παιντί, ἔλα ντῶ!

Ὁ μικρὸς σταμάτησε.

— Ποῦ κάνουνε αὐτὸ παπούτσια;

—Ἐδῶ κοντὰ εἶνε, κύριος. Τὸ κατάστημά μας εἶνε φίνο σ' αὐτὲς τὶς δουλειές, πουλᾶμε χιλιάδες ζευγάρια τὸ μῆνα

— Πᾶμε, Καραμπέτ, νὰ ντοῦμε! ἐφώναξε ἡ Σουρπουῖτσα καὶ σηκώθηκε ἀμέσως γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν μικρό.

Σὲ λίγο, βρέθηκαν σ' ἕνα μικρὸ ὑπόγειο ποὺ ἔγραφε στὸν τοῖχο του:

«Ἠποδιματοποηοῖον Ἐβροπαϊκόν»

Κατέβηκαν καὶ βρῆκαν ποικιλίαν ἀπὸ σάνδαλα, σκαρπίνια, πέδιλα, χρωματιστά, φανταχτερά, μὲ φελό, μὲ ξυλοτάκουνα.

Ἡ Σουρπουῖτσα ἐνθουσιάσθηκε.

—Ἀμάν, Καραμπέτ, τί ὄμορφος παπούτσια εἶνε!, ἐφώναξε.

Ἐδιάλεξε κάμποσα ζευγάρια, τὰ ἐδοκίμασε, ἐχώρισε τρία ἀπ' αὐτὰ κι' εἶπε στὸν σύζυγο:

— Τρία ζευγάρια νὰ παίρνωμε, Καραμπέτ, καλὸ φόρμα εἶνε, φίνος πετσὶ ἔνεται.

Ὁ Καραμπὲτ ἔδειξε πὼς εἶχε κάποιαν ἔνστασι, ὁ πωλητὴς ὅμως εἶπε:

— Πᾶρτε ὅσα μπορεῖτε, κύριος, τὸ μαγαζί μου εἶνε φημισμένο. Κανένας δὲν κάνει παπούτσια σὰν ἐμᾶς.

—Ὄμορφο πολύ, Καραμπέτ, φίνο πρᾶμα!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ πολὺ παζάρεμα, ὁ Καραμπὲτ ἔφυγε μὲ τὴν συμβία του συναποκομίζοντας ὑπὸ μάλης τρία ζεύγη ἀπὸ τὰ παπούτσια τοῦ περίφημου τεχνίτη

Στὸ σπίτι ἡ Σουρπουῖτσα τὰ δοκίμασε, τὰ ξαναδοκίμασε, τὰ καμάρωσε κι' ἐνθουσιάσθηκε.

—Ἀμάν-ἀμάν, τί ὄμορφος εἶνε, τζάννεμ, ἐφώναζε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐφόρεσε τὰ πιὸ φανταχτερὰ καὶ βγῆκε πάλι περίπατο μὲ τὸν σύζυγό της.

Ὁ καιρὸς ἦταν συννεφιασμένος καὶ κατὰ τὶς ἕνδεκα ἐξέσπασε σὲ φοβερὴ βροχή.

Προσπάθησαν νὰ σταθοῦν κάπου, ἀλλὰ ἡ ὁδὸς Πατησίων ἦταν πλημμυρισμένη. Ἐπέρασαν μέσα ἀπὸ τὸ ρεῦμα κι' ἔφθασαν σπίτι τους μούσκεμα.

Μόλις ὅμως πῆγε νὰ σκουπίση τὰ πόδια της ἡ Σουρπουῖτσα, οἱ πάτοι τῶν παπουτσιῶν ξεκόλλησαν κι' ἐφάνηκαν φουσκωμένα στυπόχαρτα νὰ βγαίνουν ἀπὸ κάτω.

Ἦταν κάτι φοβερὸ καὶ κωμικό!

Ὁ Καραμπὲτ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

—Ἄχ! Καραμπέτ, τί ρεζιλίκ, μπὲ γιαβρούμ! ἐφώναζε.

Ὁ Καραμπέτ, πρωΐ-πρωΐ τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε νὰ ζητήση ἀποζημίωσι καὶ νὰ δώση πίσω τὰ παπούτσια.

— Δὲν μὲ παρατᾶς, κύριος, ἐφώναξε ὁ παπουτσῆς. Ἀκοῦς ἐκεῖ, φίνο παποῦτσι νὰ τὸ κατηγορῆς Μμ!

— Μπρὲ μασκαρᾶ, φίνο στουπόχαρτος εἶνε αὐτό!

Ὅταν ἐγύρισε ὁ πολυπαθὴς Ἀρμένιος σπίτι του, ἦταν τὰ μοῦτρα του μαῦρα ἀπὸ τὸ ξύλο.

— Τί ἤπατες, Καραμπέτ;

— Μὲ παποῦτσια μοῦτρα μου ἠπρισμένα ἤκανε. Φίνο παποῦτσι γιὰ καυγᾶ ἔνεται!

ΣΥΛΒΙΟΣ

◆

Α.Ο.Δ.Ο.

Γέννησις σιαμαίων ἀδελφῶν

Στὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Βικεντίου τῆς Νέας Ὑόρκης ἐγεννήθησαν τελευταίως δύο σιαμαῖες ἀδελφές, ἑνωμένες ἀναμεταξύ των ἀπὸ τὸ πηγοῦνι μέχρι τῆς κοιλίας Οἱ ἰατροὶ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι οἱ νεογέννητες θὰ ζήσουν, ἐφ' ὅσον τὰ ὄργανα τοῦ σώματός των λειτουργοῦν κανονικῶς. Μέχρι σήμερα, εἶνε γνωστὲς δυὸ παρόμοιες περιπτώσεις: τῶν δύο Κινέζων ἀδελφῶν ποὺ περιώδευαν τὸν κόσμον ὡς καλλιτέχναι καὶ τῶν δύο Βορειοαμερικανίδων, τῆς ***Βιολέττας καὶ τῆς Νταίζης Χίλτο.***

Τὸ πεπρωμένο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Καθισμένος κοντὰ στὸ παράθυρο, ὁ Γιάκομπ Λέϋν ἐκύτταζε ἔξω τὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς θυελλώδους ἐκείνης νύχτας. Τὸ σπίτι του, χτισμένο κοντὰ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου Χόχε Γιάκτ, μαστιγωνόταν ἀπὸ ραγδαία βροχή. Τὰ φῶτα τοῦ Ἄλτεντορφ, ποὺ ἔλαμπαν συνήθως, μόλις διακρίνονταν. Ὁ Λέϋν συλλογιζόταν, ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτὴ ἡ θύελλα θὰ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ ἔβλεπε ἀπ' τὸ Χόχε Γιάκτ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ ἀνῆκε πιά, ὅπως καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ὑπόλοιπης περιουσίας του. Θὰ τὰ χάριζε ὅλα γιὰ σκοποὺς φιλανθρωπικοὺς καὶ θὰ ἀπέμενε σχεδὸν φτωχός.

Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν ἔφερνε καμμιὰ στενοχώρια στὸν γέρο ἐκεῖνον κύριο μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά. Ἀπεναντίας, αἰσθανόταν ἀπολύτως εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό του, γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως στὴ ζωή του. Ξανάβρισκε τὴν ἠρεμία του τὴν ψυχική. Τὰ νεανικά του σφάλματα τοῦ ἐφαίνονταν τώρα μακρυνὰ σὰν κάτι ποὺ δὲν εἶχε συμβῆ ποτὲ πραγματικά. Ἔξαφνα, ἡ ἔκφρασίς του ἄλλαξε. Σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του καὶ πλησίασε περισσότερο στὸ παράθυρο. Μέσα στὴν καταιγίδα εἶχαν φανῆ δυὸ φῶτα θολωμένα ἀπ' τὴ βροχή. Ἕνα αὐτοκίνητο ἀνέβαινε ἀργὰ καὶ μὲ κόπο τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο πρὸς τὸν πύργο του.

Ὁ Γιάκομπ Λέϋν ἐκυριεύθηκε ἀπὸ μίαν ἀκαθόριστη ἀνησυχία. Ποιὸς νὰ ἐρχόταν ἄραγε στὸ Χόχε Γιάκτ, τέτοιαν ὥραν καὶ μὲ τέτοιον καιρό;

Ὁ γέρος βρισκόταν στὴν ἐξώπορτα ὅταν τὸ αὐτοκίνητο, ἕνα παληὸ ἀγοραῖο ἁμάξι, σταμάτησε. Κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνας ἄνδρας μὲ μιὰ βαλίτζα στὸ χέρι καὶ ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, μπῆκε στὸ σπίτι, ἄφησε τὴν βαλίτζα κατὰ γῆς καὶ ἐκύτταζε τὸν Λέϋν μὲ προσοχή. Ἔπειτα χαμογέλασε ἐλαφρά, καὶ μὲ θριαμβευτικὸ τόνο, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του, εἶπε:

—Καλὰ τὤλεγα ἐγώ . . . Εἶναι πράγματι ὁ Γιάκομπ Λέϋν.

Τὸ πρόσωπό του, φωτισμένο τώρα ἀπ' τὴν λάμπα τῆς εἰσόδου, ἐπροκάλεσε μεγάλη ταραχὴ στὸν Λέϋν. Τὸ μέτωπό του βράχηκε ἀπὸ ἱδρῶτα!

— Ὁ Χάρτιγκερ!, ἐφώναξε. Ὁ ἀστυνομικὸς Χάρτιγκερ.

—Ὄχι πιὰ ἀστυνομικός... εἶπε ὁ νεοφερμένος. Μὲ ἔδιωξαν πρὸ 9 ἐτῶν, διότι ἄφησα νὰ δραπετεύση ὁ κατάδικος τὸν ὁποῖον ἐπήγαινα στὴ φυλακή. Ἐπαγγελματικὰ ἀτυχήματα!..

Ἕνα δυνατὸ φύσημα ἀέρος ἔκλεισε ἀπότομα τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Λέϋν ἐπέρασε τὴ γλῶσσα του ἐπάνω ἀπ' τὰ στεγνωμένα καὶ ὠχρὰ χείλη του.

—Τί θέλετε; Γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

—Ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Χάρτιγκερ κυττάζοντας γύρω του.

—Κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἔχει πάει νὰ κοιμηθῆ.. Μιλῆστε λοιπόν... Τί θέλετε;

—Νὰ κουβεντιάσωμε λίγο μαζί... Ἔπειτα θὰ μοῦ ἑτοιμάσετε ἕνα κρεββάτι γιὰ τὴ νύχτα, γιατὶ ἔδιωξα τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μ' ἔφερε ἀπ' τὴν πόλι.

***

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, οἱ δυὸ ἄνδρες ἐκάθονταν στὸ γραφεῖο τοῦ Λέϋν. Τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ γέρου ἐπρόδιδε τὴν συγκίνησι ποὺ ἐδοκίμαζε. Τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν, καθὼς ἦταν στηριγμένα στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας. Ὁ Χάρτιγκερ ἅπλωσε τὰ πόδια μὲ νωχέλεια.

—Πολλὲς φορὲς σκεφτόμουνα τί εἴχατε ἀπογίνει Λέϋν, εἶπε. Ἐπὶ τέλους, εἶδα μὲ εὐχαρίστησι τὸ πορτραῖτο σας στὴν ἐφημερίδα ποὺ ἀνήγγελλε τὴν δωρεά σας. Ἦρθα ἀμέσως ἐδῶ χωρὶς νὰ χάσω καιρό... Ἤμουν στ' ἀλήθεια, τυχερὸς νὰ ξαναβρῶ ἕναν δολοφόνο ποὺ ξέφυγε ἀπ' τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Τὰ δάχτυλα τοῦ γέρου ἔσφιξαν σπασμωδικὰ τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας.

—Τί θέλετε; ξαναρώτησε.

Ὁ Χάρτιγκερ ἐγέμισε ἀργὰ τὴν πίπα του. Ἀπελάμβανε τὴν ἀγωνία τοῦ γέρου. Ἐπὶ τέλους ρώτησε:

—Εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες; Ὅτι θὰ χαρίσετε αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ ὅλη σας τὴν περιουσία;

—Ναί.

—Τότε λοιπὸν ἔφθασα ἐγκαίρως.

—Θέλετε χρήματα; Ἤρθατε γιὰ νὰ μὲ ἐκβιάσετε;

—Δὲν εἶνε ἐκφράσεις αὐτές!, ἐπρόφερε ὁ Χάρτιγκερ μὲ μιὰν ἀπειλητικὴ λάμψι στὰ μάτια. Ἂν δὲν ἤμουνα ἐγώ, θὰ καθόσαστε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα πρὸ 10 ἐτῶν. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ καρέκλα αὐτὴ σᾶς περιμένει πάντα.

Ὁ γέρος δὲν τολμοῦσε ν' ἀρθρώση λέξι...

—Πόσα θέλετε; ψιθύρισε. Ὁρίστε ἕνα ποσόν!...

—Ἄ, τώρα βλέπω ὅτι λογικεύεσθε! Οἱ δουλειές μου δὲν πῆγαν καλά. Τὰ χρήματα ποὺ πῆρα, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ τὸ σκάσετε, δὲν ἐκράτησαν πολύ. Ἡ τύχη μὲ κυνήγησε καὶ δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ κάμω περιουσία ὅπως ἐσεῖς...

»Τώρα ὅμως ἐτέλειωσαν τὰ βάσανά μου. Στὸ ἑξῆς θὰ ζήσω σὰν μεγάλος κύριος! Τὰ πλούτη ποὺ ἐπόθησα ἐπὶ τόσα χρόνια, βρίσκονται ἐδῶ, τὰ βλέπω μὲ τὰ μάτια μου, ἐπὶ τέλους!

Ὁ Χάρτιγκερ ἔρριξε γύρω του ἕνα λαίμαργο βλέμμα κι' ἐπρόσθεσε κατηγορηματικά:

—Τὰ θέλω ὅλα, Λέϋν. Αὐτὸ τὸ σπίτι, τὰ λεπτά σας... Ὅλα ὅσα ἀποφασίσατε νὰ δώσετε γιὰ φιλανθρωπίες.

—Ἀδύνατον! ἀπήντησε ὁ γέρος κουνῶντας τὸ κεφάλι του μὲ κάποια ζωηρότητα στὴ φωνή του. Ἔζησα αὐτὰ τὰ 10 χρόνια μὲ μιὰ μόνη σκέψι: νὰ ἐξαγνισθῶ. Τὰ χρήματα ποὺ ἔχω τώρα, τὰ ἐμάζεψα τίμια. Ὁ κόσμος μὲ σέβεται. Θέλω νὰ κάμω κάτι καλό, πρὶν πεθάνω, γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν τὰ προηγούμενα σφάλματά μου. Τὸ Χόχε Γιάκτ θὰ γίνη ἕνα τέλειο καὶ συγχρονισμένο παιδικὸ νοσοκομεῖο

—Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει λοιπὸν ἂν σᾶς καταγγείλω στὴν ἀστυνομία; εἶπε ὁ Χάρτιγκερ θυμωμένα.

—Ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό... τώρα, ἐφώναξε ὁ γέρος, κατάχλωμος καὶ στηρίχθηκε στὴν πολυθρόνα του.

—Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ τὸ κάμω.

Ὁ Λέϋν ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώπου του κι' ἐκύτταξε γύρω του, σὰν ν' ἀναζητοῦσε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

—Ἀφῆστε μου λίγον καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῶ, εἶπε.

Ὁ Χάρτιγκερ ἐχαμογέλασε, βέβαιος πιὰ γιὰ τὴ νίκη του

—Σᾶς δίνω προθεσμία ὣς αὔριο τὸ πρωΐ, ἐδήλωσε. Θέλω τώρα νὰ κοιμηθῶ. Εἶμαι ψόφιος ἀπὸ τὴ νύστα καὶ τὴν κούρασι...

Ἀφοῦ τοῦ ἑτοίμασε ἕνα κρεββάτι, βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Θὰ ἤθελε νὰ ἀψηφήση τὶς ἀπειλὲς τοῦ Χάρτιγκερ καὶ νὰ ἐξακολουθήση τὴν ἀπόφαση ποὺ εἶχε πάρει. . . Ἀλλὰ τὸ φάσμα τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας καὶ οἱ μῆνες τῆς ἀγωνίας ποὺ θὰ περνοῦσε στὸ κελλί του, περιμένοντας τὴν ἐκτέλεσι, τὸν ἔκαναν διστακτικό... Ἔξαφνα συλλογίστηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ λύσις: Νὰ σκοτώση τὸν Χάρτιγκερ στὸν ὕπνο του. Κανένας δὲν θὰ τὸ μάθαινε.. Ἦταν ὅμως τρομερὸ νὰ ξαναγίνη δολοφόνος στὸ κατῶφλι τοῦ ἐξαγνισμοῦ του. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος σωτηρίας. Τὰ φτωχὰ παιδιὰ ἔπρεπε ν' ἀποκτήσουν τὸ νοσοκομεῖο τους...

Κάθε ἴχνος δισταγμοῦ ἐχάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Λέϋν. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι του τὸ περίστροφο, τὸ ἐγέμισε μὲ σφαῖρες μὲ ἤρεμη ἀποφασιστικότητα. Ὅταν ὅμως τὸ ἔσφιξε στὸ χέρι του ἕτοιμο, ἐδίστασε μὲ τὴν ἰδέα νὰ ξαναγίνη δολοφόνος...

Τὸ βλέμμα του συνήντησε κάτι τι, ποὺ βρισκόταν πεσμένο στὸ χαλί, κοντὰ στὸ τραπέζι. Τὸ ἐσήκωσε μηχανικά. Ἦταν ἡ πέτσινη καπνοσακκούλα τοῦ Χάρτιγκερ. Θὰ τοῦ εἶχε πέσει χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιο

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Λέϋν πῆρε τὸ ἀκουστικό. Τοῦ τηλεφωνοῦσαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία τοῦ Ἄλτενντορφ. Τὸν ἐκυρίευσε ἕνα τρεμούλιασμα.

—Σκεφθήκαμε, κύριε Λέϋν, τοῦ εἶπε μιὰ φωνή, ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμε ἀμέσως. . . Ὁ σωφὲρ ἑνὸς ἀγοραίου αὐτοκινήτου μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ ἰδιωτική σας γέφυρα ἐπάνω, ἀπ' τὸν χείμαρρο, ἔχει πάθει σοβαρὲς ζημίες λόγῳ τῆς πλημμύρας. Στέκεται ἀκόμη στὴ θέσι της, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνθέξη στὸ βάρος ἄλλου αὐτοκινήτου. Ὅποιος ἐπιχειρήση νὰ περάση ἀπ' ἐκεῖ, εἶνε σὰν ν' αὐτοκτονῆ!

Ὁ Λέϋν ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ὥστε γιὰ ἀρκετὸν καιρό, ὥσπου νὰ διορθωθῆ ἡ γέφυρα, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνεβῆ στὸ Χόχε Γιάκτ. Ἔτσι ὁ Χάρτιγκερ μποροῦσε νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ ἀσφαλῶς κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἀναζητοῦσε.

Ὁ γέρος ὑπέφερε... ἀλλὰ πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Καθὼς ἑτοιμαζόταν ν' ἀνεβῆ στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν ὁ Χάρτιγκερ, ἔφτασε στ' αὐτί του ὁ θόρυβος ἑνὸς μοτὲρ ποὺ ξεκινοῦσε. Ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε τὴν πόρτα τοῦ γκαρὰζ ἀνοιχτή, τὸ αὐτοκίνητό του ἀπ' ἔξω καὶ τὸν Χάρτιγκερ καθισμένο στὸ βολάν, μὲ τὴ βαλίτζα του δίπλα.

—Σταθῆτε, σταθῆτε! ἐφώναξε ἐξ ἐνστίκτου.

Ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε ὁλοταχῶς.

***

Ὁ Λέϋν ἔτρεξε ἔξω. Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Πῆγε στὸ γκαρὰζ καί, ἐπάνω σ' ἕνα πάγκο, βρῆκε ἕνα σημείωμα γραμμένο βιαστικά.

«Θέλατε νὰ μὲ σκοτώσετε, Λέϋν. Εἶχα κατεβῆ στὸ γραφεῖο σας γιὰ νὰ βρῶ τὴν καπνοσακκούλα μου. Δὲν μ' ἀκούσατε, γιατὶ ἐσχεδιάζατε τὸ ἔγκλημά σας. Καθὼς ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, σᾶς εἶδα νὰ γεμίζετε ἕνα ρεβόλβερ. Ἑτοιμάζατε μιὰ σφαῖρα γιὰ ἕναν παληό σας φίλο! Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ ἐξαγνισμός σας; Εἶσθε ἕνας δολοφόνος! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν θὰ τὴν γλυτώσετε... Πηγαίνω μὲ τὸ ἴδιο τὸ αὐτοκίνητό σας στὸ Ἄλτενντορφ. Αὔριο θὰ σᾶς ξαναεπισκεφθῶ, ἀλλὰ ὄχι μόνος μου... Μὲ μερικοὺς ἀστυνομικούς.

Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐφάνηκε στὰ ὠχρὰ χείλη τοῦ Λέϋν. Τὸ πεπρωμένο εἶχε ἔρθει νὰ τὸν βοηθήση. Τὰ φτωχὰ παιδιὰ θ' ἀποχτοῦσαν τὸ νοσοκομεῖο τους. Ὁ Χάρτιγκερ θὰ γκρεμιζόνταν μαζὶ μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ πλημμυρισμένου ποταμοῦ καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναενοχλοῦσε.

ΜΑΞ ΜΠΡΑΟΥΖΕΒΕΤΕΡ

◆ ◆ ◆

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ κι' ὅμως ἀληθινά

Μακάριοι σύζυγοι

Οἱ γυναῖκες τῆς Βιρμανίας, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὁμοφύλους των τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ ἔχουν ἀπασχολήσει πολὺ τὴν διεθνῆ φιλολογία, δὲν ἔχουν προκαλέσει ποτὲ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Καὶ ὡστόσο ἀκολουθοῦν ἕναν αὐστηρὸ κώδικα ἠθικῆς, ποὺ παρ' ὅλη τὴν πρωτόγονη ἁπλότητά του περιέχει κανόνες σοφίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ οἱ πιὸ «πολιτισμένες» κυρίες τῆς Δύσεως. Νά, ποιοὶ εἶνε οἱ κανόνες συμπεριφορᾶς τῆς Βιρμανῆς συζύγου: Ἡ σύζυγος ὀφείλει ν' ἀγαπᾶ τὸν σύζυγό της ὡς γυιό της. Θὰ τρώγη καὶ θὰ κοιμᾶται ὅταν θέλη αὐτός. Ἂν ὁ σύζυγος πηγαίνη σὲ γιορτή, θὰ τὸν περιποιηθῆ γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖος. Ἂν τὸν δῆ νὰ συνομιλῆ τρυφερὰ μὲ μιὰν ἄλλη, θὰ κάνη ὅτι δὲν βλέπει καὶ μόνο ἀργότερα θὰ τὸν ρωτήση ἰδιαιτέρως καὶ μὲ εὐγένεια γιὰ τοὺς λόγους τῆς διαγωγῆς του. Ἡ σύζυγος θὰ εἶνε γιὰ τὸ σύζυγο καὶ ἀδελφή του: Θὰ τὸν σέβεται ὅπως τοὺς ἀδελφούς της. Ὅταν τοῦ μιλῆ, θὰ ἔχη χαμηλωμένο τὸ βλέμμα καὶ θὰ χαμογελᾶ. Θὰ συμπεριφέρεται ἐπίσης πρὸς τὸν σύζυγο ὡς φίλη του: Θὰ φροντίζη νὰ τοῦ προσφέρη ὅλες τὶς δυνατὲς ἀνέσεις. Θὰ τὸν θεωρῆ ὅμως καὶ ὡς κύριό της: Θὰ τοῦ φορῆ τὰ παπούτσια, θὰ τοῦ ἑτοιμάζη τὸ λουτρό, θὰ τοῦ ἀναφέρη τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ἀπουσία του. Ἡ σύζυγος, τοὐναντίον, εἶνε γιὰ τὸν σύζυγο ἐχθρὸς ἂν τολμήση νὰ σκεφθῆ νὰ τὸν ἀπατήση καὶ . . . ληστὴς ἂν σκεφθῆ ν' ἀποκτήση ἀπ' αὐτὸν πράγματα ποὺ δὲν τῆς ἀνήκουν ἢ δὲν τῆς ἁρμόζουν. Γιὰ νὰ εἶνε ἰδεώδης σύζυγος θὰ πρέπη νὰ σκέπτεται διαρκῶς ὅτι εἶνε . . . ὑπηρέτριά του, ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐξυπηρετῆ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο.

Τὸ χορτάρι ποὺ σκοτώνει τὸν πόνο

Οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς Νέας Σκωτίας (Β. Ἀμερική) ἐγνώριζαν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἕνα φυτό, ποὺ ὡς ἐβεβαίωναν, εἶχε τὴν θαυματουργὸ ἰδιότητα νὰ «σκοτώνη τὸν πόνο», ὁποιονδήποτε πόνο, σ' ὁποιαδήποτε πάθησι κι' ἂν ὀφείλεται. Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Μπέρναρντ Γιούντοβιτς ἐσκέφθη νὰ μελετήση ἐπιστημονικῶς τὶς ἰδιότητες τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ καί, πράγματι, διεπίστωσε ὅτι ὁ χυμὸς τοῦ θαυματουργοῦ χόρτου ἀποτελεῖ ἀναισθητικὸ δραστικώτατο, ποὺ πραΰνει ἀμέσως τοὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν καὶ τοῦ καρκίνου, τὴν ἰσχυαλγία καὶ κάθε νευραλγία καὶ παρουσιάζει πλεῖστα ὅσα πλεονεκτήματα ἐπὶ τῆς νοβοκαΐνης, τοῦ ἀλκοὸλ καὶ τῶν ἄλλων ἀναισθητικῶν ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο μέχρι σήμερον κατὰ τῶν ἐν λόγῳ παθήσεων: Πρῶτον, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἁρμοδίους πλήρη ἐλευθερίαν κινήσεων καὶ δὲν ναρκώνει τὴν αἴσθησι τῆς ἀφῆς. Δεύτερον, εἶνε τελείως ἀκίνδυνο, καὶ τρίτον, ἡ ἐπίδρασίς του διαρκεῖ πολὺ περισσότερο. Σήμερα, ὁ δόκτωρ Μπέρναρντ Γιούντοβιτς, χρησιμοποιεῖ στὴν κλινική του, στὴ Φιλαδέλφεια, σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, τὸ νέο ἀναισθητικό, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις τείνει ἄλλωστε νὰ γενικευθῆ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Σημειωτέον ὅτι «τὸ χόρτο ποὺ σκοτώνει τὸν πόνο» εἶνε κοινότατο στὴν Β. Ἀμερική, καὶ φύεται σ' ὅλες τὶς ἑλώδεις περιοχές, ἀπὸ τοῦ Λαμπαντὸρ μέχρι τῆς Φιλαδελφείας. Ὡς διεπιστώθη, κατὰ τὶς ἀναλύσεις ποὺ ἐγένοντο, ὁ χυμός του εἶνε ἰσχυρότατο δηλητήριο.

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

Ποδηλάτισσες

Κοντὰ στὰ τόσα, οἱ γυνὲς
καὶ ποδηλάτισσες δεινὲς
ἐβγῆκαν τελευταίως
κι' ἐπὶ διτρόχων ἡ γυνή,
τ' ὁμολογῶ, μὲ συγκινεῖ
μέχρι μυαλοῦ ὀστέως.
Καθὼς μπανίζω μιὰ μικρὴ
νὰ προσπερνάη αὐθωρεὶ
ποδηλατοδρομοῦσα,
μοῦ παίρνει εὐθὺς τὰ λογικὰ
καὶ μοῦ ἀνάβει ξαφνικὰ
τὸ αἷμα, ἡ βρωμοῦσα.
Βλέπω μὲ ἀναστεναγμὸ

πὼς οἱ γαμπίτσες μὲ ρυθμὸ
ἀνεβοκατεβαίνουν
καὶ σκέψεις κάνω πονηρὲς
ποὺ ἔτσι ντόμπρες, καθαρές,
στὴ στήλη αὐτὴ δὲν μπαίνουν.
Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ
δίχως πολὺ νὰ σᾶς ντραπῶ
γιατὶ δὲν εἶναι κρῖμα,
εἶναι τὸ ὅτι σὰν ἰδῶ
μιὰ ποδηλάτα καθ' ὁδό,
σκέφτομαι παραχρῆμα:
«Ἔ, ρέ, τὸν κόμματον αὐτὸν
ποὺ ὅποιος ἐκ τῶν διαβατῶν
τὸν εἶδεν ἐβουβάθη,
νὰ τὴν ἐγνώριζα καιρὸ
καὶ νὰ τὴν εἶχ' ἀπὸ μωρὸ
ποδήλατο ἐγὼ μάθει!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
Ἡ θυσία τῆς ἀδελφῆς

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

2ΟΝ — Τρελλοκόριτσο!, ἔκανε τρυφερὰ καὶ πῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της. Βλέπεις, Ρένα, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε. Μᾶς ἔκανε νὰ περάσωμε χρόνια δύσκολα ἀλλὰ τώρα μᾶς δίνει αὐτὴ τὴ χαρά.

— Ὤ, πῶς θὰ καμαρώνω ὅταν τὸ πῶ στὶς συμμαθήτριές μου, ἐφώναξε ἡ Ρένα παιδιάτικα. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα ν' ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα, γιὰ νὰ τοὺς τὸ πῶ. Ἀλλὰ πές μου, Μάρθα, πές μου τα ὅλα. Πῶς ἔγινε;

— Νὰ στὰ πῶ ὅλα!, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα καὶ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε πὼς ἡ Ρένα δὲν ἦταν πιὰ ἐντελῶς παιδί, πὼς ἦταν μιὰ μικρὴ γυναῖκα κι' αὐτὴ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν νοιώση.

Τῆς διηγήθηκε ἁπλᾶ, μὲ εἰλικρίνεια τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης της. Ἡ Ρένα ἄκουγε ἄπληστα, καὶ τὸ αἷμα ἀνεβοκατέβαινε στὰ μάγουλά της. Στὸ τέλος, ἐφώναξε:

— Θέλω κι' ἐγὼ ν' ἀγαπήσω, Μάρθα. Θ' ἀγαπήσω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα·

Ἡ μεγάλη τὴν ἐκύτταξε καλά, σαστισμένη λιγάκι. Στὰ μάτια τῆς μικρῆς εἶδε μιὰ παράξενη φλόγα, κάτι ἀλλοιώτικο, κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ ἕως τώρα. Μήπως ἡ δωδεκάχρονη παιδούλα εἶχε γίνει ξαφνικὰ γυναῖκα, ἔτσι ἀκούγοντας μονάχα τὴν ἱστορία τῆς δικῆς της ἀγάπης; Τὰ χείλη τῆς Ρένας ἦσαν ἄλικα, ὑγρά, ἡδονικά. Ὅλη της ἡ ὕπαρξις φαινόταν νὰ δονῆται ἀπὸ διέγερσι.

— Σὲ φίλησε; ρώτησε.

Ἐδίστασε ἡ Μάρθα. Στὸ τέλος ἀποκρίθηκε, κοκκινίζοντας:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ρωτᾶς ὅλα.

— Ἄ, ἔτσι; ἔκανε ἡ Ρένα σὰν μεγάλη.

Κι' ἔπειτα ἐφώναξε παιδιάτικα:

— Μὰ θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα! Εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη ἱστορία ποὺ ἔχω ἀκούσει στὴ ζωή μου. Κι' εἶσαι ἐσὺ σὰν ἡρωΐδα παραμυθιοῦ.

Ἡ χαρὰ τῆς Ρένας ξεσποῦσε σὲ ξαφνικὰ γέλια, σὲ φωνές, σὲ πηδήματα.

— Μάρθα, ἐφώναξε σὲ μιὰ στιγμή. Θἄχωμε τώρα πολλὲς δουλειές, ἔ; Θὰ ἑτοιμαστῆς, θὰ ἑτοιμάσωμε τὸ σπίτι!

— Ναί, θἄχωμε πολλὲς δουλειές, εἶπε ἡ Μάρθα μὲ σοβαρὸ χαμόγελο. Πρέπει νὰ ἑτοιμάσω γρήγορα τὴν προῖκα μου, γιατὶ βιάζεται.

— Θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ, ἔ, Μαρθοῦλα μου; Δὲν θὰ πολυμελετῶ γιὰ τὸ σχολεῖο αὐτὸ τὸν καιρό... Μὰ πιὸ πολὺ πρέπει νὰ ἑτοιμάσωμε τὸ σπίτι. . . Δὲν μοῦ λές! Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ κάμαρά σας; Θὰ πᾶτε στὸ μεγάλο γωνιακὸ δωμάτιο, ἔ;

Ἡ Μάρθα δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχή.

—Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε σαστισμένη.

— Θέλω νὰ πῶ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ δωμάτιό σας στὸ σπίτι;

Τώρα μόλις κατάλαβε ἡ Μάρθα πὼς ἡ Ρένα ἐνόμιζε ὅτι ὁ Ντῖνος θὰ κατοικοῦσε μαζί τους, στὴν Κόρινθο, στὸ σπίτι τους. Πῶς τὸ εἶχε φαντασθῆ αὐτό; Ἔτσι τὴν ὡδήγησε τὸ παιδιάτικο μυαλό της. Τὴν πρώτη στιγμὴ στὰ χείλη τῆς Μάρθας ἦρθε γρήγορη ἡ ἀπάντησις:

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε;

Ἤθελε νὰ προσθέση «πὼς θὰ μένωμε στὴν Κόρινθο;»

Μὰ ξαφνικὰ ἐκόμπιασε. Δίχως νὰ τὸ πολυσκεφθῆ, ἀποκρίθηκε:

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε ὁριστικὰ ποῦ θὰ μένωμε, στὴν Ἀθήνα ἢ στὴν Κόρινθο;

Τώρα τὴν ἐκύτταξε ἡ Ρένα σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε. Μ' ἕνα φοβισμένο χαμόγελο, εἶπε σιγά:

— Βέβαια, τὸ ξέρω, θὰ μένετε καὶ στὴν Ἀθήνα πότε - πότε. Ἀλλὰ τὸ σπίτι σας θὰ εἶναι στὴν Κόρινθο, ἔ;

— Δὲν ξέρω. . . ἀκόμη. . ., ἀποκρίθηκε διστακτικὰ ἡ Μάρθα.

Τότε τὰ χείλη τῆς Ρένας ἐσούφρωσαν ξαφνικά, σὰν τὰ παιδιάτικα χείλη ποὺ εἶναι ἕτοιμα γιὰ κλάμα. Ὅλη ἡ χαρὰ ἔσβυσε ἀπὸ τὸ δροσερὸ πρόσωπό της. Ἡ Μάρθα, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῆ, μονάχα γιὰ νὰ μὴ βλέπη αὐτὴ τὴν πονεμένη ἔκφρασι στὸ ἀγαπημένο προσωπάκι, ἐφώναξε ἀμέσως:

— Θὰ τὸ κανονίσω τὸ ζήτημα, ἔννοια σου.

Ξαφνικά, ὅπως εἶχε σκοτεινιάσει, ἡ φυσιογνωμία τῆς Ρένας ξαστέρωσε πάλι·

Ἐφώναξε μὲ ἔξαψι:

— Ποιὸς σ' ἀφίνει νὰ φύγης; Θὰ τὸ πῶ κι' ἐγὼ τοῦ Ντίνου πὼς βέβαια θὰ μείνετε στὴν Κόρινθο.

Ἄρχισε νὰ πηδάη ξέγνοιαστη πάλι, σὰν νὰ εἶχε λυθῆ τὸ ζήτημα.

Κάτι ἐσφίχτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν καρδιὰ τῆς Μάρθας. Θέλησε νὰ τῆς μιλήση σοβαρά, νὰ τὴν βγάλη ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνη. Μὰ τὰ λόγια δὲν ἦρθαν στὰ χείλη της. Σὲ λίγο, ἔνοιωσε πάλι τὴ χαρὰ νὰ τὴν κυκλώνη. Βλέποντας τὴν ξέγνοιαστη χαρὰ τῆς Ρένας, συλλογίστηκε πὼς ἴσως νὰ ἦταν καλύτερα ἔτσι, νὰ μὴν τὴν τρομάξη ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Ρένα, ἐφώναξε, ἐπέρασε ἡ ὥρα καὶ μὲ περιμένει ὁ Ντῖνος. Πήγαινε ἐσὺ στὰ λουτρὰ νὰ πάρης τὴ θεία.

— Πηγαίνω!, εἶπε ἡ Ρένα χοροπηδῶντας. Ποῦ σὲ περιμένει ὁ Ντῖνος;

— Πέρα, στὴν Πηγή.

— Ἂν προλάβω, νἄρθω κι' ἐγώ; Ἂν δὲν ἀργήση ἡ θεία ἡ Μέλπω στὸ μπάνιο, θέλω νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τὸν Ντῖνο, τὸν καινούργιο μου ἀδελφό.

Ἐκοκκίνισε ὅλη ἀπὸ καμάρι σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ Μάρθα ἐδίστασε. Ἤθελε νὰ κάνη τὸ χατῆρι τῆς μικρῆς. Ἀλλὰ πάλι φοβόταν μήπως πῆ ἡ Ρένα κανέναν ἀστόχαστο λόγο στὸν Ντῖνο. Γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ξέρω. . Δὲν ξέρω ἂν θὰ μείνωμε στὴν Πηγή, ἢ ἂν θὰ τραβήξωμε πέρα στὸ Πευκάκι, νὰ κάνωμε μπάνιο.

— Θἄρθω κι' ἐκεῖ νὰ σᾶς βρῶ!, ἐφώναξε ἡ Ρένα κι' ἔφυγε τρέχοντας, λαχανιασμένη.

Ἕνα διαφορετικὸ φιλί

Ἐτράβηξαν ἀμέσως μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἐκεῖ ποὺ τὸ κῦμα ἀκουγόταν σήμερα βουερό. Ἔσπαζε μὲ ἀφρὸ στὰ βράχια καὶ ἐρράντιζε μὲ μαργαριτάρια τὴν ἀκτή.

— Δὲν εἶναι γιὰ μπάνιο σήμερα, εἶπε ὁ Ντῖνος. Ἂς καθήσωμε ἐδῶ.

Τὴν ἐτράβηξε κοντά του ἐπάνω σ' ἕναν βράχο. Ἀντίκρυ τους, ἁπλωνόταν τὸ πανόραμα τῆς ἀκρογιαλιᾶς τῆς Πελοποννήσου. Οἱ μικρὲς πολιτεῖες, τὰ χωριουδάκια, χτισμένα στὴ θάλασσα ἐπάνω, ποὺ ἐφαίνονταν πὼς ἔσκυβαν νὰ δροσιστοῦνε στὸ νερό.

— Μίλησα στὴ θεία Μέλπω, εἶπε ἀμέσως ἡ Μάρθα·

— Λοιπόν; ἔκανε ὁ Ντῖνος ζωηρά.

— Ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρά της, εἶπε ἡ Μάρθα·

Ἐπέρασε τὸ χέρι στοργικὰ γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της·

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία μας; τῆς εἶπε σιγά

— Κανένα.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ μπράτσο του, νοιώθοντας πὼς θἄθελε νὰ πεθάνη ἔτσι, ἀπὸ εὐτυχία.

— Ὥστε θὰ γίνης γυναῖκα μου, ἔκανε πιὸ σιγὰ ὁ Ντῖνος.

Τὰ χείλη του ἐζήτησαν τὰ δικά της. Τὸ φιλί του σήμερα ἦταν διαφορετικό. Πιὸ σοβαρό, πιὸ συλλογισμένο. Ἀργό, γεμᾶτο ὑπόσχεσι.

— Μάρθα, εἶπε ἔπειτα σοβαρὰ ὁ νέος. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων μας. Θὰ δώσωμε κι' ἐπίσημο λόγο. Μὰ αὐτὸ τὸ φιλὶ ποὺ ἀλλάξαμε τώρα ἔτσι, μὲ μάρτυρα μονάχα τὴ φύσι καὶ τὸ Θεό, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα ὅρκος γιὰ ὅλη τὴ ζωή.

— Κι' ἐγὼ σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο, ψιθύρισε ἡ Μάρθα νοιώθοντας τὰ μάτια της νὰ βουρκώνουν.

Ἔμειναν ἔτσι κάμποση ὥρα σωπαροί, σὰν νὰ τοὺς πλάκωνε ἡ εὐτυχία. Ἔπειτα ὁ Ντῖνος τὴν ἐτράβηξε ἐπάνω στὸ στῆθος του, τὴν ἔσφιξε, ἐπέρασε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι της, σ' ὅλο της τὸ κορμί. Ἡ Μάρθα ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος ἀπὸ τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια. Τὸ ἀνδρικὸ αὐτὸ χάδι, πρῶτο στὴ ζωή της, τὴν συνεκλόνισε. Μὰ ὁ Ντῖνος ἐφρονίμεψε ἀμέσως καὶ εἶπε μονάχα μὲ φωνὴ βραχνή:

— Μάρθα, πότε θἄρθῆ ἡ ὥρα νὰ γίνης γυναῖκα μου; Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ περάσουν οἱ ἡμέρες. Πότε ὁρίζεις τοὺς γάμους; Μιλήσατε γι' αὐτὸ μὲ τὴ θεία;

— Ἡ θεία Μέλπω βιάζεται, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα κοκκινίζοντας·

— Θἄρθῶ λοιπὸν σὲ δεκαπέντε μέρες. Ὅ,τι προλάβης νὰ κάνης. Δὲν πειράζει, τὰ τελειώνεις κι' ἔπειτα τὰ προικιά σου.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω, ἡ θεία θὰ τὰ κανονίση. .

— Ἄ, τί εἶπε ἡ μικρή; ἔκανε γελαστὸς ὁ Ντῖνος.

— Χοροπηδοῦσε σὰν κατσίκι ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Δὲν στὤλεγα ἐγώ;

— Μονάχα. . . νομίζει πὼς θὰ κατοικήσωμε στὴν Κόρινθο.

— Στὴν Κόρινθο; Ὄχι δά! Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ στὴν Κόρινθο;

— Δὲν καταλαβαίνει ἡ Ρένα· Τὸ θεωρεῖ ἐντελῶς φυσικό.

— Δὲν τῆς ἔδωσες νὰ καταλάβη;

— Τῆς τὸ ἄφησα ἀνοιχτό. Γιατί νὰ τὴν πικράνω; Σιγὰ - σιγὰ θὰ συνηθίση στὴν ἰδέα πὼς θὰ χωριστοῦμε.

— Ἐσύ, Μάρθα, στενοχωριέσαι γι' αὐτό;

Τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια καλά. Ἡ κοπέλλα ἐβύθισε τὴν ἁπαλὴ ματιά της στὴ δική του, καὶ μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ἀποκρίθηκε:

— Ἐγώ, Ντῖνο, σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ κάνω αὐτὸ ποὺ δὲν θἄκανα γιὰ κανέναν ἄλλον ἄνδρα. Ἀφίνω τὴ Ρένα. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω πὼς αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ.

— Μάρθα, εἶπε ὁ Ντῖνος σοβαρά. Ἂν τὸ σπίτι ἦταν μεγάλο, ἂν δὲν ἐζούσαμε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα μου, ἂν δηλαδὴ ἀνοίγαμε δικό μας νοικοκυριό, θὰ σοὔλεγα νἄρθῆ ἡ Ρένα στὴν Ἀθήνα μαζί μας. Ἀλλὰ ἔτσι ποὺ εἶναι τὰ πράγματα δὲν γίνεται. Στὸ λέω, γιὰ νὰ μὴν πικραίνεσαι ἀργότερα, νὰ πάρης ἀπὸ τώρα τὴν ἀπόφασι. Συζητήσαμε καὶ μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴ Ρένα. Κι' αὐτὴ βρίσκει πὼς τὸ μόνο σωστὸ εἶναι νὰ μείνη στὴν Κόρινθο μὲ τὴ θεία σας.

Ἦταν μιὰ λεπτὴ ὑπόδειξις πὼς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὸ θέση ἐπὶ τάπητος. Ἡ καρδιὰ τῆς Μάρθας ἐσφίχτηκε γιὰ κάμποση ὥρα. Ἴσως ἐπειδὴ μέσα της νὰ εἶχε τὴν ἀνομολόγητη ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα ὁ ἴδιος ὁ Ντῖνος θὰ καλοῦσε τὴν ἀδελφοῦλα της κοντά τους, στὴν Ἀθήνα. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ κυρία Δάρβα οὔτε ἤθελε νὰ γίνη συζήτησις γιὰ τέτοιο πρᾶγμα. Ἦταν βέβαια καλὴ γυναῖκα, μὰ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ φορτωθῆ καὶ μιὰ μικρὴ κοπελλίτσα, μαθήτρια, νἄχη κι' αὐτὴ τὴν εὐθύνη, κι' ἕνα στόμα παραπάνω νὰ τρέφη ὁ γυιός της.

Ἐσώπασαν κι' οἱ δυὸ κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, ὁ Ντῖνος ἐπέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση της. Τὸ χάδι του τὴν ἐξύπνησε ἀπὸ δυσάρεστες σκέψεις καὶ τῆς ἔφερε πάλι ἀνατριχίλα. Ὅταν σὲ λίγο σηκώθηκαν γιὰ νὰ γυρίσουν, ἡ Μάρθα ἦταν σὰν μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπη. Κι' εἶχε ξεχάσει τὴν ἔννοια της γιὰ τὴ Ρένα.

Παιδιάτικοι λυγμοί

Ἀνέβηκε ἡ Μάρθα τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου σιγοτραγουδῶντας. Εἶχαν συμφωνήσει μὲ τὸν Ντῖνο νὰ πᾶνε τὸ ἀπόγεμα στὴν Κόρινθο μὲ τὰ πόδια, ἔτσι γιὰ ἐκδρομή, καὶ νὰ γνωρίση κι' αὐτὸς τὴ γενέτειρά της. Θἄπαιρναν καὶ τὴ Ρένα μαζί. Μὲ βῆμα γοργό, φτερωτό, ἐδιάβηκε τὸν διάδρομο ἡ Μάρθα καὶ στάθηκε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους. Εἶχε τόσα νὰ διηγηθῆ πάλι! Τόσα!. . .

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, τὸ χέρι της σὰν νὰ κοκκάλωσε στὸ πόμολο. Καθαρά, δυνατά, ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα κλάματα. Δὲν μποροῦσε νὰ γελαστῆ. Ἔκλαιγε ἡ Ρένα. Ἔκλαιγε δυνατά, παιδιάτικα, μὰ ἀπελπισμένα, μὲ ἀναφυλλητά. Τὰ πόδια τῆς Μάρθας ἐλύγισαν μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα. Τὸ κλάμα αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ συνηθισμένα κλάματα τῆς Ρένας, ὅταν ἀτύχαινε νὰ τὴ μαλώση ἡ θεία Μέλπω. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ρένα ἔκλαιγε πολὺ σπάνια. Κι' ἡ φωνὴ τῆς θείας Μέλπως δὲν ἀκουγόταν τώρα θυμωμένη ὅπως καμμιὰ φορά. Ἴσα - ἴσα, ἀκουγόταν σιγανή, ἱκετευτική. Ἡ Μάρθα ἐκόλλησε τὸ αὐτί της στὴν πόρτα, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τί ἔλεγε.

Ἔμεινε ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα παράλυτη, νοιώθοντας τὰ χέρια της νὰ παγώνουν ἀπὸ κάποιον ἀνεξήγητο φόβο. Μέσα της καταλάβαινε σὰν νἄνοιγε σιγὰ - σιγὰ ἕνα χάος, ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε.

Κι' ἄξαφνα, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς, ἡ φωνὴ τῆς Ρένας ἀκούστηκε καθαρή:

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, θὰ τρελλαθῶ ἂν φύγη ἡ Μάρθα. . Θὰ σκοτωθῶ! . .

Ἦταν ἕνας παροξυσμὸς ἀπελπισίας.

Ἡ θεία Μέλπω ἀποκρίθηκε ἔντονα, καθαρὰ αὐτὴ τὴ φορά:

— Εἶσαι ἀχάριστη καὶ ἐγωΐστρια. Κακομοίρα μου, σκούπισε γρήγορα τὰ μάτια σου, καὶ μὴ δείξης τίποτα τῆς Μάρθας! Θὰ σὲ σκοτώσω ἂν τὴν πικράνης μὲ τὴν ἰδιοτροπία σου αὐτή. Σοῦ εἶπα πὼς θὰ ζήσωμε περίφημα οἱ δυό μας, καὶ πὼς ἐσὺ ἔχεις τώρα τὴν ὑποχρέωσι νὰ ξεχάσης τὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ σκεφθῆς μονάχα τὴ μεγάλη σου ἀδελφὴ ποὺ ἐθυσιάστηκε τόσα χρόνια γιὰ σένα.

— Τί θυσία ἔκανε; ἐφώναξε ἡ Ρένα μὲ λυγμοὺς πάντα.

Κι' ἡ θεία Μέλπω ἀποκρίθηκε ἀγανακτισμένη:

— Ρωτᾶς, ἀχάριστο κορίτσι;. Ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, δὲν συλλογίζεσαι πὼς διέκοψε τὶς σπουδές της γιὰ χατῆρι σου;.

Λυγμοὶ πιὸ ἀπελπισμένοι, αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησις.

Ἡ Μάρθα ἔνοιωθε λυγμοὺς νὰ φουσκώνουν καὶ τὸ δικό της στῆθος. Ἔτρεμε σύγκορμη. Αὐτὸ ποὺ ὑποσυνείδητα φοβόταν, αὐτὸ ποὺ ὑποπτευόταν, τὤβλεπε στ' ἀλήθεια. Ἡ Ρένα τὤπαιρνε βαρειά. Εἶχε καὶ δίκηο. Τὸ σπίτι θὰ ἦταν ἔρημο χωρὶς αὐτήν. Ἡ θεία Μέλπω, γρηά, ἄρρωστη, αὐστηρὴ μὲ τὴ μικρή, δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάνη μιὰ χαρούμενη ζωή. Ἡ Ρένα τὰ ἐμάντευε ὅλα ὅσα τὴν ἐπερίμεναν. Κλείσιμο καὶ μονοτονία. Καὶ ἀπελπιζόταν. Μὲ τὴ Μάρθα, ἂν καὶ εἶχαν ἐπάνω ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια διαφορά, ἦσαν φίλες, ἔπαιζαν μαζί, ἐγελοῦσαν, ἔλεγαν τὰ δικά τους.

Ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἡ Ρένα, διηγόταν στὴ Μάρθα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Ποιὸς θὰ τὴν ἄκουγε ὅταν ἔλειπε;

Ποιὸς θὰ τὴν ἐχάϊδευε τὴ νύχτα πρὶν νὰ κοιμηθῆ; Ἡ Μάρθα τὴν ἐνανούριζε σχεδὸν ἀκόμη, σὰν μικρὸ παιδί.

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Μάρθας καθὼς θυμήθηκε τὶς πρῶτες νύχτες τῆς ὀρφάνιας τους, τότε ποὺ ἡ Ρένα στριμωχνόταν ἐπάνω της στὸ κρεββάτι, κι' ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ ἕναν ἀόριστο φόβο. Τώρα ποὺ θἄφευγε αὐτή, ἡ Ρένα θἄνοιωθε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὀρφάνια.

Ἀσυναίσθητα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα. Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, κατέβηκε κάτω, βρέθηκε στὸ δρόμο, πῆρε τὴ διεύθυνσι τῆς παραλίας.

Ἡ θάλασσα ἦταν ταραγμένη, ἄγρια. Τὸ κῦμα ἐμούγγριζε τώρα ὅλο θυμό. Ἔτσι ἦταν ταραγμένη κι' ἡ ψυχὴ τῆς Μάρθας. Ἦταν θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτό της. Πῶς μπόρεσε, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, νὰ σκεφθῆ πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὴ Ρένα;. Ἡ μοῖρα, ἀφίνοντάς τις ὀρφανές, δὲν τὶς εἶχε δέσει τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γιὰ πάντα; Τουλάχιστον ὅσο θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκη της ἡ Ρένα. Ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε κι' αὐτή, θἄλλαζαν τὰ πράγματα. Μὰ τώρα, μὲ ποιὸ δικαίωμα συλλογιζόταν τὸν ἑαυτό της, τὴν εὐτυχία της, καὶ ἐσπάραζε τὴν παιδιάτικη αὐτὴ καρδοῦλα;

— Ἀγαπῶ!

Ἡ λέξις αὐτὴ ἦρθε ψιθυριστὴ στὰ χείλη της. Δὲν ἦταν ἡ ὑπέρτατη δικαιολογία αὐτή; Μπροστὰ στὴν ἀγάπη δὲν σταματοῦνε ὅλα; Ποιὸς μποροῦσε ν' ἀπαιτήση ἀπὸ αὐτὴν νὰ θυσιάση μιὰ τέτοια ἀγάπη; Νὰ χάση τὸν Ντῖνο;. . .

Κάτι ἐπάγωσε μέσα της καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἐνόμισε πὼς ὅλα ἐγύριζαν γύρω της κι' ἀναγκάσθηκε ν' ἀκουμπήση σ' ἕναν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση.

Προχώρησε στὴ θάλασσα κι' ἀκούμπησε στὸ κάγκελο τῆς προκυμαίας. Κάτω, ἄφριζε τὸ κῦμα. Ἄφησε ἡ Μάρθα τὰ δάκρυα νὰ τρέξουν ἐλεύθερα, πιὸ πικρὰ κι' ἀπὸ τὸ κῦμα, στὰ μάγουλά της. Τὸ παράπονο ἦρθε καυτὸ στὸ χεῖλη της:

— Γιατί; Γιατί νὰ τὰ φέρη ἔτσι ἡ τύχη; Γιατὶ ἡ ἀγάπη της νὰ μὴ μπορῆ νὰ συμβιβασθῆ μὲ τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴν ἀδελφή της;

Ἄξαφνα, μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας ἐπέρασε μέσα της. Ἂν μιλοῦσε τοῦ Ντίνου; Ἂν τὸν παρακαλοῦσε, ἂν τὸν ἱκέτευε νὰ πάρουν μαζί τους τὴ Ρένα;

Γιὰ κάμποση ὥρα τὸ πρᾶγμα δὲν τῆς ἐφάνηκε καὶ τόσο δύσκολο. Ἔπειτα ὅμως ἦρθε μπροστά της τὸ ὕφος του τὸ πρωΐ ὅταν τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴ Ρένα. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο σοβαρός, τόσο αὐστηρός. Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρακαλέση γι' αὐτό. Δὲν αἰσθανόταν τὴ δύναμι ν' ἀντικρύση τὴ ματιά του κρύα, τὰ χεῖλη του σφιχτά. Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι, νὰ κλαίη σιγανά, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη. Ἄξαφνα θυμήθηκε. Θ' ἀνησυχοῦσε ἡ θεία Μέλπω. Κι' εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ τὸν Ντῖνο γιὰ τὴν Κόρινθο!

Γρήγορα, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο της. Ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι.

Μιὰ καρδιὰ θυσιάζεται

Μπῆκε στὸ δωμάτιο, κάνοντας τὴν ἀδιάφορη. Ἡ θεία Μέλπω τὴν ὑποδέχθηκε γελαστή. Κι' ἡ Ρένα προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Φαίνεται, ἡ θεία τὴν εἶχε πείσει νὰ ὑποταχθῆ, νὰ κάνη ὑπομονή. Μὰ τὸ χαμόγελο τῆς μικρῆς ἦταν τόσο ἀχνό, ποὺ ἡ Μάρθα ἔνοιωσε κάτι νὰ σκίζεται μέσα της. Καὶ τὸ δικό της πρόσωπο ὅμως ἦταν χλωμό, ἀλλαγμένο τόσο, ποὺ ἡ θεία τὸ παρατήρησε ἀμέσως καὶ τῆς ἐφώναξε:

— Τί ἔχεις, Μάρθα; Γιατί εἶσαι ἔτσι; Γιατί ἄργησες;

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή. Πᾶμε νὰ φᾶμε γρήγορα.

— Ἤσουν μὲ τὸν Ντῖνο;

— Ναί, ἔκανε ἡ Μάρθα κι' εἶδε τὰ μάτια τῆς Ρένας νὰ σπιθίζουν γιὰ μιὰ στιγμὴ θυμωμένα, ἔπειτα νὰ βουρκώνουν.

— Μὰ πῶς εἶσαι ἔτσι; ἐπέμενε ἡ θεία. Μήπως μαλώσατε;

— Δὲν ἔχω τίποτε, ξανάπε ἡ Μάρθα. Τὸ βράδυ θὰ σοῦ πῶ. Τώρα βιάζομαι. Μὲ περιμένει ὁ Ντῖνος νωρὶς γιὰ περίπατο.

— Ποῦ θὰ πᾶτε; ἔκανε ἡ Ρένα βραχνά.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ μεγάλη. Βιάζομαι, ἐλᾶτε γρήγορα!

Ἔφαγαν κι' ἔφυγε ἡ Μάρθα τρέχοντας, χωρὶς νὰ πῆ στὴ Ρένα νὰ πάη μαζί της. Εἶδε τὰ μάτια τῆς μικρῆς ἀπελπισμένα, θυμωμένα μαζὶ καὶ δυστυχισμένα.

Ὁ Ντῖνος τὴν ἐπερίμενε στὴν πλατεία. Ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπὸ εὐτυχία.

Ἔτρεξε κατεπάνω της καὶ τῆς ἔπιασε τὰ δυό της χέρια.

— Πᾶμε!, ἐφώναξε. Ἔχομε πολὺ δρόμο, ἔ; Μὰ εἶναι συννεφιά, γιὰ καλή μας τύχη. Ποῦ εἶναι ἡ Ρένα;

— Δὲν θάρθη, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Δὲν τῆς εἶπα νάρθη.

— Ἤθελες νὰ εἴμαστε μόνοι;

Τὴν ἐρώτησι τὴν ἔκανε ὁ νέος τρυφερά, πιάνοντάς της τὸ μπράτσο.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Ἤθελα νὰ εἴμαστε μόνοι, Ντῖνο. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τώρα μόλις παρετήρησε τὴν ταραχή της καὶ ταράχτηκε κι' αὐτός.

— Τί τρέχει, Μάρθα; Σὰν ἀλλοιώτικη σὲ βλέπω.

— Ντῖνο! Θὰ σ' ἐπείραζε ν' ἀναβάλωμε τὴν ἐκδρομή μας; Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο, καὶ προτιμῶ νὰ μιλήσωμε ἥσυχα.

— Πᾶμε ὅπου θέλεις.

Ἐκάθησαν σὲ κάτι βράχια, σὲ μιὰν ἀγαπημένη τους θέσι. Ὁ Ντῖνος τὴν ἐκύτταζε σιωπηλός, περιμένοντας ἀνήσυχα τί θὰ τοῦ ἔλεγε. Κι' ἡ Μάρθα ἄρχισε βραχνά:

— Ντῖνο... Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ χωριστήκαμε ἐσκέφθηκα πολλά... πάρα πολλά...

— Γιὰ ν' ἀκούσωμε!, ἔκανε αὐτὸς μὲ ἐλαφρὸ χαμόγελο.

— Νά... Δὲν ξέρω ἂν ἐσκεφθήκαμε καλά, ἂν τὰ ἐζυγίσαμε... ἂν θάμαστε εὐτυχισμένοι.

— Μάρθα!...

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε πνιγμένη. Μὰ ἡ Μάρθα ἐξακολούθησε προσπαθῶντας νὰ στερεώση τὴ δική της φωνή:

— Ἐξέτασα βαθειὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἤθελα νὰ καταλάβω ἂν στ' ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ ὅσο φαντάζομαι πῶς σ' ἀγαπῶ.

— Μάρθα!..

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἐκύτταξε μὲ τρόμο

— Ὤ, παρακάλεσε ἡ κοπέλλα. Δὲν θέλω νὰ θυμώσης. Πρέπει νὰ μὲ καταλάβης.. Σοῦ λέω πῶς ἐσκέφθηκα..

Σταμάτησε. Δὲν τὴν βοηθοῦσε αὐτός. Ἔνοιωθε τὰ δάκρυα νὰ μαζεύωνται στὰ μάτια της. Θὰ ἤθελε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ κλάψη. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ἔπρεπε, κρύα, λογικά, νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη. Κρύα, λογικά, τὴ στιγμὴ ποὺ μέσα της κάτι γκρεμιζόταν.

— Τί θέλει νὰ πῆς, Μάρθα; ρώτησε ἐπὶ τέλους ὁ Ντῖνος. Σὲ βλέπω τόσο ἀλλαγμένη.

— Τί ἐμεσολάβησε στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα;

— Ὤ, τίποτε.., ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μὲ ἀπελπισία. Μὰ νά, ἐσκέφθηκα πῶς δὲν μπορῶ νὰ θυσιάσω τὴν ἀδελφή μου γιὰ τὴν ἀγάπη μας.

— Ἄ, ἔτσι;..

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε στὰ χείλη του κρύα, θυμωμένη. Κάτι ἐπάγωσε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μάρθας. Δὲν ἐπερίμενε νὰ τῆς ἀποκριθῆ ἔτσι; Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε. Ἴσως νὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἔβλεπε νὰ τὸ παίρνη ἀψήφιστα, νὰ μὴν κυττάζη ἔτσι σοβαρά. Τὴν ρώτησε σὲ λίγο:

— Αὐτὸ μονάχα ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; Δὲν θὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα;

— Ποιὰ ὅλα, Ντῖνο;... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὴ Ρένα μοναχή της. Ἐπάλεψα μέσα μου. Ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα θὰ μ' ἔκανε νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔτσι... Στὸ λέω τώρα, ποὺ εἶναι ἀκόμη καιρός.

Τὴν ἐκύτταξε μὲ θυμό. Τὸ αἷμα τοῦ ἐσκοτείνιαζε τὴ φυσιογνωμία, ποὺ ἦταν συνήθως τόσο ἤρεμη, τόσο εὐγενικιά.

— Μάρθα, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω πῶς εἶναι τὰ πράγματα ὅπως μοῦ τὰ λές.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Ντῖνο;

— Ἐσὺ νὰ μοῦ ἐξηγήσης καθαρὰ τί θέλεις νὰ πῆς.

— Ντῖνο!, ἐφώναξε ἡ Μάρθα μὲ ξαφνικὴ ἀπελπισία. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβης. Νά... Δὲν μποροῦμε νὰ πανδρευθοῦμε.

— Ἐξ αἰτίας τῆς Ρένας;

— Ναί, ἐξ αἰτίας τῆς Ρένας.

Ἐγέλασε αὐτός. Τὸ γέλιο του ἦταν σκληρό, κοφτό.

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶς σοβαρά. Δὲν ἔχει ἀκουστῆ τέτοια ἀδελφικὴ ἀγάπη πιά.

— Ντῖνο! Εἶμαι σὰν μάνα γιὰ τὴ Ρένα, τὸ ξέρεις. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν θυσιάσω.

— Ὥστε ψέματα μοῦλεγες πῶς μ' ἀγαπᾶς;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ νέα. Μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια πῶς σ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο.

— Τί ὡραῖα ποὺ τὸ λὲς καὶ μόνη σου!, ἔκανε αὐτὸς μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

— Ντῖνο! ἐφώναξε ἡ Μάρθα νοιώθοντας κάποιον θυμὸ νὰ ἀνεβαίνη μέσα της. Πὲς τὴν ἀλήθεια κι' ἐσύ. Κι' ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο!

— Γιατί;

Ἐδίστοσε ν' ἀποκριθῆ ἡ κοπέλλα. Ἔφθανε μοιραῖα στὴ συζήτησι ποὺ ἤθελε ν' ἀποφύγη. Μὰ τώρα ἦταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήση. Τοῦ ἀποκρίθηκε λοιπόν, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Γιατὶ ἂν μ' ἀγαποῦσες τόσο, ὅσο λές, θἄβρισκες κάποια λύσι γιὰ τὴ Ρένα.

— Τὴ λύσι ποὺ ἐννοεῖς, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ Ντῖνος, τὴν ἐσκέφθηκα πρὸς στιγμήν. Ἀλλὰ σοῦ ἐξήγησα τὸ πρωῒ γιατί ἀποκλείεται.

Μιὰ παγωμένη σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσά τους. Πρώτη ἡ Μάρθα χαμογέλασε μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Βλέπεις; Ἔχω λοιπὸν δίκηο ὅταν σοῦ λέω πῶς δὲν μποροῦμε νὰ πανδρευθοῦμε;

Πάλι ἔπεσε ἡ σιωπὴ ἀνάμεσά τους. Ἄξαφνα, ὁ Ντῖνος σηκώθηκε. Σηκώθηκε κι' αὐτὴ μηχανικά.

— Μάρθα, εἶπε ὁ νέος. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειώσουν ἔτσι ὅλα μεταξύ μας.

Τὸν ἐκύτταξε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα.

— Θέλεις νὰ μιλήσωμε στὴ μητέρα μου; Θέλεις νὰ σὲ συμβουλέψη κι' αὐτή;

Ἡ ἐλπίδα ἔσβυσε στὴν καρδιά της.

— Ὄχι!, ἔκανε κουνῶντας τὸ κεφάλι της θλιμμένα. Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ συμβουλέψη.

— Μάρθα! Δὲν πιστεύω πῶς ἔχεις τόσο κρύα καρδιά. Ἐσὺ τὸ πρωῒ ἔτρεμες μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. Θἄβαζα τὸ κεφάλι μου στοίχημα πῶς μ' ἀγαπᾶς..

Ὅλη της ἡ ὕπαρξις λαχταροῦσε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ φωνάξη «Σ' ἀγαπῶ!»

Μὰ ὅταν θὰ τῆς ζητοῦσε πάλι νὰ θυσιάση τὴ Ρένα γιὰ τὴ ἀγάπη της;...

Γι' αὐτὸ ἔσφιγγε τὰ χέρια της, ἔχωνε τὰ νύχια της στὶς φοῦχτες της, καὶ στεκόταν σὰν ἄγαλμα.

— Μάρθα, ξανάπε ὁ Ντῖνος. Δὲν θέλεις τοὐλάχιστον νὰ τὸ σκεφθῆς κι' ἄλλο; Ἔχομε μέρες. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποφασίσης γρήγορα.

— Ὄχι!, τὸν ἔκοψε μὲ ἀπελπισία. Τ' ἀποφάσισα καλύτερα τώρα...

Ἦταν σὰν τοὺς ἑτοιμοθάνατους ποὺ θέλουν νὰ συντομεύσουν τὴν ἀγωνία τους. Προτιμοῦσε νὰ τελειώσουν ὅλα τώρα, ἀμέσως, μιὰ καὶ ἔπρεπε νὰ σπαραχθῆ ἡ καρδιά της.

Τὸν καταλάβαινε κι' αὐτὴ δυστυχισμένο, κι' αὐτὸ τῆς ἐμεγάλωνε τὴ δική της ἀπελπισία. Μὰ ὅπως αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πατήση ἐπάνω στὴ καρδιὰ τῆς Ρένας γιὰ νὰ θεμελιώση τὴν εὐτυχία της, ἔτσι κι' αὐτὸς δὲν ἀποφάσιζε νὰ ἀντισταθῆ στὴ θέλησι τῆς μητέρας του, ποὺ θὰ εἶχε θέσει φαίνεται ὅρο νὰ μὴν πάη σπίτι τους νὰ κατοικήση ἡ Ρένα.

Ἡ φυσιογνωμία του, ἀπὸ ἀπελπισμένη, ἔγινε σκληρή.

— Ὥστε ἔτσι; ἔκανε μὲ ἄχρωμη φωνή. Εἶσαι πολὺ ἀποφασιστικὴ λοιπόν!... Πολὺ καλά. Ἂς χωριστοῦμε ἐδῶ, ἀφοῦ ἀνυπομονεῖς τόσο νὰ τελειώσουν ὅλα.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ τὴν ἀπελπισία στὴ ματιά.

Ἂν δὲν ἦταν τόσο νέος κι' αὐτός, ἴσως θὰ καταλάβαινε τὸν σπαραγμό της πιὸ πολύ. Μὰ ἦταν κι' αὐτὸς σχεδὸν παιδί, καὶ ἔνοιωθε μονάχα τὴν ἀπέραντη ἀπογοήτευσι πῶς ἡ γυναῖκα ποὺ φαντάσθηκε ὅτι τὸν λατρεύει, ἔβαζε ἄλλο πλᾶσμα ζωντανὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους. Ἦταν καλλιτέχνης, μὲ ψυχὴ ἀλύγιστη, φλογερή. Τὴ Μάρθα τὴν εἶχε φαντασθῆ ἀλλοιώτικη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἕνα πλᾶσμα παλλόμενο ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτόν, μιὰ Παναγία, ποὺ εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ ζωντανὴ φλόγα γιὰ τὴν ἀγάπη του. Τώρα, κατέβαινε στὰ μάτια του ἀπὸ τὸ ψηλὸ βάθρο ὅπου τὴν εἶχε τοποθετήσει. Νά, λοιπόν, ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπαρχιωτοποῦλα συνηθισμένη στὸ περιβάλλον της, ποὺ ἐδίσταζε νὰ τινάξη τὴν παληά της ζωὴ γιὰ ν' ἀρχίση κοντά του μιὰ καινούργια.

Ἔτσι τὸν ἔκανε ἡ ἀπειρία του νὰ τὰ βλέπη τὰ πράγματα. Κι' ὁ νεανικός του ἐγωϊσμὸς πληγωνόταν βαθειά, τόσο, ποὺ πονοῦσε, πονοῦσε, καὶ ἔνοιωθε τὸ θυμὸ νὰ βράζη μέσα του.

Θἄθελε νὰ τὴν κάμη νὰ πονέση πολὺ κι' αὐτήν. Μὰν τὴν ἄλλη στιγμὴ θἄθελε νὰ πέση στὰ πόδια της, νὰ τὴν παρακαλέση. Μὴ μπορῶντας νὰ κάμη οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, στεκόταν ἀλύγιστος, αὐστηρὸς μπροστά της.

— Δὲν θὰ σὲ ξαναϊδῶ λοιπόν; τὴ ρώτησε μὲ ἄχρωμη φωνή.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἐκείνη ἀχνά. Θὰ πῶ στὴ θεία νὰ φύγωμε αὔριο κιόλας.

Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι τυπικά,

— Ἀντίο λοιπόν, ἔκανε σιγά.

— Ἀντίο!

Τὰ χέρια τους ἐδίστασαν μιὰ στιγμὴ τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο. Ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔκλεινε θερμὰ τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου μέσα στὴ φοῦχτα του, ἴσως δὲν θὰ εἶχαν πιὰ τὸ θάρρος νὰ χωριστοῦνε. Μὰ ἡ νεανική τους ὑπερηφάνεια τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ὑποχωρήσουν. Κι' ἔτσι, ἀλύγιστοι, ἐγύρισαν ὁ ἕνας τὴν πλάτη στὸν ἄλλον, κι' ἔφυγαν ἐνῶ τὸ κῦμα γύρω τους ἐβούϊζε θυμωμένο.

Σκοτεινὲς ἡμέρες

Πονοῦσε πολὺ καθὼς τὰ θυμόταν ὅλ' αὐτὰ ἡ Μάρθα. Πονοῦσε πιὸ πολὺ ἀκόμη ὅταν ἔφερνε μπροστά της τὸ ταξίδι τους πίσω στὴν Κόρινθο. Ἡ θεία Μέλπω τραβοῦσε τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της. Ἤθελε νὰ πάη νὰ βρῆ τὴ μητέρα τοῦ Ντίνου, νὰ ξαναμιλήσουν. Μὰ ἡ Μάρθα ἐδήλωσε κοφτὰ πῶς ὁπωσδήποτε δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀλλάξη τὴν ἀπόφασί της. Ἡ συζήτησις ἔγινε κρυφὰ βέβαια ἀπὸ τὴ Ρένα.

Καὶ στὴ μικρὴ ἀνήγγειλαν τὸ βράδυ ξερὰ πῶς εἶχε χαλάσει ὁ ἀρραβώνας.

Ἡ Ρένα οὔτε καὶ σκέφθηκε νὰ κρύψη τὴ χαρά της, οὔτε διανοήθηκε πῶς ἦταν αὐτὴ ὑπαίτια γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀδελφῆς της. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μεγάλης, καὶ ἐφώναξε μὲ ἀναφυλλητὰ χαρᾶς:

— Ἀδελφοῦλα μου!.. Παρὰ τρίχα νὰ σὲ χάσω!,. Τί θὰ γινόμουν χωρὶς ἐσένα; Ποῦ μ' ἄφινες; Δὲ μὲ συλλογιζόσουν;

Ἔκλαψε ἡ Μάρθα πολλὴ ὥρα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο τῆς μικρῆς.

Τὸ κλάμα αὐτὸ τὴν ἀνακούφισε, κι' ἡ ζεστασιὰ τοῦ παιδιάτικου κορμιοῦ τῆς Ρένας τῆς ἐζέστανε τὴν καρδιά της, ποὺ ἦταν σὰν παγωμένη.

Ἡμέρες ὁλόκληρες ὅμως στὴν Κόρινθο, καταλάβαινε ἕνα κομμάτι πάγο μέσα της, κι' ἔτρεμε ἀπὸ κρύο, κι' ἂς ἦταν καλοκαῖρι.

Αὐτὲς τὶς πρῶτες μέρες, μέσα της, δὲν εἶχε σβύσει κάθε ἐλπίδα. Ὅταν ἄκουγε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, πεταγόταν. Μήπως ἦταν ὁ Ντῖνος;. Ὅλο κι' ἔβαζε στὸ νοῦ της πῶς ἴσως ἡ ἀγάπη τὸν ἔσπρωχνε νάρθη νὰ τὴν παρακαλέση, νάρθη νὰ τῆς πῆ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς αὐτήν. Ἢ τοὐλάχιστον νὰ τῆς στείλη ἕνα γράμμα. Μὰ κανένα μήνυμα δὲν ἦρθε. Ἐπέρασαν ἔτσι μὲ ἀγωνία οἱ ζεστὲς καλοκαιρινὲς ἡμέρες καὶ μπῆκε τὸ φθινόπωρο. Ἡ Ρένα ἄρχισε νὰ πηγαίνη σχολεῖο.

Τότε, ὅταν σκοτείνιαζε ὁ καιρὸς καὶ ἄρχισαν τὰ πρωτοβρόχια, ἔνοιωσε ἡ Μάρθα ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ἀπελπισίας της, ὅλο τὸ μέγεθος τῆς θυσίας της.

Ἔκλαιγε νύχτες ὁλόκληρες. Ἡ θεία Μέλπω τὴν ἐκύτταζε μὲ ἀπελπισία κι' αὐτή, μὴ μπορῶντας νὰ τὴν παρηγορήση. Στὴ Ρένα ὅμως ποτὲ δὲν ἔδειξε τὸν σπαραγμό της ἡ Μάρθα. Ἐφύλαγε τὸν καϋμό της, καὶ μονάχα ὅταν κοιμόταν βαθειὰ ἡ μικρὴ ἄφινε τὴν καρδιά της αὐτὴ ἐλεύθερη στὸ θρῆνο της.

— Τί σοὔκανε αὐτὴ ἡ μικρὴ ἐγωΐστρια!, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ θεία Μέλπω.

Μὰ ἡ Μάρθα οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν παραδεχόταν νὰ ρίξη τὸ φταίξιμο στὴν ἀδελφή της.

Ἡ ἀπέραντη, ἡ τέλεια ἀγάπη ποὔνοιωθε γι' αὐτήν, τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἰδῆ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχία τῆς μικρῆς.

— Τί φταίει αὐτή; τὴν δικαιολογοῦσε. Τί φταίει αὐτὴ ἂν μ' ἀγαπάη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς ἐμένα;

Αὐτὸς ὁ χειμώνας ἐβάρυνε στὴν καρδιά της, σὰν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὀρφάνιας της. Ἐκλείστηκε, δὲν θέλησε νὰ πάη πουθενά, οὔτε στὶς μικρὲς βεγγέρες ποὔκαναν οἱ φίλες της, κεντῶντας καὶ τραγουδῶντας. Ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη καὶ ἐτρόμαζε. Τὰ μάτια εἶχαν γίνει πελώρια ἀπὸ τὴ λύπη κι' ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Τὰ μάγουλά της εἶχαν χωθῆ μέσα, ἦταν χλωμὰ σὰν κέρινα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Παρακολουθήσετε τὸ νέο μας
ἀριστουργηματικὸ ἀνάγνωσμα:
Ζίτα, ἡ τσιγγανοποῦλα
Ἀρχίζει σήμερα στὴ σελίδα 9

ΓΥΝΑΙΚΕΣ
που εμαρτύρησαν
για τον
ΕΡΩΤΑ
Μιχ. Χαννούση

ΑΙΜΕ,
ἡ μελλοθάνατη ποὺ ἀπαρνήθηκε τὴ ζωὴ γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ ΣΕΝΙΕ

Ἡ γυναῖκα ποὺ φοβᾶται τὸν θάνατο.

— Κι' ἐσεῖς, λοιπόν, γιὰ τὶς ἀντικαθεστωτικές σας ἰδέες βρίσκεσθε ἐδῶ μέσα;

— Ὄχι... Μὲ κατηγόρησαν γιὰ μαγεία...

— Καὶ ἔχουν βάσιμες ἀποδείξεις;

— Δυστυχῶς ναί...

Μέσα στοὺς ἀνήλιους διαδρόμους τῶν φυλακῶν τοῦ Σαὶν-Λαζάρ, δυὸ νεαροὶ κατάδικοι — ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα — ἐβημάτιζαν πλάϊ-πλάϊ συζητῶντας. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἄνδρας — ἦταν ὁ διάσημος ποιητὴς Ἀντρὲ Σενιὲ — στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, σταμάτησε:

— Ὀνομάζεσθε; ρώτησε.

— Αἰμὲ Κοανύ, καθηγήτρια τῆς φιλολογίας.

— Καὶ ἐπιδοθήκατε στὴ μαγεία;

— Πιστεύω σ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀκατανίκητην ἰσχύ της ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας..

Ὁ τρυφερὸς ποιητὴς ἐστράφηκε καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ παραξενεμένο ὕφος. Ἦταν μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα, κι' ἤξερε νὰ μιλᾶ περίφημα. Γιὰ τὸν Σενιέ, ποὺ εἶχε ὑποστῆ τόσο βαθειὰ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἡ συντροφιὰ μέσα στὴν κτηνώδη ἀπομόνωσι τῆς φυλακῆς, τῆς μορφωμένης αὐτῆς γυναίκας, ἦταν μιὰ πραγματικὴ εὐτυχία...

Ὡστόσο, ἡ παράξενη κατηγορία τῆς μαγείας ποὺ τὴν ὡδήγησε στὴ φυλακὴ ἐκείνη, ὅπου μόνο ἀναρχικοὶ εἶχαν θέσι, τὸν ἐξάφνιασε.

Δὲν ἐπέμεινε νὰ ἐμβαθύνη περισσότερο στὸ μυστήριο τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς γυναίκας. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόσεξε περισσότερο ἦταν ἡ ἀπέραντα θλιμμένη μορφή της. Ἕνας βαθὺς πόνος αὐλάκωνε τὰ νεανικὰ χαρακτηριστικά της.

Μὲ συμπόνια, τὴν ρώτησε γιὰ μιὰ στιγμή:

— Φοβᾶσθε τὸν θάνατο;

— Πολύ, ἐτραύλισε μὲ σπασμένη φωνή. Ὤ, ὄχι! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω ἀκόμη. Εἶναι τόσο ὄμορφη ἡ ζωή.

Ὁ Σενιὲ συγκινήθηκε.

— Καὶ ἐσεῖς τὴν ἐγνωρίσατε τόσο λίγο, ἀσφαλῶς...

— Μόνο ἀπὸ τὰ βιβλία... Καὶ ἔχει τόσες ἀπέραντες χαρές... Ὁ ἔρωτας, ἡ ἡδονή, ἡ χαρά. τὸ κρασί, ὁ ἥλιος στὴν ἐξοχή, τὰ ταξίδια στὴ θάλασσα.. εἶνε ὅλα αὐτὰ εὐτυχίες ποὺ δὲν ἐγνώρισα ἀκόμη καὶ ποὺ περιμένω ἀνυπόμονα... Ἐπερίμενα δηλαδή... Γιατὶ τώρα πιά...

Ὁ ποιητὴς τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι ἐνθαρρυντικά. Ὕστερα, κυττάζοντάς την βαθειὰ μέσα στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

— Ἐσεῖς μπορεῖ καὶ νὰ σωθῆτε... Ἀσφαλῶς, θὰ σωθῆτε! ἐνῶ ἐγώ...

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό; ρώτησε μ' ἔκπληξι ἡ κατάδικος.

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ λυπηθοῦν τὰ τριανταφυλλένια νειᾶτα σας... Ἐγώ, ἂν ἤμουν δικαστής, θὰ σᾶς ἀθώωνα...

Ἡ Αἰμὲ ἐχαμήλωσε φιλάρεσκα τὸ κεφάλι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐχαμογέλασε. Μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως... Ἡ ἀπέραντη θλῖψις ἐσκλήρυνε καὶ πάλι τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἦταν ὥρα. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐχώριζαν.

Ἐξομολόγησις ἐρωτευμένης καρδιᾶς

Ἕνας ψυχικὸς σύνδεσμος, γοητευτικὸς καὶ παρήγορος, ἄρχισε νὰ συνδέη σιγὰ-σιγὰ τοὺς δύο καταδίκους. Μόνοι ἰδιανοούμενοι μέσα στὸν συρφετὸ τῶν ἀμορφώτων ἐγκαθείρκτων ποὺ τοὺς περιέβαλλαν, ὁ Σενιὲ καὶ ἡ Αἰμὲ ἐνάρκωναν τὸν παγερὸ πόνο τῆς φοβερῆς ἀναμονῆς τοῦ θανάτου...

— Θεέ μου, γιατὶ νὰ πεθάνω!, ἔλεγε κάθε μέρα στὸν ποιητὴ ἡ ὡραία κατάδικος. Εἶναι ὅλα τόσο ἤρεμα ἐδῶ μέσα, κανένας φόβος δὲν ταράζει τὸν ὕπνο μου καὶ ξυπνῶ κάθε πρωῒ τόσο χαρούμενη... Ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνω...

»Τὰ μάτια ὅλων χαμογελοῦν σὰν μὲ βλέπουν καὶ μέσα στὴ φυλακὴ φέρνει ἡ παρουσία μου τὴν ἐλπίδα στὰ κουρασμένα μέτωπα..

— Κανεὶς δὲν θὰ βρεθῆ, εἶμαι βέβαιος, νὰ ὑποστηρίξη τὴν καταδίκη σας. Εἶσθε ἴδια ἡ ἄνοιξις.. Ποιὸς θὰ τολμήση νὰ ποδοπατήση τὴν λουλουδένια ὕπαρξί σας;... Θὰ σωθῆτε, θὰ σωθῆτε!... Καὶ μόνον ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ νὰ σᾶς δῶ ἔξω ἀπ' ἐδῶ...

Αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν ἡ Αἰμὲ ποὺ ἅρπαξε τὰ χέρια τοῦ ποιητοῦ. Μὲ ὁρμή, τὰ ἔφερε στὸ στῆθος της καὶ σφίγγοντάς τα ἐπάνω μὲ πάθος, τοῦ ἐφώναξε:

— Ἀκοῦτε τὴν καρδιὰ αὐτὴ ποὺ χτυπᾶ μέσα;... Ὅσο θὰ πάλλη, θὰ ζῆτε κι' ἐσεῖς... Ἂν σωθῶ ἐγώ, αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ ἡ δική σας σωτηρία..

— Αἰμέ!, ψιθύρισε ὁ ποιητής. Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο...

— Τὸν φοβᾶμαι ὅμως ἐγὼ γιὰ σᾶς!, ἐφώναξε ἡ Αἰμέ. Ἀλλὰ δὲν ἐκαταλάβατε ἀκόμη ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ ἔχετε ἐμπνεύσει μιὰν ἀπεριόριστη συμπάθεια.. Ὅτι ἡ ποίησίς σας μοῦ ἀνεθάρρησε τὴν ψυχὴ καὶ ἡ τρυφερότης σας ἀπεμάκρυνε τὸν τρόμο ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀγωνία.. Καὶ ὅτι δὲν φοβᾶμαι πιὰ μόνο μὴν πεθάνω ἐγώ, ἀλλὰ κι' ἐσεῖς..

«Θὰ ζήσωμε κι' οἱ δυό!»

Τὸ σκοτεινὸ μουχλιασμένο περιβάλλον μιᾶς φυλακῆς δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ἀναμφιβόλως. Ἀλλὰ τί περισσότερο ἔπρεπε ν' ἀνταλλάξουν οἱ δυὸ νεαροὶ κατάδικοι γιὰ νὰ ἐκφράσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸν ἔρωτά τους.

Σὲ τέτοιες στιγμὲς ψυχικῆς ἀναστατώσεως, ὅταν ὁ θάνατος ἐνεδρεύει καὶ ἡ ζωὴ εἶναι κτῆμα ὀλίγων ἡμερῶν, οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν ἀπελπισμένα κάποιον στὸν ὁποῖον ν' ἀφιερώσουν ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῶν αἰσθημάτων τους. Καί, ὅταν τὸν βροῦν, γίνονται ἡ σκιά του, ἡ σάρκα τῆς σαρκός του... Οἱ δεσμοὶ τῆς φυλακῆς εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι μεταξὺ ἀνθρώπων.

Ἡ Αἰμὲ ἀνεθάρρησε μὲ τὴν γνωριμία τοῦ Σενιέ. Τὰ παρηγορητικὰ λόγια του τῆς ἀνεπτέρωσαν τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἡ τρυφερὴ ἀγάπη του τῆς ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ἀντιδράση.

Σὲ λίγο ἦταν αὐτὴ πιὰ ποὺ παρηγοροῦσε τὸν Σενιέ:

— Θὰ ζήσωμε κι' οἱ δυό, τοὔλεγε. Καὶ τότε, τότε θὰ ἰδῆτε.. Θὰ σᾶς ἀνταμείψω γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ μοῦ ἐχαρίσατε μὲ τὴν αἰσιοδοξία σας...

— Πῶς;... Μὲ τί;...

— Μ' ὅποιον τρόπο τὸ θελήσετε ἐσεῖς...

Ὁ ποιητὴς ἔλαμψε ὁλόκληρος.

— Χαρίζοντάς μου τὸν ἔρωτά σας;

— Αὐτὸν τὸν ἔχετε ἀπὸ τώρα..., τὸν ἀπεστόμωσε.

Ὁ Σενιὲ ἀναρρίγησε ἀπὸ εὐτυχία:

— Ἔ, τότε δὲν θὰ θέλω τίποτε ἄλλο.., εἶπε συγκινημένος.

Καί, λησμονῶντας τὸ ἄθλιο περιβάλλον καὶ τὴν ἀθλιότερη ἀκόμη μοῖρα του, παρέσυρε τὴν ὡραία συγκατάδικό του σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ γιὰ νὰ τῆς ζητήση τὴν ἔμπρακτη ἀπόδειξι τῶν λόγων της.

Ἐρωτικὴ προδοσία

Λίγες ἡμέρες ὅμως μόλις μετὰ τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴν ἐξομολόγησι, ὁ Σενιὲ ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ ἕναν συγκατάδικό του ὅτι ἡ Αἰμὲ βρισκόταν σὲ πολὺ προχωρημένες αἰσθηματικὲς σχέσεις μὲ τὸν διάσημο δικηγόρο Μοντρόν, ποὺ ἐσύχναζε κάθε μέρα στὶς φυλακές.

— Εἶσαι βέβαιος; ἀνεπήδησε ὁ Σενιέ.

— Μπορεῖς νὰ βεβαιωθῆς γι' αὐτὸ ἀμέσως.

Καὶ ὡδήγησε τὸν ἔξαλλο ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποιητὴ στὸ κελλὶ τῆς Αἰμέ.

Ἦταν ἡ πόρτα μισάνοιχτη. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ ἐσχημάτιζε, ὁ Σενιὲ εἶδε μιὰ σκηνὴ ποὺ τὸν ἄφησε ἐννεό. Σφιχταγκαλιασμένοι, σὲ στάσι ἀπολύτως ἔνοχη, ὁ δικηγόρος Μοντρὸν καὶ ἡ Αἰμὲ ἀντήλλασσαν φλογερὰ φιλιά..

Τὸ πλῆγμα γιὰ τὸν λεπταίσθητο ποιητὴ ἦταν βαρύ. Καὶ ἀπέγινε ἀκόμη βαρύτερο, ἀβάσταχτο, ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶδε τὴν Αἰμὲ νἄρχεται καὶ νὰ τοῦ ἀναγγέλλη τὴν προσωρινὴ ἀποφυλάκισί της:

— Ἀγαπημένε μου Ἀντρέ!, τοῦ ἐφώναξε καθὼς κρεμόταν στὸ λαιμό του. Ἀποφυλακίζομαι μ' ἐγγύησι!.. Θὰ βγῶ ἔξω, θὰ δῶ τὸν ἥλιο, τὸ φῶς!..

— Καὶ ποιὸς ἐγγυήθηκε γιὰ σένα;

— Ὁ δικηγόρος Μοντρόν...

— Σὲ ἐγνώριζε;

— Ὄχι, ἐγνωρισθήκαμε ἐδῶ, στὶς φυλακές... Ἀλλὰ γιατί δὲν γελᾶς, Ἀντρέ; Γιατί δὲν χαίρεσαι γι' αὐτό;.. Τί ἔχεις πάθει;...

— Σὲ χάνω, λοιπόν, γλυκειά μου Αἰμέ;.. Μ' ἀφίνεις μόνο;...

Κατὰ βάθος ἤξερε πιὰ ὅτι τὴν εἶχε ἤδη χάσει παντοτεινά, ὅτι δὲν ἦταν πιὰ δική του. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς τὸ πῆ... Εἶχε ἀγαπήσει πολλὲς γυναῖκες στὴ ζωή του ὁ Σενιέ.. Ἡ Λύκαρις, ἡ Γλυκερία, ἡ Καμίλλη, ἡ ἄρρωστη κοπέλλα, ἡ νέα Ταραντινή, ἡ Φανὴ καὶ ὅλα τὰ γυναικεῖα ὀνόματα ποὺ ἀνέφερε στὰ ποιήματά του ἦσαν στὴν πραγματικότητα ἐρωμένες του. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τοῦ εἶχε σπαράξει τόσο τὴν καρδιά, ὅσο ἡ γοητευτικὴ μελλοθάνατη ποὺ ἐδραπέτευε τώρα ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ ἀπ' τὸν ἔρωτά του...

Ἡ Αἰμὲ ὅμως δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ περισσότερες ἐξηγήσεις. Οὔτε καὶ ὁ ὑπερήφανος Ἀντρὲ Σενιὲ θέλησε νὰ ἐπιμείνη.

Ἐχωρίσθηκαν σχεδὸν σὰν ξένοι, ψυχρά, τυπικά, μὲ σφιγμένη τὴν ψυχή...

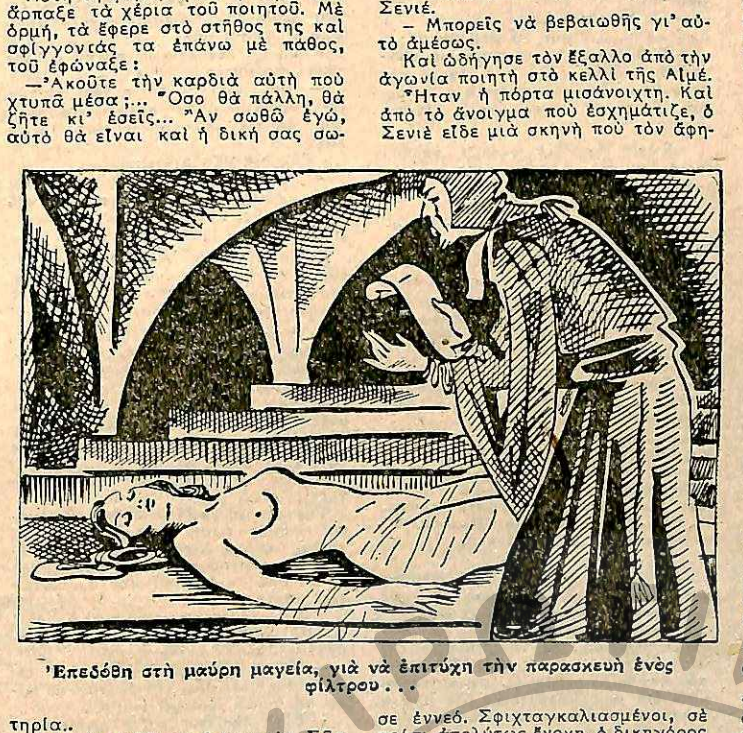
Ἐπεδόθη στὴ μαύρη μαγεία, γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν παρασκευὴ ἑνὸς φίλτρου...

Ὁ ποιητὴς ζητεῖ τὸν θάνατο.

Ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή, ἡ Αἰμὲ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

— Θεέ μου, ἂν ἤξερε..., ἐτραύλισε. Τοὐλάχιστον, νὰ ἐμάντευε..

Ἀλλὰ ἡ ἀπαίτησίς της ἦταν παράλογη. Ὁ εὐαίσθητος ποιητὴς δὲν ἐγνώριζε, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα: ὅτι τὸ ποιητικώτερο, τὸ θελκτικώτερο ὄνειρό του, ὁ τελευταῖος ἔρως τῆς ζωῆς του, ποὺ εἶχε ἀνθίσει τὶς τελευταῖες στιγμὲς ποὺ τοὔμεναν νὰ ζήση ἀκόμη, ὑπῆρξε προδοτικός, ποταπός, ἀτιμασμένος...

Ἀπελπισμένος, ρίχνεται στὴν ποίησι γιὰ νὰ παρηγορηθῆ. Καὶ γράφει τὴν ἱστορία τοῦ ἔρωτός του, σὲ στίχους, ποὺ παρέμειναν ἀθάνατοι, ὅπου ἀφηγεῖται τὸ δρᾶμα τῆς φυλακισμένης Αἰμέ:

...Τὰ χρυσονείρατα τὰ πλᾶνα
μέσ' στὴν καρδιά μου κατοικοῦν
καὶ μάταια τῆς φυλακῆς μου
οἱ τοῖχοι τοῦτοι μὲ κρατοῦν.
...Ἂν καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ἔχω φόβο
καὶ στενοχώρια στὴν ψυχή,
δὲν θέλω ἀκόμη νὰ πεθάνω!..

Γεμᾶτος πικρία, μὲ τὸ ὅραμα τοῦ δικηγόρου Μοντρόν, ποὺ τοῦ ἔκλεψε τὴν ἀγάπη, ἀνεξάλειπτο στὰ μάτια του, ὑποφέρει... καὶ περιμένει τὸν θάνατο πιὰ μὲ λαχτάρα, ὡς λυτρωτή.

Πρὸς τὴν λαιμητόμο

Μὰ ἡ Αἰμὲ μ' αὐτὸν τὸν θάνατο παλεύει. Γιὰ ν' ἀπαλλάξη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀγαπημένο της Σενιέ, ἀναγκάζεται νὰ πουλήση φτηνὸν ἔρωτα στὸν πανίσχυρο δικηγόρο Μοντρόν, καὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλη νὰ ὑποστηρίξη στὸ δικαστήριο τὴν ἀθῶωσί του...

Καὶ ὅταν ὁ Μοντρόν, — ποὺ δὲν θέλει ν' ἀκούση νὰ τοῦ μιλᾶ γιὰ κανέναν ἄλλον ἄνδρα — ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται κάτι, ἡ Αἰμὲ δὲν διστάζει νὰ καταφύγη πάλι στὴ μαύρη μαγεία. Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰν ὀργιαστικὴ τελετὴ μαύρης μαγείας, δὲν διστάζει νὰ μείνη ὁλόγυμνη στὰ πόδια ἑνὸς ἱερέως ἐπὶ ὧρες γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν παρασκευὴ ἑνὸς φίλτρου ποὺ θὰ ἐπότιζε τὸν Μοντρόν, γιὰ νὰ τῆς ἔδινε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Κάποτε ὅμως οἱ ἀπουσίες της αὐτὲς ἀπὸ τὸ περιβάλλον της γίνονται αἰσθητὲς ἀπὸ τὸν ζηλότυπο Μοντρόν. τὴν παρακολουθεῖ καὶ ἕνα βράδυ. Τὴν ἀνακαλύπτει ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ ἐπιδίδεται στὴν μαύρη μαγεία, σ' ἕνα μυστικὸ ἄντρον.

Τὴν πιέζει. Καὶ αὐτὴ τοῦ ὁμολογεῖ τότε τὸν λόγο ποὺ τὴν ὤθησε σ' αὐτό.

— Ὥστε ἐμένα εἶχες γιὰ θῦμα τῶν μαγγανειῶν σου!, ὀρύεται ὁ ἀγροῖκος ἐραστής της. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη ἑνὸς μελλοθάνατου!..

Καὶ δὲν διστάζει νὰ τὴν καταγγείλη... Εἶνε ἡ δεύτερη καταγγελία ποὺ τῆς γίνεται ἐπὶ μαγεία. Καὶ καμμιὰ ἐπιείκεια γι' αὐτὴν δὲν χωρεῖ πιά. Ἡ Αἰμὲ ὁδηγεῖται ξανὰ στὴν σκοτεινὴ φυλακή...

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμπαινε, μιὰ συνοδεία μετέφερε ἔξω τὸν Σενιέ. Ὅταν ἀντικρύσθηκαν, τὰ μάτια τους ἄστραψαν. Δὲν ἐπρόλαβαν ὅμως παρὰ ν' ἀνταλλάξουν αὐτὲς τὶς ἐλάχιστες λέξεις:

— Ἀντίο, Αἰμέ! Πάω γιὰ τὴν λαιμητόμο...

— Δὲν μπόρεσα, Ἀντρέ, νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου... Συγχώρησέ με... Ἀντὶ νὰ σὲ σώσω, κατάφερα νὰ ξανάρθω κι' ἐγὼ σὲ λίγες μέρες μαζί σου...

Νὰ τὴν κατάλαβε ἄραγε ὁ Σενιὲ τί ἤθελε νὰ πῆ;

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

◆

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

* Τὰ «πάντα» τῶν ἐρωτευμένων εἶνε σὰν τὰ «ποτὲ» τῶν μεθυσμένων.

* Οἱ ἐρωτευμένες γυναῖκες κάνουν τρέλλες, οἱ ἐρωτευμένοι ἄνδρες κάνουν κουταμάρες.

* Ἀγάπη εἶνε ὁ θαυμασμὸς τῆς καρδιᾶς. Θαυμασμὸς εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ πνεύματος.

* Ὅπως τὸ σκουλῆκι τρώει τὸ ξύλο, ἔτσι καὶ ἡ κακὴ γυναῖκα καταστρέφει τὸν ἄνδρα.

* Ἡ ὑποκρισία εἶνε ἔμφυτη στὴ γυναῖκα καὶ πολὺ φυσικὸ νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὲ κάθε περίστασι,

Ὁ
Σκελετὸς
ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ
ΓΑΝΤΙΑ

69ο —Ὤ, θὰ μὲ δεχθῆ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ μὲ δεχθῆ... Δῶσε του καὶ αὐτό.

Καὶ ἔδωσε τὸ μπιλιέτο του στὸν θυρωρό, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε σὲ λίγο χαμογελῶντας καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς περιμένει.

Ὁ Τὸμ Κόξ, μὲ ὕφος καὶ σοβαρότητα πραγματικοῦ μουσικοδιδασκάλου, ἀκολούθησε τὸν θυρωρὸ καὶ σὲ λίγο βρισκόταν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Εὐγενίου Ἀργκάϊλ, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐδιάβαζε κάποιο χειρόγραφό του.

Ὅταν ὅμως ἐμπῆκε ὁ ἐπισκέπτης του, ἐσήκωσε τὰ μάτια του, τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ ρώτησε:

—Ὁ κ. Ροδολφος Σβέντζιγκ;

— Μάλιστα.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Κρῖμα!... Αὐτὸ θὰ μὲ ἀπήλλασε ἑνὸς κόπου.

— Ἀλλά, δὲν εἶσθε μουσικός, νομίζω;

— Συνθέτης, κ. Ἀργκάϊλ.

— Συνθετης;... Μὲ συγχωρεῖτε. Ἔχετε συνθέσει τίποτε ἕως τώρα;

— Μικρὰ πράγματα

— Ἄ, μικρὰ πραγματα...

— Μάλιστα. Τωρα ὅμως καταγίνομαι νὰ συνθέσω μία ὀπερέττα καὶ ἦλθα να ζητήσω τὴν γνώμη σας γιὰ τὸ ζήτημα τῆς σκηνοθεσίας.

— Λυποῦμαι, κ. Σβέντζιγκ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ὀπερέττα δὲν θα μπορέσω νὰ σᾶς δώσω γνώμη. Ἂν ἐπρόκειτο περὶ δράματος...

— Ἔστω κ. Ἀργκάϊλ, δὲν θὰ ἐπιμένω στο ζήτημα αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ σᾶς γίνω ἐνοχλητικός. Ἔρχομαι τώρα στὸν δεύτερο λόγο.

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὸν ἀκούσω.

— Κύριε Ἀργκάϊλ, ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου σας.

— Τί; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Ἀργκάϊλ. Νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου αὐτοῦ;

— Μα ἀκριβῶς, κ. Ἀργκάϊλ. Βλέπετε τίποτε τὸ παράξενο στὴν παράκλησί μου αὐτή;

— Κύριε Σβέντζιγκ...

Καὶ χωρὶς ν' ἀποτελειώση τὴν φράσι του ὁ Ἀργκάϊλ, ρώτησε:

— Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ὅμως θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ ὑπόγεια;

— Γιὰ σκοπὸ καλλιτεχνικὸ καὶ λόγους τεχνικούς.

— Καὶ πάλι δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

— Τότε πρέπει νὰ σᾶς δώσω περισσότερες ἐξηγήσεις. Νὰ λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται...

Καὶ μὲ περισσότερη σοβαρότητα τώρα ὁ δῆθεν μουσικοδιδάσκαλος πρόσθεσε:

— Ὅπως σᾶς εἶπα, γράφω μιὰ ὀπερέττα, τὴν ὁποία ἐτιτλοφόρησα ἡ «Ὀπερέττα τῶν φαντασμάτων». Ἀπὸ τὸν τίτλο θὰ καταλαβαίνετε, βέβαια, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἔχει βάσι τὰ φαντάσματα.

— Μάλιστα.

— Τὰ φαντάσματα ὅμως τοῦ σκότους, τῶν ὑπογείων τῶν κατακομβῶν. Γιὰ νὰ ἐμπνευσθῶ, λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε, τὴν μουσική μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου ἕνα ἀληθινὰ στοιχειωμένο μέρος!..

— Καὶ τὸ μέρος αὐτό...

— Θὰ τὸ δῶ ἐδῶ, ἐὰν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε ἐσεῖς.

— Κύριε Σβέντζιγκ, ἀπήντησε ὁ Εὐγένιος, ξέρετε λοιπὸν καὶ σεῖς ὅτι ὁ πύργος αὐτὸς θεωρεῖται στοιχειωμένος;

— Τὸ ξέρω...

— Καὶ τὸ πιστεύετε;

Ὁ Τὸμ Κὸξ ἐγέλασε.

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω τέτοια πράγματα, εἶπε. Ξέρετε ὅμως γιατὶ κυρίως ἦλθα ἐδῶ; Ἄκουσα νὰ λέγουν ὅτι τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου σας ἔχουν κατασκευασθῆ στὰ χρόνια τοῦ Μεσαιωνος καὶ ὅτι ἔχουν στὶς αὐλὲς μυστικὲς κατακόμβες.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

— Καὶ ὅτι εἶνε κτισμένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἐκεῖνος ποὺ κατεβαίνει σ' αὐτὰ νὰ νομίζη ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ δῆ τὰ φαντάσματα. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἂν εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ κατεβῶ κι' ἐγώ, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ σ' αὐτὰ τὰ ὑπόγεια ἂν καὶ μοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ μενω μια-δυὸ ὧρες μόνος μέσα σ' αὐτά, ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσα νὰ ἐμπνευσθῶ τὰ καλύτερα μέρη τῆς μουσικῆς τῆς ὀπερέττας μου. Καὶ ἰδίως τὴν μουσικὴ ἑνὸς χοροῦ... Ἑνὸς ἐξωτικοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖο θὰ χορεύουν δώδεκα νέες, δώδεκα δηλαδὴ φαντάσματα...

— Ἄ, ἐβάλατε ἕνα τέτοιο χορό;

— Σκέπτομαι νὰ τὸ κάμω.

— Νὰ τὸ κάνετε, κ. Σβέντζιγκ. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἂν ἐκτελεσθῆ καλά, θὰ σᾶς ἐξασφαλίση μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Ὡστόσο, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι μοῦ ζητᾶτε ἕνα πολὺ μεγάλο πρᾶγμα. Ξέρετε ὅτι στὰ ὑπόγεια αὐτά, ἀπ' ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια δὲν κατέβηκε κανείς; Καὶ ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο;

— Ὄχι.

— Φοβοῦνται νὰ κατεβοῦν.

— Ποιοὶ ὅμως εἶνε αὐτοὶ ποὺ φοβοῦνται;

— Οἱ ὑπηρέται μου.

— Ἀλλα, θεέ μου, τί φοβοῦνται;

— Φοβοῦνται τὰ πραγματικὰ φαντάσματα, διοτι ὅλοι ἐδῶ ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου βγαινουν πραγματικὰ φαντάσματα.

— Κύριε Ἀργκάϊλ, φώναξε γελῶντας ὁ Τὸμ Κόξ. Ἀστειεύεσθε ἢ προσπαθῆτε νὰ μὲ φοβίσετε;

— Νὰ σᾶς φοβίσω; Γιατί;

— Για νὰ παραιτηθῶ ἴσως τῆς παρακλήσεώς μου..

— Ὄχι. Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο κ. Σβέντζιγκ. Ἐγὼ σᾶς λέω τί πιστεύουν οἱ ὑπηρέτες

— Μα ἐγώ, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ, δὲν προσέχω στοὺς ὑπηρέτες. Προσέχω στὸν κυριο. Καὶ ὁ κ. Ἀργκάϊλ..

— Ἄ, ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε...

— Δῶστε μου τότε τὴν ἄδεια νὰ κατεβω στὰ ὑπόγειά σας καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ, κ. Ἀργκάϊλ...

Ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ εἶπε:

— Τί τα θέλετε, κ. Σβέντζιγκ, τὰ καταφέρατε καλά. Σᾶς διδω τὴν ἄδεια Μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε ἀμέσως, ἂν θέλετε, στὰ ὑπογεια. Ὡστοσο θὰ σᾶς δώσω καὶ μιὰ συμβουλή.

— Ποιά;

— Ὅταν ἀποφασίσετε νὰ κατεβῆτε κάτω, φροντίστε νὰ πάρετε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἕνα πιστόλι μαζί σας.

— Δὲν θὰ μοῦ χρειασθῆ, κ. Ἀργκάϊλ. Ὡστόσο δὲν σᾶς κρύβω ὅτι ὅταν ταξιδεύω ὁπλίζομαι. Ἔχω λοιπὸν ἕνα καλὸ ρεβόλβερ στὴν τσέπη μου. Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως, ὅτι σ' ἕνα μουσικὸν τὸ ὅπλο πολὺ μικρὲς ὑπηρεσίες προσφέρει.

— Ὄχι δά...

— Γιατὶ ἕνας μουσικὸς μπορεῖ νὰ χειρίζεται θαυμάσια τὶς νότες, εἶνε ὅμως ἀδέξιος στὸν χειρισμὸ τοῦ ὅπλου. Τέλος πάντων ὅμως. Ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε κανεὶς ὡπλισμένος, μπορεῖ νὰ διώξη τὰ φαντασματα!

— Μὴ περιφρονεῖτε κ. Σβέντζιγκ, τόσο πολὺ τὰ φαντάσματα τοῦ πύργου... Λέγεται ὅτι ὑπάρχουν.

Ὁ Τὸμ Κὸξ ἐγέλασε

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτά, ἂν ὑπάρχουν, ἀγαπητὲ κ. Ἀργκάϊλ. Διότι ἂν ὑπάρχουν, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ πιάσω ἀπο τὸ αὐτὶ τὸ πρῶτο ποὺ θὰ παρουσιασθῆ μπροστά μου καὶ νὰ σᾶς τὸ φέρω ἐδῶ.

— Θὰ ἦταν ἀστειότατο, κ. Σβέντζιγκ.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ἐγέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους.

Ἀνάμεσα στὰ «φαντάσματα»

Ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε στὸν ξένο του καὶ διέταξε ν' ἀνοίξουν μιὰ ἀπὸ τὶς καταπακτὲς ἐκεῖνες, ποὺ εἶχαν κλεισθῆ ἢ φραχθῆ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν φαντασμάτων.

Μόλις ἄνοιξε ἡ καταπακτή, ὁ Ἀργκάϊλ εἶπε στὸν Τὸμ Κόξ, ἂν ἤθελε νὰ πάρη μαζί του κανένα ὑπηρέτη. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἠρνήθη, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἐγὼ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου θὰ μένω ἐδῶ πάνω...

— Ἀλλά...

— Ὤ, αὐτὸ εἶνε δικαίωμά μου κ. Σβέντζιγκ. Θὰ μείνω μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐδῶ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω ἂν σᾶς συμβῆ τίποτε..

— Πολὺ καλά, κύριε Ἀργκάϊλ, εἶπε ὁ Τὸμ Κὸξ γελῶντας. Καὶ τώρα κατεβαίνω...

Ἐφοδιασμένος ὅπως πάντοτε μ' ὅλα τὰ σύνεργά του ὁ Ἀμερικανὸς ντέτεκτιβ. ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι ποὺ τὸ ἐπέρασε στὸ ἀριστερό του χέρι, ἔσφιξε μετὰ μὲ τὸ δεξι το πιστολι του, κατέβηκε τὰ σκαλιὰ καὶ σὲ λιγο ἐξηφανίσθη μέσα στὸ σκοτάδι τῶν ὑπογείων...

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ, ποὺ στεκόταν δίπλα στὴν καταπακτή, προσπαθοῦσε ν' ἀκούση τὰ ὅσα συνέβαιναν. Δὲν ἄκουσε ὅμως ἀπολύτως τίποτε. Ἀπο τὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν ὑπογείων ἀνέβαινε καὶ ἔφθανε ὥς τὸν Ἀργκάϊλ μιὰ τρομακτικὴ σιγή.

—Ὁ μουσικοσυνθέτης, εἶπε ὁ Ἀργκάϊλ στοὺς τρεῖς ὑπηρέτες, ποὺ βρίσκονται κοντά του, θὰ ἐμπνέεται τώρα...

Ἐγέλασε μετὰ καὶ πρόσθεσε:

— Ποιὸς ξέρει σὲ τί σκοτάδια παραδέρνει τώρα ὁ καϋμένος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γηραιότερο ὑπηρέτη:

— Μήπως ὑπάρχει φόβος νὰ χάση τὸν δρόμο; ρώτησε.

— Ἄ, ὄχι, κύριε.

— Θὰ ἦταν ἄσχημο γι' αὐτόν. Ὅτι ἐμπνεύσθηκε, θα τὸ ἔχανε ἀπὸ τὴν τρομάρα ποὺ θἄπαιρνε. Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν θὰ ἔκανε τὴν ἀνοησία, εἶμαι βέβαιος, ν' ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ το μέρος αὐτό.

Καὶ μετὰ λιγοστιγμη σκέψι ὁ Ἀργκάϊλ πρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμε ν' ἀνεβῆ εὔκολα καὶ γρήγορα ἐπάνω, ὅταν ἀποφασίση νὰ τὸ κάνη.

— Ἂς διατάξη ὁ κύριος.

— Ἂν ἀνάβαμε ἕνα μεγάλο φανάρι καὶ τὸ ἐκρεμούσαμε στὸ στόμιο τῆς καταπακτῆς, τότε ἡ σκάλα θὰ φωτιζόταν.

Καὶ ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση τὴν σχετικὴ διαταγή, ὅταν κάτω στὰ βάθη τῶν ὑπογείων ἄκουσε ἕνα πυροβολισμό.

— Τί σημαίνει αὐτό! φώναξε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, ὁ γηραιότερος, ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐπίστευε στοὺς περὶ φαντασμάτων τοῦ πύργου θρύλους, ἔγινε μὲ μιᾶς κατάχλωμος καὶ ἐψιθύρισε:

— Τὰ φαντάσματα! Φάνηκαν πάλι τὰ φαντάσματα, κύριε!

— Εἶσαι ἀνόητος ἀπήντησε ὁ Ἀργκάϊλ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη καὶ δεύτερος πυροβολισμος ἀκούσθηκε. Ἔπειτα καὶ τρίτος καὶ σὲ λιγο δυὸ ἄλλοι τῶν ὁποιων ὁ κρότος φαινόταν ὅτι προερχόταν ἀπὸ καταπακτη ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντα.

— Μὰ χτυποῦνται λοιπόν, ἐκεῖ κάτω! φώναξε ὁ Ἀργκάϊλ, διατάσσοντας ἀμέσως:

— Φέρτε φῶς, φῶς καὶ ὅπλα! Ὁπλισθῆτε ὅλοι σας. Θὰ κατεβοῦμε κάτω να δοῦμε τί συμβαίνει...

— Εἶνε περιττό, κ. Ἀργκάϊλ, εἶνε περιττό. Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐπάνω, διέκοψε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ μουσικοσυνθέτου, ποὺ προερχόταν κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόγειο.

—Ἔ, κ. Σβέντζιγκ, ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Ἀργκάϊλ. Μὰ τί σᾶς συμβαίνει λοιπόν:

— Τίποτε, κύριε Ἀργκάϊλ, ἀπολύτως τίποτε...

— Καὶ γιατί ἐπυροβολήσατε τότε;

— Δὲν ἐπυροβόλησα ἐγώ, ἀλλὰ τὸ φάντασμα!

— Τρελλαθήκατε κ. Σβέντζιγκ; Ἀνεβῆτε ἐπάνω.

— Δὲν τρελλάθηκα καθόλου κ. Ἀργκάϊλ. Κυνηγοῦσα ὅμως ἕνα φάντασμα, ποὺ μόλις μὲ ἀντελήφθη ἔβγαλε τὸ περιστροφό του καὶ ἄρχισε νὰ μὲ πυροβολῆ...

— Δυστυχία! ἐτρελλάθηκε πραγματικά, ἐψιθύρισε ὁ Ἀργκάϊλ. Καὶ μὲ δυνατώτερη φωνὴ ρώτησε:

— Καὶ ποῦ εἶσθε τώρα, κ. Σβέντζιγκ;

— Στὰ σκαλοπάτια αὐτά.

— Καὶ γιατί δὲν ἀνεβαίνετε;

— Θ' ἀνεβῶ Περιμένω ὅμως πρῶτα νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου.

— Ποιά δουλειά σας; Τί κάνετε τώρα ἐκεῖ κάτω;

— Δένω τὸ φάντασμα, κ. Ἀργκάϊλ!

Τὸ... «φάντασμα»

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπάντησις ἀπήλπισε κυριολεκτικὰ τὸν κύριο τοῦ πύργου. Καὶ ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ, βέβαιος πιά, ὅτι ὁ μουσικοσυνθέτης Σβέντζιγκ ἔχασε τὸ λογικό του, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του

—Ὁ φόβος ἐπέδρασε φαίνεται ἐπάνω στὸ λογικὸ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Ἂν τὸν περιμένωμε ἐδῶ, δὲν θ' ἀνεβῆ ποτέ. Φέρτε, λοιπόν, γρήγορα φῶς, νὰ κατεβοῦμε ἐμεῖς κάτω καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσωμε...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες ἀπεμακρύνθη ἀμέσως γιὰ νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του.

— Γρήγορα, κάνε γρήγορα, τοῦ φώναξε ὁ Ἀργκάϊλ.

Καὶ ἔσκυψε πρὸς τὴν καταπακτη ἀπευθυνόμενος πιὸ πρὸς τὸ ὑποτιθέμενο τρελὸ μουσικοσυνθέτη:

— Κυριε Σβέντζιγκ, ἐφώναξε, πρὸς Θεοῦ, κ. Σβέντζιγκ μὴν ἀπομακρύνεσθε καθόλου ἀπὸ τὰ σκαλοπατια...

Ἕνα γέλιο ὅμως ἀκουσθηκε τώρα, τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ Τὸμ Κὸξ καὶ μετα ἡ προστακτικὴ φωνή του:

—Ἔλα, κανάγια! Ἂν δὲν θέλεις νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα, ἀνέβαινε τὶς σκαλες μόνος σου.

Καὶ σὲ λίγα λεπτα κατάπληκτος ὁ Εὐγένιος Ἀργκάϊλ ἔβλεπε νὰ προβάλη ἀπὸ τὴν καταπακτὴ ἕνας κύριος κομψὰ ντυμένος

Ὁ κύριος ὅμως αὐτὸς—θα ἦταν ἡλικίας μόλις τριάντα ἐτῶν—εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε σφιχτὰ δεμένος!

Εὐθὺς μετὰ ἀπ' αὐτὸν ἀνέβηκε καὶ ὁ Τὸμ-Κόξ:

— Κύριε Ἀργκάϊλ, εἶπε. Σᾶς ὑποσχέθηκα νὰ πιάσω ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ να σᾶς φέρω ἐδῶ δεμένο χειροπόδαρα τὸ πρῶτο φάντασμα ποὺ θὰ ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ ἐμφανισθῆ ἐμπρός μου. Βλέπετε, ὅτι τηρῶ τὴν ὑποσχέσι μου, κύριε Ἀργκάϊλ.

— Ποιὸ εἶνε ὅμως αὐτός, κ. Σβέντζιγκ; ρώτησε ἀπορῶντας ὁ πυργοδεσπότης.

— Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα φαντάσματα τοῦ πύργου.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν Ἀργκάϊλ, τοῦ εἶπε σιγὰ για νὰ μὴν ἀκουσθῆ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες:

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, κ. Ἀργκάϊλ, μάθετε κάτι ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς κρύψω ὥς τώρα: Ἐγὼ δὲν εἶμαι μουσικὸς καὶ κατὰ περισσότερο λόγο δὲν εἶμαι συνθέτης... ὀπερεττῶν καὶ οὔτε λέγομαι Σβέντζιγκ...

— Μα ποιός εἶσθε λοιπόν, τότε;

— Πιὸ σιγά, κ. Ἀργκάϊλ. Γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ ὑπηρέτες σας.

— Καλά, ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε λοιπόν;

—Ὁ Τὸμ-Κόξ!

—Ὁ μεγάλος, ὁ διάσημος, ντέτεκτιβ τῆς Ἀμερικῆς! Ὤ, κύριε Τὸμ Κόξ, ἔχουν λοιπὸν δίκηο οἱ θαυμαστές σας!...

— Τέλος, πάντων, κ. Ἀργκάϊλ. εἶμαι ἁπλῶς ὁ Τὸμ Κόξ. Ἦλθα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ καταδιώξω μιὰ τρομερὴ συμμορία, τὴν συμμορία τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ».

— Λοιπόν;

— Ἔμαθα λοιπὸν ὅτι οἱ κακοῦργοι εἶχαν μεταβάλει τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου σας σ' ἀσφαλὲς καταφύγιό τους. Ἐγνώριζα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ», βρισκόταν τὶς μέρες αὐτὲς στα ὑπόγεια

— Αὐτὸς ποὺ πιάσατε;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποιός εἶνε αὐτός, κ. Τὸμ Κόξ;

—Ὁ... «Ἄνθρωπος χωρὶς κεφάλι».

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Εἶνε ἕνα ὄνομα, ἕνα ψευδώνυμο, διαλεγμένο ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἐμπνέη τὸν τρόμο.

— Μέγας εἶσαι κύριε!

Καὶ σὲ λίγο ὁ Ἀργκάϊλ ρώτησε;

— Πῶς ὅμως κατώρθωσαν νὰ μπαίνουν στὰ ὑπόγεια, κ. Τὸμ Κοξ, ἐμάθατε;

— Εἶχαν κατασκευάσει μιὰ ὑπόνομο, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀπέναντι στὸν πύργο σας λόφο, καὶ ποὺ καταλήγει μέσα στὰ ὑπόγειά σας.

— Μὰ εἶνε τρομερό! Ἤμουν λοιπὸν μέρα καὶ νύχτα στὴν διάκρισι τῶν ἀνθρώπων τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ», καὶ δὲν τὸ ὑπωπτευόμουν κἄν;

Ὁ Τὸμ Κὸξ ἐγέλασε:

—Ὤ, κ. Ἀργκάϊλ, εἶπε. Μὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ καθόλου. Μόνο σᾶς δὲν θὰ ἐπείραζαν οἱ κακοῦργοι, διότι σέβονται ἐκείνους, ποὺ τοὺς προσφέρουν ἔστω καὶ ἀκουσίως τους φιλοξενία.

— Καὶ τώρα, κ. Τὸμ Κόξ, τί θὰ τὸν κάμης τὸν ἄνθρωπο ποὺ συνέλαβες;

Ὁ Τὸμ Κὸξ σκέφθηκε λίγο καὶ μετὰ εἶπε:

— Θὰ τὸν φυλακίσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ πύργου σας καὶ θ' ἀναθέσω τὴν φύλαξί του σὲ δυὸ καλοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ θὰ μοῦ στείλει ὁ φίλος μου Ζεσρουᾶ.

— Καὶ ἔπειτα, κ. Τὸμ Κόξ;

Μὲ ἐνθουσιασμὸ τώρα ὁ ντέτεκτιβ, ἀπήντησε:

— Ἔπειτα θὰ πάω στὸ Παρίσι κ. Ἀργκάϊλ, γιὰ νὰ συλλάβω καὶ τὸν περίφημο «Σκελετὸ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τσιγγάνας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

— Ἀλλοίμονό σου, Πάμπλο, ἂν καταλάβω μιὰ μέρα ὅτι μὲ προδίδεις!...

Τὰ μάτια τῆς Λιτσέτας, μάτια ὡραιότατα φλογερῆς τσιγγάνας, ὅμοια μὲ μαῦρα διαμάντια, συνώδευαν τὰ ἀπειλητικὰ αὐτὰ λόγια μὲ λάμψεις ποὺ ἐφόβιζαν ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Πάμπλο. Ὁ νέος ἐγελοῦσε, ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὴ μέση τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὴν ἔσφιγγε μὲ τὰ δυνατά του μπράτσα στὸ στῆθος του.

—Γλυκειά μου!, τῆς ἐψιθύριζε. Φῶς τῆς καρδιᾶς μου!..

Ἡ Λιτσέτα ἐμεθοῦσε τότε ἀπὸ εὐτυχία, γιατὶ ἦταν τεράστιος ὁ ἔρως της γιὰ τὸν Πάμπλο, τὸν ὄμορφο τραγουδιστή. Ἀνῆκαν καὶ οἱ δυὸ σὲ μιὰ φυλὴ τσιγγάνων, ποὺ περιπλανόταν στὴν Ἐστρεμαδούρα τῆς Ἱσπανίας, δίνοντας λαϊκὰ θεάματα στὶς πλατεῖες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν.

Ὁ Πάμπλο ἦταν ἕνας νέος ἑλκυστικώτατος καὶ εἶχε μιὰ φωνὴ τενόρου, ποὺ, καίτοι ἀγύμναστη, ἐπροκαλοῦσε πάντοτε τὸν θαυμασμὸ καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους ποὺ ἐπερικύκλωνε τοὺς τσιγγάνους. Συνοδευομένη ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του καὶ ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς κιθάρας του, ἡ Λιτσέτα ἐχόρευε μὲ μοναδικὴ εὐκινησία σὰν πεταλοῦδα.

Οἱ ἄνδρες ἐκύτταζαν μὲ πόθο τὴ νέα. Οἱ γυναῖκες χαμογελοῦσαν προκλητικὰ στὸν Πάμπλο. Ἡ Λιτσέτα εὐχαριστιόταν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῆ τὸν ἐραστή της νὰ ζηλεύη. καὶ συγχρόνως ὑπέφερε ἀπὸ τὸν φόβο μήπως τῆς τὸν κλέψη κάποια ἄλλη.

—Ἀλλοίμονό σου, Πάμπλο, ἂν μὲ προδώσης!, τοῦ ἔλεγε συχνά. Θὰ ἐκδικηθῶ ἀμείλικτα.

—Καλὰ ἔκαμες ποὺ μοῦ τὸ εἶπες, γιὰ νὰ φυλάγωμαι!, τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος γελῶντας.

—Ὅσο κι' ἂν φυλαχθῆς, δὲν θὰ μπορέσης νὰ σωθῆς ἀπὸ τὴν ἐκδικησί μου.

—Τότε λοιπόν, ἂν μοῦ πάρη τὴν καρδιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, θὰ φροντίσω νὰ μὴν τὸ μάθη κανείς...

Ἡ συζήτησις αὐτὴ γινόταν μὲ τόνο ἀστεῖο. Ὡστόσο, ὑπῆρχε στὴ φωνὴ καὶ τῶν δυο κάποια ἀνησυχία, σὰν προαίσθησις ἑνὸς ἀναπότρεπτου μοιραίου.

—Εἶμαι δική σου, προσέθεσε ἡ Λιτσέτα. Δὲν ὑπῆρξα παρὰ δική σου... Μὴν τὸ ξεχνᾶς αὐτό, Πάμπλο.

—Μὴ φοβᾶσαι, λατρεία μου, τὴν καθησύχαζε ὁ νέος. Σ' ἀγαπῶ... καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε...

***

Πολλὲς φορὲς ὅμως, ὅταν δυὸ ἐρωτευμένοι ἀνταλλάσσουν τέτοιους ὅρκους πίστεως, ὁ διάβολος εὐχαριστεῖται νὰ χώνη τὴν οὐρά του...

Μιὰ μέρα, ἐνῶ οἱ τσιγγάνοι ἦσαν κατασκηνωμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ Μπανταγιόζ, ἔφθασε καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ κοντὰ μιὰ ἄλλη τσιγγάνικη φυλή, στὴν ὁποία μιὰ βασίλισσα τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς χάριτος, ἡ Ἰρένα, μιὰ νέα 18 ἐτῶν, ἐχόρευε ὑπέροχα, μὲ κινήσεις φιδίσιες καὶ μιὰ γοητεία ἀκατανίκητη.

Ὁ Πάμπλο ἐμαγεύθηκε ἀπὸ τὸν χορό της ὅταν τὴν εἶδε. Ἀλλὰ ἔνοιωθε καρφωμένα ἐπάνω του τὰ ἄγρυπνα καὶ ἀπειλητικὰ μάτια τῆς Λιτσέτας Ἐπροσποιήθηκε λοιπὸν τὸν ἀδιάφορο. Ὡστόσο, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συγκεντρώσεως τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τῶν δύο φυλῶν, ἔκαμε τὴν ἑξῆς πρότασι:

—Ἂν ἀποτελούσαμε ὅλοι μας ἕναν θίασο, μὲ χορεύτριες τὴν Λιτσέτα καὶ τὴν Ἰρένα, θὰ ἐκάναμε τὴν τύχη μας! Κανεὶς πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς συναγωνισθῆ στὶς λαϊκὲς παραστάσεις...Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

Ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὸ σχέδιο. Μόνη ἡ Λιτσέτα ἀνησύχησε λίγο. Βλέποντας ὅμως ὅτι ὁ ἐραστής της δὲν φαινόταν νὰ ἀσχολῆται πολὺ μὲ τὴν Ἰρένα, καθησύχασε

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἕνα βράδυ, ὁ δὸν Ἀλέμο Ζουζάρες, κάποιος ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἄρχοντες τοῦ Μπανταγιόζ, ἐκάλεσε στὸ σπίτι του τὸν Πάμπλο καὶ τὴν Ἰρένα γιὰ νὰ τραγουδήσουν καὶ νὰ χορέψουν. Ἦταν ἡ πρώτη εὐχάριστη συνέπεια τῆς ἐπιτυχίας τὴν ὁποία εἶχε σημειώσει ἡ συγχώνευσις τῶν δύο θιάσων

Οἱ δύο τσιγγάνοι θὰ ἐπληρώνονταν ἀσφαλῶς γενναιότατα τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ἡ Λιτσέτα, ταπεινωμένη διότι εἶχε προτιμηθῆ ἡ Ἰρένα, ἐπληγώθηκε βαθειὰ ἀπὸ διπλῆ ζήλεια, ὡς γυναῖκα καὶ ὡς χορεύτρια. Καὶ ἔκλαψε κρυφά, ἀπὸ τὸν θυμὸ καὶ τὸν πόνο της.

Ὁ Πάμπλο καὶ ἡ Ἰρένα ἐγύρισαν στὴν κατασκήνωσι τὸ ἑπόμενο πρωΐ. Ἦσαν κουρασμένοι, ἀλλὰ καὶ κατενθουσιασμένοι.

—Θρίαμβος!..., ἐδήλωσε ὁ νέος, ρίχνοντας συγχρόνως στὴν Ἰρένα μιὰ ματιὰ τόσο εὔγλωττη, ὥστε ἡ Λιτσέτα ποὺ τὴν ἀντελήφθη, ἀνεσκίρτησε σὰν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις.

Τὸ δηλητήριο τῆς ὑποψίας εἶχε εἰσχωρήσει πιὰ στὴν ψυχὴ τῆς νεαρῆς τσιγγάνας καὶ τὴν κατέτρωγε φρικτά. Ἐδιψοῦσε νὰ ἀνακαλύψη τὴν ἀλήθεια, μὲ κάθε θυσία!

Μὲ κάποια πρόφασι, ἐπῆγε στὸ Μπανταγιὸζ καὶ παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι τοῦ Ζουζάρες γιὰ νὰ μάθη ὡς ποιὰν ὥρα εἶχαν μείνει ὁ Πάμπολο καὶ ἡ Ἰρένα. Ἔμαθε ἔτσι ὅτι εἶχαν φύγει λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ πρόγραμμά τους Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφθασαν τὸ ἑπόμενο πρωὶ μόλις στὴν κατασκήνωσι, ποὺ δὲν ἀπεῖχε παρὰ λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλι, ἐσήμαινε ὅτι εἶχαν περάσει κάπου μαζὶ τὴν ὑπόλοιπη νύχτα!

Ἡ Λιτσέτα δὲν εἶπε λέξι στὸν ἐραστή της. Προσποιήθηκε μάλιστα τὴν ἥσυχη, τὴν ἀδιάφορη. Ὁ Πάμπλο καὶ ἡ Ἰρένα, ξεγελασμένοι ἀπὸ τὴ στάσι της αὐτή, ἄρχισαν νὰ παραμελοῦν τὶς προφυλάξεις ποὺ ἔπαιρναν στὴν ἀρχή. Καὶ ἔτσι ἡ ζηλότυπη τσιγγάνα μπόρεσε νὰ πεισθῆ ἀπολύτως ὅτι οἱ ὑποψίες της ἦσαν ἀληθινές

Ἐσώπασε ἀκόμη. Στὰ κατάμαυρα ὅμως μάτια της ἐφάνηκε μιὰ λάμψις τρομερή... Συχνὰ ἀπομακρυνόταν τώρα ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, γιὰ νὰ κάνη μακρυνοὺς περιπάτους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔψαχνε παντοῦ σὰν κάτι νὰ ἀναζητοῦσε...

Εἶχαν ἀρχίσει οἱ δοκιμὲς ἑνὸς νέου χοροῦ, ποὺ θὰ ἐνθουσίαζε ἀσφαλῶς τοὺς θεατάς. Μιὰ μέρα, ἡ Λιτσέτα εἶπε στοὺς συντρόφους της:

—Ἐσκέφθηκα μιὰ φιγοῦρα καινούργια, ποὺ μοῦ φαίνεται πολὺ καλή. Θέλετε νὰ τὴν δοκιμάσωμε;.. Ἐσύ, Πάμπλο, πάρε τὴν κιθάρα σου. Κι' ἐσύ, Ἰρένα, νὰ μιμῆσαι τὶς δικές μου κινήσεις.

Ὁ Πάμπλο ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ καρφί της τὴν κιθάρα καὶ ἄρχισε νὰ χαϊδεύη γλυκὰ τὶς χορδές της, συνοδεύοντας μὲ τὸ τραγοῦδι του τὸν χορὸ τῶν δυὸ νέων γυναικῶν. Μουσικὴ καὶ τραγοῦδι ἀποτελοῦσαν μιὰ νοσταλγικὴ τσιγγάνικη ἁρμονία, ποὺ ἐθύμιζε συγχρόνως τοὺς μελαγχολικοὺς οὐγγαρέζικους σκοποὺς καὶ τὰ ζωηρὰ ἱσπανικὰ μοτίβα.

Οἱ δυὸ χορεύτριες παρακολουθοῦσαν τοὺς ἤχους τῆς κιθάρας καὶ τὰ ἐρωτικὰ λόγια μὲ κινήσεις ἡδυπαθεῖς.

Κάθε τόσο ἡ Λιτσέτα ἔρριχνε στὸν νεαρὸ τραγουδιστὴ ματιὲς παράξενες, ποὺ ἐξέφραζαν μῖσος καὶ ἀγωνία μαζί...

Ξαφνικά, ἀκούσθηκε ἕνα οὔρλιασμα τρομερό Τὸ τραγοῦδι καὶ ἡ μουσικὴ ἐσταμάτησαν ἀπότομα

— Τί ἔπαθες, Πάμπλο; ρώτησε ἡ Ἰρένα τὸν νέο, χλωμιάζοντας.

—Ἐδῶ... κυττᾶξτε... τὸ φίδι!, ἐτραύλισε ἐκεῖνος.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἐφάνηκαν τρομοκρατημένες, ἀπολιθωμένες ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν φρίκη Ἀπὸ τὴν κεντρικὴ τρύπα τῆς κιθάρας, καθὼς προσελκυόταν ἀπὸ τοὺς ἤχους της, εἶχε ξεπροβάλει ἕνα ἑρπετὸ καὶ εἶχε βυθίσει ἄγρια τὰ δηλητηριασμένα δόντια του στὸ δεξὶ χέρι τοῦ Πάμπλο, ἐνῶ μὲ τὴν οὐρά του ἐχτυποῦσε θυμωμένα τὶς χορδές!

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὅλοι οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι εἶχαν μαζευθῆ στὸν τόπο τοῦ δράματος. Ὁ γέρο ἀρχηγός τους ἅρπαξε ἀπότομα τὴν κιθάρα μὲ τὸ φίδι, τὴν ἐπέταξε κάτω καὶ ἔλυωσε μὲ τὸ πόδι του τὸ κεφάλι τοῦ ἑρπετοῦ.

— Εἶνε ὀχιά... ὀχιά!..., ἐφώναξε. Πρέπει νὰ προσπαθήσωμε ἀμέσως νὰ σώσωμε τὸν Πάμπλο, νὰ τοῦ καυτηριάσωμε τὴν πληγή...

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργὰ πιά! Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ νεαρὸς τσιγγάνος ξεψυχοῦσε μὲ φρικτοὺς σπασμούς! Ὅλοι οἱ σύντροφοί του ἔκλαιγαν γύρω του Μόνο ἡ ὡραία Λιτσέτα ἔμενε σιωπηλή, μὲ μάτια στεγνά, χλωμὴ σὰν ἀπολιθωμένη. Μέσα στὰ μαῦρα μάτια της ὅμως, φαινόταν μιὰ λάμψις ἀγρίας χαρᾶς.

Αὐτὴ εἶχε βάλει τὴν ἔχιδνα μέσα στὴν κιθάρα λίγες στιγμὲς πρὶν πάρη ὁ νέος τὸ ὄργανο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προδοσία του.

Κ. ΑΝΤΖΕΛΑΣΤΡΙ

ΣΙΝΕ ΦΙΛΜ ΣΤΑΡ

Ἀστέρες καὶ καλλονὴ

Ποιὰ γνώμη ἔχουν οἱ βεντέττες τῆς ὀθόνης γιὰ τὴν καλλονή; Τί μεταχειρίζονται γιὰ νὰ διατηροῦν πάντοτε δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα τους; Μὲ ποιὸ τρόπο κατορθώνουν νὰ εἶνε τόσο γοητευτικές, τόσο ἑλκυστικές; Ποιὰ εἶνε τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς τους;

Αὐτὲς εἶνε οἱ ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ ἀποτείνουν συχνὰ διάφορες ἀναγνώστριες. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἀπαντοῦν μερικὲς Γαλλίδες βεντέττες θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργεια πολλῶν θαυμαστριῶν τους.

Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν Ρουμανογαλλίδα βεντέττα Ἔλβιρα Ποπέσκο ποὺ μένει κοντὰ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης μὲ τὸν σύζυγό της, τὸν διάσημο θεατρικὸ συγγραφέα Λουΐ Βερνέϊγ.

Τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο εἶνε τόσο ὡραία, ἡ Ἔλβιρα Ποπέσκο δὲν τὸν ἐκράτησε πιὰ μυστικό.

— Εἶμαι ἁπλούστατα νέα, λέει ἡ ἴδια, καὶ λόγῳ τῆς ἐργασίας μου, προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι ὅσο μπορῶ πιὸ εὔθυμη, πιὸ ζωηρή, πιὸ φαιδρή. Ἄλλωστε νομίζω ὅτι αὐτὸ ἐπιβάλλεται σ' ὅλες τὶς καλλιτέχνιδες.

—Μὰ καλά, θὰ πῆτε, ἡ Ἔλβιρα δὲν χρησιμοποιεῖ κανένα ἰδιαίτερο καλλυντικό, κανένα μασσάζ, ἢ...

—Ὄχι, μᾶς διακόπτει ἡ ἴδια, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Λίγη καλὴ πούδρα μόνο καὶ πολλὴ γυμναστική. Γιὰ τὰ καλλυντικὰ εἶχα πάντοτε τὴν χειρότερη ἰδέα. Μοῦ φαίνεται πὼς κολακεύουν πολὺ τὸ πρόσωπο, προσωρινὰ ὅμως, ἐνῶ ἀντιθέτως ἀφήνουν ὀλέθρια ἴχνη ἐπάνω στὴν ἐπιδερμίδα μας. Τὸ καλύτερο καλλυντικὸ εἶνε κατὰ τὴ γνώμη μου ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ γυμναστική, ἡ φυσικὴ ζωή. Αὐτὰ τονώνουν τὴν ὑγεία καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ τὴν ὀμορφιά. Μήπως νομίζετε ὅτι κατοικοῦμε ἐδῶ, στὸ δάσος, ἀπὸ ματαιοδοξία; Κάθε ἄλλο! Κατοικοῦμε ἐδῶ γιὰ νὰ μποροῦμε μετὰ τὴ δουλειά μας νὰ ἀναπνέωμε λίγο καθαρὸν ἀέρα Ἐγὼ μάλιστα κοιμᾶμαι κάθε βράδυ μὲ ἀνοιχτὰ παράθυρα, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς συντείνει πολὺ στὴν ὑγεία τοῦ ὕπνου, καὶ σ' ἕνα ἐλαφρότατο πρωϊνὸ ξύπνημα ποὺ εἶνε ἡ βάσις γιὰ τὴν διατήρησι τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς φρεσκάδας τοῦ προσώπου.

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΟΛΑ

Ἡ γνωστὴ καλλονὴ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ χάρι Ντανιὲλ Παρολά, λέει τὸ ἑξῆς:

— Δὲν κάνω καμμιὰ ἰδιαίτερη δίαιτα, οὔτε μεταχειρίστηκα ποτὲ τεχνητὰ μέσα γιὰ νὰ ἀρέσω περισσότερο. Ἡ διατήρησις τῆς καλλονῆς εἶνε κατὰ τὴν γνώμη μου ζήτημα ἐσωτερικῆς διαθέσεως, κεφιοῦ.. Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶνε αἰσιόδοξη, εὔθυμη, εἶνε πάντοτε θελκτικώτερη, γοητευτικώτερη. Ἐγὼ τοὐλάχιστον προσπαθῶ πάντοτε νὰ διατηρῶ τὴν αἰσιοδοξία μου, βεβαία πάντοτε, ὅτι ἔτσι μόνο θὰ διατηρήσω καὶ τὴν καλλονή μου. Τὸ βαθύτερο μυστικὸ τῆς ὀμορφιᾶς ποὺ πρέπει νὰ γνωρίζη κάθε γυναῖκα, εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ἡ ζωηρότης, ἡ εὐθυμία, τὸ κέφι, ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὴν ζωή!...

Η ΜΕΓΚ ΛΕΜΟΝΙΕ

Ἡ Μὲγκ Λεμονιὲ ὅμως ἔχει τελείως διαφορετικὴ γνώμη γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καλλονῆς Τὰ νειάτα, ἡ ὀμορφιά, ἡ δροσιὰ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τοῦ προσώπου, ἐξαρτῶνται κατὰ τὴν γνώμη της ἀπὸ τὴν τάξι, ἀπὸ τὴν λογική, ἀπὸ τὴν μετρημένη καὶ τακτικὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Αὐτὸ βέβαια δὲν μᾶς φαίνεται περίεργο, γιατὶ ἡ χαριτωμένη Μὲγκ φημίζεται γιὰ τὴν νοικοκυρωσύνη της.

— Μὴ σᾶς γελοῦν! λέει μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ἡ ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας εἶνε ζήτημα ὑγείας καὶ μόνον ὑγείας. Ἡ ὑγεία πάλι ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ κάνομε. Ἐμεῖς οἱ ἴδιες μποροῦμε νὰ χαλάσωμε ἢ νὰ διατηρήσωμε τὴν ὀμορφιά μας ἀναλόγως τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον ζοῦμε.

»Ἐγώ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παίζω στὸν κινηματογράφο ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη, σπανίως, ἴσως δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὸν χρόνο, βγῆκα τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαΐ γιὰ νὰ γλεντήσω Μετὰ τὴν δουλειά μου πηγαίνω ἀμέσως στὸ σπίτι μου. Ἐκεῖ θὰ ἀναπαυθῶ, θὰ δειπνήσω στὶς 9 καὶ ὕστερα ἀπὸ μιάμιση ὥρα θὰ κοιμηθῶ Ποτὲ δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου μετὰ τὶς 11. Ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν ταιριάζη στὴν ζωὴ μιᾶς καλλιτέχνιδος, ἀλλὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ διατηρήση κανεὶς τὴν δροσιά του καὶ τὴν ὑγεία του. Γιὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν ὅμως χρειάζεται θέλησις. Ὅταν αὐτὴ λείπει, εὔκολα παρασύρεται κανεὶς καὶ τὸ ρίχνει στο γλέντια καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κυτταχθῆ στὸν καθρέφτη θὰ ἰδῆ τὶς πρῶτες ρυτίδες, τὶς ὁποῖες ματαίως θὰ προσπαθῆ μὲ κόπους νὰ ἐξαφανίση μὲ τὰ περίφημα καλλυντικὰ ποὺ σερβίρονται ἀντὶ ἑκατομμυρίων ἀπ' ὅλους τοὺς βιομηχανικοὺς οἴκους τοῦ κόσμου.

Η ΛΙΖΑ ΝΤΕΛΑΜΑΡ

Τὸ θέμα αὐτὸ τὴν ἐνδιαφέρει ἀρκετὰ φαίνεται, γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ δείχνεται ἐξαιρετικὰ φλύαρη.

— Γιὰ νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα ὡραία, λέει, πρέπει νὰ ἔχη ἀπαραιτήτως χαρακτῆρα ἀξιαγάπητο, καλὸ καὶ εὐγενικό. Ἀλλοιῶς καὶ ἡ πιὸ ὡραία γυναῖκα ἀκόμα ὅταν εἶνε κακιὰ καὶ δύστροπη δὲν μπορεῖ πιὰ οὔτε νὰ θέλξη οὔτε νὰ γοητεύση. Γιὰ μένα τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας καλλονῆς εἶνε καθαρὸ ζήτημα χαρακτῆρος ἢ μᾶλλον ἐσωτερικῆς ἐκφράσεως. Κάθε ψυχική μας διάθεσις ἔχει ἄμεσον ἀντανάκλασιν ἐπὶ τοῦ προσώπου μας. Ἐν τούτοις μόνος του ὁ καλὸς χαρακτῆρας δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ προσωπικότητα. Δηλαδὴ μιὰ ὡραία γυναῖκα μὲ καλὸ χαρακτῆρα ἂν θελήση νὰ ἀρέση δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μιμῆται τὶς ἄλλες στὶς κινήσεις τους, στὴν ὁμιλία τους, στὰ σκέρτσα τους. Πρέπει νὰ διατηρῆ πάντοτε ἀκεραία τὴν προσωπικότητά της γιατὶ ἀλλοιῶς ὅλα γκρεμίζονται.

» Τώρα ὅλ' αὐτὰ βέβαια εἶνε λίγο θεωρητικὰ καὶ ἴσως ὄχι τελείως ἀπαραίτητα. Γιατί, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἔχω σχηματίσει τὴν γνώμη πὼς δὲν εἶνε πολὺ δύσκολο σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ μπορῆ ν' ἀρέση στοὺς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι στὸ κάτω-κάτω δὲν ζητοῦν ποτὲ τόσο πολλὰ πράγματα.»

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος μας θὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ ἄλλες γνῶμες ἀστέρων σχετικῶς πάντοτε μὲ τὴν καλλονὴ ποὺ τόσον ἀπησχόλησε, ἀπασχολεῖ καὶ θὰ ἀπασχολῆ ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς γυναῖκες.

Λ. ΔΕΠ.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 1 ἕως 7 Μαΐου ἔχουν ὡς ἀκολούθως.

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 3.45 — 6 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (2) καὶ 1.30 — 4.45 μ. μ. τῆς Δευτέρας (4).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: Τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς (1) καὶ 5 —7.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (7).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 8-11 π.μ. τῆς Κυριακῆς (3) καὶ αἱ ἴδιαι ὧραι τῆς Τρίτης (5).

5) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα: Τὰ ἀπογεύματα τῆς Παρασκευῆς (1) καὶ τῆς Κυριακῆς (3).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: 6—8 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (2) καὶ τῆς Τετάρτης (6).

7) Διὰ τὸ μέλλον σας: 8.—11.30 π. μ. τῆς Τρίτης (5) καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ 3 ἕως 5 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας. Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης (6).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

> *Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δραχμὰς 20 διὰ κάθε ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν δόκτορα Κάμα — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας».*

ΓΙΟΛΑΝΤΑ 2.1 —Ἀπὸ ὑγείαν δὲν θὰ ἔχετε ποτὲ παράπονο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σας ἡ ὁποία θὰ εἶνε μακρά. Ἡ οἰκονομική σας ἐνίσχυσις θὰ γίνη αἰσθητὴ κατὰ τὸ 1945 ὁπότε θ' ἀγοράσετε καὶ ἀκίνητον ἀξίας. Μὴν ἐλπίζετε σὲ βοήθειαν ξένων. Νὰ βασίζεσθε πάντοτε στὰς ἰδικάς σας δυνάμεις. Ἡμέρα τυχερή σας ἡ Τετάρτη, χρῶμα τὸ κόκκινο, ἄρωμα ὁ βασιλικὸς καὶ λίθος πολύτιμος τὸ σμαράγδι.

ΡΑΙΣΑ 22.—Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε πρᾶγμα σπάνιον σήμερον, ὥστε μὴ ζητεῖτε τ' ἀκατόρθωτα. Ἀρκεσθῆτε εἰς μίαν συμπάθειαν καὶ ἀφῆστε τ' ἄλλα στὴν τύχην Μία ἀδιαθεσία σας θὰ σᾶς τρομάξη ἄδικα, ὁ γάμος σας προβλέπεται ἀργοπορημένος ἀλλὰ καλὸς μὲ πρόσωπο ποὺ θὰ ἐκτιμήσετε. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Πέμπτη, χρῶμα τὸ μπλέ, πολύτιμος λίθος τὸ ρουμπίνι.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Δ. — Σᾶς ἀρέσουν πολὺ οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις κάθε εἴδους καὶ πρέπει νὰ ἐπιδοθῆτε στὸν καλλιτεχνικὸν κλάδον γιὰ νὰ προοδεύσετε καὶ νὰ ἰδῆτε καλὲς κι' εὐτυχισμένες ἡμέρες. Ἡ ζωή σας θὰ ἔχη πολλὲς ἐπιτυχίες ἀλλὰ καὶ κάποιες ἀπογοητεύσεις. Ἡ τυχερή σας ἡμέρα εἶνε ἡ Παρασκευή, τὸ δὲ τυχερό σας χρῶμα τὸ μαῦρο. Λίθος πολύτιμος τὸ μαργαριτάρι.

Γ.Τ.Ι.Φ. 12.— Τὸ στάδιό σας θ' ἀρχίση πολὺ μέτρια ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε καὶ πολλὲς καλὲς ἡμέρες κατόπιν. Μία ἀνακάλυψίς σας θὰ φέρη σημαντικὰς ὠφελείας εἰς τὴν ἐπιστήμην, πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς κάμη διάσημον. Ὁ ἔρωτάς σας μὲ τὸ κορίτσι τῆς προτιμήσεώς σας θὰ λήξη πολὺ ἐνωρὶς χωρὶς νὰ σᾶς λυπήση αὐτὸ διότι θὰ εἶσθε ἀπησχολημένος μὲ τὴν ἐπιστήμην σας. Τὸ 1947 θὰ εἶνε τὸ μᾶλλον σημαντικὸν ἔτος τῆς σταδιοδρομίας σας. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Κυριακὴ καὶ χρῶμα τὸ λευκό. Ἄνθος ἡ μαργαρίτα καὶ πολύτιμος λίθος τὸ κοράλλι

ΜΠΙΑΛΑ Μ.Α.Κ. — Δὲν θὰ ἰδῆτε θριάμβους στὴ ζωή σας ἐν γένει ἀλλὰ θὰ κατορθώσετε νὰ περάσετε πολὺ εὐχάριστα πλάϊ σὲ ἀνθρώπους ποὺ θὰ σᾶς λατρεύουν καὶ θὰ τοὺς ἀγαπᾶτε. Ἡ μοῖρα σας θὰ σᾶς ἐπιδαψιλεύση μὲ κάποιες ὡραῖες ἡμέρες. Ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαποῦν. Τὸ ἴδιο θὰ διαρκέση σὲ ὅλον σας τὸν βίον.

ΦΡΕΝΤΟΣ Μ.Ν.Μ. — Ἡ τύχη σας θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν μόρφωσί σας ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἔγινε ἐλαττωματική. Φροντίσατε νὰ συμπληρώσετε τὰς σπουδάς σας καὶ δὲν θὰ χάσετε. Μὴν ἀπασχολῆσθε μόνο μὲ ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες, καταγίνετε καὶ σὲ κάποιο βιοτεχνικὸν ἐπάγγελμα ποὺ θὰ σᾶς φέρη εὐτυχίαν. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ Α.Β.Γ.— Ἡ ἐπιτυχία σας θὰ ἐξαρτηθῆ ὄχι ἀπὸ τὸ ἀστέρι σας, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ λαμπρὸν ἀλλὰ ἀπὸ τὶς εἰδικὲς μελέτες ποὺ θὰ κάνετε Ἡ σταδιοδρομία σας πάντως θ' ἀρχίση μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου καὶ θὰ εἶνε λαμπρὰ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, θὰ κερδίσετε καὶ φήμην καὶ λεπτὰ καὶ θὰ τιμήσετε τ' ὄνομά σας.

ΖΟΥΖΟΥ.— Προβλέπεται ὅτι τὸ μέλλον σας θὰ σᾶς φέρη ἀρκετὲς ἐνοχλήσεις ἀλλὰ καὶ πολλὲς μεγάλες χαρὲς ποὺ θὰ σᾶς κάνουν νὰ ξεχάσετε κάθε σας ἐνόχλησιν Ἕνας γάμος μὲ πλούσιο πρόσωπο θὰ σᾶς δώση τὴν εὐτυχία ποὺ περιμένετε Θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια καὶ θ' ἀποκτήσετε παιδιὰ κι' ἐγγόνια. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τρίτη, χρῶμα τὸ πράσινο καὶ ἄρωμα ἡ βανίλλια.

ΧΡΥΣΟΝ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΝ. — Θὰ περιμένετε τὸ ἔτος 1945 γιὰ νὰ ἰδῆτε μίαν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τοῦ σημερινοῦ σας βίου, βελτίωσιν πολὺ σημαντικήν. Ἐν τῷ μεταξὺ μὴν παραμελήσετε οὔτε τὶς σπουδές σας οὔτε τὴν φροντίδα νὰ καθορίσετε στὸν ἑαυτό σας ἕνα ἐπάγγελμα Εἶσθε βέβαια πολὺ νέος ἀκόμη ἀλλὰ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ κανονίσετε τὸ ζήτημά σας γιὰ νὰ φέρη καλὰ ἀποτελέσματα ὅταν ὡριμάση.

ΜΑΡΙΠΟΖΑΝ.— Τὸ αἴσθημα ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε γιὰ κάποιον φίλο σας θὰ καταλήξη σὲ γάμο, ὁ ὁποῖος πάλι δὲν θὰ ἔχη εὐτυχὲς τέλος. Ἕνα διαζύγιο θὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν καὶ θὰ ξαναπανδρευθῆτε μὲ συνοικέσιον. Ὁ δεύτερος γάμος σας θὰ σᾶς δώση εὐτυχία πλήρη καὶ παιδιά.

Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα, λίθος τὸ διαμάντι, χρῶμα τὸ κίτρινο.

Α. Κ. ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ —Ἡ θερμή σας ἰδιοσυγκρασία θὰ σᾶς παρασύρη σὲ λάθη γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μετανοήσετε. Συγκεντρώσετε τὴν προσοχή σας καὶ μὴν ἀφήνεσθε νὰ γίνετε ἕρμαιον τῶν αἰσθημάτων σας. Ὁ γάμος σας θ' ἀργήση ἀλλὰ θὰ σᾶς ἱκανοποιήση. Θὰ ἔχετε μόνο ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὴν πενθερά σας, ἡ ὁποία στὸ τέλος θ' ἀναγνωρίση ὅτι τὸ δίκηο εἶνε μὲ τὸ μέρος σας. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τετάρτη, χρῶμα τὸ λευκό, λίθος τὸ μπριλλάντι καὶ ἀριθμὸς τὸ 12.

ΛΙΛΙΑΝΑ 142. Κάνετε ὑπομονὴν καὶ μὴν ἐξωθεῖτε τὰ πράγματα γιατὶ κατὰ βάθος ἔχει καλοὺς σκοποὺς ποὺ τοὺς ἐμποδίζει ἡ γενικὴ κατάστασις. Πάντως μὴν γκρινιάζετε ἀλλὰ δείχνετε πῶς καὶ μετὰ τὸν γάμον δὲν θὰ ἔχετε ἀπαιτήσεις μεγάλες. Μὴν εἶσθε ποτὲ λυπημένη καὶ τὸν στενοχωρεῖτε. Νὰ φαίνεσθε εὔθυμη καὶ εὐχάριστη.

Τὸ 1944 σᾶς περιμένει μιὰ εὐτυχία πολὺ σημαντική.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ Σ.Κ.Μ. — Θὰ περιμένετε τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου γιὰ νὰ ἰδῆτε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀγαπᾶτε νὰ πραγματοποιήση τοὺς πόθους σας. Γράφετε τακτικὰ καὶ μὴν τὸν ἐνοχλεῖτε μὲ ἀπαιτήσεις ποὺ δὲν εἶνε τῆς στιγμῆς. Θὰ εὐτυχήσετε καὶ θὰ πεθάνετε πολὺ γρηὰ μὲ πολλὰ ἐγγονάκια γύρω σας.

Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Παρασκευή, ὥρα ἡ 3η, χρῶμα τὸ γαλάζιο καὶ λίθος πολύτιμος τὸ σμαράγδι.

ΜΙΡΑΝΤΑ 3+3. — Εἶσθε τυχερὸ κορίτσι ἀλλὰ διώχνετε τὴν τύχη σας μὲ πείσματα ποὺ δὲν ἔχουν πολλὲς φορὲς τὴ θέσι τους. Ὁ ὀργανισμός σας εἶνε ὑγιέστατος καὶ οὔτε πρόκειται ποτὲ νὰ ἔχετε ἐνοχλήσεις ἀπ' αὐτόν. Πλούτη δὲν θ' ἀποκτήσετε βέβαια ἀλλὰ θὰ ζήσετε εὐχαριστημένη μὲ ἄνθρωπον τοῦ γούστου σας.

Στὴν οἰκογένειά σας θὰ γίνη κάποια μεταβολὴ μὲ κληρονομίαν ποὺ θὰ σᾶς ἀφήση ἕνας συγγενής.

ΛΙΛΙΑΝ ΓΚΥ.— Ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία σας θὰ γίνη ἀντιληπτὴ ἀπὸ πρόσωπον ποὺ θὰ τὰ ἐκτιμήση καὶ θὰ σᾶς ζητήση σὲ γάμον. Θὰ εὐτυχήσετε κοντά του καὶ θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια Θὰ μείνετε χήρα μὲ περιουσίαν μεγάλην χωρὶς παιδιὰ καὶ θὰ ἐπιδοθῆτε σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα.

Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Κυριακή, χρῶμα τὸ γαλάζιο, λίθος ὁ περουζές.

ΓΙΟΥΚΙ-ΣΑΝ 112.—Δὲν ἐφωτίσθηκε ἀκόμη ὁ δρόμος τῆς μοίρας σας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ περιμένετε μέχρι τοῦ 1945 ὁπότε θὰ σᾶς συμβοῦν εὐχάριστα γεγονότα. Θὰ πανδρευθῆτε, θὰ χάσετε ἕνα μικρὸ παιδάκι καὶ θὰ πλουτίσετε.

Ταξίδια πολλὰ θὰ κάνετε, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ γυρίσετε εὐχαριστημένη κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀγαπᾶτε.

ΑΣΤΗΡ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ — Μὴν ἐπιδοθῆτε σὲ καλλιτεχνικὲς ἐργασίες γιατὶ δὲν θὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν. Μᾶλλον εἶσθε προωρισμένη γιὰ βιοτεχνικὰ ἐπαγγέλματα. Τὸ ἀστέρι σας εἶνε τυχερὸ καὶ θὰ σᾶς παρουσιάση ἐκπλήξεις, ἀργότερα ὅμως. Νὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ θὰ ἐπιτύχετε καλὲς εὐκαιρίες στὴν ζωήν.

Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Δευτέρα, χρῶμα τὸ μαῦρο καὶ λίθος ἡ γαλανόπετρα

ΜΑΙΡΗ Α.Δ.Ρ. — Μάτια ποὺ δὲν θωροῦνται γρήγορα λησμονοῦνται λέγει μιὰ παροιμία λαϊκή. Γι' αὐτὸ φροντίζετε πάντα νὰ τοῦ γράφετε τακτικὰ χωρὶς νὰ τοῦ γίνεσθε καὶ φόρτωμα. Ἡ ζωή σας θὰ περάση εὐχάριστα κοντά του ἀλλὰ θὰ γίνη ὁ γάμος σας μετὰ τὸ 1945

Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Δευτέρα, χρῶμα τὸ βυσσινί, ἄρωμα ἡ γαρδένια.

ΙΛΕΑΝΑΝ 3.- Μὴ ζητεῖτε νὰ ἐπιταχύνετε ἡμερομηνίαν γάμων σας γιατὶ δὲν θὰ σᾶς ὠφελήση Εὐτυχισμένη θὰ εἶσθε καὶ θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια κοντὰ στοὺς δικούς σας χωρὶς ἔννοιες καὶ χωρὶς φροντίδες. Θὰ πανδρευθῆτε ἀργὰ πολὺ δὲν θ' ἀποκτήσετε παιδιὰ καὶ θὰ ταξιδεύετε συχνὰ γιατὶ ὁ σύζυγος θὰ εἶνε ναυτικός.

Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τρίτη, ἀριθμὸς τὸ 20, χρῶμα τὸ φαιό, λίθος τὸ ρουμπίνι.

ΣΚ. ΞΑΝΘΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.—Ἀγάπες γύρω σας πολλές, καμμιὰ ὅμως εἰλικρινὴς καὶ ἀφιλοκερδής. Προσέξετε. Ὅλοι οἱ φίλοι μας δὲν μᾶς ἀγαποῦν χωρὶς συμφέρον. Θὰ ἐκτιμήση τὰ προσόντα σας κάποιος ξένος καὶ θὰ σᾶς κάνη πρότασιν γάμου τὴν ὁποίαν θὰ δεχθῆτε καὶ θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία σας.

Ἕνα μικρὸ ἀτύχημα αὐτοκινήτου θὰ σᾶς φέρη ἀνεπαίσθητον ἀναπηρίαν στὸ πόδι ἐπὶ λίγον καιρόν. Ἕνα λαχεῖο θὰ κερδίσετε. Μιὰ στενὴ συγγενής σας θὰ κάνη γάμον πολὺ πλούσιον, ποὺ θὰ ὠφελήση ὅλην σας τὴν οἰκογένειαν.

ΑΤΥΧΟΣ ΣΤΗΝ ΖΩΗΝ.—Σᾶς λείπει ἡ θέλησις καὶ ἡ ὑπομονή, γι' αὐτὸ ἔχετε διαρκῶς ἀτυχίες Δημιουργεῖ κανένας τὴν μοῖρα του μὲ τὴν ἐργατικότητα τὴν κίνησι καὶ τὴ θέλησι. Ἀλλάξτε χαρακτῆρα καὶ θὰ ἰδῆτε πολλὲς εὐτυχίες. Πρὸ παντὸς μὴν περιμένετε ὅλα ἀπὸ τὴν τύχην μὲ χέρια σταυρωμένα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ.— Ἔχετε πολλὰ παράπονα ἀπὸ τὴ ζωή σας καὶ σᾶς παρηγορεῖ μόνο ἡ ἀγάπη κάποιου προσώπου. Θὰ συνδεθῆτε στενώτερα καὶ μιὰ μέρα — ὄχι πολὺ ἀργὰ - θὰ γίνη σύζυγός σας. Ἔχετε μίαν νευρικότητα ποὺ σᾶς ἀδικεῖ. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Πέμπτη, χρῶμα τὸ γαλάζιο.

ΛΟΥΙΖΑ.— Ἕναν κίνδυνο φοβαρὸ θὰ περάσετε κατὰ τὸ 1945 χωρὶς ἀποτελέσματα δυσάρεστα εὐτυχῶς. Ἀμέσως κατόπιν θὰ πανδρευθῆτε μὲ ἐπιστήμονα καὶ θὰ φύγετε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα σας. Στὰ ξένα θὰ μείνετε χρόνια καὶ θὰ εὐτυχήσετε μέσα στὴν θαλπωρὴ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς οἰκογενείας ποὺ θὰ δημιουργήσετε.

ΖΑΚ - ΡΟΥΣΣΩ 23.— Τὸ μέλλον σας θὰ σᾶς ἱκανοποιήση καὶ ἡ ἐργασία σας θ' ἀλλάξη γενικὰ μετὰ τὸ τέλος τοῦ 1943. Στὸ αἰσθηματικὸ ἐπίπεδον θὰ ἔχετε μερικὲς ἀπογοητεύσεις καὶ θὰ λυπηθῆτε διότι πρόσωπο εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίσατε ἐλπίδες καὶ ὄνειρα θὰ σᾶς τὰ διαψεύση καὶ θὰ σᾶς ἐγκαταλείψη. Αὐτὸ ὅμως θὰ σᾶς εἶνε ὠφέλιμο γιατὶ ὁ γάμος θὰ σᾶς περιώριζε τὴν δυναμικότητα τῆς ἐργασίας.

ΓΟΗΣΣΑ 24 ΚΑΡΑΤΙΩΝ.— Ἔχετε μιὰ περιφάνεια κι' ἕναν ἐγωϊσμὸν ποὺ σᾶς κάνουν ἀντιπαθητικὴ στοὺς κύκλους σας. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίση βέβαια τὴν τύχη σας ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητική. Γάμος μὲ προξενειὸ θὰ εἶνε ὁ γάμος σας καὶ θ' ἀποκτήσετε ἀπ' αὐτὸν παιδιά, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς κάνη τρισευτυχισμένη γιὰ τὶς σπουδές του καὶ τὰ πνευματικά του χαρίσματα.

ΣΙΡΙΣ 0,8 —Θὰ ἔχετε περιπλοκὲς μὲ κάποια δίκη ποὺ μένει ἐκκρεμὴς στὴν οἰκογένειά σας. Ἡ δίκη ὅμως θὰ ἔχη εὐχάριστα ἀποτελέσματα γιὰ σᾶς. Θὰ πανδρευθῆτε μὲ τὸν δικηγόρον σας καὶ θὰ ζήσετε χρόνια χαρούμενα. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Κυριακή, ἀριθμὸς τὸ 3, χρῶμα τὸ γαλανό, λίθος ὁ περουζές.

ΡΑΜΟΝΑ Κ.Θ.Λ Ὁ γάμος ποὺ περιμένετε δὲν θὰ γίνη. Θὰ μείνετε γεροντοκόρη, ἀλλὰ θὰ κληρονομήσετε κάποιον συγγενῆ σας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ ζήσετε πολὺ εὐτυχὴς μέσα στὰ καλὰ καὶ στὰ πλούτη. Τυχερή σας ἡμέρα τὸ Σάββατον, ἄρωμα ὁ μενεξές, λίθος τὸ διαμάντι καὶ ἀριθμὸς τὸ 4.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ Ε.— Δὲν ἔχετε ἀκόμη τὴν πεῖραν τῆς ζωῆς καὶ αὐτὸ σᾶς κάνει νὰ φαίνεσθε ἀδέξιος καὶ στὸν ἔρωτα καὶ σὲ κάθε σας ἐκδήλωσι. Ἀφῆστε τοὺς ἔρωτες καὶ ἀρχίσετε νὰ μελετᾶτε λίγο γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ παρουσιασθῆτε σὰν σωστὸς ἄνδρας Μὴ δίνετε τόσο τὴν προσοχή σας στὸ αἰσθηματικὸ ἐπίπεδο μόνο, φροντίσετε νὰ καταρτισθῆτε γιὰ μιὰ σοβαρὴ ἐργασία καὶ ὕστερα ὅλες θὰ σᾶς ἀγαποῦν.

ΧΛΩΜΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ Λ. Π.— Σᾶς σκέπτεται μὲ ἠρεμία καὶ σὰν μιὰ καλὴ ἀνάμνησι ἐκεῖνος, κατὰ συνέπειαν μὴν χάνετε τὸν καιρό σας σὲ ὀνειροπολήματα. Κυττάξτε γύρω σας πῶς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς χαρίσουν τὴν εὐτυχία ποὺ ζητᾶτε. Ἡμέρα τυχερὴ γιὰ σᾶς εἶνε ἡ Τετάρτη, χρῶμα τὸ ρόζ, ἄρωμα ἡ ἀρμπαρόρριζα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1006.— Μέλλον μᾶλλον εὐτυχισμένο, μὲ μερικὲς ἀτυχίες οἰκονομικῆς φύσεως. Ταξίδια δὲν θὰ κάνετε, θ' ἀλλάξετε ὅμως κατοικία μετὰ τὸ γάμο σας καὶ θὰ πᾶτε σὲ μιὰ πόλι κοντὰ στὴν πατρίδα σας ὅπου θὰ ζήσετε ἥσυχα καὶ καλὰ χρόνια. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Πέμπτη.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΑ Β.— Θὰ πανδρευθῆτε κατόπιν ἀπαγωγῆς ἑκουσίας. Ἕνας θερμὸς ἔρωτας θὰ σᾶς παρασύρη Ἀλλὰ δὲν θὰ μετανοήσετε γιατὶ ὁ σύζυγός σας, νέος καλός, θὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σᾶς βλέπη εὐτυχισμένην. Παιδιὰ θὰ κάνετε πολλά.

ΦΛΩΡΙΤΑ Γ.— Μιὰ δειλία ποὺ σᾶς χαρακτηρίζει ἀδικεῖ καὶ τὸ παρόν σας καὶ ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀδικήση καὶ τὸ μέλλον σας. Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηρούς. Φροντίσετε νὰ μάθετε μιὰ ἐργασία βιοποριστικὴ γιατὶ θὰ σᾶς χρησιμεύση γιὰ λίγα χρόνια Τὸ τέλος σας θὰ εἶνε πολὺ καλό, θὰ πεθάνετε γρηά.

ΡΟΔΟ Τ' ΑΠΡΙΛΗ Μ. Κ. Κ.— Μὴν εἶσθε βιαστικὴ γιατὶ ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει Θὰ κάνετε δυὸ γάμους, ὁ πρῶτος θὰ διαλυθῆ μετὰ ἕξη μῆνες λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων. Ὁ δεύτερος θὰ σᾶς δώση εὐτυχίαν καὶ πλούτη. Πάντως δὲν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε γιὰ τὴν τύχη σας ἐν γένει. Ἀγοράζετε λαχεῖα, κάποιο θὰ σᾶς πετύχη.

ΑΠΟΠΑΙΔΟ Ν. 33.— Εἶσθε δειλὸς ὅσο δὲν πρέπει. Ἡ ἀσθένειά σας δὲν σημαίνει τίποτα, ἀπ' ἐναντίας σᾶς κάνει πιὸ συμπαθητικὸ στὰ μάτια ἐκείνων τῶν προσώπων ποὺ σᾶς ἀγαποῦν Θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ ἐκτιμήση τὰ προσόντα τῆς ψυχῆς σας. Πρὸ παντὸς μὴν εἶσθε ἀπαισιόδοξος. Ἔχετε θάρρος καὶ τόλμην γενικὰ στὴ ζωή.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ.— Μὴ δίνετε σημασία σὲ μικροεπεισόδια αἰσθηματικῆς φύσεως ἂν θέλετε νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια. Ἀποφεύγετε κάθε συγκίνησι γενικὰ στὴ ζωή σας γιατὶ αὐτὲς μποροῦν νὰ σᾶς βλάψουν. Δὲν θὰ παντρευτῆτε ἀλλὰ θὰ ζήσετε πολὺ εὐτυχὴς μέσα σὲ συγγενική σας οἰκογένεια καὶ θὰ ἔχετε οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Τυχερό σας χρῶμα τὸ μπλέ, ἡμέρα ἡ Δευτέρα.

ΛΕΥΚΗ ΑΔΕΛΦΗ.— Χωρὶς μεγάλες μεταβολές, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀτυχήματα θὰ περάση ἡ ζωή σας γενικά. Ἀπὸ τὸ γάμο σας θὰ εἶσθε πάντα εὐχαριστημένη ἀλλὰ θὰ ἔχετε σκοτοῦρες μὲ οἰκογενειακὰ καὶ κληρονομικὰ ζητήματα Θὰ κάμετε μικρὰ ταξίδια σὲ μέρη πλησιόχωρα γιὰ ἀναψυχὴ καὶ αὐτὸ θὰ ὠφελήση τὴν ὑγεία σας ἡ ὁποία θὰ κλονισθῆ κάποτε ἐλαφρά. Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Κυριακή, χρῶμα τὸ κόκκινο, ἄρωμα ἡ βανίλλια καὶ πολύτιμος λίθος τὸ μπριλλάντι.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ Τ. Τ.— Ἐδοκιμάσατε κάποιες πικρίες στὴ ζωὴ καὶ ἀπογοητεύθητε. Νὰ ἔχετε ὑπομονὴν διότι θὰ ἰδῆτε ὡραῖες ἡμέρες στὸ βίο σας. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θ' ἀλλάξη ριζικὰ ἐπὶ τὸ καλύτερον κατὰ τὸ ἔτος 1945 καὶ θὰ σᾶς ἱκανοποιήση τελείως ἡ μεταβολή. Μιὰ αἰσθηματική σας περιπέτεια θὰ σᾶς φέρη ἐνοχλήσεις καὶ μιὰ μικρὴ κληρονομία θὰ σᾶς χαροποιήση.

Ὁ δόκτωρ ΚΑΜΑ

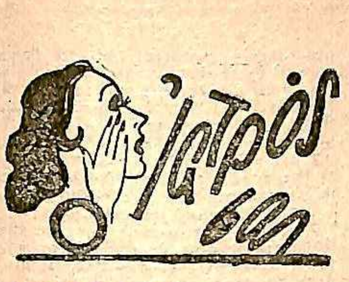

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι δικαίωμα δημοσιεύσεως Δρχ. 20.

Λωρέττα, Πόρον.— *Καθ' ὅλον τὸ καλοκαῖρι νὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἑξῆς τακτική: Νὰ πλένεσθε πρωΐ καὶ βράδυ μὲ μόλις χλιαρὸ νερό, κατόπιν δὲ μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε ἐλαφρὰ ὅλον σας τὸ πρόσωπο: Βορακικὴ σόδα 5 γρ., ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 50 γρ., Ἀπεσταγμένον ὕδωρ 50 γρ., Στῦψις 0,50 ἑκ., Βενζόη 8 γρ. Τὴν ἴδια λοσιὸν μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας σας. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε, ἀλλ' ἐὰν βρίσκετε ἐκεῖ αὐγά, τότε ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας δὶς τῆς ἑβδομάδος μὲ κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Ν' ἀποφεύγετε πάντως τὰ παστὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ποτά. Νὰ καυτηριάζετε ἀκόμη τὰ σπειράκια χωριστὰ μὲ λίγο ἄσπρο οἰνόπνευμα δίχως νὰ τὰ σπᾶτε*

Κατόπιν μοῦ ξαναγράφετε.

Μαθήτρια Χ.— *Μὲ τὴν τσιγκαλοιφὴ ποὺ χρησιμοποιεῖτε, μόνον θὰ ἐπιδεινωθῇ τὸ κακό. Μὴ τυχὸν τὰ μαῦρα στίγματα ποὺ μοῦ γράφετε, βρίσκονται στὴν κορυφὴ σπειριῶν ἢ ἐρυθρῶν ἐξανθημάτων; Μήπως συγχρόνως ἔχετε καὶ ἄλλα πού, ἀντὶ νἄχουν μαύρη κορυφή, ἔχουν πῦον. Τὸ καλύτερο πάντως θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἔβλεπα προσωπικῶς. Ἄλλως νὰ κάνετε συγχρόνως μὲ τὴν λοσιὸν ποὺ χρησιμοποιεῖτε καὶ 15 ἐνέσεις ἀντισταφυλοκοκκικοῦ ἐμβολίου. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀνὰ μίαν ἐνδομυϊκῶς. Τὸ κάλσιουμ δὲν εἶναι τόσον πικρὸ ὥστε νὰ μὴ μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε. Τὸ παίρνουν μωρά, ὄχι σεῖς... Ἄλλωστε ἐμπρὸς στὰ κάλλη... Πάντοτε στὴν διάθεσί σας εὐχαρίστως.*

Ντάμα Πίκα — *Ἀφῆστε ὅλα καὶ ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς τακτική. Νὰ πλένεσθε τὸν μὲν χειμῶνα μὲ μόλις χλιαρὸ νερό, τὸ δὲ καλοκαῖρι μὲ τὴν φυσικὴ θερμοκρασία. Κατόπιν δὲ ἀπὸ κάθε πρωϊνὸ καὶ βραδυνὸ πλύσιμο, μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιὸν νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Βορακικὴ σόδα 5 γρ., ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 50 γρ., Ἀπεσταγμένον ὕδωρ 50 γρ., Στῦψις 0,50 ἑκ Βενζόη 8 γρ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν. Ροδόνερο ἁγνὸ 25 γρ., Γλυκερίνη 5 γρ., Βόραξ 4 γρ. Νὰ σᾶς τὰ σημειώση ὁ φαρμακοποιὸς ἔξω ἀπὸ τὴν φιάλη γιὰ νὰ μὴν τὰ μπερδεύετε. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε, ἀλλὰ μιὰ μέρα τῆς ἑβδομάδος νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βαμβάκι καὶ νωπὸν χυμὸν λεμονιοῦ. Μετὰ ἕνα τέταρτον δὲ τῆς ὥρας νὰ ξεπλένεσθε μὲ ἄφθονο, μόλις χλιαρὸ νερό. Μετὰ τρίμηνον ξαναγράψτε μου.*

Μ. Κ. Πληγωμένη Καρδιά, Τοῦμπα Θεσ]νίκης.— *Ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν πρὸ ἔτους ἀπάντησίν μου εἰς ἐπιστολήν σας, ἤλθατε στὰς Ἀθήνας καὶ ἐπεσκέφθητε ἄλλον συνάδελφον, ὅστις καὶ σᾶς συνέστησε τὴν θεραπείαν ποὺ ἐφαρμόσατε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον ἀντὶ νὰ ἀπευθύνεσθε σὲ μένα καὶ πάλιν δι' ἀλληλογραφίας, ν' ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν ἐξετάσαντα προσωπικῶς καὶ ἐφαρμόσαντα τὴν θεραπείαν ἰατρόν· θὰ εἶνε ὁ μόνος ἁρμόδιος γιὰ ν' ἀπαντήση στὰ παράπονά σας καὶ νὰ σᾶς κατατοπίση εἰς τὰς ἀπορίας σας. Ἡ θεραπεία εἰς ἣν ὑπεβλήθητε ἦτο ἡ ἐνδεδειγμένη. πλὴν ὅμως ἡ λεύκη δὲν θεραπεύεται, ἀλλ' ἁπλῶς βελτιοῦται καὶ ἀνακόπτεται διὰ τῆς θεραπείας ἡ ἐπέκτασις τῶν δερματικῶν ἐκδηλώσεώ της.*

Μάρτεν Ντὰλ 15.— *Τὰ πυώδη ἐξανθήματα καὶ τὰ σπειράκια τοῦ προσώπου δὲν γίνονται καλὰ μὲ ἀλοιφὲς καὶ μάλιστα μὲ ὑδραργυραλοιφές, σὰν αὐτὲ ποὺ μοῦ γράφετε. Γιατὶ ἀπεναντίας μὲ αὐτὲς πληθαίνουν ἀφ' ἑνὸς καταπληκτικά, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου καταστρέφεται ἡ ἐπιδερμὶς ἀνεπανόρθωτα. Ὥστε παύσατε τὴν τακτικὴ αὐτὴ καὶ ἀκολουθῆστε αὐτὴν ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω: Πρωΐ καὶ βράδυ, μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας, νὰ τὸ περνᾶτε ἐλαφρὰ μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν κάτωθι λοσιόν: Ἀλκοὸλ μπλὰν καμφρὲ 7,50 γρ., Βάμμα βενζόης 3,25 γρ., Ὕδωρ κολωνίας 15 γρ., Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 1.0 γρ. ἐξαιρετικῶς δὲ ἅπαξ τῆς ἡμέρας νὰ καυτηριάζετε τὰ σπειράκια τοπικῶς μ' ἕνα βαμβάκι καὶ λιγάκι ἄσπρο οἰνόπνευμα. Νὰ μὴν τὰ σπᾶτε ἢ τὰ ζουλᾶτε. Ν' ἀποφεύγετε τὰ παστά, θαλασσινὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ποτά Νὰ κάνετε τέλος, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἢ ἀπὸ μίαν ἔνεσιν ἐνδομυϊκῶς ἀντισταφυλοκοκκικοῦ ἐμβολίου ἢ αὐθαιμοθεραπείαν. Πάντως θὰ κάνετε ἢ 18 ἐνέσεις ἀντισταφυλοκοκκικὲς ἢ 18 αἵματος.*

Λίμνη.— *Ἂς ἀρχίσωμεν τὴν θεραπείαν των μὲ τὰ πλέον ἐλαφρὰ φάρμακα καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ἡ ἐκδήλωσις ἐντοπίζεται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια. Τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωΐ, μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας, νὰ τὸ περνᾶτε μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ροδόνερο ἁγνὸ 50 γρ., Ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 50 γρ., Βόραξ 10 γρ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς πομάδα: Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ 10 γρ., Χυμὸς νωποῦ λεμονιοῦ 7 γρ., Λανολίνη ἄνυδρος 23 γρ., Βάμμα βενζόης 5 γρ., Ἀμυγδαλόλαδο 20 γρ., Κερὶ λευκὸ 6.50 γρ., Ἀσὶντ σαλισυλὶκ 2,60 γρ. Ἐσσάνς νερολὶ πρὸς ἀρωματισμόν. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαποῦνι Κάνετε δὶς τῆς ἑβδομάδος τὰ βράδυα καὶ μετὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ προσώπου σας μὲ τὴν παραπάνω λοσιὸν καὶ ἀπὸ ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ βόρακα ἢ ἀλτέα Δηλ. θὰ βράσετε μέσα σὲ μιὰ κατσαρολίτσα 5 ποτήρια νερὸ μέχρις ὅτου κοχλάσουν καλά. Τότε ρίχνετε μέσα μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ βόρακα ἢ λίγα ξυλαράκια ἀλτέας. Ἀφήνετε νὰ βράσουν ἀκόμη ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τότε κατεβάζοντες τὴν κατσαρολίτσα ἀπ' τὴν φωτιά, τοποθετῆτε τὸ πρόσωπό σας ἐπάνω στοὺς ὑδρατμοὺς της καὶ εἰς ἀπόστασιν σπιθαμῆς ἐπὶ δέκα λεπτά. Ἂν εἶσθε ἀδύνατη καὶ ἀνεμική, νὰ πάρετε καὶ κανένα δυναμωτικὸν φάρμακον ἐσωτερικῶς.*

Παληοκόριτσο.— *Ἂν πάψετε αὐτὰ ποὺ προδίδει τὸ ψευδώνυμό σας καὶ γίνεται τακτικὴ καὶ φρόνιμη καὶ ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές μου, θὰ βελτιώσετε πολὺ καὶ τὰ ἀντιαισθητικὰ ἐλαττώματα τοῦ προσώπου σας: Λοιπόν, ὄχι σεῖς ἀτμόλουτρα. Πλύσιμο πρωῒ καὶ βράδυ μὲ νεράκι καὶ κατόπιν μ' ἕνα βαμβάκι νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν, τῆς ὁποίας τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ταχέως θὰ παρατηρήσετε: Βορακικὴ σόδα 5 γρ., Αἰθὴρ 5 γρ., ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 100 γρ. Δύνασθε ἀκόμη μὲ καλὰ στιμμένο βαμβάκι νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας. Τὸ ρούζ νὰ τὸ βάζετε στὰ μῆλα καὶ νὰ σβύνη πρὸς τὰ αὐτιά. Ποτὲ νὰ μὴν καταλαμβάνη ὅλα τὰ μάγουλα καὶ μάλιστα πρὸς τὰ κάτω. Τὰ σκληρὰ μαλλιὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο ὡραῖα εἰς ἐμφάνισιν, ἀλλὰ εἶνε στερεὰ καὶ ἀντοχῆς. Μὴν τὰ καταστρέφετε. Λούζεσθε συχνότερα καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε ὀλίγην ὑγρὰν μπριγιαντίνη. Τὸ πιοτό, τὸ τσιγάρο κ.τ.λ. ποὺ μ' ἐρωτᾶτε, καταστρέφουν τὴν φυσικὴ ἀνθηρότητα καὶ τὴν ζωτικότητα τῆς ἐπιδερμίδος. Μετὰ δίμηνον ξαναγράψτε μου.*

Μαραμένη Μικροῦλα Μ.Μ.Μ.— *Ἐφ' ὅσον εἶσθε ἀδελφὴ συναδέλφου, νὰ περάσετε προσωπικῶς ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου γιὰ μιὰ προσωπικὴ ἐξέτασι. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας δὲν κατετοπίσθην ἀπολύτως ἐπὶ τῆς παθήσεώς σας. Ὥστε καλύτερα καὶ ἐφ' ὅσον εἶσθε ἐδῶ, περᾶστε γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Δέχομαι: Σόλωνος 40 καὶ κατὰ τὰς ὥρας: 11—1 καὶ 4 - 6 μ.μ. Νὰ μοῦ θυμίσετε τὸ ψευδώνυμόν σας.*

Α. Β. Γ., Θεσσαλονίκην. — *Μὴν ξοδεύεσθε μὲ τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ μοῦ γράφετε, τὰ ὁποῖα εἶνε μόνο ρεκλάμες. Πηγαίνετε σ' ἕναν ἐκεῖ γιατρὸ καὶ κάνετε εἴκοσι ἐφαρμογὲς ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, ἀπὸ ἀποστάσεως 50 ἑκ. τοῦ μέτρου καὶ διαρκείας ἀπὸ 10 λεπτῶν μέχρις 20 λεπτῶν καθ' ἑκάστην συνεδρίαν Θὰ σταματήση ἀμέσως ἡ τριχόπτωσίς σας καὶ θὰ παρατηρήσετε καὶ σχετικὴν πύκνωσιν τῶν τριχῶν. Εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς ὁδὸς πρὸς θεραπείαν τῆς τριχοπτώσεώς σας Μὴν περιμένετε τίποτε ἀπὸ συνταγὲς καὶ λοσιὸν διάφορες. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σᾶς τὶς γράφω*

Ἀννοῦλα Τάκη, Θεσ]κην.— *Μιὰ κρέμα μπορεῖ νὰ ὠφελῆ ἕνα πρόσωπο, ἐνῶ ἄλλο νὰ τὸ βλάπτη Κάθε ποιότης ἐπιδερμίδος χρειάζεται καὶ τὸ ἀνάλογον καλλυντικόν. Γιὰ τὶς ρυτίδες λίγα πράγματα θὰ ἐπιτύχετε. Ὥστε μὴ βασανίζεσθε Μετὰ τὸ πρωϊνὸ πλύσιμό σας νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας ὡς καὶ πρὸ τῆς πούδρας μὲ τὴν ἀκόλουθη πομάδα: Ἀμυγδαλέλαιον 12 γρ. Κερὶ λευκὸ μελίσσης 3 γρ., Παραφίνη μαλακὴ 3 γρ., Βόραξ 0,25 ἑκ., Ροδόνερο βρομιούχο 6,25 γρ., Ροδέλαιον πρὸς ἀρωματισμόν. Τὶς βλεφαρίδες νὰ τὶς περνᾶτε ἐλαφρότατα, βραδυὰ παρὰ βραδυά, μὲ τὸ δάκτυλό σας καὶ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή: Ρετσινόλαδο 4 γρ., Βαζελίνη 10 γρ., Ἀσὶντ γκαλὶκ 0,50 ἑκ. Αὐτὰ ποὺ ἔχετε πάθει στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν γλουτῶν εἶνε ἐγκαύματα ἀπὸ τὸ μαγκάλι Δυστυχῶς δὲν περνᾶνε τόσον εὔκολα, ὅσον σεῖς καὶ τόσες ἄλλες, ποὔχετε τὸ ἐλάττωμα νὰ βάζετε τὸ μαγκάλι ἢ τὴν σόμπα ἀνάμεσα στὰ πόδια σας, νομίζετε. Καμμιὰ φορὰ δέ, μένουν τὰ σημάδια ἐπὶ χρόνια. Τὸ καλύτερο ποὔχετε νὰ κάνετε εἶνε ἐπάλειψις μὲ λιγάκι βαζελίνη καὶ πουδράρισμα τακτικὰ μὲ τάλκ Γιὰ τὰ χείλη σας μεταχειρισθῆτε κραγιὸν μπὲρ ντὲ κακάο, τριανταφυλλὶ χρώματος. Πωλοῦνται στὰ μυροπωλεῖα Μαλακώνει πολὺ τὰ χείλη καὶ τοὺς δίδει μιὰν ἐλαφρὰ φυσικὴ ἀπόχρωσι δίχως νὰ τὰ κοκκινίζη.*

Μαρίνα, Θεσ]νίκη.— *Ἡ αἰτία τῶν σπειριῶν καὶ ἐξανθημάτων τοῦ προσώπου σας ὡς καὶ τοῦ προώρου μαρασμοῦ τῆς ἐπιδερμίδος σας εἶνε ἐσωτερικῆς φύσεως. Ἀποφεύγετε τὰ πικάντικα φαγητά, τὰ θαλασσινά, τὰ παστά, τουρσιὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ποτά. Νὰ πάρετε ἐσωτερικῶς Ἰοντοφαὶκ φοσφατὲ 300 γρ. κάθε τρίμηνον Θὰ παίρνετε δὲ ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας τὸ μεσημέρι κι' ἄλλη μιὰ τὸ βράδυ πρὸ φαγητοῦ. Τὸ καλοκαῖρι θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἑξῆς τακτικὴ γιὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ κατόπιν ξαναγράφετε: Πρωῒ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμό σας νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Μπιμπορὰτ ντὲ σοὺντ 1,25 γρ. Γλυκερίνη 10 γρ. Ὑδρολὰτ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 155 γρ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν: Ὠ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρανζὲ 125 γρ., Βάμμα βενζόης 8 γρ., Γλυκερίνη 5 γρ., Βόραξ 2 γρ. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε σαποῦνι.*

Πειραιώτην, Πειραιᾶ.— *Ἤθελα πολλὰ νὰ σᾶς γράψω ἐπάνω στὸ γράμμα σας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐπεκταθῶ στὴν παροῦσα στήλη λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ζητήματος. Τὸ βασικὸν ζήτημα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὑπάρχει ἱκανότης; Ὑπάρχει. Λοιπὸν πρὸς τί νὰ σπαταλᾶτε αὐτὴ ἄλλως, παρὰ φυσικῶς. Ὅταν δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη, τότε μόνον θὰ μπορούσατε νὰ λέτε «τὸ ὄνειρον γιὰ τὰ 28 ἔτη»! Ὥστε ἀφῆστε τὰς ἀστείας δικαιολογίας, παύσατε τὴν κακὴν συνήθειαν καὶ ἀκολουθήσατε ἐκεῖνο ποὺ ἡ φύσις, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ὁ ἀνδρισμὸς ἔχει καθορίσει. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ περὶ ὑποσυνειδήτου καὶ τὰ ψυχοεκπαιδευτικὰ βιβλία ποὺ διαβάζετε μᾶλλον κακῶς ἐπιδροῦν ἐπὶ τοιούτων ψυχικῶν διαστροφῶν.*

Ἀλὶς Φαίη.— *Τὸ ζήτημα τῆς θεραπείας τῆς δυσκοιλιότητος δὲν εἶνε καὶ τόσον ἁπλοῦν, ὅσον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς φαίνεται. Αἱ δὲ συνέπειαι τῆς δυσκοιλιότητος εἶνε τὶς περισσότερες φορὲς σοβαρώταται. Ἀφήνω ὅτι ἄτομον τὸ ὁποῖον πάσχει ἐκ χρονίας δυσκοιλιότητος οὐδέποτε μπορεῖ νἄχη ἀνθηρὸ καὶ δροσερὸ πρόσωπο καὶ ἐπιδερμίδα διαφανῆ, λεία καὶ στιλπνή. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω ν' ἀποταν θῆτε σ' ἕναν ἐκεῖ στομαχολόγον ἰατρὸν ὅστις κατόπιν ἐξετάσεως τῶν ἰδιαιτέρων συμπτωμάτων ἀντικειμενικῶν καὶ ὑποκειμενικῶν, θὰ σᾶς καθοδηγήση διὰ τὴν θεραπείαν τῆς τόσον βασανιστικῆς καὶ ὀχληρᾶς παθήσεώς σας Γιὰ τὴν ἡλικίαν σας μιὰ ἐλαστικὴ ζώνη μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπιβάλλεται.*

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντοῦλες

Τί νὰ κάμω, καλή μου κυρία, ποὺ εἶμαι ἀπαισιόδοξος, μοῦ γράφει μία ἀναγνώστριά μου.

»Τὰ βλέπω ὅλα μαῦρα, προφητεύω διαρκῶς καταστροφὲς καὶ καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πῶς αὐτὸ μὲ βλάπτει πολὺ στὴ ζωή μου. Ἐπιχειρῶ κάτι καὶ πεπεισμένη πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ κατορθώσω δὲν βάζω ὅση προσπάθεια θὰ ἔπρεπε ἴσως καὶ ἀποτυγχάνω πάντα. Παρουσιάζομαι κάπου νὰ ζητήσω μία θέσι καὶ ἔχω τόσο διστακτικὸ ὕφος μὲ τὴν ἀπαισιοδοξία ποὺ μὲ κάνει νὰ πιστεύω πῶς θὰ ἀποτύχω, ὥστε κανεὶς δὲν μὲ ἐμπιστεύεται. Βλέπω καθαρὰ στὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων ποὺ μὲ δέχονται ὅλη τους τὴ σκέψη: «Πολὺ δειλὴ φαίνεται, δὲν μοῦ κάνει». Πέστε μου πῶς θὰ μπορέσω νὰ καταπολεμήσω αὐτὴ τὴν ἀπαισιοδοξία μου; Πῶς θὰ διώξω αὐτὸν τὸν φόβο ποὺ μὲ κυριεύει κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειρῶ κάτι;

Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν εὑρισκόταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μ' ἔκανε ν' ἀποκτήσω λίγη πεποίθησι γιὰ τὸν **ἑαυτό μου».**

Μὴ ψάχνετε, καλή μου φίλη, γιὰ νὰ βρῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς γιατρέψη τὸν ἀπαισιόδοξο χαρακτῆρα σας, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σας. Μόνον ἂν σεῖς τὸ θελήσετε θὰ θεραπευθῆτε. Μὴ φαντασθῆτε δὲ ὅτι εἶνε δύσκολο ἀφοῦ ἔχετε τὸν σπουδαῖο παράγοντα ὅτι ἀναγνωρίζετε τὸ ἐλάττωμά σας. Γιὰ ν' ἀντιδράσετε ἀρχίσετε νὰ σκέπτεσθε διαρκῶς τὰ ἀντίθετα ἀφ' ὅ,τι σκέπτεσθε τώρα.

Ἐπαναλαμβάνετε νοερῶς τὶς φράσεις: «Θὰ ἐπιτύχω γιατὶ τὸ θέλω καὶ γιατὶ μπορῶ νὰ ἐπιτύχω Τάχα εἶναι καλλίτερες ὅλες οἱ ἄλλες ἀπὸ ἐμέ;» Στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴ δειλία σας καὶ τὴν διστακτικότητά σας πρέπει νὰ ὑπερβάλετε λίγο, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον νὰ φανεῖτε στοὺς ἄλλους ἐγωπαθὴς καὶ σιγὰ - σιγὰ μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό σας θὰ βρῆτε τὴν ἰσορροπία σας Ὅσο γιὰ τὸ ὅτι τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα, ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ ὅσον ἀφορᾶ αὐτὸ νὰ λέτε διαρκῶς στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας:

«Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, γιατὶ νὰ προλέγω καταστροφές;

Ἂς σκέπτωμαι μόνον εὐχάριστα πράγματα καὶ ἂν ἔλθουν δυσάρεστα ἔχω τότε καιρὸ νὰ τὰ σκεφθῶ Πάντως θὰ ἔχω καρδιὰν γιατὶ δὲν θὰ εἶμαι δυστυχὴς προτοῦ ἔλθη τὸ δυσάρεστο».

Πιστέψτε με, κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀποκτήσετε αὐτοπεποίθησι καὶ αἰσιοδοξία ἂν δὲν ἐργασθῆτε γι' αὐτὸ μόνη σας. Κάτι ἄλλο ἀκόμη Ἀπομακρύνετε σὰν τὸν διάβολο κάθε ἄνθρωπο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς μεταδώση ἀπαισιόδοξες ἰδέες γιὰ τὴ ζωὴ ἐν γένει.

Ἡ συζυγικὴ ζωὴ

Ἐμιλήσαμε πολλὲς φορὲς γιὰ τὴν νοικοκυρωσύνη ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἡ σύζυγος, γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας ποὺ πρέπει νὰ τὴν διέπη, γιὰ τὶς στοργικὲς φροντίδες μὲ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ἐπιδαψιλεύη τὸν σύντροφο τοῦ βίου της, ἀλλὰ σήμερα θὰ μιλήσωμε καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ποὺ ἔχει ἐπίσης μεγάλη σπουδαιότητα καὶ παίζει μεγάλον ρόλον στὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Τὸ κάτι αὐτὸ εἶνε ἡ πεποίθησις ποὺ πρέπει νὰ ἔχη μιὰ γυναῖκα στὸν ἄνδρα της, πεποίθησις ποὺ πρέπει νὰ εἶναι στερεά, καὶ ἀκλόνητος.

Πολλοὶ ἄνδρες πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, μένουν πιστοὶ στὶς γυναῖκες τους καὶ δὲν διανοοῦνται κἂν νὰ τὶς ἀπατήσουν μόνον καὶ μόνον διότι αἰσθάνονται ὅτι αἱ γυναῖκες τους ἔχουν πεποίθησι σ' αὐτούς. Θὰ εἶναι ἁμαρτία, λένε, νὰ τὴν γελάσω ἀφοῦ πιστεύει τόσο σ' ἐμέ. Θὰ αἰσθανθῆ τόση λύπη ἂν ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ πιστεύει σ' ἐμέ». Λίγοι εἶναι οἱ ἄνδρες, πιστέψτε με, ποὺ δὲν ἐκτιμοῦν τὴν γυναῖκα τους ὅταν αἰσθάνονται πῶς θυσιάζει τὸ πᾶν γι' αὐτούς. Ἂς μὴ φανῆ δὲ ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ: Γιὰ τὶς περισσότερες ἀπιστίες τῶν ἀνδρῶν φταῖνε οἱ γυναῖκες τους καὶ ὄχι αὐτοί». Δὲν φροντίζουν ἀρκετὰ τοὺς ἄνδρες τους, δὲν τοὺς προσέχουν, δὲν τοὺς δείχνουν ὅσο πρέπει τὴν ἀγάπη τους, δὲν τοὺς κάνουν νὰ αἰσθάνονται πῶς μποροῦν νὰ τὰ βροῦν ὅλα κοντά τους καὶ πρὸ πάντων ξεχνοῦν ὅτι ὁ ἄνδρας εἶνε σὰν ἕνα μεγάλο παιδὶ ποὺ θέλει πολλὴ προσοχὴ καὶ διαρκῆ φροντίδα. Ὁ ἐγωϊσμός του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τὸ δείχνη, ἀλλὰ πειράζεται καὶ ἐνοχλεῖται ἀπὸ μερικὰ πράγματα ποὺ καμμιὰ φορὰ φαίνονται τιποτένια. Θὰ σᾶς φέρω ἕνα μικρὸ παράδειγμα Γυρίζει κάποτε κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ ἔρχεται στὸ σπίτι του μὲ μιὰ κρυφὴ ἐπιθυμία νὰ περάση τὴ βραδυά του μὲ τὴ γυναικοῦλα του, νὰ ξεκουρασθῆ, νὰ μιλήση μαζί της, νὰ τῆς πῆ τὶς ἔγνοιες του, νὰ τῆς διηγηθῆ τοὺς κόπους του τῆς ἡμέρας. Ἂν δὲν βρῆ ἀκρόασι, ἂν βρῆ τὴ γυναῖκα του ξεσπαθωμένη γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω, ἂν καταλάβη πῶς δείχνει ἀδιαφορία γιὰ τὶς δουλειές του, γιὰ κάτι ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ, τότε κλείνεται στὸν ἑαυτό του, δὲν δείχνει ἴσως τὴν δυσαρέσκειά του, ἀλλὰ κάτι σπάζει μέσα του καὶ τὸ κάτι αὐτὸ γίνεται ἀφορμὴ ἀποξενώσεως τῶν δύο συζύγων. Ἄλλοτε πάλι γυρίζει στὸ σπίτι του μὲ διάθεσι νὰ πάρη τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ πᾶνε σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι καὶ ἡ γυναῖκα γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο θέλει νὰ πάη στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ θέατρο. Νὰ πάλι μιὰ ἀφορμὴ ψυχρότητος. «Μά, θὰ μοῦ πῆτε, πρέπει λοιπὸν πάντα νὰ ὑποχωρῇ ἡ γυναῖκα; Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ μιὰ γνώμη; Αἰώνια θὰ ὑποτάσεται;» Ὄχι βέβαια, ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ὑποταγὴ τὸ νὰ κάνῃ μερικὲς ὑποχωρήσεις στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐδιάλεξ γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ὅταν ξέρῃ πὼς αὐτὸς κοπιάζει καὶ μοχθεῖ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ ζωή τους καὶ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ὅλη τὴν ἄνεσι καὶ τὴν εὐμάρειαν.

Μερικὲς ὑπενθυμίσεις

Ὅταν ἐπισκέπτεσθε μιὰ φίλη σας ὅσο καὶ ἂν ἔχετε οἰκειότητα μαζί της πρέπει νὰ εἶσθε λιγάκι προσεκτικὴ ἂν ἡ φίλη σας εἶνε παντρεμένη. Δηλαδὴ δὲν θὰ πηγαίνετε σὲ ἀκατάλληλες ὧρες—καὶ τέτοιες θεωροῦνται οἱ ὧρες τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου. Δὲν θὰ δέχεσθε ἀμέσως μιὰ πρόσκλησι ποὺ σᾶς κάνουν γιὰ νὰ φᾶτε μαζί τους ἢ νὰ τοὺς συνοδεύσετε στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο. Δὲν θὰ ἐπιδιώκετε τὴν συναναστροφή τους ἂν δὲν σᾶς τὸ ζητοῦν ἐπιμόνως καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλᾶτε τῆς ὧρες τῶν τέτ-ατέτ θὰ προσπαθῆτε νὰ καταλαβαίνετε πότε εἶνε μόνη ἡ φίλη σας γιὰ νὰ πηγαίνετε τότε.

—Στὶς ἐπισκέψεις σας ἐν γένει νὰ προσέχετε νὰ μὴν καταχρᾶσθε τῆς φιλοξενίας αὐτῶν ποὺ σᾶς δέχονται. Μιὰ ἐπίσκεψις ποὺ παρατείνεται πλέον τοῦ δέοντος εἶνε κάποτε πολὺ ὀχληρά. Φυσικὰ μιλοῦμε γιὰ ἐπισκέψεις τυπικὲς διότι οἱ πολὺ φιλικὲς δὲν ὑπόκεινται σὲ τέτοιους αὐστηροὺς κανόνες. Σ᾽ ἕνα φιλικό μας σπίτι μποροῦμε νὰ κάτσωμε ὅσο θέλομε καὶ νὰ πλέξωμε μάλιστα ἂν μᾶς ἀρέσει τὸ πλέξιμο.

—Ἂν πᾶτε σὲ κάποιο σπίτι καὶ παίζουν χαρτιά, συντομεύσετε τὴν ἐπίσκεψί σας γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσετε τοὺς παίζοντας καὶ μὴ δεχθῆτε νὰ παίξετε ἂν δὲν εἶσθε μεταξὺ τῶν κεκλημένων.

—Ἂν καταλάβετε πὼς εἶναι ἡ ὥρα τοῦ τσαγιοῦ, βρῆτε μιὰ πρόφασι καὶ φύγετε χωρὶς νὰ δεχθῆτε τσάϊ ἰδίως τώρα ποὺ κάθε τι, τὸ ὁποῖον προσφέρεται, στοιχίζει τόσο πολύ.

Χρήσιμες ὁδηγίες

Ὅσον οὔπω θὰ χρειασθῇ νὰ φυλάξωμε τὰ μάλλινα πλεκτά μας, περιττὸ δὲ νὰ ποῦμε ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ βάζωμε στὴ ναφθαλίνη ἂν προηγουμένως δὲν τὰ καθαρίσωμε καλά. Τὸ πλύσιμο τῶν πλεκτῶν δὲν εἶναι ὅσο ἁπλὸ νομίζομε, διότι μὲ ἕνα κακὸ πλύσιμο μποροῦμε νὰ ξεχειλώσωμε τὸ πουλόβερ μας ἢ νὰ τὸ στενέψωμε σὲ τρόπο ποὺ νὰ γίνῃ ἄχρηστο. Ὁ καλύτερος τρόπος πλυσίματος εἶναι νὰ κάμετε μιὰ καλὴ σαπουνάδα μὲ ζεστὸ νερό, νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ κρυώσῃ καὶ νὰ βουτήξετε μέσα σ᾽ αὐτὴν τὸ πλεκτό σας σφιγγοντάς το στὶς φοῦχτες σας πολλὲς φορές, χωρὶς νὰ τὸ τρίβετε. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο σὲ δυὸ καὶ τρεῖς σαπουνάδες, ὕστερα ξεβγάζετε καλὰ τὸ πλεκτό σας μὲ κρύο νερὸ καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ στραγγίσῃ χωρὶς νὰ τὸ στίψετε. Ἔπειτα, ἁπλώνετε μιὰ πετσέττα ἢ ἕνα σινδόνι σ᾽ ἕνα τραπέζι καὶ ἐπάνω ἐκεῖ τὸ ἁπλώνετε δίνοντάς του τὴν ἀρχική του φόρμα γιὰ νὰ στεγνώσῃ χωρὶς ζάρες καὶ ξεχειλώματα. Ἀφοῦ στεγνώσῃ καλὰ ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι, τὸ γυρίζομε ἀνάποδα γιὰ νὰ στεγνώσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄψι καὶ τότε μόνον τὸ φυλᾶμε στὴ ναφθαλίνη.

—Ἂς μάθωμε τώρα καὶ μὲ ποιὸν τρόπο μποροῦμε νὰ βγάλωμε τὶς σκουριὲς ἀπὸ ἕνα λευκὸ βαμβακερὸ ὕφασμα. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ βουτήξωμε τὸ σκουριασμένο μέρος τοῦ ὑφάσματος σὲ διάλυσιν 10 νεροῦ καὶ 1 χλωρικοῦ ὀξέος. Ὕστερα τὸ ξεβγάζομε μὲ ἄφθονο νερό.

—Μὲ τὰ τελευταῖα κρύα, ἀσφαλῶς πολλῶν ἀπὸ σᾶς τὰ χείλη θὰ ἔσκασαν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνα μῖγμα ποὺ θὰ τὰ κάμῃ νὰ μαλακώσουν. Ἀνακατεύετε 5 γραμμάρια μέλι, 5 χυμὸ λεμονιοῦ καὶ 2 γρ. κολώνια.

—Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνίες, νὰ πίνετε πρὶν πέσετε στὸ κρεββάτι σας ἕνα ποτῆρι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ζεστὸ νερό.

—Ἂν ἀντιληφθῆτε ὅτι πρόκειται νὰ συναχωθῆτε, στάξετε σὲ λίγο νερὸ 6-8 σταγόνες ἰώδιο καὶ πιῆτε το.

—Ἂν οἱ πόρτες σας τρίζουν, ἀλείψετέ τις μὲ βαζελίνη καὶ ὄχι λάδι, διότι τὸ λάδι στεγνώνει ἀμέσως.

Οἰκονομικὴ κουζίνα

Τὸ καλαμποκάλευρο εἶνε πολὺ φθηνότερο ἀπὸ τὸ ἀλεῦρι, μὴ φαντασθῆτε δὲ πὼς δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε ὡραῖα πράγματα μὲ αὐτό. Καὶ κεφτέδες γίνονται ὅπως μὲ τὰ ρεβύθια, καὶ μπομπότα μὲ τὸν γνωστὸ τρόπο καὶ κέϊκ καὶ τηγανίτες ἂν ἀνακατεύσωμε σ᾽ αὐτὸ λίγο ἀλεῦρι. Τὸ καλαμποκάλευρο ὅμως χρησιμεύει καὶ γιὰ νὰ μᾶς δίνῃ μία μικρὴ ἐντύπωσι ὅτι τρῶμε μακαρόνια ἂν διαθέτωμε λίγο κεφαλοτύρι καὶ βούτυρο. Κάνομε ἕνα ἀρκετὰ πηκτὸ χυλό, τὸν ὁποῖο βράζομε, ἀφοῦ πήξῃ σερβίρομε κουταλιὲς καὶ ρίχνομε ἀπὸ πάνω τυρὶ τριμμένο καὶ καφτὸ βούτυρο.

Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης τὸ καλαμποκάλευρο γιὰ σκορδαλιὰ ἀντὶ ψωμιοῦ ἢ πατάτας. Τὸ βράζομε μὲ νερὸ νὰ γίνῃ πηκτὸ σὰν ψωμὶ βρεγμένο καὶ χρησιμοποιοῦμε ὅπως συνήθως γιὰ τὴν σκορδαλιά.

Σκορδαλιὰ

Ὡς γνωστόν, ἡ σκορδαλιὰ γινόταν τὴν παληὰ ἐποχὴ μὲ πατάτα ἢ ψωμί, ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ θυσιάσωμε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο τώρα, κάνομε μιὰ μπεσαμὲλ μὲ ἀλεῦρι καὶ νερό. Ἀφοῦ δέσῃ καλά, τὴν ἀφήνουμε νὰ κρυώσῃ καὶ μέσα ἐκεῖ λυώνομε τὸ σκόρδο. Συνεχίζομε μὲ τὸν γνωστὸ τρόπο: δούλεμα, λάδι καὶ λεμόνι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΦΙΛΗ τῶν πονεμένων

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Ἐμπιστευτικὸς μονόλογος

«Ἀπὸ δῶ κι᾽ ἕνα μῆνα, ζοῦμε κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν δυὸ ξένοι, ποὺ μένουν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, χαιρετιοῦνται ὅταν συναντῶνται καὶ δὲν ξέρει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, παρὰ τὸ ὄνομά του. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ δὲν μοῦ ἀπευθύνει οὔτε μιὰ λέξι, κάνει πὼς διαβάζει μὲ προσοχὴ καμμιὰ ἐφημερίδα ποὺ ἀκουμπᾷ ἐπάνω στὸ ποτῆρι της καὶ ὡρισμένες στιγμὲς κυττάζει στὸ κενόν, σὰν νὰ παρακολουθῇ κάποια εἰκόνα μὲ τὸ ἀπλανές της βλέμμα.

»Ἔτσι μοῦ φαίνεται πὼς μπαίνω σὲ μιὰ θλιβερὴ καὶ ψυχρὴ φυλακὴ ὅταν βρίσκωμαι σ᾽ αὐτὴ τὴν τραπεζαρία.

»Δὲν ἔχω πιὰ ὄρεξι. Ὁ λαιμός μου κολλᾷ ὅπως ὅταν συγκρατῆται κανεὶς γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ μπροστὰ στὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου ποὺ σὲ κυττᾷ μὲ ἀγωνιώδη ὑποψία. Δὲν μπορῶ νὰ καταπιῶ καὶ μετὰ βίας ἐγγίζω τὰ φαγητὰ ποὺ μᾶς περνᾷ ἡ ὑπηρέτρια.

»Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ εἶμαι ἀκόμη εὐτυχής, ἀφοῦ δέχεται νὰ κάθεται στὴ θέσι της, νὰ ψιθυρίζῃ ἕνα ναὶ ἢ ἕνα ὄχι μὲ τὰ ἀδιάφορα χείλη της, νὰ μοῦ πετᾷ ἀφηρημένα τὴν ἐλεημοσύνη της μ᾽ ἕνα εὐχαριστῶ;»

Σὲ συλλυποῦμαι!

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΠΥΡΕΤΟΥ

Προσβεβληθεὶς ἐκ πυρετοῦ καὶ ἀπὸ δεινῆς ζαλάδας,
κλινήρης οὖν παρέμεινον περὶ τὰ δυὸ ἑβδομάδας.
Ἐντὸς τοῦ δωματίου μου ὁ τάλας κεκλεισμένος
καὶ λίαν πεπιασμένος,
ἐπύρεσσον νυχθημερὸν συνεχιστὶ σχεδόν,
μὴ ἐκμυτίσας ἔκτοτε οὐδόλως καθ᾽ ὁδόν.
Προχθὲς συνῆλθον ὁπωσοῦν ἐκ τῆς ἀρρωστειάσεως
καὶ εἰσελθὼν στὸ στάδιον τῆς ποθητῆς ἰάσεως,
ἐξῆλθον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐαρινώδης λίαν
κι᾽ ἀντικρυσάμην—ὢ θεοί!—ὀρεκτικώδη λείαν.
Τουτέστιν εἶδον κεχηνὼς καὶ μετὰ κατανύξεως
ἀπαξαπάσας τὰς γυνὰς ἕνεκεν τῆς Ἀνοίξεως
ντυμένας ἐλαφρῶς
τραχήλους οὖν λευκόεντας ὡς θεῖος τις ἀφρός,
ἀσπαίροντα μπρατσάκια καὶ λιγυρώδεις μέσας,
γαμβίτσας πάνυ ροδαλὰς οὐ μὴν κι᾽ ἀκαλτσοέσσας
κι᾽ ἐξ ὅλων τούτων, φίλτατοι, τῶν ἡμιγυμνοτήτων
ἐκ λόγων εὐνοήτων
ᾐσθάνθην τρεμουλίασιν μεγάλην τῶν γονάτων
οὐ μὴν καὶ ἀναμόχλευσιν δεινὴν ἐκ τῶν ἐγκάτων
κι᾽ ἀπὸ τὴν σκανδαλόεσσαν διαδρομὴν ἐκείνην
ἐπεστρεψάμην οἴκαδε εἰς τὴν κλεινήν μου κλίνην
ἔχων τὸν πλέον ἄγριον καὶ πλέον δυνατὸν
ὁ τάλας... πυρετόν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κάτια Η. Π.

Ἀρκετὰ περίπλοκη ἡ περίπτωσίς σου, ἀγαπητή μου. Τόσο μάλιστα περίπλοκη, γιὰ νὰ μὴ μεταχειρισθῶ ἄλλη ἔκφρασι, ὥστε νὰ μὲ φέρνῃ καὶ μένα σὲ δίλημμα γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ σὲ συμβουλεύσω.

Μὰ πῶς, ἐσύ, ἕνα κορίτσι, ποὺ δὲν φαίνεσαι νὰ εἶσαι διεφθαρμένο στὴν ψυχή, κατώρθωσες νὰ μπλέξῃς ἀπὸ τόσο ἐνωρὶς σὲ μιὰ τόσο ὕποπτη ἱστορία! Γιατί, καθὼς προκύπτει, ἀπὸ τὰ δεκαεφτά σου χρόνια ἔχεις μπλέξει τόσο ἄσχημα. Βέβαια, παραδέχομαι ὅτι εἶσαι ἕνα θῦμα κι᾽ ἐσὺ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ζωῆς. Μὰ σήμερα, στὰ εἰκοσιδύο σου χρόνια, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀνώμαλη ζωὴ πέντε χρόνων καὶ ψημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή, θἄπρεπε νὰ βλέπῃς ὡρισμένα πράγματα καθαρώτερα. Θἄπρεπε π. χ. νἄβλεπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ἔχεις χαρίσει τὴν καρδιά σου, ἀξίζει πολὺ λίγα πράγματα. Ἕνας ἄνδρας τίμιος καὶ ποὺ ἀγαπᾷ πραγματικὰ μιὰ γυναῖκα, δὲν ἀνέχεται νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ ἐραστοῦ τῆς καρδιᾶς ἐνῶ ξέρει ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος: ὁ ἐραστὴς τῆς τσέπης. Ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς, πάει καὶ πνίγεται.. Μὰ πῶς νὰ πνιγῇ αὐτός, ποὺ, ὅπως ἀποδεικνύεται, ἔχει κάμη ἕναν γάμο μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ χρῆμα;...

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀνέχεσαι μὲ κόπο ἐκεῖνον ποὺ στάθηκε ἴσαμε σήμερα περισσότερο ἄνδρας, ὥστε νὰ σοῦ δώσῃ τὰ μέσα γιὰ νὰ μὴν κυλήσῃς στὸν κατήφορο καὶ τώρα ποὺ ἔμεινε ἐλεύθερος σοῦ προσφέρει μιὰ καλύτερη θέσι κοντά του, λέγοντάς σου ὅτι εἶνε ἕτοιμος νὰ σὲ κάνῃ γυναῖκα του θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἀνέχεσαι κἂν τὸν ἄλλον; Αὐτὸν ποὺ ἐδέχθηκε νὰ πανδρευθῇ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν προῖκα της καὶ νὰ μοιράζεται μ᾽ ἕναν ἄλλον μιὰν ἄλλη γυναῖκα ποὺ τὴν συντηρεῖ αὐτὸς ὁ ἄλλος.

Μὰ θὰ μοῦ πῇς: Νὰ πανδρευθῶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαπῶ καὶ τὸν ὁποῖον ἁπλῶς ἀνέχομαι; Προτιμότερο αὐτὸ ἀπ᾽ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἐπακολουθήσουν εἰς βάρος σου, ἀφοῦ ἀποκλείεις τὴν δυνατότητα νὰ δημιουργήσῃς μιὰ δική σου ὀντότητα.

Α. Κ.

Ἀσφαλῶς, φίλε μου, νὰ δεχθῇς τὴν εὐγενικὴ προσφορὰ τῶν δικῶν σου. Μὲ αὐτὴν πρῶτα καὶ μὲ ἐνισχυμένη τὴ θέλησί σου ν᾽ ἀκολουθήσῃς ἕναν καὶ μόνο δρόμο: Τὸν δρόμο τῆς θεραπείας. Λέω «μ᾽ ἐνισχυμένη τὴ θέλησί σου», γιατὶ θὰ πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύσῃς αὐτὴ τὴ θέλησι. Εἶνε ἐγκληματικὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις: νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ κλονισθῇ. Ἐγκληματεῖς καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σὲ περιβάλλουν μὲ τὴν ἀγάπη τους.

Ὅπως ἀντελήφθην, εἶσαι ἕνας νέος προικισμένος μὲ διανοητικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα τέτοια, ποὺ ἂν τὰ καλλιεργήσῃς δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κάνῃς ὡρισμένες μικροαστικὲς σκέψεις ποὺ θὰ ἔστεκαν σ᾽ ἕναν ἄλλο τύπο. Ποιὰ ἀξία θὰ ἔχουν τὰ χρήματα αὐτὰ τῶν ἀδελφῶν σου, ὅταν ἡ διάσωσίς των θὰ θυμίζῃ πάντα τὸν χαμὸ ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου; Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ πραγματικὴ εὐτυχία, ἡ εὐτυχία ποὺ θὰ ἔχῃ ὡς θεμέλιο τὴν προῖκα, μιὰ στιβάδα δηλαδὴ ἀπὸ μερικὰ χιλιόδραχμα;

Ἔπειτα, ἐπάνω στὸ ζήτημα τῆς ἀρρώστειας σου, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν τὴν βλέπω διόλου τρομερὴ τὴν κατάστασί σου. Ἐγνώρισα ἀνθρώπους μὲ τὴν ἴδια ἀρρώστεια, σὲ πολὺ-πολὺ χειρότερη θέσι. Κι᾽ ἔγιναν καλά. Ὁπλίσου λοιπὸν μὲ ὑπομονή, θάρρος καὶ θέλησι. Εἶνε οἱ ἀπαραίτητοι παράγοντες γιὰ τὴ θεραπεία σου.

Ἂν θέλῃς καὶ ὅταν δὲν θὰ πρόκειται νὰ κουρασθῇς, μοῦ ξαναγράφεις. Θὰ μοῦ προξενήσῃ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ δῶ ὅτι βρῆκες σωστὰ τὰ λόγια μου. Θὰ μοῦ γράψῃς;

Τρεῖς φίλες

Ἡ στάσις ποὺ κρατᾶτε εἶνε καὶ ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη, γιὰ νὰ μὴ βγῆτε ζημιωμένες μιὰ μέρα. Ἡ σημερινὴ ζημία εἶνε ἀρνητική, ἐνῶ ἐκείνη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπακολουθήσῃ, ἂν ἀλλάζατε στάσι, ἴσως ν᾽ ἀπέβαινε περισσότερο θετικὴ ἀπ᾽ ὅσο θὰ μπορούσατε νὰ τὴν φαντασθῆτε.

«Μικρὴ ἀπογοητευμένη» Σ. Ν.

Ὅταν ἕνας ἄνδρας ἢ μιὰ γυναῖκα λέῃ ὅτι ἀγαπᾷ, δὲν τὸ λέει πάντα γιατὶ τὸ αἰσθάνεται. Μπορεῖ νὰ τὸ λέῃ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται, μπορεῖ καὶ νὰ τὸ αἰσθάνεται χωρὶς νὰ τὸ λέῃ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ δίνῃς περισσότερη σημασία στὴ λέξι αὐτὴ ἀπὸ ὅσην πραγματικὰ ἔχει. Ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὶς πράξεις κρίνεται ἡ ἀγάπη.

Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ μοῦ ἀναφέρεις, σ᾽ ἐρωτῶ!

Ἔστω ὅτι σοῦ πῇ τὴν πολυθρύλητη αὐτὴ λέξι. Πόση βάσι θὰ πρέπει νὰ δώσῃς, ὅταν προφέρεται ἀπὸ τὰ χείλη ἑνὸς νέου μόλις δεκαεννέα χρόνων;

Πάντως, ἂν θέλῃς νὰ μ᾽ ἀκούσῃς κράτησε μιὰ στάσι συντηρητικὴ καὶ ἄφησε τὸν χρόνο νὰ μιλήσῃ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ,

Ἀναγνώστριαν.— *Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἦταν πιὰ ἐπίκαιρο ὅταν ἔφθασε στὰ γραφεῖα μας, ἔχει καὶ τεχνικὰ σφάλματα. Ὡς πρὸς τὴν ἰδέα καλούτσικο.* **Β. Ἀντωνακόπουλον** *(Πάτρας:) Ἀποστείλατέ μας τὸ ἀντίτιμον καὶ θὰ λάβετε ὅσα θέλετε. Μὲ ἀντικαταβολὴν ἀπαράδεκτον.* **Π. Καζαντζῆν** *(Τρίπολιν) Ἂν στείλετε σ᾽ ἐμᾶς τὸ ἀντίτιμον, θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλωμε συστημένον.* **Μικρὴν Τσιγγάναν, Α. Φ. Γ. 59.**— *Ἐλησμονήσατε νὰ ἐσωκλείσετε τὸ 20δραχμο δικαίωμα γιὰ τὴν ἀπάντησι. Ξαναγρᾶψτε ἀπ᾽ ἀρχῆς.* **Βασ. Κ. Κυριαζόπουλον** *(Ναύπλιον). Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1938 καὶ ἀριθμεῖ μὲ τὸ παρὸν 202 τεύχη. Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐμβάσετε τὸ ἀντίτιμον πρὸς 20 δρχ. κατὰ τεῦχος καὶ θὰ ἔχετε ὅσα θέλετε.* **Ἰωάν. Σκιαδᾶν** *(Ἀγρίνιον). Ὄχι ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Ἐμβάσατε προηγουμένως ἀντίτιμον καὶ θὰ σᾶς ἀποστείλωμε ὅποια τεύχη ἐπιθυμεῖτε.* **Ἀπ. Τσαγκαράκην.**— *Δυστυχῶς δὲν φιλοξενοῦμε παρὰ μόνο συνεργασία ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων, ἐγγεγραμμένων στὸ Μητρῷον Τύπου.*

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἔκδοσις μιᾶς ἐξαιρετικῆς ἐργασίας τοῦ γνωστοῦ Σμυρναίου ποιητοῦ κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου. Σ᾽ ἕναν τόμο 250-300 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρονικὰ τῆς Ἀνατολῆς» ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης θὰ παρουσιάσῃ πρόσωπα καὶ θὰ ἀναπτύξῃ ζητήματα τῆς πρὸ τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου Μικρασιατικῆς ζωῆς, ἐνδιαφέροντα κάθε Ἕλληνα καὶ ἰδιαιτέρως κάθε Μικρασιάτην.

⁂

Ἐκυκλοφόρησε τὸ πρωτότυπον ἡμερολόγιον «Ὁρίζοντες» σὲ ἕναν τόμο 300 πυκνοτυπωμένων σελίδων, μεστὸν ἀπὸ παντοίου εἴδους πνευματικὰ περιεχόμενα πολλῶν ἀνθρώπων τῶν Γραμμάτων, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Οἱ «Ὁρίζοντες» εἶναι ἕνας πραγματικὸς καθρέφτης τῆς συνεχιζομένης ἱκανοποιητικὰ στὸν τόπο μας πνευματικῆς προωθήσεως.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Θησαυρός